

THOLCAPYAM

PORULATHIKARAM

WITH

NACHINARKINIER'S COMMENTARIES

(AGATHINAI & PURATHINAI)

EDITED BY

Rao Bahadur S. BAVANANDAM PILLAI

F.R. H. S. (Lond.) & M. R. A. S. (Lond.)

MEMBER OF THE TAMIL BOARD OF STUDIES AND OF THE
TAMIL COMPOSITION COMMITTEE, MADRAS UNIVERSITY.

MEMBER OF THE TEXT BOOK COMMITTEE AND OF
THE TAMIL COMMITTEE OF THE MADRAS
SCHOOL BOOK & LITERATURE
SOCIETY.

MADRAS

1916

All Rights Reserved

'Grammar, though a difficult study, is absolutely necessary in the search after philosophical truth.....and is no less necessary in the most important questions concerning religion and Civil Society'—Horne Tooke.

தொல்காப்பியம்

பாரளதிகாரம்

நச்சினுர்க்கிணியம்

(அகத்தினையியல், புறத்தினையியல்.)

பலவகை ஆராய்ச்சிக் குழிப்புக்களுடன்

ராவ் பஹதார். ச. பவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள்
எப். ஆர். எச். எஸ் (லண்டன்) எம். ஆர். எ. எஸ் (லண்டன்)
பதிப்பித்தது.

“என்னென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுக்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.”—திருக்குறள்.

சென்னை

1916

ஸ்ரீஸ்தர் சேமிதது.

தாம்ஸன் கம்பெனியாரால் தமது 'மினெர்வா அச்சக்ஸட்டில்
பதிப்பிக்கப்பட்ட

பரமபதி துணை.

தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்

நச்சினர்க்கிணியம்

முதலாவது

அ க த் தி ணை யி பல்

1. கைக்கிளை முதலாப் பெருந்தினை யிறுவாய்
முற்படக் கிளந்த வெழுதினை யென்ப.

ான்பது சூத்தரம்.

இறுத்த முறையானே பொருளினது இலக்கணம் உணர்த்தின மயின் இது பொருளதிகாரமென்றும் பெயர்த்தாயிற்று. இது நாண்மீனின் பெயர் நாளிற்குர் பெயராயின்றபோல்வதோர் ஆகு பெயர். பொருளாவன:—அறம் பொருளின்பழும், அவற்றது கிலை யின்மையும், அவற்றினீங்கிய வீடுபேறுமாம். பொருளெனப் பொதுப்படக் கூறவே, அவற்றின் பகுதியாகிய முதல் கரு உரியும், காட்சிப்பொருளும், கருத்துப்பொருளும், அவற்றின் பகுதியாகிய ஜம்பெரும் ஜுதமும், அவற்றின் பகுதியாகிய இயங்குதினையும் கிலைத்தினையும், பிறவும் பொருளாம்.

எழுத்துஞ் சொல்லும் உணர்த்தி அச்சொற்றெடுத் தகருஷியாக, உணரும் பொருள் உணர்த்தவின், மேலதிகாரித்தோடு இயைபுடையது தாயிற்று. அத்தினைக்கண் இன்பழும், புறத்தினைக்கண் ஒழுந்த

‘முன்று பொருளும் உணர்த்துப். இது வழக்கு நாலாதவிற் பெரும் பான்மையும் நால்வகை வருணாத்தார்க்கும் உரிய இல்லறம் உணர்த் திப் பின் துறவறமுஞ் சிறுபான்மை கூறுப். அப்பொருள்கள் இவ்வதிகாரத்துட்ட காண்க. பிரிதனியித்தங் கூறவே, இன்ப சிலையின் மையுங் கூறிக் ‘காமஞ்சான்ற’ என்னுங் கற்பியற் சூத்திரத்தால் துறவறமுங் கூறினார். வெட்சிமுதலா வாகையிருக அறஞும் பொருளும் பயக்கும் அரசியல் கூறி, அவற்றது சிலையின்மை காஞ்சியுட் கூறவே, அறஞும் பொருளும் அவற்றது சிலையின்மையுங் கூறினார். ‘அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்’ என்னுஞ் சூத்திரத்தான் இல்லறமுங் துறவறமுங் கூறினார். இங்லையாமையானும் இவற் றுஞும் வீட்டிற்குக் காரணங் கூறினார். இங்கனங் கூறவே, இவ்வாசிரியர் பெரிதும் பயன் றருவதோர்’ இலக்கணமே கூறினாராயிற்று; இதனுற் செய்த புலனெறி வழக்கினை யுணர்ந்தோர் இம்மை மறுமை வழுவாமற் செம்மை நெறியால் துறைபோவ ராதவின்.

இப்பொருளை எட்டுவகையான் ஆராய்ந்தாரெனப்; அதை அகத்தினை புறத்தினையென இரண்டு¹ தினை வகுத்து, அதன்கட்கைக்கினை முதற் பெருந்தினை யிறுவா யேழும் வெட்சிமுதற் பாடாண்டினை யிறுவா யேழுமாகப் பதினைக்கு² பால் வகுத்து, ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலி பரிபாடல் மருட்பாவென அறுவகைச்³ சேப்புள் வகுத்து, மூல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலென நால்வகை⁴ நிலன் இயற்றிச் சிறுபொழு தாறும் பெரும்பொழு தாறுமாகப் பன்னிரண்டு⁵ காலம் வகுத்து, அகத்தினை வழுவேழும் புறத்தினை வழுவேழுமெனப் பதினைக்கு⁶ வழு வழைத்து, நாடக வழக்கும் உலகியல் வழக்குமென இருவகை⁷ வழக்கு வகுத்து, வழக்கிடமுஞ் செய்யுளிடமுமென இரண்டு⁸ இடத்தான் ஆராய்ந்தாராதவின். எட்டிறந்த பல்வகையான் ஆராய்ந்தாரென்பார் முதல் கரு உரியுங், தினை தொறுமீடிய பெயருங், தினைசிலைப் பெயரும், இருவகைக் கை கோரும், பன்னிருவகைக் கூற்றும், பத்துவகைக் கேட்போரும், எட்டுவகை மெய்ப்பாடும், நால்வகை உவமழும், ஐவகை மராமென்பர்.

இனி இவ்வோத்து அகத்தினைக்கெல்லாம் பொது இலக்கணமுனர்த்துதலின் அகத்தினையிய லென்றும் பெயர்த்தாயிற்று; ஏன்னை? எழுவகை யகத்தினையுள் உரிமைவகையால் சிலம்பெறு

வன இவையெனவும் அங்கிலத்திடைப் பொதுவகையால் சிகழ்வுள்ள கைக்கிளை பெருந்தினை பாலை யெனவுங் கூறலாலும், அவற்றுட் பாலைத்தினை சில்வகையால் நடுவணதெனப்பட்டு நால்வகை யொழுக்கம் சிகழுமாசின்றுழி அந்நான்களுள்ளும் பிரிதற்பொருட்டாய்த் தான் பொதுவாய் சிற்குமெனக் கூறலாலும், முதல் கரு உரிப்பொருளும் உவமங்களும் மரபும் பொதுவகையாற் கூறப்படுதலாலும், பிறவும் இன்னேரன்ன பொதுப் பொருண்மைகள் கூறலாலும் மென்பது. இங்ஙனம் ஒதிய அகத்தினைக்குச் சிறப்பிலக்கணம் ஏனை ஒத்துக்களாற் கூறுப.

ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியுங் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனுக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய், யான்டும் உள்ளத் துணர்வே நுகர்ந்து இன்ப முறவதோர் பொருளாதவின் அதனை அகம் என்றார். எனவே, அகத்தே சிகழ்கின்ற இன்பத்திற்கு அகமென்றது ஓர் ஆகுப்பயராம்.

இத்னை ஒழிந்தன, ஒத்த அன்புடையார்தாமே யன்றி எல்லார்க்குஞ் துய்த்துணரப் படுதலாலும், இவை இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறங்குக் கூறப்படுதலாலும், அவை புறமெனவேபடும். இன்பமே யன்றித் துண்பமும் அகத்தே சிகழுமாலெனின், அதுவும் காமங் கண்ணிற் ரேல் இன்பத்துள் அடங்கும். ஒழிந்த துண்பம் புறத்தார்க்குப் புலனுகாமை மறைக்கப்படாமையிற் புறத்தினைப்பால்வாம். காம சிலையின் மையான் வருந் துண்பமுங் ‘தாபதசிலை’ ‘தபுதாரசிலை’ யென வேறும், தினையாவது ஒழுக்கம்; இயல் இலக்கணம்; எனவே, அகத்தினையிப் பெண்றது இன்பமாகிய ஒழுக்கத்தினது இலக்கணமென்றவாறுயிற்று. இவ்வோத்துக்கள் ஒன்றற்கொன்று இயைபுடைமை அவ்வவ் வோத்துக்களுட் கூறுதும்.

இனி, இச் சூத்திரம் என்னுதவிற்கு வெளிற் கூறக் கருதிய பொருளெல்லாங் தொகுத்து உணர்த்துதல் நுதவிற்ற

இதன் பொருள்:—கைக்கிளை முதலா-கைக்கிளை யெனப்பட்ட ஒழுக்கம் முதலா; பெருந்தினை இறவாய்-பெருந்தினை யென்னும் ஒழுக்கத்தினை இறுதியாகவிடைய ஏழீனாயும்; முற்படக் கிளங்க எழு

தினை என்ப-முற்படக் கூறப்பட்ட அகத்தினை யேழென்று கூறுவார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

எனவே, பிற்படக் கூறப்பட்ட புறத்தினையும் ஏழாலென்றவா ரூயிற்று. எனவே, அப்பதினான்கு மல்லது வேறு பொருளின்றென வரையறுத்தா ராயிற்று. அகப்புறமும் அவை தம்முட் பகுதியா யிற்று. முதலும் சுறுங் கூறித் தினையேழெனவே ‘நடுவினைங் கிணை’ உளவாதல் பெறுதும்; அவை மேற் கூறுப.

கைக்கிளை யென்பது ஒரு மருங்கு பற்றிய கேண்மை. இஃது ஏழாலதன் தொகை. எனவே, ஒருந்தலைக் காமமாயிற்று. எல்லா வற்றினும் பெரிதாகிய தினையாதலிற் பெருந்தினையாயிற்று. என்னை? எண் வகை மணத்தினுள்ளுங் கைக்கிளைமுதல் ஆறு தினையும் நான்கு மணம் பெறத், தானென்ற நான்கு மணம் பெற்று நடத்தலின். பெருந்தினையிறவாய், பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன் மொழித்தொகை. முற்படக் கிளாந்தவென எடுத்த லோசையாற் கூற வே பிற்படக் கிளாந்த ஏழு தினை யுளவாயிற்று. அவைவெட்சி, வஞ்சி, உழிஞ்சு, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்தினை என வரும்.

ஒழிந்தோர் பன்னிரண்டென்றாதலிற் புறத்தினை யேழென்ற தென்னையெனின், அகங்கை இரண்டுடையார்க்குப் புறங்கை நான்கா காது இரண்டாயவாறுபோல, அகத்தினை யேழெற்குப் புறத்தினை யேழென்றலே பொருத்தமுடைத்தாயிற்று. எனவே, அகத்தினைக் குப் புறத்தினை அவ்வங் சிலத்து மக்கள் வகையாற் பிறந்த செய்கை வேற்றுமையாதலின் ஒன்றென்றற்கு இன்றியமையாதவா ரூயிற்று. கரந்தை அவ்வேழற்கும் பொதுவாகிய வழிவாதலின், வேறு தினையா காது. எண்வகை மணஞும் எதிர்சென்று கூறுவதாகலானுங், காமஞ் சாலூ விளமைப்பருவம் அதன்கண்ண தாகலானுங் கைக்கிளையை முற்கூறினார். என்ப வென்றது அகத்தியனுரை. இக் குறியிடுகளும் அகத்தியனுரைட்ட வென்றுணர்க.

2. அவற்றுள்,

நடுவ இனந்தினை நடுவண தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.

இது முற்கூறிய ஏழஞ்சள் தமக்கென சிலம் பெறுவனவும் பெரு தனவுங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—அவற்றுள்-முற்கூறிய ஏழு தினையுள்; நடுவண் ஜான்தினை-கைக்கிளை பெருந்தினைக்கு நடுவுளின்ற ஜான்தொழுக்கத்தினை; படி திரை வையம் பாத்திய பண்பே-ஒலிக்குஞ் திரை சூழ்ந்த உலகிற்கு ஆசிரியன் பகுத்துக் கொடுத்த இலக்கணத்தை; நடுவனைது ஒழிய-நடுவணதாகிய பாலையை அவ்வளகம் பெருதே சிற்கும்படியாகச் செய்தார் என்றவாறு.

எனவே, யானும் அவ்வாறே நால் செய்வ லென்றார்.

உலகத்தைப் படைக்கின்ற காலத்துக் காடும் மலையும் நாடுங் கடற்கரையுமாகப் படைத்து, இந்நால்வகை நிலத்திற்கு ஆசிரியன் தான் படைத்த ஜூவகை ஒழுக்கத்திற் பாலை பொழிந்தனவற்றைப் பகுத்துக் கொடுத்தான். அப் பாலை ஏனையபோல ஒருபாற் படாது நால்வகை நிலத்திற்கும் உரியவாகப் புலனெறவிலுமிக்கஞ்செய்து வருதல்பற்றிப் பாலைக்கு நடுவனைதென்றும் பெயர் ஆட்சியுங் குணானுங் காரணமாகப் பெற்ற பெயர். ‘நடுவிலைத்தினையே நண்பகல் வேனில்’ என ஆளப், புணர்தல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்ப வற்றிற்கு இடையே பிரிவு சிகழ்தலானும், நால்வகை யுலகத்திற் கிடையிடையே,

“மூல்லையுங் குறிஞ்சிய முறைமையிற் நிரிக்கு
நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப்
பாலை யென்பதோர் படிவங் கொன்றும்” (சிலப்-கால-61-66.)

என முதற்பொருள்பற்றிப் பாலை சிகழ்தலானும், நடுவனதாகிய நண்பகற்காலங் தனக்குக் காலமாகலானும், புணர்தற்கும் இருத்தற்கும் இடையே பிரிவு வைத்தலானும், உலகியற் பொருளான் அறட்பொரு ஸின்பங்களுள் நடுவனதாய பொருட்குத் தான் காரணமாகலானும், நடுவனைதெனக் குணங் காரணமாயிற்று.

பாயிரத்துள் எல்லை கூறியதன்றி ஈண்டும் எல்லை கூறினார், புறநாட்டிருந்து தமிழ்ச்செய்யுள் செய்வார்க்கும் இதுவே இலக்கணமா மென்றற்கு.

இவ்விலக்கணம் மக்கள் நுதியை அகணங்தினைக்கே யாதனீன் இன்பமே சிகமுங் தேவர்க்காகா.

‘காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்’ (தெல்-பொரு 88.)

என்பது புறம்.

நடவடிக்கை யென்னது ஐந்தினை யென்றார், பாலையும் அவற்றே டொப்பச் சேற்கு. இத்தினையை முன்றாக மேற் பகுப்பார். (2)

3. முதல்கரு வுரிப்பொரு ளன்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை.

இது நடவடிக்கையைப் பகுக்கின்றது.

இதன் பொருள்:— பாடலுள் பயின்றவை நாடும் காலை-புல னெறி வழக்கிடைப் பயின்ற பொருட்களை ஆராயுங் காலத்து; முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே-முதலுங் கருவும் உரிப்பொருளும் என்ற மூன்றேயாம்; நுவலுங் காலை முறை சிறந்தனவே-அவை தாம் செய்யுள் செய்யுங்கால் ஒன்று ஒன்றனிற் சிறந்து வருத லுடைய என்றவாறு.

இங்னனம் பாடலுட் பயின்ற பொருண்முறை மூன்றெனவே, இம் மூன்றும் புறத்தினைக்கும் உரியவென்பது பெறுதும். அது புறத்தினைச் சூத்திரங்களுள், ‘வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே’ என்பன முதலீயவற்றாற் கூறுப.

முதலிற் கருவும், கருவில் உரிப்பொருளுஞ் சிறந்துவரும். இம்மூன்றும் பாடலுட் பயின்று வருமெனவே வழக்கினுள் வேறு வேறு வருவதன்றி ஒருங்கு சிகமூலவென்பதாலும், நாடுங்காலை யென வே புலுனைறிவழக்கிற் பயின்றவாற்றுஞ் இம்மூன்றையும் வரை யறுத்துக் கூறுவதன்றி வழக்கு ரோக்கி இலக்கணங் கூறப்படா தென்பதாலும் பெறுதும்; ‘நல்லுலகத்து, வழக்குஞ் செய்யுள மாயிரு முதலீன்’ என்று புகுந்தமையிற் பொருளும் அவ்விரண் டினுலும் ஆராய்தல் வேண்டுதலின்.

இஃநு இல்லதெனப்படாது, உலகியலேயாம். உலகியலின் மேல், ஆகாயப்பூ நாறிற்றென்றுமி அது ‘சூடக் கருதுவாருமின்றி

மயங்கக் குறினுள்ளனர் உலகம் இழித்திடப்படுதலின் இதுவும் இழித்திடப்படும். இச் செய்யுள்வழக்கினை நாடகவழக்கென மேற் கூறினார், எவ்விடத்தும் எக்காலத்தும் ஒப்ப சிகழும் உலகியல் போ லாது, உள்ளோன் தலைவனுக இல்லது புணர்த்தன் முதலாகப் புனைந்துரைவகையாற் கூறும் நாடக இலக்கணம்போல யாதாது மொரோவழி ஒரு சாரார்மாட்டு உலகிபலான் சிகழும் ஒழுக்கத்தினை எல்லார்க்கும் பொதுவாக்கி இடமுங் காலமும் சியமித்துச் செய்யுட் செய்த ஒப்புமை நோக்கி. மற்று இல்லோன் தலைவனுக இல்லது புணர்க்கும் நாடகவழக்குப்போல் ஈண்டுக் கொள்ளாமை, ‘நாடக வழக்கு’ என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறுதும்.

“கணக்கொ எருவிக் கான்கெழு நாடன்
குறும்பொறை நாட னல்வய ஹரன்
தண்கடற் சேர்ப்பன் பிரிந்தெனப் பண்ணடவிற்
கடும்பகல் வருதி கையற மாலை
கொடுக்கழி நெய்தலுக் கூம்புக
காலை வரினுங் களைஞ்சோ வில்ரே” (ஐங்குறுதல 183.)

என இவ் ஐங்குறுந்தும் இடம் சியமித்துக் கூறியது செய்யுள்

இனி, அவை முறையே சிறந்து வருமாறு:—

“ மூல்லை வைந்துனை தோன்ற வில்லமொடு
பைங்காற் கொன்றை மென்பினை யவிழ்
இரும்புதிரித் தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப
மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புறங் கொடுப்பக
கருவி வாணக் கதழுறை சிதறிக்
கார்செய் தன்றே கலின்பெறு காணக்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
நரம்பார்ப் பன்ன வாங்குவன் பரியப்
பூத்த பொங்கள் துனையொடு வழியுங்
தாதுன் பறவை பேதூற என்கி
மணிநா வார்த்த பாண்வினைத் தேரி
ஊதுக்கான் டோன்றுங் குறும்பொறை நாடன்
நாங்கிசை விழவி ஜுறந்தைக் குறைது

நெடும்பெருக் குன்றத் தமன்ற காந்தட்
போதவி மூலரி னாறு
மாய்தொடி யரிவைசின் மாணலம் படர்ச்சே” (அம்-5.)

குறித்த காலம் வந்தது, அவரும் வந்தாரென ஆற்றுவித்தது.
இக்களிற்றியானை நிரையுண், மூல்லைக்கு முதலுங் கருவும் வந்து
உரிப்பொருளாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தது.

“கிளைபா ராட்டுங் கடுங்கடை வயக்களிறு
முளைதரு பூட்டி வேண்டுகுள கருத்தி
வாண்ற வருவி வெளிறுபு மின்னிப்
பருவநறப் பஃறுவளி சிதறி வானவின்று
பெருவரை நளிர்ஜிமை யதிர வட்டித்துப்
புயலே றுரைஇய வியலிரு ணடுகாள்
விறலிஷழப் பொலிந்த காண்பின் சாயற்
நடைஇத் திரண்டசின் ரேள்சேர் பல்லதைப்
படாஅ வாகுமெக் கண்ணென சீய
மிருண்மயக் கியாமத் தியவுக்கெட விலங்கி
வரிவயங் கிரும்புவி வழங்குஙர்ப் பார்க்கும்
பெருமலை விடரகம் வரவரி தென்னுய்
வரவெளி தாக வெண்ணுதி யதலை
ஸுவண்ணிதிற் கூட்டிய பன்மா ஞாரங்
தண்ணிது கமழு ஸ்னமார் பொருநா
ளடைய மூயக்கே மாய்ன் யாழும்
விறலிஷழ வெகிழச் சாய்து மதுவே
யண்ணை யறியினு மறிக வலர்வா
யம்பன் முதார் கேட்டினுங் கேட்க
வண்டிக்கை கொண்ட வெரிமரு டோன்றியோ
டொண்டு வேங்கை கமழுங்
தண்பெருஞ் சாரற் பகல்வங் தீமே.” (அம்-218.)

இங்கு இடத்துப்துப் பகற்குறி நேர்ந்த வாய்பாட்டான்
வரைவுகடாயது.

இம் மணிமிடைபவளத்துட், குறிஞ்சிக்கு முதலுங் கருவும்
வந்து உரிப்பெர்களாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தது.

“வண்டிபடத் ததைந்த கண்ணி யொண்கழு
ஆருவக் குதிரை மழவ ரோட்டிய
முருகனற்போர் நெடுவே ஓலி

யறுகோட் டியானைப் *பொதினி யாக்கட்
சிறா ரோடன் பயினெடு சேந்திய
கந்பேற் பிரியல் மெங்ர சொற்கு
மறந்தனர் கொல்லோ தோழி சிறந்த
வேய்மருள் பணைத்தோன் ஞெழியச் சேய்காட்டுப்
பொலங்கல் வெறுக்கை தகுமார் ஸிலம்பக
வழல்போல் வெங்கதிர் பைதநத் தெறுதலி
னிழிரேய் துலநிய மரத்த வரைகாய்
பறுகீர்ப் பைஞ்சைன் யாமநப் புலர்தலி
னுகுபெந் பொரியும் வெம்மைய யாவரும்
வழங்குந ரின்னமயின் வெளவுந் மதியச்
சுரம் புல்லென்ற வாற்ற வலங்குசினை
நாரின் முருங்கை கவிரல் வான்பூச்
குரலங் கடுவளி யெடுப்ப வாருற்
றுடைதிரைப் பிதிர்விற் பொங்கிமுன்
கடல்போ ரேஞ்சல் காடிநங் தோரே.” (ஆம்-1.)

இது பிரிவிடையாற்றுது தோழிக்குக் கூறியது.

இக் களிற்றியானை நிறையுட், பாலைக்கு முதலுங் கருவும் வந்து உரிப்பொருளாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தது.

“ சேற்றங்களை ட் முனைஇய செங்கட் காரா
ஊர்மதி கங்குலி னேஞ்றளை பரிந்து
கூர்முன் வேவி கோட்டினி ணீக்கி
நீர்முதிர் பழனத்து மீனுட னிரிய
வந்தும்பு வள்ளை மயக்கித் தாமரை
வண்டுது பனிமல ராரு மூர
யாரை யோசிற் புலக்கேம் வாருற்
றுறையிறந் தொளிருங் தாழிருங் கூந்தற்
பிறழு மொருத்தியை யெம்மனைத் தந்து
வதுவை யயர்ந்தளை யெண்ப வல்லியாங்
கூறேம் வாழிய ரெங்கை செறுஙர்
களிறுடை யிருஞ்சமங் ததைய நாறு
மொளிறுவாட் டானைக் கொற்கைச் செழியன்
பிண்ட நெல்லி னன்றா ரண்னவெம்
மொண்டொடு நெகிழினு நெகிழ்க
செண்றீ பெருமஸிற் நகைக்குநர் யாரோ.” (ஆம்-46.)

இக் களிற்றியானை நிறையுண், மருதத்திற்கு முதலுங் கருவும் வந்து உரிப்பொருளாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தது. ‘வண்டுது பனிமல்’/ ‘ரெனவே வைக்கறையும் வந்தது.

:பொதினி’ என்பது ஒரு மலை. † ‘முணைஇய’ என்றும் பாடம்.

“ கானன் மாலைக் கழிப்புக் கூம்ப
 நினிறப் பெருக்கடல் பாடெழுங் தொலிப்ப
 மீனுர் குருகிண் மென்பறைத் தொழுதி
 குவையிரும் புண்ணைக் குடம்பை சேர
 வகைவண் டார்க்கு மல்குறு காலைத்
 தாழை தளரத் துக்கி மாலை
 யழிதக வந்த கொண்டலோடு கழிப்படர்க்
 காமர் கெஞ்சக் கையறு பினையத்
 துயரஞ் செய்துங் மருளா ராயினு
 மருால் வியரோ வவருடைக் கேண்மை
 யளியின் மையி னவஜுறைவு முனை இ
 வாரந்க தில்ல தோழி கழனி
 வெண்ணெல் லரிஞர் பின்றைத் ததும்புங்
 தண்ணுமை வெரீடிய தடந்தா னுரை
 செறிமடை வயிரிற் பிளிற்றிப் பெண்ணை
 யகமடற் சேக்குங் துறைவ
 னின்றுயின் மார்பிற் செந்றவண் னெஞ்சே.” (ஆம்-40.)

இது பொருட் பிரிவிடைத் தோழிக்கு உரைத்தது.

இக் களிற்றியானை நிறையுள், செய்தற்கு முதலுங் கருவும்
 வந்து உரிப்பொருளாற் சிறப்பெய்தி முடிந்தது.

இச்சிறப்பானே முதலின்றிக் கருவும் உரிப்பொருளும் பெறு
 வனவும், முதலுங் கருவுமின்றி உரிப்பொருளே பெறுவனவுங்
 கொள்க.

“ திருங்கர் விளங்கு மாசில் கற்பி
 னரிமதர் மழைக்கண் மாஅ யோளோடு
 னின்னுடைக் கேண்மை யெலெனு மூல்லை
 யிரும்பல் கந்த னுற்றரூ
 முருக்தேர் வெண்ப வொளியுங் பெறவே.”

இது பொருள்வயிற் பிரிந்தோன் சுரத்து நினைந்து உரைத்தது.
 இது முதற்பொருளின்றி வந்த மூல்லை.

“கரங்கை விரைவுய தண்ணறுக் கண்ணி
 யினை ரேவ வியங்குபரி கடைஇப்
 பகைமுனை வலிக்குங் தேரோடு
 வினமுடித் தனர்கங் காத லோநீர்.”

இது வங்காரென் ஒற்றுவித்தது.

இது முதலுங் கருவுமின்றி வந்த முல்லை.

“நைறபரங்த சாந்த மறவெறிக்கு நானா
ஶநந்யெதிர்ந்து வித்தியலு மேனற்-பிரையெதிர்ந்த
தாமரை போன்றுக்குத்துந் தாழ்குழலீர் காணீரோ
வேமரை போந்தன வீண்டு.” (நூ, 150-1.)

இது மதியுடம்படுத்தது.

இது முதற்பொருளின்றி வந்த குறிஞ்சி.

“முதுக்குறைங் தன்னே முதுக்குறைங் தன்னே
மலைய ஜூன்வேற் கண்ணி
முலையும் வாரா முதுக்குறைங் தன்னே.”

இஃது இளையள் விளைவில்லென்றது. முதலுங் கருவுமின்றி
வந்த குறிஞ்சி.

“நானு நானு மாள்வினை யழுங்க
வில்லிருந்து மகிழ்வோர்க் கில்லையாற் புகழென
வொண்பொருட் ககல்வர்ங்க காதலர்
கண்பனி துடையினித் தோழி கீயே.”

இது வற்புறுத்தாற்றியது.

இஃது உரிப்பொருளொன்றுமே வந்த பாலை.

“பூங்கொடி மருங்கி ஜெங்கை கேண்மை
முன்னும் பின்னும் மாகி
யின்னும் பாண ஜெம்வயி னேனே.”

இது வாயின் மறுத்தது.

இஃது உரிப்பொருளொன்றுமே வந்த மருதம்.

“அங்கண் மதிய மரவின்வாய்ப் பட்டெனப்
ழூசல் வாயாப் புலம்புமைனைக் கலங்கி
யேதின் மாக்கனு சோவர் தோழி
யொன்று சோவா ரில்லைத்
தெண்கடற் சேர்ப்ப ஜூண்டவென் ஏலக்கே.”

இது கழிப்பார்.

இது பேரானும் உரிப்பொருளானும் செய்தலாயிற்று.

இங்கனங் கழவே உரிப்பொருளின்மேற் பொருட் படி

னின்றென்பது பெற்றும். இதனாலே முதல் கரு வரிப் பொருள் கொண்டே வருவது திணையாயிற்று. இவை பாடலுட் பயின்ற வழக்கே இலக்கணமாதலின் இயற்கையாம். அல்லாத சிறுபான் மை வழக்கினைச் செயற்கையென மேற்பகுப்பார். (ந)

4. முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டி னியல்பென மொழிப வியல்புணர்ந் தோரே.

இது சிறுத்தமுறையானே முதல் உணர்த்துவான் அதன் பகுதி யும் அவற்றுட் சிறப்புடையனவும் இல்லனவுங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—முதல் எனப்படுவது-முதலெனச் சிறப்பித் துக் கூறப்படுவது; சிலம் பொழுது இரண்டின் இயல்பு என மொழிப சிலனும் பொழுதும் என்னும் இரண்டினது இயற்கை சிலனும் இயற்கைப் பொழுது மென்று கூறுப; இயல்பு உணர்ந்தோரே-இடமுங் காலமும் இயல்பாக உணர்ந்த ஆசிரியர் என்றவாறு.

ஜஞ்சினைக்கு வகுத்த பொழுதெல்லாம் இயற்கையாம்; செயற்கை சிலனும் பொழுதும் முன்னர் அறியப்படும். இயற்கையெனவே செயற்கைசிலனுஞ் செயற்கைப்பொழுதும் உளவாயிற்று. மேற் ‘பாத்திய’ நான்கு சிலனும் இயற்கைசிலனம். முதல் இயற்கைய வென்றதனுற் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் இயற்கையுஞ் செயற்கையு மாகிய சிறப்புஞ் சிறப்பின்மையும் உடையவாய்ச் சிறுவரவினவென மயக்கவகையாற் கூறுமாறு மேலே கொள்க. இனி சிலத்தொடு காலத்தினையும் முதலென்றவிற் காலம்பெற்று சிலம்பெருத பாலைக் கும் அக்காலமே முதலாக அக்காலத்து சிகழுங் கருப்பொருளுங் கொள்க. அது முன்னர்க் காட்டிய உதாரணத்துட்ட கான்க. (ச)

5. மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ் சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும் வெந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும் வருணன் மேய பெருமண லுலகமும் மூல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச் சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.

இது 'ஈவண்டு' ஒழிந்த நான்கானும் அல் 'வைய'த்தைப் பகுக்கின்றது.

இதன்பொருள்:—மாயோன் மேய காடு உறை உலகமும், சேயோன் மேய மை வரை உலகமும், வேங்தன் மேய தீம் புன்னல் உலகமும், வருணன் மேய பெரு மனல் உலகமும்-கடல் வண்ணன் காடுறையுலகமுஞ், செங்கேழ் முருகன் காதலித்த வான் பரைசூழுலகமும், இந்திரன் காதலித்த தண்புன னுடுங், கருங்கடற் கடவுள் காதலித்த நெடுங்கோட் டெக்கர் சிலனும்; மூல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே-மூல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலென ஒழுக்கங் கூறிய முறையானே சொல்லவும்படும் என்றவாறு.

இந்நான்கு பெயரும் என்னும்மையோடு சின்று எழுவாயகிச் சொல்லவும்படும் என்னுங் தொழிற்பயனிலை கொண்டன. என்றாலும் இவ்வொழுக்கம் நான்கானும் அந்நான்கு சிலத்தையும் சிரணிறை வகையாற் பெயர் கூறப்படுமென்றவாறு. எனவே, ஒழுக்கம் சிக்கி தற்கு சில்ல் இடமாயிற்று.

உம்மை எதிர்முறையாகவின், இம்முறையன்றிச் சொல்லவும் படுமென்பது பொருளாயிற்று. அது தொகைகளினுங் கீழ்க்கணக்கு களினும் இம்முறையைங்கிவரக் கோத்தவாறு காண்க

மூல்லை சிலத்துக் கோவலர், பல்லா பயன் தருதற்கு மாயோன் ஆகுதி பயக்கும் ஆபல காக்கவெனக் குரவை தழிது மடைபல கொடுத்தவின் ஆண்டு அவன் வெளிப்படுமென்றார்.

உதாரணம்:—“அரைசுப்படக் கடந்தட்டு” என்னு மூல்லைக்களியட்ட,

“பாழிழித் தரப்பகத் தரவணை யசைஇய
பாடுகொ ஜேமியாற் பரவுதும்” (வ-105.)

எனவரும்.

“படையிடுவான் மற்கண்டர் காமன் மடையடும்
பாலோடு கோட்டம். புகின்.” (வ-109.)

என அவன் மகனுகிய காமனும் அந்திலத்திற்குத் தெய்வமாதல் அவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப, என்பழி வகை யென்றதனும் கொள்க.

குழஞ்சி ஸிலத்திற்குக் குறவர் முதலியோர் குழீஇ வெறியயர் தற்கு வேண்டும் பொருள் கொண்டு வெறியயர்பவாகலின், ஆன்டு முருகன் வெளிப்படுமென்றார்.

அது, “அணங்குடை நெடுவரை” என்னும் அபாட்டினுட்,

“படியோர்த் தேய்த்த பல்புகழ்த் தட்கை
கெடுவேட் பேணத் தணிகு வளிவள்.” (அ-22.)

எனவரும், *“சூரர மகளிரோ டுற்ற சூலே” என்பழிச் சூரர மகளிர் அதன் வகை.

இனி ஊடலுங் கூடலுமாகிய காமச்சிறப்பு சிகழ்தற்கு மருத ஸிலத்திற்குத் தெய்வமாக “ஆடலும் பாடலு மூடலு முனர்தலும்.” உள்ளிட்ட இன்பக்ளீயாட்டு இனிதலுகரும் இமையோர்க்கும் இன் குரலெழுவிலிக்கும் இறைவனுகிய இந்திரனை ஆண்டையோர் விழவு செய்து அழைத்தலின் அவன் வெளிப்படுமென்றார்.

அது,

“கவுயைப் புதுப்புன வரடத் தவிர்ந்தமை
தெய்வத்திற் ரேற்றித் தெளிக்கு;” (எ-98.)

என இந்திரனைத் தெய்வமென்றதனும், இந்திரன் விழவு ரெடுத்த காதையானும் உணர்க.

இனி நெய்தனிலத்தில் நீளீயர்க்கு வலீ வளங் தப்பின் அம்மக ளிர் கிளையுடன் குழீஇச் சுறவுக் கோடு நட்டுப் பரவுக்கடன் கொ டுத்தலின், ஆண்டு வருணன் வெளிப்படு மென்றார்.

அவை,

“ஜினச்சுறவின் கோடுக்கடு
மனைச்சேர்த்திய வல்லணக்கினுன்” (பத-பட்டின-86,87.)

எனவும்,

“கொடுஞ்சுழிப் புகாஅர்த் தெய்வ நோக்கி” (அ-109.)

எனவும்,

“அணங்குடைப் பணித்துறை கைதொழு தேத்தி
யாயு மாயமொ டயரும்.” (அ-240.)

எனவும் வரும்.

இனிப் பாலீக்குச்,

“சினைவாடச் சிறக்குஞ்சி சினங்தணிக் தீகெனக்
கணைக்கானவியைக் காருந வியைவதோ.” (எ-16.)

எனவும்,

“வளிதரு செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதோ” (எ-16.)

எனவும் ஞாயிற்றைத் தெய்வமாக்கி அவனிற் ரேன்றிய மழையினையுங் காற்றினையும் அத்தெய்வப் பகுதியாக்கிக் கூறுபவா லெனின், எல்லாத்தெய்வத்திற்கும் அந்தணர் அவிகொடுக்குங் கொல் அங்கி ஆதித்தன்கட் கொடுக்குமென்பது வேதமுடிபாகவின், ஆதித்தன் எல்லா நிலத்திற்கும் பொதுவென மறுக்க. இவ்வாசிரியர் கருப்பொருளாகிய தெய்வத்தினை முதற் பொருளோடுகூட்டிக் கூறி பது தெய்வவழி பாட்டு மரபிதுவே, ஒழிந்தது மரபன்றென்றற்கு. எனவே அவ்வங்கிலத்தின் தெய்வங்களே பாலீக்குங் தெய்வமாயிற்று.

உறையுலகென்றார், ஆவும் ஏருமையும் ஆடும் இன்புறுமாற்றங்கள் சிலைபெறும் அக்காட்டின் கடவுளென்றற்கு. மைவரை எனவே மழைவளங் தருவிக்கும் முருகவேளென்றார். இந்திரன் யாற்றுவள னும் மழைவளனுங் தருமென்றற்குத் தீம்புனலென்றார். திரை பொருது கரை கரையாமல் எக்கர்செய்தல் கடவுட்கருத்தென்றற்குப் பெருமணலென்றார்.

இனி, மூல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்ற முறையென்னை? யெனின், இவ்வாழுமுக்கமெல்லாம் இல்லறம்பற்றிய ஒழுக்கமாதலின், கற்பொடுபொருந்திக் கணவன் சொற்பிழையாது இல்லிருந்து கல்லறஞ்செய்தல் மகளிரது இயற்கை மூல்லையாதலின் அது முற்கூறப்பட்டது. எனவே, மூல்லையென்ற சொற்கும் பொருள் இருத்தலாயிற்று, “மூல்லை சான்ற மூல்லையம் புறவின்” என்பவாகவின். புனர்தலின்றி இல்லறம் சிகழாகமையிற் புனர்தற் பொருட்டாகிய குறிஞ்சியைப் பின்பின் அதன்பின் வைத்தார். இதற்குதாரணம் இறந்தது. †“கருங்காற் குறிஞ்சி சான்றவெற் பணிக்குது” என்பது கரு. புனர்ச்சிப்பின் ஊடல் சிகழ்தலின் அதன்பின் மருதத்தை வைத்தார். †“மருதன்சான்ற மருதத் தண்பளை” என்புழி மருதமென்றது ஊடியுங் கூடியும் போகம் நுகர்தலீ. பரத்தையிற் பிரிவுபோலப் பிரிவொப்புமை

நோக்கி நெய்தலை ஈற்றின்கண் வைத்தார். நெய்தற் பறையாவது இரங்கற் பறையாதலின், நெய்தல் இரக்கமாம்.

“ஐதக லல்குன் மகளிர்
நெய்தல் கொண்மார் செடுக்கடை யானே.”

என வரும்.

இனி இவ்வாறன்றி மூல்லை முதலிய பூவாற் பெயர்பெற்றன இவ்வொழுக்கங்களெனின், அவ்வங்கிலங்கட்டு ஏனைப்பூக்களும் உரிய வாகலின் அவற்றுற் பெயர்க்கறலும் உரியவெனக் கடாயினுற்கு விடையின்மை உணர்க.

இதனுடே நடுவு சிலைத்தினைபொழிந்த என்கற்கும் பெயரும் முறையுங் கூறினான். இந்நான்கும் உரிப்பொருளாதல் *‘புணர்தல் பிரிதல்’ என்புழுக் கூறுதும். கருப்பொருளாகிய தெய்வத்தை முதற்பொருளாடு கூறியது, அவை † ‘வந்த சிலைத்தின் பயத்து’ மயங்குமாறுபோல மயங்காது இது வென்றற்குங் கருப்பொருள் கீடைத் தெனப்பட்ட பாலைக்குத் தெய்வத்தை விலக்குதற்குமென் உணர்க.

உதாரணம்:—

“வன்புலக்காட்டு நாட்டதுவே” (ஏற்கொ-39.)

எனவும்,

“இறும்பு பட்டிருளிய வீட்டாகுஞ்
சிலம்பிற் கண்மிசைச் சிறுகெறி” (அவ-127.)

எனவும்,

“அவ்வய னண்ணிய வளங்கெ மூங்”

எனவும்,

“கானலூங் கழுருது *** மொழியாது” (அவ-170.)

எனவும் நால்வகை பொழுக்கத்திற்கு நால்வகை சிலனும் உரிய வாயின வாறு காண்க. (இ)

6. காரு மாலையு மூல்லை குறிஞ்சி
கூதிர் யாம மென்மனூர் புலவர்.

இது முதலிரண்டனுள் சிலங்கூறிக் காலங்கறுவான் மூல்லைக் குங் குறிஞ்சிக்கும் பெரும்பொழுதுஞ் சிறுபொழுதுங் கூறுதலுத் திற்று.

* தொல்-பொருள்-30. † தொல்-பொருள்-19.

இதன்பொருள் :— காரும் மாலையும் மூல்லை—பெரும்பொழுதினுட்காலமுன் சிறுபொழுதினுள் அக்காலத்து மாலையும் மூல்லையெனப்படும்; குறிஞ்சி கூதிர் யாமம் என்மனூர் புலவர்—பெரும்பொழுதினுட்கூதிர்க்காலமுன் சிறுபொழுதினுள் அதனிடையாமமுங் குறிஞ்சி யெனப்படும் என்றவாறு.

முதல் கரு உரிப்பொருளென்னும் மூன்றுபாலுங் கொண்டு ஒர் தினையாமென்று கூறினாலேறானும் ஒரு பாலினையுந் தினையென்று அப்பெயரானே கூறினார்; வந்தான் என்பது உயர்தினை என்றாற் போல. இது மேலனவற்றிற்கும் ஒக்கும். இக்காலங்கட்கு விதந்து ஒர் பெயர் கூறுது வாளா கூறினார், அப்பெயர் உலகவழக்கமாய் அப் பொருள் உணரசிற்றலின். காலவுரிமை எய்திய ஞாயிற்றுக்கு உரிய சிங்கவோரை முதலாகத் தண்மதிக்கு உரிய கற்கடகவோரை யீருக வந்து முடியுந்துகை ஒர் யாண்டாமாதவின் அதனை இம்முறையானே அறுவகைப்படுத்து இரண்டுத் திங்கள் ஒரு கால மாக்கினார். இனி ஒரு நாளினைப் படுசுடரமையாக தொடங்கி மாலையெனவும், அதன்பின் இடையாம மெனவும், அதன்பின் விடிய லெனவும், அதன்பின் காலை யெனவும், அதன்பின் நண்பக லெனவும், அதன்பின் ஏற்பாடெனவும் ஆரூகப் பகுத்தார். அவை ஒரோவொன்று பத்துநாழிகையாக இம்முறையே சூத்திரங்களுட் சிறுபொழுது வைப்பார். பின்பனியுப் பண்பகலும் பிற்குறிய காரணம் அச்சுத்திரத்துக் கூறுதும்.

மூல்லைக்குக் காரும் மாலையும் உரியவாதற்குக் காரணமென்னை? யெனின், பிரிந்து மீஞுங் தலைவன்றிறமெல்லாம் பிரிந்திருந்த கிழத்தை கூறுதலே மூல்லைப் பொருளாயும், பிரிந்துபோகின்றுன் திறங்குற்ற வனவெல்லாம் பாலையாகவும் வருதலின், அம்மூல்லைப் பொருளாகிட மீட்சிக்குஞ் தலைவி இருத்தற்கும் உபகாரப்படுவது கார்க்காலமாம். என்னை? விளைவிற் பிரிந்து மீள்வோன், விரைபரித் தேஞ்சந்து பார நையினின்று மாலைக் காலத்து ஊர்வயின் வருஞங் காலம் ஆவணியுப் புரட்டாதியும் ஆதலின், அவை வெப்பமுந் தட்பமும் மிகாது இடைங்கர்த்தவாகி ஏவல் செய்துவரும் இளையோர்க்கு நீருமிழலும் பயற் தலானும், ஆர்பதம் மிக்கு நீரும் சிழலும் பெறுதலிற் களிசிறங்க மாவும் புள்ளுங் துணையோடின்புற்று விளையாவென கண்டு தலைவற்கு தலையிக்குஞ் காமக்குறிப்பி மிகுதலானுமென்பது. புல்லை மேய்ந்த கொல்லேற்றேருடே புனிற்றுக் கள்ளை விளைந்து மன்றிற் புகுதரவு

தீங்குழ லிசைப்பவும் பந்தர்முல்லை வந்து மனங் கனுற்றவும் வரு கின்ற தலைவற்கும் இருந்த தலைவிக்குங் காமக்குறிப்புச் சிறத்தலின் அக்காலத்து மாலைப்பொழுதும் உரித்தாயிற்று.

இனிக் குறிஞ்சியாவது புணர்தற்பொருட்டு. அஃது இயற் கைப்புணர்ச்சி முதலியனவாம். இயற்கைப் புணர்ச்சி சிகழ்ந்தாவின் களவு நீட்டிப்பக் கருதுங் தலைவற்குக் களவினைச் சிறப்பிக்குங்கால், தலைவி அரியளாகவேண்டுமாகவே அவ்வருமையை ஆக்குவது ஐப் பசியுங் கார்த்திகையுமாகிய கூதிரும் அதன் இடையாமமுமென்பது. என்னை? இருள் தூங்கித் துளி மிகுதலிற் சேறல் அரிதாதலானும், பாஞ்சுட் கங்குலிற் பரந்துடன் வழங்காது மாவும் புள்ளுங் துணை யுடன் இன்புற்று வதிதலிற் காமக் குறிப்புக் கழியவே பெருகுதலானுங், காவனமிகுதி நோக்காது வருந்தலைவனைக் குறிக்கண் வெதிர்ப்பட்டுப் புணருங்கால் இன்பம் பெருகுதலின், இங்கிலத்திற் குக் கூதிர்க்காலஞ் சிறந்ததெனப்படும்.

உதாரணம்:—

“விருங்தின் மன்ன ராருங்கலங் தெறுப்ப
வேந்தலும் வெம்பகை தணிந்தனன் நீம்பெயற்
காரு மார்க்கலி தலையின்று தேரு
மோவத் தன்ன சோபச் செங்கிலம்
வள்வா யாழி யுன்னுறு புருளக்
கடவிக் காண்குவும் பாக மதவுக்கடத்
தாம்பசை குஹவி வீங்குசரை மடியக்
களையலங் குரல காற்பரி பயிற்றிப்
படுமணி மிடற்ற பயனிரை யாயங்
கொடுமடி யுடையர் கோற்கைக் கோவலர்
கொன்றையக் குழலர் பின்றைத் தாங்க
மனைமனைப் படரு நனைகு மாலைத்
* தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன்
பண்ணன் சிறகுடிப் படப்பை நன்னைலூப்
புஞ்கா வெல்லிப் பைங்காய் தின்றவர்
நீர்ஞா சுவையிற் நீவிய மிழற்றி
முகிழ்ச்சிலாத் திகழ்தரு மூவாத் திங்கள்
பொன்னுடைத் தாலி யென்மக னேற்றி

இவ்வடியே மணிமேகலை ஏ-ஆவது காலதயில் 73-ஆவது அடியாத அமைந்துள்ளது,

வருகுவை யாயிற் ரருகுவென் பாலென
விலங்கமங்க கண்ணள் விள்விளி பயிற்றித்
திதலை யல்குவெங் காதலி
புதல்வற் பொய்க்கும் பூங்கொடி ச்லையே.” (அக-54.)

இது பாகற்குரைத்தது.

இது மூல்லைக்கட் காரும் மாலையும் வந்தது. அகம்.

“மன்றபாட்டிக்கு மனைமடிக் தன்றே
கொன்றோ ரண்ன கொடுமையோ டின்றே
யாமங் கொள்வரிற் கைனாலீக் காமங்
கடவிலு முரைஇக் கரைபொழி யும்மே
யெவன்கொல் வாழி தோழி மயங்கி
யின்ன மாகவு நன்னர் நெஞ்சு
மென்னெடு ஸ்ன்னெடுஞ் குழாது கைம்மிக்
சிறும்புப்பட் டிருவிய வீட்டாருஞ் சிலம்பிற்
குறஞ்சீனாக் குவளை வண்டிபடச் சூடிக்
கானக் நாடன் வருஷம் யானைக்
கயிற்றுப்புறத் தன்ன கண்மிசைச் சிறுநெறி
மாரி வானங் தலைஇ ஸ்ரவர்
பீட்டாருஞ் கண்ண படிகுழி யியவி
னிருளிடை யிதிப்புழி னோக்கி
யவர், தளரடித் தாங்கிய சென்ற தின்றே.” (அக-128.)

இரவுக்குறிக்கட் சிறைப்புறமாகத் தோழிக்கு உரைப்பாளாக
உரைத்தது.

இது குறிஞ்சிக்குக் கூதிரும் யாமமும் வந்தது.

சிலனும் பொழுதும் முதலென்றமையிற் கார் முதலாதல் வேண்
ம்; வேண்டவே, அதற்கிடையின்றிக் கூறிய மாலையும் அதன்
சினையாமாதலிற், கார்காலத்து மாலையென்பது பெற்றும். இது கூதிர
யாமம் என்பதற்கும் ஒக்கும்.

7. பனியெதிர் பருவமு முரித்தென மொழிப.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி; முற்கூறிய குறிஞ்சிக்கு
முன்பனியும் உரித்தென்றவின்.

இதன்பொருள்:—பனி எதிர் பருவமும் உரித்து என
மொழிப—பனி முற்பட்ட பருவமுங் குறிஞ்சி யொன்றற்கு உரித்
தென்று கூறுவார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

| எதிர்தலென்பது முன்னுதல் ; எனவே, முன்பனியாயிற்று ;
அது ஞாயிறுபட்ட அந்திக்கண் வருதலின்.

உரித்தென்றதற்கும் கூதிர்பெற்ற யாமமும் முன்பனி பெற்று
வரும் எனக்கொள்க.

உதாரணம்:

“ *   *   *   *
பனிபட சின்ற பானுட் கங்குற்
நயியோர் மதுகை தூக்காய் தண்ணென
முனிய வலைத்தி முரணில் காலை
*   *   *   * ” (அக்ட-124.)

என முன்பனியாமங் குறிஞ்சிக் கண்வந்தது.

8. வைகுறு விடியன் மருத் மெற்பாடு
நெப்த லாதன் மெப்பெறத் தோன்றும்.

இனிச் சிறபொழுதே பெறுவன கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :—வைகுறு விடியல் மருதம்—வைகறையும் விடியற்காலமும் மருதமாதலும் ; ஏற்பாடு நெய்தல் ஆதல் மெய்பெறத் தோன்றும்—ஏற்படுகாலம் நெய்தலாதலும் பொருள்பெறத் தோன்றும் என்றவாறு.

| வைகுறுதலும் விடியலும் என்னும் உம்மை தொக்குவின்றது.

| செவியறிவுறுத்தலைச் செவியறிவுறா என்றாம்போல வைகுறுதலை வைகுறு என்றார். அது மாலையாமமும் இடையாமமுங் கழி யுந்துணை அக்கங்குல் வைகுறுதல் ; அது கங்குல்வைகிய அறுதியாத ஞேக்கி வைகறை யெனவுங் கூறுப. அதுவும் பாடம். நாள் வெயிற் காலையை விடியலென்றார். * “விடியல்வெங் கதிர்காடும் வேயமலக வறை” என்ப. “விடியல் வைகறை யிடு மூன்” என்றது விடியற்கு முன்னர்த்தாகிய வைகறையென உருபுதொக்கு முன் மொழி சிலையலாயிற்று. பரத்தையிற்பிரிந்த தலைவன் ஆடலும் பாட ஆங் கண்டுக் கேட்டும் பொழுது கழிப்பிப் பிறர்க்குப் புலனுகாமல் மீனுங் காலம் அதுவாதலானுங், தலைவிக்குக் கங்குல் யாமங் கழியாது கெஞ்சழிந்து ஆற்றுமை மிகுதலான் ஊட் வுணர்த்தற் கெளிதாவ தோர் உபகாரமுடைத்தாதலானும் வைகறை கூறினார். இனித் தலைவி விடியற்காலஞ் சிறவரைத்தாதலின் இதீநூற் பெறும் பயன் இன்

கலித்தொகை-45.

நென முனிந்து வாயிலடைத்து ஊடனீட்டிப்பலே அவ்வைகறை வழித்தோன்றிய விடியற்கண்ணும் அவன் மெய்வேறுபாடு விளங்கக் கூறினார்.

“ வீங்குநீர் ” என்னும் மருதக்கலியுள்,

“ அனைமென்றே வியாம்வாட வமர்துனைப் புணர்த்து^{கி}
மணமளையா யெனவந்த மல்லவின் மாண்பன்றே
பொதுக்கொண்ட கௌவையிற் பூவுனைப் பொலிந்தசின்
வதுவையக் கமழ்நாற்றம் வைகறைப் பெற்றதை.” (வி-66.)

என மருதத்திற்கு வைகறை வந்தது.

“ விரிக்கிர் மண்டிலம் ” என்னும் மருதக்கலியுள்,

“ தணர்தனை யெனக்கேட்டுத் தவரேரா தெமக்குங்கு
குணங்களைப் பாராட்டுக் தோழன்வங் தீயான்கொல்
கணக்குழை நல்லவர் கதுப்பற லைன்துஞ்சி
யணக்குபோற் கமழுசின் னலர்மார்பு காணிய.” (வி-71.)

என மருதத்துக் காலை வந்தது.

* “ காலையெழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி ” என்பதும் அது.

இனி வெஞ்சஸ்டர் வெப்பந் தீரத் தண்ணறுஞ் சோலீ தாழ்ந்து
நீழம் செய்யவுந், தண்பதம்பட்ட தெண்கழி மேய்ந்து பல் வேறு
வகைப்பட்ட புள்ளெல்லாங் குடம்பை நோக்கி உடங்கு பெயரவும்,
புன்னை முதலிய பூவினுற்றம் முன்னின்று கனுற்றவும், நெடுந்திரை
யழுவத்து சிலாக்கிர் பரப்பவுங் காதல் கைமிக்குக் கடற்கானுங்
கானற்கானும் நிறைகடந்து வேட்கைபுலப்பட உரைத்தலின், ஆண்
டுக் காமக்குறிப்பு வெளிப்பட்டு இரங்கற்பொருள் சிறத்தலின் ஏற்
பாடு நெய்தற்கு வந்தது.

உதாரணம்:—

“ நெடுவேண் மார்பி லாரம் போலச்
செவ்வாய் வானங் தீண்டி மீனருந்து
பைங்காற் கொக்கின் னிரைபறை யுகப்ப
வெல்லைபைபையக் கழிப்பிக் குடவயிற்
கல்சேர்க் தன்றே பல்கதிர் ஞாயிறு
மதரைழின் மழைக்கண் கழுழ விவளே
பெருங்காண்ணிந்த சிறுமென் சாயன்

மாணவர்களை வேங்கி யானு
 தழுகிறோம் சினாலோ பெரும வதநுற்
 கழிச்சுரு வெறிந்த புட்டா எத்திரி
 கெடுக் கிருங்கழிப் பரிமெலின் தகைஇ
 வல்வில் விளையரோ டெல்லி செல்லாது
 சேர்ந்தனை செலினே சிதைகுவ துண்டோ
 பெண்ணை யோங்கிய வெண்மணற் படப்பை
 யன்றி லகவு மாங்கட்
 சிறுகு வென்தலெம் பெருங்கழி நாட்டே.” (அகம-120.)

பகற்குமிக்கண் இடத்துய்த்துத் தலைவரை எதிர்ப்பட்டு உரைத் தது.

நெய்தற்கு ஏற்பாடு வந்தது.

* “கானன் மாலைக் கழிப்பூக் கூம்ப” என்பதனுண் மாலையும் வந்தது. கலியுண் மாலைக்காலம் நெய்தலின்கண் வந்தவாறு காண்க. இது மேல் † ‘சிலடைஞருங்கு மயங்குத வின்று’ என்பதனுற் பெறுதும்.

இவற்றிற்கு அறுவகை இருதுவம் உரிய வென்பதன்றிக் காரும் இளவேணிலும் வேணிலும் பெரும்பொழுதாகக் கொள்ப என்றாற் குப் பொருள்பெறத் தோன்றும் என்றார்.

இனி நெய்தற்கு ஒழிந்த மூன்று காலமும் பற்றிவரச் சான்றீரூர் | செய்யுட் செய்திலர்; அக்காலத்துத் தலைவி புறம்போந்து விளையாடா மையின். அங்கானம் வந்த செய்யுளைவேல் அவற்றையுங் கொள்க.

“கழனி மாதுத்து விளைந்துகு தீம்பழும்
 பழனு வாளை கதூட மூர
 வெம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மிற்
 கையுங் காலுங் துக்கத் துக்கு
 மாடிப் பாவை போல
 மேவன செய்யுந்தன் புதல்வன் ரூய்க்கே.” (ஹ-8.)

இது குறுந்தொகை.

புறலுவரத்தாளெனக்கேட்ட பரத்தை தலைவரை நெருங்கித் தலைவன் பாங்காயினார் கேட்ப உரைத்தது.

இது முதுவேணில் வந்தது.

“ அரிபெய் சிலம்பி ஞம்பலங் தொட்டை
 யரம்போ முவ்வளைப் பொலிந்த முன்கை
 யினழுயணி பளைத்தோ ளையை தங்கை
 மழைவங்க தருங் மாவண் டித்தன்
 பிண்ட நெல்வி னுறக்கை யாங்கட்
 கழைச்சிலை பெருஅக் காவிரி நீத்தங்
 குழமா ஞூள்ளிழை நீவெய் யோளாடு
 வேழ வெண்புனை தழீஇப் பூழியர்
 கயநா டியானையின் முகனமார்க் தாஅங்
 கேங்தெழி லாகத்துப் பூந்தார் குழைய
 நெருங் லாடினை புண்லே யின்றவங்
 தாக வனமூலை யரும்பிய சணக்கின்
 மாசில் கற்பிற் புதல்வன் ரூயென
 மாயப் பொய்ம்மொழி சாபினை பயிற்றியெம்
 முதுமை யென்ஜலலீ தமைகுங் தில்ல
 சுடர்ப்பூங் தாமரை நீர்முதிர் பழன்த்
 தாந்தம்பு வள்ளை யாய்கொடி மயக்கி
 வாளை மேம்க்கை வள்ளெலையிற்று நீர்நாய்
 முள்ளரைப் பிரம்பின் மூதரிற் செறியும்
 பல்வேங் மத்தி கழாஅ ரண்னவெம்
 மின்மை சென்று தவத்தொல் லகிதே
 யினியெவன் செய்வது பொய்ம்மொழி யெமக்கே.” (அ-க-6.)

பரத்தையொடு புன்லாடி வந்தமை கேட்டுத் தலைவி புலந்தது,

இது இளவேணில் வந்தது.

வனைய வந்தவழிக் காண்க.

நாடகவழக்கானன்றி உலகியல் வழக்கானும் அச்சிறுபொழு
 தும் பெரும்பொழுதிற்குப் பொருந்து மென்றற்குத் தோன்று மென்று
 ரூர். இதன் பயன் இவ்விரண்டு நிலத்துக்கு மற்றை மூன்று காலமும்
 பெரும்பான்மை வாராதென்றலாம். (அ)

9. நடுவுநிலைத் தினையே நண்பகல் வேணிலொடு
 முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே.

இது நிலனுடைய நான்கற்குங் காலங்கூறி அங்கான்கற்கும்
 பொதுவாகிய பாலைக்குக் காலங்கூறுகின்றது.

இதன்பொருள் :— நடுவி நிலைத் தினையே—பாலைத் தினை; நண்பகல் வேணிலொடு—எற்பாடுங் காலையும் என்னும் இருக்கற்றிற்கு ஏடு

வணதாகிய ஒரு சூற தான் கொண்டு வெம்மை செய்து பெருகிய பெரும்பகலோடும் இளவேளி லும் வேணி லும் என்னும் இரண்டிலே டும் ; முடிவு கிளை மருங்கின்—பிரிவெனப்படுதற்கு முடிவு கூடத்தாகிய குறிஞ்சியும் மூல்லையுமாகிய ஒரு மருங்கின்கண்ணே ; முன்னிட நெறித்து—ஆசிரியன் மனங்கொள்ளப்படும் நெறிமைத்து என்ற வாறு.

யென்றது சிலத்தினை. முடிவாகிலைப்பகுதிக்கண் முன்னப் படு மெனவே அத்துணை யாக்கமின்றி ஒழிந்த மருதமும் நெய்த லும் முடியாகிலமாய் அத்துணை முன்னப்படாதாயிற்று. இது பாலைக் கென்பதாம். பிரிவின்கண் முடிய வருவனவெல்லாம் இவ் விரண்டற்கும் முடியவருதலும் ஒழிந்த இரண்டற்கும் அவை குறுகி வருதலும் முறையாற் கொள்க. என்னை? சரத்தருமை அறியின், இவள், ஆற்றுளாமெனத் தலைவன் செலவழுங்குதலுங் துணின்துபோதலும், உடன்போவலெனத் தலைவி கூறுதலும், அதைன் அவன் விலக்கலும், இருந்திரங்கலும் போல்வன பலவும் முடியவரும் : சிலங் குறிஞ்சியும் மூல்லையுமாகவின். சரத்தருமை முதலியன சிகழு மையின் மருதமும் நெய்தலும் அப்பொருண்முடிய வாராவாயின.

“நன்றே காதலர் சென்ற வாரே
யணிசீற * விரும்பொறை மீமிசை
மணிசீற † வருவின் தோகையு முடைத்தே.” (ஐஞ்சல-481.)

இது சரத்தருமை சினைந்து வருந்தினே என்ற தலைவிக்கு அவ் வருமை சீங்கிக் கார்கால மாயிற்றென்று ஆற்றுவித்தது.

இப்பாட்டு முதலிய பத்தும் மூல்லையுட் பாலை.

“கார்செய் காலையொடு கையறப் பிரிந்தோர்
தேர்தரு விருந்திற் றவிர்குதல் யாவது
மாற்றருங் தானை நோக்கி
யாற்றவு மிருத்தல் வேந்தனது தொழிலே.” (ஐஞ்சல-451.)

இது பருவங்கண்டு ஆற்றுளாகிய தலைவி பாசறைச் செய்தி கேட்டு வருந்தியது.

‘இநுப்புற மீமிசை’ எனவும் ‘அநும்போறை மீமிசை’ எனவும் பாடும் ; உநுவின்றேகை’ எனவும் பாடும்,

மேற்கூறிய பருவங்கண்டு கிழத்தியுரைத்த இப்பத்தும் மூல்லை பாலீஸ்.

“கருங்கால் வேங்கை மாத்தகட் டொள்வீ
யிருங்கல் வியலறை வரிப்பத் தாசு
நன்மலை நாடன் பிரிந்தென
வொண்ணுதல் பசப்ப தெவன்கொ வக்ஞும்.” (ஐங்கு-214.)

இது வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்துழித் தலைவி யாற்றுமை என்டு தோழி கூறியது.

இது குறிஞ்சியுட் பாலீஸ்.

“எக்கர் ஞாழல் செருங்கியொடு கமழுத்
துவலைத் தண்டுளி வீசிப்
பசலை செய்தன பனிபடு துறையே.” (ஐங்கு-141.)

இது வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்துழி ஆற்றுவிக்குஞ் தோழிக் குத் துறை யின்ப முடைத்தாகலான் வருத்திற்றெனத் தலைவி கூறியது.

இது சுரத்தருமை முதலியனவின்றி நெய்தற்குட் பாலீஸ் வந்தது. ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

முந்தீர் வழக்கஞ் சிறுபான்மையாகவின் நெய்தற்கு முடியி வாராதாயிற்று. இக்கருத்தானே பிரிவொழுக்கம் மருதத்திற்கும் நெய்தற்குஞ் சிறுபான்மையாகப் புலனையிலும்க்கஞ் செய்யப்படும்.

எற்பாட்டுக்கு முன்னர்த்தாகிய நன்பகலீப் பாலீக்குக் கூற வேண்டிப் பின் வைத்தாரேனும் பெரும்பொழுதிற்கு முற் கூறுத வின் ஒருவாற்றுற் சிறுபொழுதாறும் முறையே வைத்தா ராயிற்று. காலீயும் மாலீயும் நண்பகலன்ன கடுமைக்கரச் சோலைதேம்பிக் கவன் மாறி, நீரும் சிழலு மின்றி, சிலம் பயங் துறந்து, புள்ளும் மாவும் புலம்புற்று இன்பமின்றித் துப்பம்பெறுவதொரு காலமாதலின், இன்பத்திற்கு இடையூருகிய பிரிவிற்கு நன்பகலும் வேணிலுஞ் சிறப்புடைத்தாயிற்று.

தெள்ளறல் யாற்றுத் திரைமண வடைக்கை
வண்டு வரிபாடத் தன்போ தலங்கு
தாதுங் தளிரு மேதகத் துவன்றிப்
பல்பூஞ் சோலைப் பண்மலர் நாற்றமொடு

குயில்கூகு குரலும் பயில
அதன்மேறும்
சீலவுஞ் சாங்கும் பயில்வறு மூத்து
யின்பம் விளைக்கு நன்பொருள் பிறவும்

பண்ணைய போலாது, இன்பம் மிகத்தரும் இளவேணிற்காலத் துப்ப, பொழில் விளையாடியும், புதுப்பூக் கொய்தும், அருவியாடியும் முன்னர் விளையாட்டு நிகழ்ந்தமைபற்றிப் பிரிந்த கிழத்தி மெஸின் துரைக்குங் கிளவி பயின்று வருதலானும், உடன்போக்கின்கண் அக்காலம் இன்பம் பயக்குமாதலானும், இளவேணிலோடு நண்பகல் சிறந்த தெனப்பட்டது, பிரிந்த கிழத்தி இருந்து கூறுவன கார்கால மன்மையின் மூல்லீயாகா.

உதாரணம் :—

“கன்ஸியங் காட்ட புள்ளியம் பொறிக்கலை
வறநூற் லங்கோ டுநிர வலங்கடந்து
புலவுப்புவி துறந்த கலவுக்கழி கடுமூடை
யிரவுக்குறும் பலற நூறி சிறைபகுத்
திருங்கன் முடிக்கர்த் திற்றி கெண்டுங்
கொலைவி லாடவர் போலப் பலவுடன்
பெருந்தலை யெருவலவொடு பருந்துவங் திறுக்கு
மருஞ்சுர மிறக்க கொடியோர்க் கல்கலு
மிருங்கழி யிறும்பி ஞய்ந்துகொண் டறுத்த
நுணங்குகட் சிறுகோல் வணங்கிறை மகளிரோ
டகவுநர்ப் புரந்த வணபிற் கழுதெருடி
நறவுமகி பூருக்கை என்னன் வெண்மான்
வயலை வேலி வியலூ ரன்னசீன்
எல்லர்முலை யாகம் புலம்பப் பலவுலங்
தாழே லென்றி தோழி யாழவென்
கண்பனி சிறுத்த லெளிதோ குரவுமலர்க்
தற்சிர நீக்கிய வரும்பலிழ் வேணி .”

வறவவிர் வார்மண வகல்யாற் றடைகரைத்
துறையனி மருதோ டுகல்கொள் வோக்கிக்
கலூழ்தளி ரணிந்த விருஞ்சினை மாதுத்
தினர்ததை புதுப்பி சிரைத்த பொங்கரப்
புகைபுரை யம்மனு சூர
நகர்குயி லகவுங் சூரல்கேட் போர்க்கே.” (அம-97.)

இது வற்புறுத்துங் தோழிக்குத் தலைவி கூறியது.

இக் களிற்றியானைநிறையுள் இருவகை வேணிலும் பாலீக்கண்
நண்பகலோவருவன வந்துழிக் காண்க.
(க)

10. பின்பனி தானு முரித்தென மொழிப

இங்கு எய்துயதன்த்மற

இதன்பொருள்:—நடுவு சிலைத்தினைக்கு முற்கூறிய வேணிலன்
றிப் பின்பனிக்காலமும் உரித்து என்றவாறு.

இது கூதிரை, முன்பனியாகிய மார்கழியுங் தையுங் தொடர்ந்தாம்
போல, வேணிலாகிய சித்திரைமுதலிய நான்கற்கு முன் பின்பனியா
கிய மாசியும் பங்குனியுங் தொடர்ந்ததென்று கூறினார்.

உதாரணம்:—

“பகைவென்று திறைகளாண்ட பரித்தின்டேர் மிசையவர்
வகைகொண்ட செம்மனும் வனப்பார விடுவதோ
புகையெனப் புதல்குழ்க்கு பூவங்கட் பொதிசெய்யா
முகைவென்ப னுதிபொரா முற்றிய கடும்பனி.” (எ-31.)

இது தனித்தோர்க்குப் பின்பனி ஆற்றற்று அரிது இஃபெதவாக்
கும் ஏதமாம் எனவும், இதனுன் இறந்துபடுவேனெனவுங்

“அம்ம வாழி தோழி காதலர்
நுறை முத்திற் ரண்சித ருறைப்பத்
தாளித் தபன்வர் நாளை மேயும்
பனிபடு நாளே பிரிந்தனர்
பிரியு னானும் பலவா கவ்வே.” (அ-104.)

தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது.

இதுவும் அது.

பின்பனிக்கு நண்பகல் துன்பஞ்செய்யா தென்பதூடும் அதற்குச் சிறுபொழுது வரைவில் வென்பதூடுக்கூறிற்று; என்னை? சூத்தி ரத்துத் தான் எனத் தனித்து வாங்கிக் கூறினமையின். (க0)

11. இருவகைப் பிரிவை நிலைபெறத் தோன்றினு முரிய தாகு மென்மனூர் புலவர்.

இது பாலைப் பகுதி இரண்டெனவும் அவ்விரண்டற்கும் பின்பனி உரித்தெனவுங்கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—இருவகைப்பிரிவும் நிலைபெறத் தோன்றினும்—நான்கு வருணத்தார்க்குங் காலிற் பிரிவும் வேளாளர்க்குக் கலத்திற் பிரிவுங் தத்தம் சிலைமைக்கேற்பத் தோன்றினும்; உரியது ஆகும் என்மனூர் புலவர்—பின்பனிக்காலம் அவ்விரண்டற்கும் உரிமைழுண்டு நிற்குமென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

கடவினை நிலமென்னுமையிற் கலத்திற் பிரிவு முன்பகுத்த சிலத்துள் அடங்காதென்று, அதுவும் அடங்குதற்கு, இருவகைப் பிரிவும் என்னும் முற்றும்மை கொடுத்துக், காலிற் பிரிவோடு கூட்டிடிக் கூறினார். கலத்திற் பிரிவு அந்தனார் முதலிய செந்திவாழ் நர்க்கு ஆகாமையின் வேளாளர்க்கே உரித்தென்றார். வேதவணிகரல்லாதார் கலத்திற் பிரிவு வேதநெறி யன்மையின் ஆராய்ச்சியின்று. இக்கருத்தானே இருவகை வேணிலும் நண்பகலும் இருவகைப் பிரிவிற்கும் ஒப்ப உரியவன்றிக், காலிற் பிரிவுக்குச் சிறத்தலுங், கலத்திற் பிரிவிற்கு இளவேணி லொன்றுங் காற்றுமிகாத முற்பக்கத்துச் சிறுவரவிற்றூய் வருதலுங் கொள்க. ஒழிந்த உரிப் பொருள்களிலும் பாலை இடைஞிகழு மென்றலிற் பிரியவேண்டியவழி அவற்றிற்கு ஒதிய காலங்கள் கலத்திற் பிரிவிற்கும் வந்தால் இழுக்கின்று. என்னை? தார்காலத்துக் கலத்திற்பிரிவும் உலகியலாய்ப் பாடலுட் பயின்றுவருமாயினென்க. தோன்றினும் என்ற உம்மை சிறப்பும்மை; இரண்டு பிரிவிற்கும் பின்பனி உரித்தென்றலின்.

இனிக் கலத்திற் பிரிவிற்கு உதாரணம்:—

“உலகுக்கிளர்த்தன்ன வருகெழு வங்கம்
 புலவுத்திரைப் பெருங்கட னீரிடை போழ
 விரவு மெல்லையு மசைவின் றுகி
 விரைசெல வியற்கை வங்கு மாட்டக்
 கோடுயர் திணிமண வகன்றுறை ஸ்கான்
 மாட வொள்ளெரி மருங்கறிச் தொய்ய
 வாள்வினைப் புரிந்த காதலர் நாள்பல
 கழியா மையி னழிபட ரகல
 வருவர் மன்னாற் ரேழி தண்பணைப்
 பொருபுனல் வைப்பி னம்மூ ராங்கட்
 கருவிளை முறணிய தண்புதற் பகன்றைப்
 பெருவள மலர வல்லி தீண்டிப்
 பலவுக்காய்ப் புறத்த பசும்பழுப் பாகல்
 குதீளை மூதிலைக் கொடிசீறை தூங்க
 வறனின் றைக்கு மானு வாடை
 கடிமைளை மாடத்துக் கங்குல் வீசத்
 திருந்திழை நெகிழிந்து பெருங்கவின் சாதுய
 சீரைவளை யூருங் தோவெனன
 வரையொடு செல்லு மன்பினர்ப் பெறினே.” (அம-255)

இது தோழி தூதுவிடுவது காரணமாக உரைத்தது.

இம் மணிமிடை பவளத்துப் பின்பனி வந்தவாறும், நண்பகல் ரூமையும் அவர் குறித்தகாலம் இதுவென்பது தோன்றியவாறும் என்க.

“ குன்ற வெண்மணை வேறி கீன்றுகின்
 றின்னுங் காண்கம் வம்மோ தோழி
 களிறுங் கந்தும் போல நளிகடற்
 கூம்புங் கலனுங் தோன்றுங்
 தோன்றன் மறந்தோர் துறைகெழு நாட்டே,”

வருகின்றுரெனக் கேட்ட தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது.

இது பின்பனிசின்றகாலம் வரைவின்றி வந்தது. கடலிடைக் கூத்தைச் செலுத்துதற்கு உரிய காற்றெழுபட்ட காலம் யாதானுங் கொள்க, ஆகுமென்றதனால் வேதவணிகரும் பொருளின்றி இல்லம் சிகழாத காலத்தாயிற் செந்திவழிப்படுதற்கு உரியோரை நாட்டிக் கூத்திற் பிரிதற்கு உரியரென்று கொள்க.

12. தினைமயக் குறுதலுங் கடிநிலை யிலவே
நில்லென்றஞ்சு மயங்குத வின்றெண மொழிப
புலனன் குணர்ந்த புலமை யோரே.

இஃஂது உரிப்பொருள் மயங்கு மென்றலின் மேலனவற்றிற்குப்
புறனடை.

இதன்பொருள்:— தினை மயக்குறுதலும் கடிசிலை இலவே—
'மாயோன்மே' என்பதனுள் ஒரு ஸிலத்து ஓரொழுக்கம் நிகழு
மென நிரனிறுத்துக் கூறிய ஒழுக்கம் அவ்வங்கிலத்திற்கே உரித்தா
யொழுகாது தம்முண் மயங்கிவருதலும் நீக்கப்படா; ஸிலன் ஒருங்கு
மயங்குதல் இன்று என மொழிப—அங்ஙனம் ஒரு ஸிலத்து இரண்
டொழுக்கங் தம்முண் மயங்குதலன்றி இரண்டு ஸிலம் ஒரோவொழுக்
கத்தின்கண் மயங்குதலில்லையென்று கூறவார்; புலன் நன்கு உணர்ந்த
புலமையோர்—அங்ஙனம் ஸிலனும் ஒழுக்கமும் இயைபு படுத்துச்
செய்யும் புலனெறிவழுக்கத்தினை மெய்பெற உணர்ந்த அறிவினை
யுடையோர் ஆன்றவாறு.

என்று ஒரு ஸிலத்தின்கண் இரண்டு உரிப்பொருள் மயங்கி
வருமென்பதாலும் ஸிலன் இரண்டு மயங்காதெனவே காலம் இரண்டுக்
தம்முள் மயங்குமென்பதாலுங் கூறினாராயிற்று. எனவே, ஒரு ஸிலமே
மயங்குமாரூயிற்று. உரிப்பொருண் மயக்குறுதல் என்னது தினை
மயக்குறுதலும் என்றார், ஓர் உரிப்பொருளோடு ஓர் உரிப்பொருண்
மயங்குதலும், ஓர் உரிப்பொருள் ஸிற்றற்கு உரிய இடத்து ஓர் உரிப்
பொருள் வந்து மயங்குதலும், இவ்வாறே காலம் மயங்குதலும்,
கருப்பொருண் மயங்குதலும் பெறுமென்றந்து; தினையென்றது அம்
மூன்றையும் கொண்டேநிற்றலின்.

உதாரணம்:—

“*அறியே மல்லே மறிந்தன மாடோ
பொறிவரிச் சிறைய வண்டின மொய்ப்பச்
சாந்த நாறு நறியோள்
காந்த னாறுகள் தீமார்பே தெய்யோ.” (கங்கை-240.)

இது புறத்தொழுக்க மின்றென்றஞ்சுற்குத் தோழி கூறியது.

* ‘அறியேமல் லோம்’ எனவும் பாடம்.

† ‘மார்பேன்’ எனவும் பாடம்.

“*புலிகொல் பெண்பாற் பூவரிக் குருளை
வளைவன் மருப்பிற் கேழல் புரக்குக்
குன்றுகேழு நாடன்†மன்றதன்
பொன்போல் புதல்வடை டென்னீத் தோனே.” (ஐங்கு-265.)

இது வாயில்களுக்குத் தலைவி கூறியது.

“வன்கட் கானவன் மென்சொன் மடமகள்
புன்புல மயக்கத் தழுத வேநற்
பைம்புரச் சிறுகிளி கடியு டாட
பெரிய கூறி கீப்பினும்
பொய்வலைப் படுஷம் பெண்டுதவப் பலவே.” (ஐங்கு-288.)

இது தலைவன் ஆற்றுமை வாயிலாகப் புணர்ந்துழிப் பள்ளி நிடத்துச் சென்ற தோழி கூறியது.

இவை குறிஞ்சிக்கண் மருதம் நிகழ்ந்தன; இவை ஒரொழுக்கம் நிகழ்தற்கு உரியவிடத்தே ஒரொழுக்கம் நிகழ்ந்தன.

“அன்னைய் வாழிவேண் டன்னையென் ரேழி
பசந்தனள் பெரிதெனச் சிவந்த கண்ணை
தொன்னே கடவுதி யாயி னென்னதூ
நுமறிய வாருமோ மற்றே
முறியினர்க் கோக்கம் ||பயந்த மார்பே.” (ஐங்கு-366.)

இஃநு இவ்வேறுபாடென்னென்ற செவிலிக்குத் தோழி ழுத் ஏரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடுசிற்றல்.

இது பாலையிற் குறிஞ்சி.

இஃநு உரிப்பொருளோடு உரிப்பொருண் மயங்கிற்று. மேல் குவனவற்றிற்கும் இவ்வாறு உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

* ‘புலிகொள்’ எனவும் பாடம்.

† ‘மறந்தனன்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘நாடன்’ எனவும் பாடம்.

நு ‘ஆயிவாருமோ’ எனவும் பாடம்.

|| ‘பயந்த மாறே’ எனவும் பாடம்.

“வளமலர் ததைந்த வண்டுபடு நறும்பொழின்
முளைச்சிரை முறுவ லொருத்தியொடு *நெருங்
குறிச் செய்தனை-யென்ப வலரே
குரவ டிள்சினை யுறையும்
பருவ மாக்குயிற் கெனவையிற் பெரிதே.” (கங்கு-369.)

இது பொழிவிடத்து ஒருத்தியொடு தங்கிவந்தும் யான் பரத் கையை அறியேனன்றாற்குத் தோழி கூறியது.

“வண்சினைக் கோங்கின் ரண்கமழ் படலை
யிருஞ்சிறை வண்டின் பெருங்கிளை மொய்ப்ப
† நீயங் துறையப் பட்டோன்
§ யாவ ஜோவெம் மறையா தீமே.” (கங்கு-370.)

இது பரத்கையர்க்குப் பூவணிந்தனை கேட்ட தலைவி அஃங்கின் ரென்றாற்குக் கூறியது.

இவை பாலீக்கண் மருதம் சிகழ்ந்தன.

|| “அருந்தவ மாற்றியார்” என்னும் பாலீக்கலியும் அது.

“அன்னை வாழிவேண் டன்னை ழியவக்கா
ஜேர்கொடிப் பாசடம்பு பரியலூர் பிழிழு
நெய்தன் மயக்கிவாங் தன்று சின்மகன்
பூப்போ இண்கள்ள மரீழிய
நோய்க்கு மருந்தாகிய கொண்கன் ரேரே.” (கங்கு-101.)

இஃங்கு அறத்தொடிசின்றபின் வரைதற்குப்பிரிந்தான் வரை வொடு வந்தனை தோழி செவிலிக்குக் காட்டியது.

இது நெய்தலிற் குறிஞ்சி.

- ‘நெருங்’ எனவும் பாடம்,
- † ‘டிள்சினை யுறையும்’ எனவும் பாடம்.
- ‡ ‘நீயங் துலைய’ எனவும் பாடம்.
- § ‘யாரஜோ’ எனவும் பாடம்.
- ¶ ‘கவித்தொகை-30. || ‘உதுக்கான்’ எனவும் பாடம்,
- ‘பிழிபு’ எனவும் பாடம்.

“கண்டிகு மல்லமோ கொண்களின் கேளே
யொள்ளிஷை யுயர்மனல் வீழ்த்தன
வெள்ளாங் குருகை வினவு வோளே.” (ஐங்குற-122.)

“கண்டிகு மல்லமோ கொண்களின் கேளே
*ஶாரு வறுமூலை மடாஅ
†வண்ணூப் பாவை சூட்டு வோளே.” (ஐங்குற-128.)

இவை பெதும்பைப் பருவத்தாள் ஓர் தலைவியொடு வேட்கை
நிகழ்ந்தமையைத் தலைவி கூறித் தலைவன் குறிப்புணர்ந்தது.

“யானைவன் செய்கோ பாண வாலுது
மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்
புல்லென் றன் டிவென் புரிவளைத் தோளே.” (ஐங்குற-138.)

இது தலைவன் புறத்துப்போன அத்துணைக்கு ஆற்றாயாகுதல்
தகாதென்ற பாணற்குத் தலைவி கூறியது.

இப் பத்தும் நெய்தற்கண் மருதம்.

“வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
மிதிப்ப நெக்க கண்போ னெய்தல்
கட்கமழுங் தானுத் துறைவற்கு
நெக்க நெஞ்ச நேர்கல் லேனே.” (ஐங்குற-151.)

இது வாயில்வேண்டிய தோழிக்குத் தலைவி வாயின் மறுத்தது.

இப் பத்தும் நெய்தற்கண் மருதம்.

“இலங்குவளை தெளிர்ப்ப வலவ னுட்டி
முகம்புதை டி கதுப்பின ஸிறைஞ்சிள்ளை ரேனே
புலம்புகொண் மாலை மறைய
நலங்கே மாக நல்குவ ளெனக்கே.” (ஐங்குற-197.)

இடந்தலைப்பாட்டிற் றலைவி ஸிலைகண்டு கூறியது.

இது நெய்தலிற் புணர்த னிமித்தம்.

* ‘உறுஅவறுமூலை’ எனவும் பாடம்.

† ‘உண்ணூப் பாவையை’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘எம் புரிவளை’ எனவும் பாடம்.

§ ‘கதுப்பின ளாய்த்து ஸின்ரேனே’ எனவும் பாடம்.

“வேப்புநனை யண்ண கெடுங்கட்ட கள்வன்
றன்னக மண்ணளை சிறைய கெல்லி
னிரும்பு வுறைக்கு மூரத்தில்வள்
பெருங்கலி னிழப்ப தெவன்கொ வன்னுய்.” (ஐஞ்சூ-30.)

இது தோழி அறத்தொடு விண்றது.

“பழனக் கம்புள் *பயிர்ப்பெடை யகவுங்
கழனி பூர்சின் மொழிவ லென்றுங்
துஞ்சமலை நெடுகூர் வருதி
யஞ்சா யோவில டங்தைகை வேலே.” (ஐஞ்சூ-60.)

இது தோழி இரவுக்குறி மறுத்தது.

“நெறிமருப் பெருமை நீலவிரும் போத்து
வெறிமலர்ப் பொய்கை யாம்பன் மயக்குங்
கழனி பூர்ச் மகளில்வள்
† பழன வெதிரின் கொடிப்பினை யலடே.” (ஐஞ்சூ-91.)

இஃங்து இளையள் விளைவில என்றது.

‡ “கருங்கோட்ட டெருமைச் செங்கட் புனித்ரூக்
நாதற் குழலிக் கூறமுலை மடுக்கு
நுங்கை நும்லூர் வருது
மொண்டொடி மடங்கை சின்னையாம் பெறினே.” (ஐஞ்சூ-92.)

இது சின் தமர் வாராயையின் எமர் வரைவு நேர்த்திலிரென்று
தோழி கூறக் கேட்ட தலைவன் தலைவிக்குக் கூறியது.

இவை மருத்துக் குறிஞ்சி நிகழ்ந்தன.

இக்காட்டியவெல்லாம் ஜங்குறுநாறு. § “புஜையிழை ஸோக்
கியும்” என்னும் மருதக் கவியும் அது.

“மூரசுடைச் செல்வர் புரவிச் சூடு
சூடுறு கவரி தாங்கி யன்ன
செழுஞ்செய் கெல்லின் சேயரிப் புனித்ரூக்கதிர்
முதா தின்ற வஞ்சிக் காவலர்

* ‘பயிர்ப்பெடை’ எனவும், ‘பயிற்பெடை’ எனவும் பாடம்.

† ‘பழநேல் வெதிரின்’ எனவும் பாடம்..

‡ ‘அருங்கோட்டெருமை’ எனவும் பாடம்.

§ கவித்தொகை-76.

பாக லாம்போடிப் பகன்றையொடு பர்
 காஞ்சியி எகத்துக் *கரும்பருசி யாக்குங்
 தீம்புன ஹர திறவ தாகக்
 குவளை யுணக னிவளும் யானுக்
 கழனி யாம்பன் முழுபெறிப் பகைத்தழை
 காயா ஞாயி நருகத் தலைப்பெயப்
 பொய்தல் பாடிப் பொலிகென வந்த
 † சின்னாப் பிழைத்த தவரே பெரும
 கள்ளுங் கண்ணியுங் கையுறை யாக
 ஸ்லைக்கோட்டு வெள்ளை நால்செவிக் கடாஆய்
 ‡ சிலைத்துறை கடவுட் குளப்பட வோச்சித்
 தணியிமருங் தறியாள் யாதுயழ
 மணிமருண் மேனி பொன்னிறங் கொள்ளே.” (அம்156.)

இது தலைவியைத் தோழியிடத்துய்த்துத் தலைவனை வரைவு கடாயது.

இவ்வகப்பாட்டும் அது.

ஏனும், மயக்குறுதலும் எனத்தனை அவவா ஸ்லங்கட்கு உரிய முதலுங் கருவும் வந்து உரிப்பொருள் வேறுதலன்றி அவ்வாங் ஸிலங்கட்கு உரியவல்லாத முதலுங் கருவும் வந்து உரிப்பொருள் மயங்குவனவுங் கொள்க. அஃது ||“அலர்ந்திகழ் நறுக்கொன்றை” என்னும் நெய்தற் கலியுட் காண்க. இக்கருத்தானே நக்கிரநும் ஐந்தினையுள்ளுங் களவு நிகழுமென்று கொண்டவாறுணர்க. ¶

இனிக் காலம் ஒருங்கு மயங்குங்காற் பெரும்பொழுது இரண் டும் பெரும்பாண்மையுஞ் சிறுபொழுதும் மயங்குதலுங் கொள்க.

“மழையில் வான் மீண்ணிக் தென்னக்
 குழையமன் முசன்டை வாலிய மலர
 வரிவெண் கோடல் வாங்குகுலை வான்பூப்
 பெரிய குடிய கவர்கோற் கோவல
 ரெல்லுப் பெயலுழுந்த பல்லா நிரையொடு

‘கரும்பஞ்சி யாரிக்கும்’ எனவும் பாடம்.
 † ‘சின்னென்றிப்பட்ட’ எனவும் பாடம்.
 ‡ ‘யுலைத்துறைக் கடவுட் குதைப்பட்ட வோச்சி’ எனவும் பாடம்.
 § ‘மருங்கறியான்’ எனவும் பாடம்.
 || ‘கலித்தொகை—150.’ ¶ ‘ஐந்தினையுள்ளும் களவு வேறஞ்று’ என்பது, இறையனுரகப்பொருள் ¶—ஆம் குத்திரைவரை.

நீர்திகம் கண்ணிய ரூர்வயிற் பெயர்தர
 நளிசேட் பட்ட மாரி தளிசிறங்
 தேர்தரு கடுங்க் தெருவுதோ ஞௌகப்
 பேரிசை முழக்கமொடு சிறந்துநனி மயங்கிக்
 கூதிர்ஸின் நன்றாற் பொழுதே காதலர்
 நங்கிலை யறியா ராயினுங் தங்கிலை
 யறிந்தனர் கொல்லோ தாமே யோகஞ்சடைக்
 காய்சினா யானைக் கங்குல் சூழ
 வஞ்சவர விறுத்த தானை
 வெஞ்சினா வேந்தன் பாசறை யோரே.” (ஆம்-264.)

இது தோழிக்குத் தலைவி கூறியது.

இம் மணிமிடைபவளத்துண் மூல்கீடியுட் கூதிர் வந்தது.

“ மங்குள் மாமழை விண்ணதிர்பு முழங்கித்
 துள்ளுப்பெயல் பொழிந்த பின்றைப் புகைப்புறப்
 புள்ளிநுண் டுவலை பூவக ச்றையக்
 காதலர்ப் பரிந்த கையற மகளிர்
 நீர்வார் கண்ணிற் கருவினோ மலரத்
 துய்த்தலைப் பூவின் புதலிவ ரீங்கை
 கெய்த்தோய்த் தன்ன நீர்க்கை யந்தளி
 ரீருவகி ரீருளி ளீரிய துயல்வர
 வவரைப் பைம்பூப் பயில வகல்வயற்
 கதிர்வார் காம்பெநற் கட்கினி திறைஞ்சக்
 சிதர்சினைத் துங்கு மந்சிர வரைஞாட்
 காய்சினா வேந்தன் பாசறை கீடி
 கங்கோ யறியா வறனி லான
 ரிங்கிலை களைய வருகுவர் சொல்லென
 வானு தெறிதரும் வாடையொடு
 கோனேன் ஞேழியென் நனிமை யானே.” (ஆம்-294)

இது பருவ வரவின்கண் வற்புறுத்துங் தோழிக்குத் தலைவி கூறி பது.

இம் மணிமிடை பவளத்து மூல்கீடியுண் முன்பனி வந்தது. சில முங் கருவும் மயங்கிற்று.

“ கருங்கால் வேந்கை வீயுகு தறுக
விரும்புவிக் குருளையிற் ரேன்றுக் காட்டிடை
யெல்லி வருங் களவிற்கு
நல்லை யல்லை செழுவென் ணிலவே.” (ஹ-47.)

இஃபு இரா வந்து ஒழுகுங்காலை முன்னிலைப் புறமொழியாக
நிலாவிற்கு உரைப்பாளாய் உரைத்தது.

இச் சூரியன்தோகையுட் குறிஞ்சியுள் வேணில் வந்தது.

* “ விருங்கின் மன்னர் * * *

என்பது கார்காலத்து மீள்கின்றுன் முகிழ்சிலாத் திகழ்தற்
குச் சிறந்த வேணிலிருதிக்கண் தலைவிமாட்டு நிகழ்வன கூறி, அவை
காண்டற்குக் கடிது தேரைச்செலுத்தென்றது.

இது மூல்லைக்கண் வேணில் வந்தது.

“ தூஞ்சுவது போல விருளி விண்பக
விழைப்பது போல மின்னி யுறைக்கொண்
டேறுவது போவப் பாடு சிறந்துரைஇ
சிலநெஞ் சுட்டக வோவாது சிலைத்தாக்
கார்தளி பொழிந்த வார்பெயற் கடைநா
ஸீன்றுநா ஞலந்த வாலா வெண்மை
வான்றே யுயர்வரை யாடும் வைகறைப்
புதலே ரணிந்த காண்பின் காலைத்
தண்ணூறும் படுநீர் மாங்திப் பதவருங்து
வெண்புறக் குடைய திரிமருப் பிரலை
வார்மண லொருசிறைப் பிடவலிழ் கொழுஷிழ்
காமர் துணையோ டமர்துயில் வதிய
வரக்குச்சிற வுருவி ஸீடன் முதாய்
பரப்பிய வைபோற் பாதுயப் பலவுட
ஸீர்வார் மருங்கி ஸீரணி திகழ
வின்னும் வாரா ராயி னன்னுதல்

அகம்-54. இச் செய்யுளை 18-ஆம் பக்கத்திற் காணக்:

† ‘ஸீன்றுவர ஊழந்த’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘புதலொளி சிறந்த’ எனவும் பாடம்.

§ ‘காமர் துணையோ டேழும் வதிய’ எனவும் பாடம்.

யாதுகொன் மற்றவர் சிலையே காதலர்
கருவிக் காரிடி யிரீஇய
* பருவ மன்றவர் வருதுமென் நதுவே.” (அட்—139.)

இது பிரிவிடையாற்றுது தோழிக்கு உரைத்தது.

இம் மணிமிடை பவளத்துப் பாலைக்கண் முன்பளியும் வைகறை யும் ஒருங்கு வந்தன.

“ தொல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவீராய் கவிதலி
னல்லாந்தா ரலவுற வீன்றவுள் கிடக்கைபோற்
பலபய முதலிய பசுமைதி ரகன்ஞாலம்
புல்லிய புனிதெரீஇப் புதுங்க மேர்தர
வளையவர் வண்டல்போல் வார்மணல் வடிக்கொள்
விளையவ ரைம்பால்போ லெக்கர்போழிக் தறவுர
மாலீந்ற தளிர்மிசை மாயவ டிதலைபோ
லாயிதழிப் பன்மல ரையகொங் குறைத்தர
மேதக வினவேனி விறுத்தந்த பொழுதின்கண்;

இது தரவு.

சேயார்கட் சென்றவென் னெஞ்சினைச் சின்மொழி
நீக்கறும் வரைத்தன்றி ச்றுப்பென்மன் னிறைவீலி
வாய்விரிவு பனியேற்ற விரவுப்பன் மலர்தீண்டி
கோய்சேர்ந்த வைகலான் வாடைவுங் தலைத்தருஙம்;
போழித்துள்ளார் துறக்தார்கட் புரிவாடுக் கொள்கையைச்
ஞ்சாங்கே சுடரிழாய் கரப்பென்மற் கைவீலி
வீழ்கதிர் விடுத்தழு விருங்துண்ணு மிருங்தும்பு
யாழ்கொண்ட விமிழிசை யியன்மாலை யலைத்தருஙம்;
தொடிச்லை நெகிழ்த்தார்கட் டோயுமென் னாருயிர்
வடுகீக்கு கிளவியாய் வலிப்பென்மன் வலிப்பவு
கெடுசிலாத் திறந்துண்ண னிறையிதழ் வாய்விட்ட
கடிமலர் கமழ்நாற்றக் கங்குல்வுங் தலைத்தருஙம்;

இவை முன்றுந் தாழிசை.

எனவாங்கு,

தனிச்செசால்.

* ‘பருவ மன்னவர்’ எனவும் பாட்டம்.

வருங்கினை வழிந்தசின் வளைகிக்கச் சேய்னாட்டுப்
பிரிக்குதெய் பொருட்பினி பின்னேக்கா தெய்தினம்
மருங்குயர் களைஞர் வந்தனர்
திருங்கெயி நிலங்குசின் நேரமோழி படர்க்கே.” (ஐ - 2.)

இது சரிதகம்.

இஃபு ஒத்தாழிசை.

வந்தாரென ஆற்றுவித்தது.

இதில் வேணிலும் வாடையும் கங்குலும் மாலையும் வந்தன.

“அம்ம வாழி தோழி சிறியிலைக்
குறுங்கினை வேம்பி ணறம்பழ முணீஇய
வாவ *உக்கு மாலையு
மின்றகொல் தாதலர் சென்ற நாட்டே.” (ஈகு - 339)

இவ் ஜங்கும்யாறு பாலைக்கண் மாலை வந்தது.

“தண்கடற் சேர்ப்பன் பிரிக்கெனப் பண்ணையிற்
கடும்பகல் த்வருதி கையறு மாலை
ந் மாலை செய்தலுங் கூம்பக்
காலை வரினுங் களைஞரோ விலரே.”

பருவ வரவின்கண் மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றுளாய தலையி
தோழிக்குக் கூறியது.

இவ் ஜங்கும்யாறு செய்தற்கண் மாலை வந்தது.

“தொல்லூழி தடுமாறித் தொகல்வேண்டும் பருவத்தாற்
பல்வயி ஞூயிரெல்லாம் படைத்தன்கட் பெயர்ப்பான்போ
லெல்லுறு தெறுக்கிர் மடங்கித்தன் கதிர்மாய
ஙல்லற தெறிக்கீறு யுலாண்ட வரசன்பி
ஏல்லது மலைந்திருங் தறெறி சிறுக்கல்லா
மெல்லியான் பருவம்போன் மயக்கிரு டலைவர

* ‘உதுக்கு’ மெனவும், ‘உவக்கு’ மெனவும் பாடம்.

† ‘தோழியவர்’ என்றும் பாடம்.

‡ ‘வருங்கித்தையறுமாறு’ எனவும் பாடம்.

§ ‘கோடுங்கழி செய்தலும்’ எனவும் பாடம்.

வெல்லைச்சு வரம்பாய விடும்பைகூர் மருண்மாலை

* * * *

பனியிருள் சூழ்தூப் பைதலஞ் சிறகுழ
வினிவிரி இனியருமற் பழியெனக் கலங்கிய
தனியவ ரிடும்பைகண் டினெதியோ வெம்போல
வினியிசெய் தகண்றுரை யுடையை யோசி” (வி - 129.)

என நெய்தற்கலியுட் கங்குலும் மாலையும் முன்பனியும் வந்தன.
ஒழிந்தனவும் மயங்குமாறு வந்துழிக் காண்க. (கட)

13. உரிப்பொரு ஸல்லன மயங்கவும் பெறுமே.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்:— உரிப்பொருள் அல்லன — உரிப்பொரு ஸள்ளு ஒதப்படும் ஜந்தினையும் அல்லாத கைக்கிளையும் பெருந் தினையும்; மயங்கவும் பெறும்—நால்வகை நிலத்தும் முயங்கவும் பெறும் என்றவாறு.

உம்மை எச்சவும்மை யாதலின் உரிப்பொருளாக எடுத்த பாலை யும் நால்வகை நிலத்தும் மயங்கவும் பெறும் என்றவாறும். பாலை யென்பது ஒன்றுபிரிந்து பலவாகிய கூற்றின் மேற்றுதலின் ஒற்று மைப்பட்டு கிக்கின்றூர் இருவர் பிரிந்துவரலும் பாலையாமன்றே? அதனால், அதுவுங் குணங் காரணமாய்ச் செம்பால் செம்பாலையாயினுற்போல சின்றது.

“ஊர்க்கானி வந்த” என்னுங் குறிஞ்சிக்கலியுள்,

“ஆய்தலி யனமென வணியியிற் பெட்டையெனத்
தாதுணம் புறவெனத் துதைந்தசின் னெழினால
மாதர்கொண் மானேக்கின் மடங்கல்லாய் சிற்கண்டார்ப்
பேதுறூட மென்பதை யறிதியோ வறியாயோ” (வி - 50.)

என்பது சிலம்வரையாது வந்த கைக்கிளை. இதனைக் குறிஞ்சியுட் கோத்தார் புணர்ச்சி யெதிர்ப்பாடாகவின்.

“கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாணை மறுமையும்
புல்லாளே யாய மசள்.” (வி-183.)

“வளியா வறியா வுயிர்காலுல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பஞ்ச நெஞ்சினூர் தோய்தற்
கெளியவோ வாயமக டோள்.” (எவி-103.)

“.....முன்னெயிற் ரேள் ரிவளைப் பெறுமிதோர்
வெள்ளேற் றெருத்த டங்குவான்;
ஒள்ளிழை, வாருற கந்தற் றயில்பெறும் வைமருப்பிற்
காரிக்தனஞ் சான்கொள் பவன்.....” (எவி-104.)

என்றால் ஏறுதழுவினாற்கு உரியள் இவளொன வந்த கைக்
கிளைகளெல்லாம் முல்லைக்களி பலவற்றுள்ளுங் காண்க.

*‘முன்னைய மூன்றாங் கைக்கிளைக் குறிப்பே’ என்பதனான்
அவை கைக்கிளையாயின.

இனி + “எழின்மருப் பெழில்வேழும்” என்றது முதலிய நாலு
பாட்டும் ஏறிய மடற்றிறமான பெருந்தினை. என்னை?

“மாமேலே னென்று மடல் புணையா நீந்துவேன்
தேமெர்பி மாத குருஅ துறீஇய
காமக் கடலகப் பட்டு.” (எவி-139.)

என்றால் போல்வன வருதலின்.

‡ “புரிவண்ட புணர்ச்சி” என்றது முதலிய ஆறுபாட்டுங் தேறுத
லொழிந்த காமத்து மிகுதிறமாகிய பெருந்தினை. இவற்றை செய்
தலுட் கோத்தார் சாக்காடு குறித்த இரங்கற் பொருட்டாகவின்.
கூனுங் குறளும் மூகுஞ் செவிடும் உறம்ந்து கூறும் பெருந்தினையும்
ஊடற்பகுதியவாகவின் மருத்துட் கோத்தார்.

“கல்லாப் பொதுவளைநீ மாறு.” (எவி-112.)

எனப் பொதுவியர் கூறலும்,

“நடாஅக் கரும்பமன்ற தோளாறைக் காணின்
விடாஅலோம் பொன்று ரெமர்.” (எவி-112.)

எனப் பொதுவர் கூறலும் மிக்க காமத்து மிடலாகிய பெருந்
தினையாகவின் முல்லையுட் கோத்தார்.

“நறவினை வரைந்தார்” † “சண்டு நீர்மிசை” என்னுங் கவி களுக் காமத்து மிகுதிறத்தான் அரசனை நோக்கிச் சென்றேர் கூறிய வாகனின் மருதத்துக் கோத்தார்.

“வானமூர்ந்த யயங்கொளி மண்டில
கெருப்பெனச் சிவந்த வுருப்பவிர்க் காட்டு,” (அம்-11.)

எனக் காடுறை யுலகத்துப் பாலைவந்தது.

“தொடக்கந்தட் டோஞ்னிய முதியவன் முதலாக
வடங்காதார் மிடல்சாய வமர்வங் திரத்தவின்
மடங்கல்போற் சினைஇ மாயங்செ யவுண்றைக்
கடந்தடு முன்பொடு முக்கண்ணை மூடவெயிலு
முடன்றக்கான் முகம்போல வொன்கதிர் தெறுதவிற்
சீறருங் கணிச்சியோன் சினவலி னவ்வெயி
வேறுபெற் றதிர்வனபோல் வகரபிளங் தியங்குங்
ராறுசெட விலங்கிய வழலவி ராரிடை
மறப்பருங் காத விவளீன் டொழிய
விறப்பத் துணிந்தனிர் கேண்மின் மற்றைஇய.” (கி-2.)

இது மைவரையுலகத்துப் பாலை வந்தது.

‡ “மறந்தவ ணமையா ராயினும்” என்னும் அகப்பாட்டுத் தீம் புனரூலகத்துப் பாலை வந்தது. “அருளி லாளர் பொருள் வயினக றல்” என்னும் பாட்டினுட் பெருமனை லுலகத்துப் பாலைவந்தது.

இன்னும் பிறவுஞ் சான்றேர் செய்யுட்கண்ணே உரிப்பொருண் மயங்கியுங் காலங்கண் மயங்கியும் வருவனவெல்லாம் இதனுன் அமைக் கொள்க. (கா.)

14. புனர்தல் பிரித விருத்த விரங்க
ஆட விவற்றி னிமிந்த மென்றிவை
தேருங் காலைத் தினைக்குரிப் பொருளே.

இதுவும் மேனிறுத்த முறையானன்றியும் அதிகாரப்பட்டமை கொண்டு உரிப்பொருள் கூறுகின்றது; உரிப்பொருள் உணர்ந்தல்லது உரிப்பொருள்ளன உணரவாகாமையின்.

இதன்பொருள்:—புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமும்; பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும்; இருத்தலும் இருத்தனிமித்தமும்; இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமும்; ஊடலும் ஊடனிமித்தமும் என்ற பத்தும் ஆராயுங்காலை ஐந்தினைக்கும் உரியபொருளாம் என்றவாறு.

தேருங்காலை என்றதனுற் குறிஞ்சிக்குப் புணர்ச்சியும், பாலைக்குப் பிரிவும், மூல்லைக்கு இருத்தலும், நெய்தற்கு இரங்கலும், மருதத்திற்கு ஊடலும், அவ்வங்கிமித்தங்களுக் கூரித்தென்று ஆராய்ந்துணர்க. இக்கருத்தீபற்றி *'மாயோன்மேயே' என்பதனுள் விரித்துரைத்தவாறுணர்க.

ஆகப்பொருளாவது புணர்ச்சியாகலானும் அஃது இருவர்க்கும் ஒப்பு சிகழ்தலானும் புணர்ச்சியை முற்கூறிப், புணர்ந்துழியல் லது பிரிவின்மையானும் அது தலைவன் கண்ணதாகிய சிறப்பானுந் தலைவி பிரிவிற்குப் புலனெறிவமுக்கின்மையானும் பிரிவினை அதன் பிற்கூறிப், பிரிந்துழித் தலைவி ஆற்றியிருப்பது மூல்லையாகவின் இருத்தலை அதன்பிற் கூறி, அங்கனம் ஆற்றியிராது தலைவனேவவிற் சிறிது வேறுபட்டிருந்து இரங்கல் பெரும்பான்மை தலைமகளதே யாதனின் அவ்விரங்கற்பொருளை அதன்பிற் கூறி, இங்கான்கு பொருட்கும் பொதுவாதலானுங் காமத்திற்குச் சிறத்தலானும் ஊடலை அதன்பிற்கூறி இங்கனம் முறைப்படுத்தினார்.

நான்கு கிலத்தும் புணர்ச்சிக்கழுமேனும் முற்பட்ட புணர்ச்சியே | புணர்தற் சிறப்புடைமையிற் குறிஞ்சியென்று அதனை முற்கூறினார். அவை இயற்கைப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடும் பாங்கற் கூட்டு முந் தோழியிற்கூட்டமும் அதன் பகுதியாகிய இருவகைக்குறிக்கண் எதிர்ப்பாடும் பேரல்வன். தலைவன் தோழியைக் குறையுறும் பகுதி யும் ஆண்டுத் தோழி கூறுவனவங் குறைநேர்தலும் மறுத்தலும் முதலியன புணர்ச்சி நிமித்தம்.

இனி, ஒதலுங் தாதும் பகையும் அவற்றின் பகுதியும் பொருட் பிரிவும் உடன்போக்கும் பிரிவு. * 'ஒன்றுத் தமரினும் பருவத்துஞ் சுரத்துஞ்' தோழியொடு வலித்தன் முதலியன பிரிதனிமித்தம். பிரிந்தபின் தலைவி வருந்துவனவுஞ் தோழியாற்றுவித்தனவும் பாலீயாதலிற் பின்னெருகாற் பிரிதற்கும் சிமித்தமாம்; அவை பின் னர்ப் பிரியும் பிரிவிற்கு முன்னிகழ்தவின்.

இனித் தலைவி, பிரிவணர்த்தியவழிப் பிரியாரென்றிருத்தலும், பிரிந்தழிக் குறித்தபருவ மன்றென்று தானே கூறுதலும், பருவம் வருந்துணையும் ஆற்றியிருந்தமை பின்னர்க் கூறுவனவும் போல்வன இருத்தல். அப்பருவம் வருவதற்கு முன்னர்க் கூறுவன மூல்லை சான்ற கற்பன்மையிற் பாலீயாம். இனிப் பருவங்கண்டு ஆற்றுத் தோழிக்குறவனவும் பருவமன்றென்று வற்புறுத்தினவும் வருவ ரென்று வற்புறுத்தினவுஞ் தலைவன் பாசசைக்கண் இருந்து உரைத்தனவும் அவைபோல்வனவும் சிமித்த மாதலின் இருத்தனிமித்தமெனப் படும்.

இனிக் கடலுங் கானலுங் கழியுங் காண்டொறும் இரங்கலுங், தலைவன் எதிர்ப்பட்டு நீங்கிய வழி இரங்கலும், பொழுதும் புணர் துணைப்புள்ளுங் கண்டு இரங்கலும் போல்வன இரங்கல். அக்கடல் முதலியனவுஞ் தலைவன் நீங்குவனவு மெல்லாம் சிமித்தமாம்.

புலவி முதலியன ஊட்டாம், பரததையும் பாணலும் முதலி யோர் ஊடனிமித்தமாம்.

ஏனையவும் வழக்கியலான் நால்வகை நிலத்துஞ் சிறுபான்னை வருமேனும் பெரும்பான்மை இவை உரியவென்றற்குத் 'திணைக்குரிப் பொருளே' யென்றார்.

உரிமை குணமாதலின் உரிப்பொருள் பண்டத்தொகை.

உதாரணம்:—

“கோட வெதிர்முகைப் பசலீ மூல்லை
நாற்ணர்க் குவளையோ டினடப்பட விரைடு
யைதுதொடை மாண்ட கோதை போல
நறிய நல்லோன் மேனி
முறியினும் வாயது மூயங்கற்கு யினிதே.” (ஏ-62.)

* தொல்-பொருள்-40.

ஒக்கு குறுங்தோகை புணர்ந்து முழுமூலமாக செய்து.

“ அவ்குபட ருழங்த வரிமதர் மழைக்கட
பல்ளும் பகைத்தழை நடங்கு மல்குந்
நிருமணி புரையு மேனி மடவோ
ளியார்மகன் கொல்லிவு டங்கை வாழியர்
துயர முற்றியின என்மே யகல்வய
லரிலன ரரிந்துங் தருவனர் பெற்றுங்
தண்சேறு தாய மதனுடை நோன்றுட்
கண்போ னெய்தல் பேரரவிற் பூக்குங்
திண்டேர்ப் பொறையன் ரெண்டி
தன்றிறம் பெறுகவிவ ளீஞ்ற தாயே.” (நற்றை-8.)

இந் நந்தினையும், *“முலையே முகிழ்முகிழ்த் தனவே” என்னுங் குறுங்தோகையும் புணர்தனிமித்தம்.

“ அன்றவ ஞெழிந்தன்ற மிலையே வந்துகணி
ஹருந்தினை வாழியெ னெஞ்சே பருந்திருந்
துயாவிளி பயிற்று மியாதுவயர் நனந்தலை
யுருஷிடி மகுளியிற் பொருட்டரிங் திசைக்குங்
கடுங்குரற் குடினைய நெடும்பெருங் குன்ற
மெம்மோ டிறத்தலுஞ் செல்லாய் பின்னின்
தெருப்பியச் சூழ்ந்தனை யாயிற் நவிராது
செல்லினிச் சிறக்கசீன் னுள்ளம் வல்லே
மறவ லோம்புமதி யெம்மே நறவின்
சேயித முனைய வாகிக் குவளை
‘மாயிதழ் புரையு மலிர்கொ ளீரிமை
யுள்ளகங் கணல வள்ளுதோ றுவறிப்
பழங்கண் கொண்ட கலிழ்துவீ முவிரறல்
வெய்ய வுகுத வெரீதுப் பையெனச்
சில்வளை சொரிந்த மெல்லிறை முன்கைப்
பூவீ கொடியிற் புல்லெனப் போகி
யடர்செ யாயகற் சுடர்துணை யாக
வியங்காது வதிந்தங்க் காதலி
யுயங்குசாப் சிறுபுற முயங்கிய பின்னே.” (ஆம-19.)

இது மறவலோம்புமதி யெனப் பிரிவு கூறிற்று.

“ அறியாய் வாழி தோழி யிருளந
விசம்புடன் விளக்கும் விரைசெலற் றினிரிக்
கடுக்கதி ரெறித்த விடுவாய் ஸ்ரைய
நெடுங்காய் முருங்கை வெண்பூத் தாஅய்
நீரந் வறந்த சிரம்பா நீளிடை
வன்ளெயிற்றுச் செங்காய் வருங்துபசிப் பின்வொடு
கள்ளியங் காட்ட கடத்திடை யூஹின்சி
ஊன்னன் வாடிய சுரிலுக்கு நொள்ளோ
பொரியரை குதைத்த புலம்புகொ ளியவின்
விழுத்தொடை மழவர் வில்லிட வீழ்ச்தோ
ரெழுத்துடை நடுக வின்வரிமல் வதியு
மருஞ்சரக் கவலை நீந்தி யென்று
மில்லோர்க் கில்லென் றியைவது சுத்தல்
வல்லா நெஞ்சம் வலிப்ப நம்மினும்
பொருளே காதலர் காத
லருளே காதல ரெஞ்சி நீயே.” (அம்-53.)

இது பிரிதனிமித்தம். வற்புறுத்துங் தோழிக்குச் தலைவி
கூறியது.

“வண்டுபடத் ததைந்த கொடியின ரிடையிடு
பொன்செய் புனையிழை கட்டிய மகளிர்
கதுப்பிற் ரேஞ்றும் புதுப்பூங் கொன்றைக்
கானங் காரெனக் கூறினும்
யானே தேநே னவர்பொய் வழங்கலரே.” (அ-21.)

இது பருவங்கண்டுழியும் பொய்க்குரென் று ஆற்றியிருந்தது.

“அவரோ வாரார் மூல்லையும் பூத்தன
பறியடைக் கையர் மறியன்த் தோழியப்
பாலோடு வந்து கூழோடு பெயரும்
யாடுடை யிடைமகன் சென்னி
சூடிய வெல்லாஞ் சிறுபசு முகையே.” (அ-221.)

இது பருவங்கண்டாற்றுது கூறியது. இது மூல்லைசான்ற கற்
பாயிற்று; அவன் கூறிய பருவம் வருந்துணையும் ஆற்றியிருத்தலின்.

“ மடவ மன்ற தடவுக்கைக் கொன்றை
கல்பிறங் கத்தஞ் சென்றேர் கூறிய
பருவம் வாரா வளவை நெரிதரக்

கொம்புசேர் கொடியின ருத்த
வம்ப மாரியைக் காரென மதித்தே.' (ஹ-86.)

இது பருவமன்றன்று வற்புறுத்தலின் இருத்தனிமித்த மாயிற்று. *“தேம்படி சிமய” என்னுங் களிற்றியானைந்ரையும் இருத்தனிமித்தமாம்; இக்காலம் வருந்துகண்ணும் ஆற்றினுளௌனத் தான் இன்.

“ கானலுக் கழுது கழியுக் கருது
தெனிமிர் நறுமலர்ப் புன்னையு மொழியா
தொருசின் னல்லது பிறிதியாது யிலனே
யிருக்கழி மலர்ந்த கண்போ னெய்தல்
கமழிதழ் நாற்ற மழிழ்தென நைசிடுத்
தண்டா துதிய வண்டினங் களிசிறந்து
பறவை தளருந் துறைவனை நீயே
சொல்லல் வேண்டுமா ரலவ பல்காற்
கைதையம் படிசினை யெவ்வமொட்சாஞ்
கீட்டந்திரு காக்கசைக் காமர் பெடையொடு
கோட்டுமீன் வழங்கும் வேட்டமடி பரப்பின்
வெள்ளிருக் கணவு நன்னௌன் யாமத்து
கின்னுறு விழுமங் களைந்தோ
டன்னுறு விழும் கீந்துமோ வெனவே” (அம-169.)

இவ் அகப்பாட்டு நெய்கல். இரங்கலு ரிப்பொருட்டாயிற்று.

“ ஞாயிறு பட்ட வகல்வாய் வனந்
தளிய தாமே கொடுஞ்சிறைப் பறவை
யிறையும் வோக்கிய நெறியயன் மராத்த
பிள்ளை யுன்வாய்ச் செரீதிய
விறைகொண் டகுவயும் விறையுமாற் செலவே.” (ஹ-92.)

இஃங்து இரங்கனிமித்தம்.

“ தருக்கேம் பெருமனின் னல்கல் விருப்புற்றுத்
தாழ்ந்தாய்போல் வந்து தகவில செய்யாது
குழ்க்கவை செய்துமற் றெம்மையு முன்னுவாய்
வீழ்ந்தார் விருப்பற்றக் கால்.” (கல-64)

இஃங்து ஊடல்.

* “பரியுடை நன்மான் பொங்குளை யன்ன
வடைகரை வேழும் வெண்டுப் பகருங்
தண்டுறை யூரன் பெண்டிர்

† துஞ்சுசம் யாமத்துங் துயிலறி யலரே.” (ஐங்கு-13.)

இஃது ஊடனிமித்தம்.

பிறவும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் அறிந்து இதன்கண்
அடக்கிக்கொள்க. (கச)

15. கொண்டுதலைக் கழியினும் பிரிந்தவ ணிரங்கினு
முண்டென மொழிப வோரிடத் தான்.

இது முற்கூறிய ஐந்தனுட் பாலைக்கட் குறிஞ்சி மயங்குமாறும்
நெய்தன்மயங்குமாறுங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—கொண்டு தலைக்கழியினும்—தலைவன் தலைவி
யை உடன்கொண்டு அவள் தமரிடத்துங்கின்ற பிரியினும்; பிரிந்து
அவண் இரங்கினும்—தலைவன் உடன்கொண்டுபோகாது தானே
போதவில் தலைவி மனையின்கண் இருந்து இரங்கினும்; ஓரிடத்தான்—
இவ்விரண்டும் ஓரிடத்தின் கண்ணே ஒரொழுக்கமாயின; உண்டென
மொழிப—இவ்வொழுக்கங்தான் நான்குவருணத்திலும் வேளாண்
வருணத்திற்கு உண்டென்று சொல்லுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

கொண்டு தலைக்கழிதலால் இடையூறின்றிப் புனர்ச்சி சிகழு
மெனினும், பிரிவு சிகழ்ந்தவா ரெண்ணெயனின்,

‘இடைச்சர மருங்கி னவடம ரெய்திக்
கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்கஞ் ரெய்தி’ (தொல்-பொருள்-41.)

என மேலே கூறுவாராதலிற் றந்தையுங் தன்னையருங் தேடிப்
பின் வந்து இவரொழுக்கத்திற்கு இடையூறுசெய்வரென்னுங் கருத்
தே இருவருள்ளத்தும் பெரும்பான்மை சிகழ்தலிற் பிரிவுசிகழ்ந்த
வாரையிற்று. ஆகவே பாலைக்கண்ணே குறிஞ்சி சிகழ்ந்ததாயிற்று.

‘புரியுடை’ எனவும் ‘புரிவுடை’ எனவும் பாடம்.

† ‘துஞ்சுர் யாமத்தும்’ எனவும் பாடம்.

உதாரணம்:—

“ வேணிற் பாதிரிக் கூனி மாமலர்
 நைரவாய் வாட னறு நாட்சர
 மரியார் சிலம்பிற் சிறடி சிவப்ப
 வெம்மொ டெராறு படையர் யாழிலின்
 பொம்ம லோதி பொதுள வாரி
 யரும்பற மலர்ந்த வாய்சு மராதுதுச்
 சகும்புகு மூலரி ஒதழி வேய்ந்தலின்
 நேம்பாய் கூந்தற் குறும்பல மொசிக்கும்
 வண்டுகடிந் தோம்ப நேற்றூ யணிகொள
 நுண்கோ லெல்வளை தெனிர்க்கு முன்னை
 மெல்லினைப் பணைத்தோள் விளங்க வீசி
 வல்லுவை மன்னு னடையே கள்வர்
 பகைமிகு கவலைச் செண்ணெறி காண்மார்
 மினகமரஞ் சேர்த்திய கவவமுறி யாதுத்து
 நாரரை மருங்கி ஸீர்வரப் பொளித்துக்
 களிறு சுவைத்திட்ட கோதுடைத் ததரல்
 கல்லா வுமணர்க்குத் திலூட் டாகுங்
 துண்புறு தகுங வாங்கட் புன்கோட்
 டரிலிவர் புற்றந் தல்கிவர நசை
 வென்னா மிளிர வாங்கும்
 பிள்ளை யெண்கின் மலைவயி னுனே.” (ஆ-256.)

இது கொண்டுதலைக்கழிதற்கண் தலைவன் நடைபை வியந்தது.
 இஃது அகம். *“அழிவிலர் முயலும்” என்பது பாலைக்கட் புணர்ச்சி

இனித் தலையி பிரிந்திருந்து மிசவும் இரங்குகளின் இரங்கிலை
 மெனச் சூத்திரங்கெய்தான், அதனுனை பாலைப்பொருட்கண்

உதாரணம்:—

“ ஒங்குமலைச் சிலம்பிற் பிடவுடன் மலர்ந்த
 வேங்கை வெறித்தழை வேறு வகுத்தன்ன
 னுண்பொதி யலிழாக் கோட்டுகிர்க் குருளை
 முன்றுட னீண்ற முடங்கர் சிழுத்தத்
 துறுகல் விடரளைப் பின்னுப்பசி கர்க்கதனப்

பொறிகள் குழுவைப் பேழ்வாயேற்றை
யறகோட்டு மூழ்சா னண்குர லோர்ஸ்கு
நெறிபடு கவலைய சிரம்பா நீளிடை
வெள்ளி வீதியைப் போல நன்றான்
செலவயர்க் திசினூல் யானே பலவுலக்
துண்ணு வயக்கமொ டியிர்செலச் சாஅய்த
தோனூர் தொல்கவின் ரூலைய நானும்
பிரிந்தோர் பெயர்வுக் கிரங்கி
மருங்குபிறி தின்மையி னிருங்கும் வினையிலனே.” (ஆக-146.)

இதனுள் வெள்ளியீதியைப்போலக் செல்லத்துணிக் தியான் பலவற்றிற்கும் புலங்கிருந்து பிரிந்து ஓரிடத்தினின்றும் பிரிந்த பெயர்வுக்குத் தோணலங்தொலைய உயிர்செலச் சாஅய் இரங்கிப் பிறது மருங்தின்மையிற் செயலற்றேனென மிகவும் இரங்கியவாறு மெய்ப்பாபேற்றி யுனர்க. இஃதும் அகம்.

*“வானமூர்ந்த” என்னும் அகப்பாட்டினுண் “மெய்புகு வன்ன கைவர் முயக்க-மவரும் பெறுகுவர் மன்னே” எனக் கூறி, அழுதன் மேவாவாய்க் கண்ணுங் தூயிலுமென இரக்கமீக் கூறியவாறு முனர்க. †“குன்றியன்ன” என்னும் அகப்பாட்டும் அது. இவை பாலீக்கண் இரங்கல் சிகழ்ந்தன. இங்ஙனம் இச்சுக்கிரவிதி உண்மையிற் சான் ரேர் அத்திலுங் கலியினும் ஜங்குறுநாற்றினும் பாலீக்கண்னே உடன்போக்கு சிகழ்ந்த செய்யுட்களைக் கோத்தாரென் ஹனர்க.

| இல்லிருந்து செந்தியோம்பல் வேளாளர்க்கு இன்மையிற் கொண்டுதலைக்கழிதல் அவர்க்கு உரியதாயிற்று. ஒழுந்த மூன்றவருணத் தோருங் தமக்கு உரிய பிரிவின்கட்ட செந்தியோம்புவாரை நாட்டிப் பிரிப்; ஆகலான், அவர்க்கு ஏனைப் பிரிவுகள் அமைந்தன. இதைக் ‡“கொடுப்போ ரின்றியுங் கரணமுண்டே” எனக் கற்பியலிற் கரணம் வேறுகக் கூறுமாறு ஆண்டுனர்க. §“வேர்முழுதலஹிசின்ற” என்னும் மணிமிடைபவளத்துட் “கூழடைத் தங்கை யிடனுடை வரைப்பி, ஊழடி பொதுங்கினு முயங்கும்” எனவுங் ¶“கிளியும்பந்தும்” என் அும் களிற்றியானைநொயுள் ॥“அல்குபத மிகுத்த கடியுடை வியனகர்”

தம்-11. † அகம்-132.

‡ தொல்-பொருள்-143. § அகம்-144. ¶ அகம்-49.

॥ ‘மல்குபதம்’ எனவும் பாடம்,

எனவும், செல்லுடைமை கூறிய அதனுணே வோாண் வருணமென் பது பெற்றும்.

(கடு)

16. கலந்த பொழுதுங் காட்சியு மன்ன.

இதுவும் பாலீக்கட் குறிஞ்சி மயங்கு மென்கின்றது.

இதன் பொருள்:—கலந்த பொழுதும் காட்சியும்—இயற்கைப் புணர்ச்சி சிகழ்ந்த காலமும் அதன்முன்னர்த்தாகிய வழிசிலைக்காட்சி சிகழ்ந்த காலமும்; அன்ன—முன்னர்க்குத்திரத்துட் கொண்டுதலைக் கழிந்த காலத்தை உடைய என்றவாறு.

என்றது, முன்னர்க் குறிஞ்சி பாலீக்குரிய இருவகை வேணிற் கண் சிகழ்ந்தாற்போல இவையும் இருவகை வேணிற்கண் சிகழு மென்றவாறு. மழைகூர் காலத்துப் புறம்போங்கு விளையாடுத விண் மையின் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்தல் அரிதாகலாலும், அதுதான் இன் பஞ் செய்யாமையாலும் இருவகை வேணிற்காலத்தும் இயற்கைப் புணர்ச்சி சிகழுமென்றது இச்சுத்திரம்.

முன்னர்க் கூதிரும் யாமமும் முன்பனியுஞ் சிறந்ததென்றது இயற்கைப் புணர்ச்சிப்பின்னர்க் களவொழுக்கம் சிகழ்தற்குக் கால மென்றுணர்க.

அது,

“ பூவொத் தலமருக் தலைய வேவொத்
தெல்லாரு மறிய நோய்செய் தனுவே
தேமொழித் திரண்ட மென்றேன் மாமலைப்
பரீது வித்திய வேனற்
குரீது யோப்புவாள் பெருமழுக் கண்ணே.” (ம-72.)

என வரும்.

இக்குறங்தோகையுட் குரீதுயோப்புவாள் கண்ணென வழிசிலைக் காட்சியைப் பாங்கற்குக் கூறினமையின் அத்தினைக் கதிர் முற்றுதற்கு உரிய இளவேணிலும் பகற்பொழுதுங் காட்சிக்கண் வந்தன. *“கொங்குதேர்வாழ்க்கை” என்பதும் இளவேணிலாயிற்று; துட்பி கொங்கு தேருங் காலம் அதுவாகவின். கலத்தலுங் காட்சியும் உடனிகழுமென்றுணர்க ; கலத்தலின்றிக் காட்சி சிகழ்ந்ததேல், உள்ளப்புணர்ச்சியேயாய் மெப்புறுதுணர்ச்சியின்றி வரைந்துகொள்ள மென்றுணர்க.

(கசு)

17. முதலெணப் படுவ தாயிரு வகைத்தே.

இது முற்கூறிய முதற்பகுதியைத்தொகுத்து எழுதினையும் இவ்வாற்றுதலரிய வென்கின்றது.

இதன்பொருள்:—முதல் எணப் படுவது—முதலெண்று கூறப் படும் சிலஜும் பொழுதும்; அ இரு வகைத்து—அக்கறியவாற்றுன் இருவகைப்படும் யாண்டும் என்றவாறு.

இது *'கூறிற்றெண்ற' லென்னும் உத்திவகை. இதன்பயன் முதல் இரண்டுவகை எண்றவாறும். தமக்கென சிலஜும் பொழுதும் இல்லாத கைக்கிளையும் பெருந்தினையும் சிலனில்லாத பாலையும் பிற முத லோசி மயங்கிற்றேனும் அவை மயங்கிய சிலஜும் பொழுதும் அவ் வத்தினைக்கு முதலெணப்படுமென்பதாம். இது முன்னின்ற சூத்தி ரத்திற்கும் ஒக்கும்.

(கன)

६००

18. தெய்வ முனுவே மாமரம் புட்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

யவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப.

இது சிறத்தமுறையானேயன்றி அதிகாரப்பட்டமையின் உரிப் பொருள் கூறி ஒழிந்த கருப்பொருள் கூறுதலுதலிற்று.

இதன்பொருள்:—தெய்வம் உனுவே மா மரம் புள்பறை செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ—எல்லாத்தினைக்குங் தெய்வம் உனு விலங்கு மரம் புள்ளுப் பறை தொழிலென்று இவற்றை யாழின் கூற் சீருடேகூட்டி; அவ்வகை பிறவும் கரு என மொழிப—அவைபோல் வன பிறவுங் கருவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

யுாழின்பகுதி என்றதனுன் மற்றையபோலாது பாலைக்குப் பாலை பாழீன வேறு வருதல் கொள்க. அவ்வகை பிறவும் என்றதனுன் எடுத்தோதிய தெய்வம் ஒழிய அவற்று உட்பகுதியாகிய தெய்வமும் உள். அவை 'மாயோன்மேய' என்புழிக் காட்டினும். இதனுனே பாலைக்குத் தெய்வமும் இன்றூயிற்று. இன்னும் அவ்வகை என்றத னுனே பாலைக்கு சிலம்பற்றுது காலம்பற்றிக் கருப்பொருள் வருங்

காற் ரம்மியல்பு திரியவருவனவும் வருமென்று கொள்க. *‘எங்கில மருங்கிற் பூ’ என்பதனுற் பூவும் புள்ளும் வரைவின்றி மயங்கு மெனவே ஒழிந்த கருவும் மயங்குமென்பது †‘குத்திரத்துப்பொரு என்றியும்’ என்பதனுன் உரையிற்கொள்க. அது ‡“அல்லாத்திக்கு நறுங்கொன்றை” என்னும் நெப்தற்கலியுட் காண்க.

மூல்லீக்கு உணு, வரகுஞ் சாமையும் முதிரையும்; மா, உழை யும் புல்வாயும் முயலும்; மரம், கொன்றையுங் குருந்தும்; புள், கானக்கோழியுஞ் சிவலும்; பறை, ஏறகோட்டபறை; சேய்தி, சிரை மேய்த்தலும் வரகுமுதலீயன களைகட்டலுங் கடாவிடுதலும்; யாழ், மூல்லீயாழ். பிறவுமென்றதனால், பூ, மூல்லீயும் பிடவுங் தளவுங் தோன்றியும்; நீர், கான்யாறு; ஊர், பாடியுஞ் சேரியும் பள்ளியும்.

குறிஞ்சிக்கு உணு, ஜவனகெல்லுங் தினையும் மூங்கிலரிசியும்; மா, புளியும் சூனையுங் கரடியும் பன்றியும்; மரம், அகிலும் ஆரமுங் தேக்குஞ் திமிசம் வேங்கையும்; புள், கிளியும் மயிலும்; பறை, முரு சியமுங் தொண்டகப்பறையும்; சேய்தி, தேன் அழித்தலுங் கிழங்கு அகழ்தலுங் தினைமுதலீயன வினைத்தலுங் கிளிகடிதலும்; யாழ், குறிஞ்சியாழ். பிறவுமென்றதனால், பூ, காந்தளும் வேங்கையுஞ் சுனைக்குவளையும்; நீர், அருவியுஞ் சுனையும்; ஊர், சிறகுடியுஞ் குறிச்சியும்.

மருதத்திற்கு உணு, செங்கெல்லும் வெண்ணெண்ணலும்; மா, எருமையும் நீர்காயும்; மரம், வஞ்சியுங் காஞ்சியும் மருதமும்; புள் தாராவும் சீர்க்கோழியும்; பறை, மணமுழவும் கெல்லரிகினையும்; சேய்தி, ஈடுதலுங் களைகட்டலும் அரிதலுங் கடாவிடுதலும்; யாழ், மருதயாழ். பிறவுமென்றதனால், பூ, தாமரையுங் கழுஞ்சிரும்; நீர், யாற்றுஞ்சிரும் மஜைக்கணறும் பொய்க்கையும்; ஊர், ஊர்களென்பன் வேயாம்.

நெய்தற்கு உணு, மீன்விலையும் உப்புவிலையும்; மா, உமண்பகடு போல்வன; முதலையுஞ் சுறுவும் மீனுதலின் மாவென்றல் மரபன்று. மரம், புன்னையும் ஞாழலுங் கண்டலும்; புள், அண்ணமும் அன்றிலும்

* தொல்-பொருள்-19. † தொல்-பொருள்-69. ‡ வலித்தொகை-150.

முதலியன; பறை, மீன்கோட்டறை; செய்தி, மீன்படுத்தலும் உப்பு விளைத்தலும் அவை விற்றலும்; யாழ், நெய்தல்யாழ். பிறவுமென்ற தனுல், பூ, கைதையும் நெய்தலும்; நீர், மணற்கணறும் உவர்க்குழி யும்; ஊர், பட்டினமும் பாக்கமும்.

இனிப் பாலைக்கு உணு, ஆறலைத்தனவுஞ் சூறைகொண்டனவும்; மா, வலியமிங்க யானையும் புலியுஞ் செங்காயும்; மரம், வற்றின இருப் பையும் ஓமையும் உழினெருயும் ஞெமையும்; புள், கழுகும் பருந்தும் புருவும்; பறை, சூறைகோட்பறையும் நிரைகோட்பறையும்; செய்தி, ஆறலைத்தலுஞ் சூறைகோடலும்; யாழ், பாலையாழ். பிறவுமென்ற தனுல்; பூ, மராவுங் குராவும் பாதிரியும்; நீர், அஹார்க்கவலுஞ் சுனையும்; ஊர், பறந்தலீ.

இன்னும் பிறவு மென்றதனுடே இக்கூறியவற்றிற்குரிய மக்கள் பெயருங் தலைமக்கள் பெயருங் கொள்க. அவை *‘பெயருங்கிளையும்’ என்னுஞ் சூத்திரத்துட்காட்டுதும். பிறவுமென்றதனுற் கொள்வன, சிறுபான்கை திரிவுபடுதலிற், பிறவுமென்று அடக்கினார். (கடு)

19. எந்தில் மருங்கிற பூவும் புள்ளு
மந்திலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்.

இது முற்கூறிய கருப்பொருட்குப் புறனடை.

இதன்பொருள்:—எந்தில் மருங்கிற பூவும் புள்ளும்—எழுதினை கிழம்சியவாகிய நால்வகை சிலத்துப் பயின்ற பூவும் புள்ளும்; அங் சிலம் பொழுதொடு வாரா ஆயினும்—தத்தமக்கு உரியவாகக் கூறிய சிலத்தொடுங் காலத்தொடும் நடவாமற் பிறசிலத்தொடுங் காலத் தொடும் கடப்பினும்; வந்த சிலத்தின் பயத்த ஆகும்—அவை வந்த சிலத்திற்குக் கருப்பொருளாம் என்றவாறு.

இடு அதனேடியைந்த ஒரு விளைக்களானியாதலின் உடன்சேறல் பெரும்பான்மையாயிற்று. † ‘விளைசெப் பிடத்தி னிலத்திற் காலத் தின்’ என்பதனுண் சிலத்தின்பயத்தவாமெனப் பொழுதினையும் சில மென்று அடக்கினார். பூவைக் கருவென ஒதிற்றிலேரேனும் முற்

குறிய மரத்திற்குச் சினையாய் அடங்கிறது. ஒன்றெணமுடித்தலான் நீர்ப்பு முதலியனவும் அடங்கிறது. இங்ஙனம் வருமிடஞ் செய்யு விடமாயிற்று.

உதாரணம்:—

“ தாமரைக் கண்ணியைத் தண்ணறுஞ் சாந்தினை
நேரிதழ் கோதையாள் செய்குறி நீவரின்.” (எ-51.)

இது மருதத்துப்பு, குறிஞ்சிக்கண்வந்தது.

“ உடையில் ஞயிர்வாழா ணீநிப்பி னெப்பல
விடைகொண்டி யாமிரப்பவு மெமகொள்ளா யாயினை
கடைஇய வாற்றிடை நீர்தீத வறுஞ்சுளை
யடையொடு வாடிய வணிமலர் தகைப்பன.” (எ-3.)

இது மருதத்துப்பு, பாலைக்கண்வந்தது.

“ கண்மிகை மயிலாலக் கறங்கிழு ரலர்தாற்றத்
தொன்னல நன்சியாய நம்மையோ மறங்கதக்க
வொன்னுதார்க் கடந்தடு முரவுரீர் மாகொன்ற
வென்வேலான் குன்றின்மேல் வினையாட்டும் விரும்பார்கொல்.”
(எ-27.)

இது குறிஞ்சிக்குப் பயின்ற மயில் பாலைக்கண் இளவேணிற் கண் வருதலிற் பொழுதொடு புள்ளு மயங்கிறது. கபிலர் பாடிய பெருங்குறிஞ்சியில் (பத்-குறிஞ்சிப்பாட்டு.) வரையன்றிப் பூமயங்கிய வாறு காண்க. பிறவும் இவ்வாறு மயங்குதல்காண்க. ஒன்றெணமுடித் தலாற் பிறகருப்பொருண் மயங்குவன் உளவேனுங்கொள்க. (கக)

20. பெயரும் வினையுமென் ரூயிரு வகைய திணைதொறு மரீஇய திணை நிலைப் பெயரே.

இது “பிறவு”மென்றதனுற் றழுவிய பெயர்ப்பகுதி கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—திணைதொறும் மரீஇய திணை நிலைப் பெயர்— கால்வகை சிலத்தும் மரீஇப்போந்த குலப்பெயரும் திணைசிலைப் பெயர் குழுவரிப்பொருளிலே சிற்றலையுடைய பெயரும்; பெயர்ணும் வினையு மென்று அ இருவகைய—பெயர்ப்பெயரும் வினைப் பெயருமென்று அவ்விரண்டு கூற்றையுடையவாம் என்றவாறு.

நால்வகைசிலத்தும் மருவிய குலப்பெயராவன :—குறிஞ்சிக்குக் காணவர் வேட்டுவர் இறவுளர் குன்றுவர் வேட்டுவித்தியர் குறத்தியர் குன்றுவித்தியர்; எனைப் பெண்பெயர் வருமேஜும் உணர்க. மூல்கூலைக்குக் கோவலர் இடையர் ஆயர் பொதுவர் இடைச்சியர் கோவித்தியர் ஆய்ச்சியர் பொதுவியர். நேய்தற்கு நூளையர் திமிலர் பரதவர் நூளைத்தியர் பரத்தியர்; எனைப் பெண்பெயர்வருமேஜும் உணர்க. மஞ்சுத்திற்குக் காளமர் உழவர் கடையர் உழத்தியர் கடைச்சியர்; எனைப் பெண்பெயர் வருமேஜும் உணர்க.

முன்னர் *'வந்த சிலத்தின்பயத்து' என்புழிக் காலத்தையும் உடன்கோடலின் சண்டுங் திணைதொறுமருவுதலும் பொழுதொடு மருவுதலும் பெறப்படுதலிற் பொழுதமுதலரக வரும் பாலைக்குத் திணைதொறு மரீழிய பெயருங் திணைசிலைப்பெயருங் கொள்க. எயினர் எயிற்றியர் மறவர் மறத்தியர் எனவும் மீளி விடலை காளை எனவும் வரும்.

இனி, உரிப்பொருட்குரிய தலைமக்கள் பெயராவன, 'பெயர்ப் பெயரும் நாடாட்சிபற்றிவரும் பெயருமாம். குறிஞ்சிக்கு வெற்பன் சிலம்பன் பொருப்பன் கொடிச்சி; இஃது ஆண்பாற்கைலாத பெயரானும் சிலை யென்றதனுற்கொள்க. மூல்கூலைக்கு அண்ணல் தோன்றல் குறும்பொறைநாடன் மனைவி. நேய்தற்குக் கொண்கன் துறைவன் சேர்ப்பன் மெல்லம்புலம்பன்: தலைவிபெயர் வந்துழிக்காண்க. மஞ்சுத் திற்கு மகிழ்நன் ஊரன் மனையோள் எனவரும். இக்காட்டிய இருவகையினும் பெயர்ப்பெயரும் விணைப்பெயரும் பாடலுட் பயின்றவகையாற் பொருஞேக்கியுனர்க.

சண்டுக்கறிய திணைசிலைப்பெயரை † 'வன்மரபின்' என்னுஞ்சுத்திரத்து அறவகையரெனப் பகுக்குமாறு ஆண்டுணர்க.

21. ஆயர் வேட்டுவ ராடேத் திணைப்பெயராவயின் வருங்க கிழவரு முளரே.

இது சு.ஞ்னர்த் திணைதொறுமரீழிய பெயருடையோரிலும் திணைசிலைப்பெயராகிய தலைமக்களாய் வழங்குவாரும் உள்ளென மூல்கூலைக்குங் குறிஞ்சிக்கும் எய்தாததெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்:—ஆலேத் திணப்பெயர்—முற்கூறிய ஆண் மக்களாகிய திணைதொறு மரீழிய பெயர்களுள்; ஆயர் வேட்டுவர் வருஷங் கிழவரும் உளர்—ஆயரிலும் வேட்டுவரிலும் வருஷ கிழவரும் உளர்; ஆ வயின் (வருஷங் கிழவியிரும் உளர்) —அவ்சிடத்து வருஷ திலையியிரும் உளர் என்றவாறு.

ஆயர் வேட்டுவரென்னும் இரண்டு பெயரே எடுத்தோதினு ரேதும் ஒன்றென்முடித்தலான் அங்கிலங்கட்டு உரிய ஏணப்பெயர்களான் வருவனவுங் கொள்க.

“தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கண்ணெல்லாங்
தாம்பிற் பிணித்து மென்னிறீஇ யாய்தந்த
பூங்கரை நீலம் புடைதாழ் மெய்யசைஇப்
பாங்கரு மூல்லையுங் தாய் பாட்டங்காற் ரேழிம்
புல்லினாத் தாயர் மகனிரோ டெல்லா
மொருங்கு விளையாட வல்வழி வந்த
குருங்தம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன் மற்றென்னை
முற்றிழை யேஞர் மடநல்லாய் நியாடுஞ்
• சிற்றில் புனைகோ சிறிதென்று னெல்லாங்
பெற்றேம்யா மென்று பிறர்செய்த.வில்லிருப்பாய்
கற்ற திலைமன்ற காணென்றேன் முற்றிழாய்
தாதுகுழ் காந்த ரககபெறத் தைதிய
கோதை புனைகோ சினக்கென்று னெல்லாங்
யேதிலார் தந்தழுக் கொன்வா *னனிமிகப்
பேதையை மன்ற பெரிதென்றே னேயிழா
யைய பிதிர்ந்த சணக்கணி மென்மூலைமேற்
ரெய்யி வெழுதுகோ மற்றெங்குன் யாம்பிற்
செய்புற கோக்கி யிருத்துமோ நீபெரிது
மையைல் மாதோ விடுகென்றேன் றையலாய்
சொல்லிய வாதெல்லா மாறுமா றியான்பெயர்ப்ப
வல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தா னவனைச்
யாயர் மகனி ரியல்புரைத் தெங்தையும்
யாயு மறிய வுரைத்தீயின் யானுற்ற
கோயுங் களோகுவை மன்.” (எ-111.)

“ஆயர் மகனையுங் காதலை கைம்பிக
ஞாயையு மஞ்சுதி யாயி னரிதரோ
கீயுற்ற கோய்க்கு மருங்கு.” (எ-107.)

‘இனிமிக’ ஸ்னாவும் பாடம்,

“தோழினாக்

கானுமை யுண்ட கடுங்களை மெய்க்கர
நானுது சென்று நடுங்கவுரைத் தாங்குக்
கரங்ததுஉங்கையொடு கோட்பட்டாங் கண்டாய்நம்
புல்லினத் தாயர் மகன்” (ஸ—115.)

என்றால் போல்வன பிறவும் வருவன கொள்க.

இன்னும் *“எனலு மிறங்கு கதிரிறுத்தன” என்னும் அகப் பாட்டினுள் “வானினப் புகவிற்கானவர் தங்கை” எனவும்; †“மெய் மிற்றீரா” என்பதனுள் “வேட்டுவற் பெறலோ டமைந்தனை” என வும் வருவனவும் பிறவுங்கொள்க; வேட்டு என்னுங் தொழிலுடையானை வேட்டுவனென்றலிற் குறிப்பு விளைப்பெயர்.

“குஞ்சக் குறவன் காதன் மடமகள்

வண்டுபடு கந்தற் றண்டழைக் கொடிச்சி

வளையன் டு முளைவா ஸெயிற்ற

ளிளைய ளாயினு டி மாரணக் கினனே.” (தக்கு—256.)

இது வருத்தும் பருவத்தளவில்லை என்ற தோழிக்குக் கூறியது. இப்பத்திலுட் “குறவன்மகள்” எனக் கூறுவன பலபாட்டுக்கள் உள்; அவையுங் கொள்க. இவ்வாற்றுங் இங்கிலத்து மக்கள்பெயரும் பெற்றும். ஏனைய பெயர்களில் வந்தனவுளவேற் கொள்க. (உ-க)

22. ஏனோர் பாங்கினு மெண்ணுங் காலை
யானு வகைய தினைநிலைப் பெயரே.

இது மூல்லையுங் குறின்சியும் ஒழிந்தவற்றுள் தினைதொறுமரீதிய பெயருடையோரிலுங் தினைநிலைப்பெயராகிய தலைமக்களாய் வழங்கு வாரும் உளரென எய்தாத தெப்துவித்தது.

இதன் பொருள்:—ஏனோர் பாங்கினுங் தினைநிலைப்பெயர் என் னுங் காலை—ஒழிந்த பாலைக்கும் நெய்தற்கும் உரியராகக் கூறிய மக்கள்கூற்றினும் வருந் தலைமக்கள்பெயரை ஆராயுங் காலத்து;

* அம்—131. ‘எனலு மிறங்கு குறவிறுத்தன’ எனவும் பாடம்.

† அம்—28. †‘முளைவாய் வாளெயிற் றிளையன்’ எனவும் ‘முளைவா யெயிற்றன்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘மண்ணணக் கினனே’ எனவும் பாடம்.,

தீட்டு

ஆனு வகைய—அவை   பெரும்பான்மையாகிய   குறுபாட்டினை
*யடைய என்றவாறு.

உதாரணம்:—

“சிலைவிற் பகழிச் செந்துவ ராடைக்
† கொலைவி வெயினர் தங்கைசின் முலைய
சண்க்கென டி.சினைதி நீயே
யண்க்கென சினையுமென் னண்க்குறு நெஞ்சே” (ஐங்கு—363.)

இவ் வைங்குறுநாறு உடன் போகின்றுள்ள நலம்பாராட்டியக்கற்றும்.

“முனவுமா வல்லி யெயினர் தங்கை
யிளமாவுவெயிற்றிக்கு டி.சின்னிலை யறியச்
சொல்லினே னிரக்கு மளவை
வென்வேல் விட்டை விரையா தீமே.” (ஐங்கு—364.)

இவ் வைங்குறுநாறு கொண்டுபோக காலத்திற்குக் கொண்டுடன் போக கொருப்பதித்துவ வென்றது.

“கணமா தொலைச்சித் தன்னையர் தந்த
|| சின்னூண் வல்சிப் படிபுன் ளோப்பு
ஏநலமா ஜெயிற்றி போலப் பலமிக
கண்ணல நயவர வுடையை
யென்னேற் றனையோ மாவின் றனிரே.” (ஐங்கு—365.)

இவ் வைங்குறுநாறு வரைவிடைவைத்துப் போகின்றுள்ள மாவினை நோக்கிக் குறியது.** ஏனைப்பெயர்களில் வருவன வந்துழிக் கான்க.

“முற்று மஞ்சட் பசம்புறங் கடுப்பச்
சுற்றிய பின்ற சூழ்கழி யிறவின்
சண்க்கொள் குப்பை யுணங்குதிர் நோக்கிப்
புன்னையங் கொழுச்சிழுன் முன்னும்த்துப் பரப்புங்

‘யடையவாம்’ எனவும் பாடம்.

† ‘கொலைவல் வெயினர்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘சினைத்தி’ எனவும் பாடம்.

§ ‘மிர்சீலை’ எனவும் பாடம்.

|| ‘சின்னூண் வல்லி’ எனவும் பாடம்.

¶ ‘அலமர வெயிற்றி போல கலமிக’ எனவும் பாடம்.

* * ‘ஏனைப்பெயர்க்கண்’ எனவும் பாடம்.

துறைகளி யிருங்த பாக்கமு முறைகளி
யினிதும் ஓளிதோ தானே துனிதிஸ்க
தண்ற வல்கு லைதமை நுசப்பின்
மீனெறி பரதவர் மடமகன்
மாணேர் கோக்கங் கானு ஒுங்கே.” (ஏற்பா—101.)

இது வரைதற் பொருட்டுத் தலைவி வேறுபாட்டிற்கு ஆற்றுத்
தோழி சிறைப்புறமாகக் கூறியது.

“அறிகரி பொய்த் தலான்டேர்க் கிள்லைக்
குறுக் கோம்புமின் சிறகுடிச் செலவே
யிதற்கிது மாண்ட தென்னு ததற்பட்
டாண்டொழின் தன்றே மாண்டகை நெஞ்ச
மயிற்க ணன்ன மாண்முடிப் பாவை
துண்வலைப் பரதவர் மடமகன்
கண்வலைப் படுஉங் கான லானே.” (ஏற்பா—184.)

இது கழுறிய பாங்கற்குக் கூறியது.

“கடுக்தே ரேறியுக் காலிற் சென்றுக்

ஞனவு சினையுக் கொல் பரதவர் மகனே.” (ஏற்பா—349.)

என வரும். இது நற்றினை.

* “இவளோ, கான நண்ணிய” என்னும் நற்றினைப் பாட் டினுட் “கடுக்தேர்க் கெல்வர் காதன் மகனே.” † என்று அவனருமை செய்தயர்த்தலின் அவனை இகழ்ச்சிக்குறிப்பாற் றலைமையாக்கூறினால். ‡ ஏனைப் பெண்பெயர்க்கண் வருவனவும் வந்துழிக்காண்க.

வனேர் பாங்கினும் எனப் பொதுப்படக்கூறிய அதனான் மருத சித்து மக்களுட் டலைமக்கள் உளராகப் புலனியிவழக்கஞ் செய்த செய்யுட்கள் வந்தன உளவேற் கண்டு கொள்க. (ஏ.2)

நற்றினை—45. † ‘என்று அருமைசெய் தயர்த்தலின்’ எனவும் பாடு.

‡ ‘ஏனைப் பெயர்க்கண்’ எனவும் பாடு.

23. அடியோர் பாங்கினும் வினைவல் பாங்கினுங்
கடிவரை யில்புறத் தென்மனூர் புலவர்.

இது மேல் நால்வகை நிலத்து மக்களுஞ் தலைமக்களாகப் பெறு
வரென்றார், அவரேயன்றி இவருஞ் தலைமக்களாகுப் பைக்கினொ பெருஞ்
ரக்க!

இதன் பொருள்:—அடியோர் பாங்கினும்—பிறர்க்குக் குற்றே
வல் செய்வோரிடத்தும்; வினை வல் பாங்கினும்—பிறர் ஏனிய தொழில்
லீச் செய்தல் வல்லோரிடத்தும்; கடி வரையில் புறத்து என்மனூர்
புலவர்—தலைமக்களாக நாட்டிச் செய்யுட் செய்தல் நீக்கப்படாது
நடுவினைத்தினைப் புறத்து சின்ற பைக்கினொ பெருஞ்தினைகளுள் என்ற
வாறு.

கண்பாட்டினுள்,

“உம்ரு னஞ்சுத் ரெஞ்சியர் உம்ரு
ஞுமாஶுங் கோஞ்சுத் தொட்டேன்” (ஸ-94.)

எனவும்,

“பேயும் பேயுங் துங்க ழறுமெனக்
கோயிலுட் கண்டோர் நகாமை வேண்டுவல்” (ஸ-94.)

எனவும் பெருஞ்தினைக்கண் அடியோர் தலைவராக வந்தது.
என்னை? கோன் அடிதொட்டேன் என்றமையானுங் கோயில்
என்றமையானும் இவர்கள் குற்றேவன்மாக்க ளாயிற்று.

“ஏனயிங்தொத்தன்” என்னும் குறிஞ்சிக்கலியுள்,

“போற்றும் களைசின் முதுக்குறைறை போற்றிக்கேள்
வேட்டார்க் கினிதாயி னல்லதை நீர்க்கினிதென்
றுண்பவோ கீருண் பவர்.” (ஸ-62.)

தீயகாமம் இழிந்தோர்க்குரிமையின், இதுவும் அடியோர் தலைவராக வந்த பைக்கினொ. அடியோரெனவே இருபாற் றலைமக்களும் அடங்கிற்று. கடிவரையில் என்றதனுன் அவருட் பரத்தையரும் உள்ரென்று கொள்க:

“இகல்வேந்தன்” என்னும் மூல்லீக்கலியுள்,

“மேயு சிறைமுன்னர்க் கோலூன்றி சின்றுயோ
ராயினை யல்லை *பிறவோ வமரகுண்
ஞாயிற்றுப் புத்தேண் மகன்.” (ஐ-108.)

என்பதனுற் றலைவன் வினைவல் † பாங்கினனுயினவாறு காண்க.
இதனுள்,

“புந்ததுளா னெங்கைதக்குப் புகாவுய்த்துக் கொடுப்பதோ
வின்ததுளா ‡னெங்கைதக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ
தினைக்காலுள் யாய்விட்ட கன்றுமேய்க் கிறபதோ” (ஐ-108.)

என்றவழி எமரேவலான் யாஞ் செய்வதன்றி யாங்கள் ஏவ சின்
னெஞ்சுசம் இத்தொழில்கள் செய்கின்றனவில்லை என்றவின் வினைவல்
பாங்கினாய தலைவிகுற்றுயிற்று.

“யாரிவன்” என்னும் மூல்லீக்கலியுள்,

“வழுங்காப் பொழுதுாி கன்றுமேய்ப் பாய்போல்
வழுங்க வறிவா ருரையாரே வென்னை
யிகழ்ந்தாரே யன்றோ வெமர்.” (ஐ-112.)

இதுவும் வினைவல்பாங்கினாய தலைவியை நோக்கி அத்தலைவன்
கூறினாது.

“நலமிக நந்திய” என்னும் மூல்லீக்கலியுள்,

“பல்கால்யாக் கான்யாற் றவிர்மணற் றண்பொழி
வல்க வகலறை யாய்மொ டாடி
மூல்லை குருங்தொழி முச்சிவேய்க் தெல்லை
யிரவுற்ற தின்னுக் கழிப்பி யரவுற்
றருமின்திருக் குரல்போற் பொருமூர
ணல்லேறு காகுட னின்றன
பல்லா னின்க்கரை நாமுடன் செலற்கே.” (ஐ-113.)

* இது தாழ்த்துப் போதற்குத் தலையையின்றிக் கடிதிற் போகல்
வேண்டுமென்றமையாறும், நல்லேறும் நாகும்போல் நாமுங் கூடப்
போகல் வேண்டுமென்றமையாறுங், தலைவன் வினைவல் பாங்கினனு
யிற்றென்க.[†] வினைவல்லாவென்னாது பாங்கினென்றதனுற் றமரேவல்

* ‘பிறவோ ரமரகுண்’ எனவும் பாடம்.

† ‘பாங்காயினவாறு’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘என்னைக்கு’ எனவும் பாடம்.

செய்வது பெறுதும். இஃது அவ்வக்கிலத்து இழிக்தோர்க்கு என்னான்றுங் தொழிலேயாப் சிக்முமென்றும், புணங்காவலும் படிபுள் ளோப்புதலும் இவ்வாறன்றி உயர்ந்தோர் விளையாட்டாகி இயற்கைப் புணர்க்கிப்பின்னர்ச் சின்னளிற் ரவிர்வரென்றும் வேறுபாடுணர்க. இக்குறிய இருதிறத்தோருங் தமக்கு உரியரன்மையான் அறம்பொருளின்பம் வழாமை சிக்முத்துதல் அவர்க்காரிதென்பது பற்றி இவற்றை அகப்புறமென்றார்.

(உர)

24. ஏவன் மரபி னேனேரூ முரிய

ராகிய நிலைமை யவரு மன்னர்.

இது முன்னர்ப் ‘பெயரும்சினையும்’ என்பதனுள் தினைதொறுமரீஇய பெயருங் தினைகிலைப்பெயருமெனப் பகுத்த இரண்டாலுள் தினைதொறுமரீஇய பெயருட் டலைவராதற்குரியாரை அதிகாரப்பட்டமையிற் கூறி, அங்கனங் தலைவராதற்குரிமையின் அடியோரையும் விளைவல்பாங்கினேரையும் அதன் பிற்குறிப், மின்னர்சின்ற தினை சிகிஷ்பெயராதற்குச் சிறந்தார் அறுவகையரெனப் பகுக்கின்றது.

இதன்பொருள்:—மரபின்—வேதநாலுட்குறிய இலக்கணத்தானே; ஏவல் ஆகிய சிலைமையவரும்—பிறரை ஏவிக்கொள்ளுங் தொழில் தமக்குளதாகிய தன்மையையுடைய அந்தனர் அரசர் வாணிகரும்; அன்னர் ஆகிய அவரும்—அம்முவரையும்போற் பிறரை ஏவிக்கொள்ளுங் தன்மையராகிய குறுகிலமென்னரும் அரசராற் சிறப்புப்பெற்றேரும்; ஏனேரூம்—நால்வகை வருணமென்று *எண்ணிய வகையினால் ஒழிந்துளின்ற வேளாளரும்; உரியர்—உரிப்பொருட் டலைவராதற்கு உரியர் என்றவாறு.

ஆகிய என்பதனை ஏவலொடும் அன்னரோடுக் கூட்டுக.

எனவே, தினைகிலைப்பெயர் அறுவகையாயிற்று. †‘வேந்துவிடுதொழிலிற்.....பொருள்’ என்பதனுன் வேளாளரே அரசராற் சிறப்புச்செய்யப் பெறுவரென்றுணர்க. இனி ‡‘வில்லும் வேலுங்கழலு.....முரிய’ என்பதனுன் ஏனேரூஞ் சிறுபான்ஸை சிறப்புப்

*‘எண்ணி யொழிந்து சின்ற’ எனவும் பாடம்.

† தொல்-பொருள்-மர-81.

‡ தொல்-பொருள்-மர-83.

பெறுவரென்றுணர்க. உரிப்பொருட் டலைவர் இவரேயாதலைத் தான் மேற் பிரிவிற்குக் கூறுகின்றவாற்றுவும் உணர்க.

“ தாமரைக் கண்ணியைத் தண்ணறஞ் சாந்தினோ
நேரிதழ்க் கோதையாள் செய்குறி சிவரின்
மணக்கமழ் காற்றத் தமலைசீன்று பலிபெறா
மணங்கென வஞ்சலர் சிறகுடி யோரே;
காந்த ஞாடையை யெல்லி மாலையை ” (ஷ-52.)

என வரும்.

“ முளிதயிர் மிசைக்த காந்தண் மெல்லிரல்
கழுவுறு கலிங்கங் கழாது தூரீஇக்
குவளோ யுண்கண் குய்ப்புகை கழழுத்
தான்றழுத் தட்ட தீம்புளிப் பாக
ரினிதெனக் கணவ இுண்டலி
ஆண்ணிதின் மகிழ்ச்சன் ரெண்ணுதன் முகனே.” (கஷ-167.)

இது குறுங்தோகை. இது பார்ப்பானையும் பார்ப்பனியையும் தலை வராகக் கூறியது. கடிமணைச் சென்ற செவிலி கூற்று. வாயினேர் வித்தலுமாம்.

“ வருது மென்ற நாளும் பொய்த்தன
வரியே குண்க ஸீரு சில்லா
தண்கார்க் கின்ற பைங்கொடி மூல்லை
வைவாய் வான்முகை யவிழ்த் கோதை
பெய்வனப பிழங்க கதுப்பு முன்னா
ராகுங்கண் மாறலோ மாறுக வந்தி
லறங்கு கலவரே யாயிழழ நமரெஙச்
சிறிய சொல்லிப் பெரிய புலம்பிழும்
பனிபடு ஏறுந்தார் குழழை நக்மொடு
துனிதீர் முயக்கம் பெற்றேன் போல
வுவக்குள் வாழிய செஞ்சே விசம்பி
ஒன்றெழுது முழங்கினு மாறெழுது சிலைக்குக்
காாதி யானை கொட்டுகும் பாசறைப்
போர்வேட் டெழுங்க மன்னர் கைய
கர்வாட் குவிமுகன் சிறைய நூறி
மாணடி மருங்கிற் பெயர்த்த குருதி
ஸான மீணின் வயின் வயி ணிமைப்ப
வுமரகத் தட்ட செல்வங்
தமர்விசரங் துகரப்பக் கேட்கு ஞான்றே.” (ஷ-144.)

‘உவக்குவள்’ எனவும் பாடும்.

† ‘அமரொறத்தட்ட’ எனவும், ‘அமரோந்தட்ட’ எனவும் பாடும்.

மீண்டவன் செஞ்சிந்கு உரைப்பானுய்ப் பாகற்கு மூரத்தது. இம் மணிமிடைபவளத்து வேந்தன் தலைவனுயினவாறுங் தான் * அமரகத்து அட்ட செல்லத்தையே மிக்க செல்வமாகக் கருதுதற் குரியாள் அரசவருணத்திற் ரலைவியே என்பதூலம் உணர்க.

“பகைவன்று திறைகொண்ட பாய்திண்டேர் மிசையவர் வகைகொண்ட செம்மனும் வனப்பார விடுவதோ.” (வி-81.)

இதனால் வேந்தன் தலைவனுயினவாறும் வகைகொண்ட தலை மையின் அழகை நுகரவிரும்பினால் என்றவிற் ரலைவியும் அவ்வரு ணத்தாளாயவாறும் உணர்க. † “உலகுகிளர்ந்தன்ன” என்னும் அகப்பாட்டுள் வாணிகன் தலைவனுகவுங் கொள்ளக்கிடத்தலிற் ரலை வியும் அவ்வருணத் தலைவியா மென்றுணர்க.

“தடமருப் பெருமை மடங்கைக் குழவி
ஞன்டொறும் யாத்த காண்டகு கல்லிற்
கொடுங்குழை பெய்த தசெழுஞ்செம் பேழை
சிறுநாட் செறித்த மெல்விரல் சேப்ப
வாளை யீர்ந்தடி வல்லிதின் வகைஇப்
புகையுண் டயர்த்த கண்ண டகைபெறப்
பிறைநுதற் பொறித்த சிறுதண் பல்லிய
ரங்துகிற் ரலையிற் ரடையின ணப்புலங்
தட்டிலோரே யம்மா வரிவை
யெமக்கே வருகதில் விருங்தே சிவப்பான்று
சிறியமுன் ஜெயிறு தோன்ற
முழுவுல் கொண்ட முகங்கான் கம்மே” (ஏற்பாக-120.)

விருந்தொடு புக்கோன் கூற்று. செனிலிகூற்றுமாம். இங்கு ரினை வாளையீர்ந்தடிவகைஇ என்றவின் வேளாண்வருணமாயிற்று.

“மலைமிசைக் குலைஇய வுநுகெழு திருவிற்
பனைமுழங் கெழிலி பெனவம் வாங்கித்
தாழ்பெயற் பெருங்கிர் வலனேர்பு வளைஇ
மாநிரம் புதையப் பொழிதலிற் காண்வர

* ‘அமரொதுந்தட்ட’ எனவும் பாடம்.

† அகம்—255.

‡ ‘கொழுஞ்செம்பேனிழ்’ எனவும் பாடம்.

விருசிலக் கவினிய வேறுற காலை
 தெருப்பி என்ன சிறகட் பண்டி
 யவிர்க்கட் படாதூர்த் துஞ்சுபுறம் புதைய
 கநலீ மூல்லை காண்மல குதிரும்
 புறவடைக் திருந்த வருமுனை யியலிற்
 சீரா சோனே கண்ணுதல் யாமே
 யெரிபுறை பண்மலர் பிறழ வாங்கி
 யரிஞர் யாத் வலங்குதலைப் பெருஞ்சுட்டுக்
 கள்ளார் களமர் களங்தொறு மறஞுக்
 தண்ணடை தழீஇய கொடிதுடக் காரெயி
 வருஞ்சிறை கொடுப்பவுக் கொள்ளான் சினஞ்சிறங்கு
 வினைவயிற் பெயர்க்குஞ் தானைப்
 புனைதார் வேந்தன் பாசறை யேமே.” (அம்-84.)

இது தாதுகண்டு வருந்திக் கூறியது. இக் களிற்றியானை நிரையுட் டன்னாரும் அருமூனையியவிற் சீரார் என்றவிற் ருன் குறு சிலமண்ணனென்பது பெற்றும்.

*“அகலிருவிசும்பகம்” என்னும் அகப்பாட்டும் பொருட்டேக் கிளுங் இதுவேயாமா ரணர்க.

“இருபெரு வேந்தர் மாறுகொள் வியங்களத்
 தொருபடை கொண்டு வருபடை பெயர்க்குஞ்
 செல்வ முடையோர்க்கு ஸ்ரூந்து விற்கெனப்
 பூக்கோ நேய தண்ணுமை விலக்கிச்
 செல்வே மாத வறியாண் மூல்லை
 நேர்கான் முதுகொடி குழுப்ப ஸீர்சொரிக்கு
 காலை வானத்துக் கடுங்குரற் கொண்று
 முழங்குதொறுக் கையற் கூடுங்கி கப்புலங்கு
 பழக்கண் கொண்ட பகலை மேனியள்
 யாங்கா குவங்கொ குனே வேங்கை
 பூறுற கிளர்வீ கடுப்பக் கேழ்கொ
 வாகத் தரும்பிய மாசறு கணக்கி
 எண்மணல் தியலிடை கடந்த
 சின்மெல் கொதுக்கின் மாத யோங்கே.” (அம்-174.)

இது மீன்வான் கெஞ்சிற் குரைத்தது.

* அம்-214. †‘வியலை’ எனவும் பாடும்.

இதனுட் பூக்கோளேய தண்ணுமை விளக்கிச் சொல்லேமென்ற சின் அரசனாற் சிறப்புப்பெற்ற தலைவனுயிற்று. இன்னாஞ் சான் ரேர் செய்யுட்களுள் இங்னனம் வருவனவற்றை அவற்றின் பொரு ஞோக்கி உணர்க. (உ.)

25. ஒதல் பகையே தூதிவை பிரிவே.

இத்துணையும் அகத்திற்குப் பொதுவாகிய முதல் கருவரிப் பொருளே கூறி இனி இருவகைக் கைகோளுக்கும் பொதுவாகிய பாலீத்துணை கூறிய *எழிலீடுபது.

இதன்பொருள் :— பிரிவே—பாலீபெண்ணும் பிரிதற்பொரு ண்மை ; ஒதல் பகையே தூது இவை—ஒதற் பிரிதலும், பகைமேற் பிரிதலும், பகைவரைச் சந்துசெய்தன முதலிய தூதுற்றுப் பிரிதலுமென மூன்றுவகைப்படும் என்றவாறு.

ஒரோவான்றே அறமுந் துறக்கமும் பொருளும் பயத்தற் சிறப்புக்கோரிக்கி இவற்றை இவையென விதந்தோதனார். இவையென்றதனை எடுத்தலோசையாற் கூறவே அறங்கருதாது அரசரேவ லால் தூதிற்பிரிதலும் †போர்த்தெழுவில் புரியாது திறைகோடற்கு இடைஈல்த்துப் பிரிதலுள் சிறப்பின்மைபெறுதும். அறங்கருதாது பொருள் ஈட்டுதற்குப் பிரிதலும் பொருள்வயிற் பிரிவிற்கு உண்மையின் இவற்றிறு ஒதாது பிற்கூறினார். அந்தணர்க்குரிய ஒதலுந் தூதும் உடன்கூறிற்றிலர், பகைபிறந்தவழித் தூதுசிகழ்தலின். (உடு)

26. அவற்றுள்

ஒதலுந் தூது முயர்ந்தோர் மேன.

இது முந்கூறியவற்றுள் அந்தணர் முதலிய மூவர்க்கு இரண்டு பிரிவு டூரித்தென்கின்றது.

இதன்பொருள் :—அவற்றுள் - அம்முன்றுள் ; ஒதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன - ஒதற்பிரிவுக் தூதிற்பிரிவும் அந்தணர்முதலிய மூவரிடத்தன என்றவாறு.

* 'எழுந்தார்' எனவும் பாடம்.

† 'போர்த்தெழுவிற்குப் பிரியாது' எனவும் பாடம்.

‡ 'உணர்த்துகின்றது' எனவும் பாடம்.

எனவே ஒழிந்த பகுவயிற்பிரிவு அரசர்க்கே உரித்தென மேலே கூறுப. உயர்ந்தோரெனக் கூறலின் வேளாளரை ஒழித்தா ரென்றுணர்க.

உதாரணம்:—

“அரம்போ முவ்வளை தோணிலை ஞாகிழி
ஈரம்பா வாழ்க்கை நேர்தல் வேண்டி
யீர்க்கா முன்ன வரும்புமுதி ரீங்கை
யாவி யன்ன வால்லீ தாதிய
வைவர லோதி மையண வேய்ப்பத்
தாதுற குவளைப் போது பிணியவிழிப்
படாஆப் பைக்கட்ட பாவடிக் கயவாய்க்
கடாஅ மாறிய யானை போலப்
பெய்துவறி தாகிய பொங்குசெலற் கொண்மு
மைதோய் விசும்பின் மாதிரத் தழிதரப்
* பனியடுவ சின்ற பாலுட் கங்குற
† நமியோர் மதுகை தாக்காய் தண்ணென
முனிய வலைத்தி முரணில் காலைக்
கைதொழு மரபிற் கடவுள் சான்ற
செய்வினை மருங்கிற் சென்றேர் வல்வரின்
விரியுளைப் பொவிந்த பரியுடை நன்மான்
வெருவரு தானையொடு வேண்டுபுலத் திறுத்த
பெருவளக் கரிகான் முன்னிலைச் சீசல்லாச்
சூடா வாகைப் பறந்தலை யாடுபெற
வொன்பது கொடையு நன்பக லொழித்த
பீழின் மன்னர் போல
வோடுவை மன்னுல் வாடையீ யெமக்கே.” (ஆட—124.)

இதனுட் பலருங் கைதொழும் மரபினையுடைய கடவுட் டன்மையமைந்த செய்வினையெனவே ஒதற்பிரிதலென்பது பெற்றும். ६“சிறந்தது பயிற்ற விறந்ததன் பயனே” என்பதினுற் கிழவதுங் கிழத்தியும் இல்லறத்திற் சிறந்தது பயிற்றுக்கால் இறந்ததனுற் பய னின்றுதலின்று இல்லறம் சிரம்பாதென்றற்கு சிரம்பாவாழ்க்கை யென்

* ‘பனிபடுவ சின்ற’ எனவும் பாடம்.

† ‘தமியேரமதுகை’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘சொல்லான்’ எனவும் பாடம்.

§ தொல் - பொருள்-தற்பி-வி.

ரூர். இல்லறம் சிகழ்கின்ற காலத்தோடு மேல்வருந் துறவறம் சிகழ்த்து தற்காக அவற்றைக் கூறும் நூல்களையுங் * கற்று அவற்றின் பின்னர்த் தத்துவங்களையுணர்த்து மெய்யுணர்தல் அந்தணர் முதலிய மூவர் க்கும் வேண்டுதலின் ஒதற்பிரிவு அந்தணர் முதலியோர்க்கே சிறந்த தென்றார்.

“பொய்யற்ற கேள்வியாற் புரையோரைப் படர்ந்து
மையற்ற படிவத்தான் மறுத்தர லொல்வதோ.” (ஐ-15.)

என்பதும் அது ; மையற்றபடிவம் அந்தணர்முதலியோர் கண் ணதாதலின். + “விருந்தின்மன்னர்” என்னும் அகப்பாட்டில் வேந்தன் பகையைபத் தான் தணிவித்தமை கூறலின் அந்தணன் தூதிற் பிரிந்தமை பெற்றும். † “வயலைக்கொடியின் வாடியமருங்குல்” என் னும் புறப்பாட்டில் அந்தணன் தூதுசென்றவாறுணர்கி அரசன் தூதுசேரல் பாரதத்து வாசதேவன் தூதுசென்ற வாற்றுனுணர்க.

அது,

“படர்ந்தா ரணமுழுங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது
நடந்தானே யேந்தாதாவென்ன நாவே.” (ஸிப்—ஆப்பிர் ராவு.)

என்பதனுனுணர்க. வாணிகன்சென்றதூதும் வந்துழிக்காண்க. (உசு)

27. தானே சேறலுந் தன்னெடு சிவணிய
வேலேர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே.

இது பகையைற் பிரிவு அரசர்க்கே உரித்தென்கின்றது.

இதன்பொருள் :—தானே சேறலும் - தன்பகைக்குத் தானே செல்லுதலும்; தன்னெடு சிவணிய ஏனோர் சேறலும் - அவன்னெடு நட்புக்கொண்ட ஒழிந்தோர் அவற்குத் துணையாகிச் செல்லுதலு மாகிய இருபகுதியும் ; வேந்தன் மேற்று - அரசன் கண்ணது என்ற வாறு.

எனவே, வாணிகர்க்கு உரித்தன்றுயிற்று. தானேயென்ற ஒருமைக்குறிய அதனுடைனுடையுடைவேந்தர் தாமே சேறலும் எனே

கற்றபின்னர்’ எனவும் பாடம்.

†அகம் - 54. † புறம் - 305. § ‘ஊன்க’ எனவும் பாடம்.

ரெனப் பன்மைக்குறிய அதனுடே *பெரும்பான்மையுங் குறுசிலமன் னர் அவர்க்காகச் சேறலும், முடியுடைவேந்தர் அவர்க்காகச் சிறு பான்மை சேறலும் உணர்க. முடியுடைவேந்தர் உள்வழிக் குறுசில மன்னர் தாமே செல்லாமையுணர்க. இதனை †“வேந்தற்குற்றழி” பென்ப ஏனையார். அவ்வேந்தர் இல்லவழிக் குறுசிலமன்னருங் தாமே சேறல் ‡ “வேந்து வினையியற்கை” என்பதன்கட்குறுப் பென்பகைமேலும் பிறர்பகைமேலும் ஒருகாலத்திற் சேறலின்றென்றார்.

“கடும்புனல் கால்பட்டு” என்னும் பாலைக்கலியுண்,

“மயங்கமர் மாற்று மண்வெளவி வருபவர்
தயங்கிய களிற்றின்மேற் நகைகாண விடுவதோ” (ஐ-31.)

எனவும்,

“பகைவென்ற திறைகொண்ட பாய்தின்டேர் மிசையவர்” (ஐ-31.)

எனவும் மன்கோடலுங் திறைகோடலும் அரசர்க்கே உரித்தா தாகக் கூறியது.

“நீண்ட கூட வெடுக்கொடி யெழுவே” (ஐ-31.)

எனச் சுரிதகத்துக் கூறியவாற்று னுணர்க.

“பொருபெரு வேந்தற்குப் போர்ப்புணை யாகி
யொருபெருக் காலவர் சென்றூர்—வருவது
காணிய வம்மோ கணக்குழழ கண்ணேக்கா
னீணர் முன்றின்மே னின்று.”

இது வேந்தற்குற்றழி வேந்தன் பிரிந்தது.

* ‘குறுசில மன்னர் அவர்க்காகச் சேறல் பெரும்பான்மையும் முடியுடை வேந்தர் அவர்க்காகச் சேறல் சிறுபான்மையு மெனவணர்க’ எனவும் பாடம்.

† திறையனுரக்பொருள் குத்திரம் 39: “வேந்தற்குற்றழிப் பொருட்டி னீப் பிரிசுவன், சூங்க விரண்டு மிழிந்தோர்க்குரிய”.

‡ தொல்-பொருள் - அகத் - 32.

“ கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பண்டியர்
வெண்கோட்ட டியானைப் *பேள் கிழவோன்
பழையன் வேல்வாய்த் தன்னசின்
பிழையா என்மொழி தெறிய விவட்டுக்.” (ஏற்பா-10.)

இது குறுசிலமன்னர் போல்வார் சென்றமைதோன்றக் கூறி யதி. † “மலைமிசைக் குலீடிய” என்பதும் அது.

இனி வேட்டைமேற் சேறலும் நாடுகாணச் சேறன்முதலியன வும் பாலையாகப் புலினெறி வழக்கஞ் செப்பாமை உணர்க். வேந்த னென்று ஒருமையாற் கூறினார், ‡ “மெய்ந்சிலை மயக்கி னுஶ குங்கும்” என்னும் விதிபற்றி. சிவனிய வென்பதனை விணையெச்சமாக்கி நட்பாடல் வேண்டியென்றுமாம்.

28. மேவிய சிறப்பி னேனேர் படிமைய
மூல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையாற்
பிழைத்தது பிழையா தாகல் வேண்டிய
மிழைத்த வொண்பொருண் முடியவும் பிரிவே.

இது முறையானே தன்பகைமேற்சென்ற அரசன் திறைபெற்ற நாடுகாத்து அதன்கண் நீதன்னெறிமுறை அடிப்படுத்துதற்குப் பிரிதலும் ஏனை வணிகர் பொருட்குப்பிரிதலும் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—மூல்லை முதலாச் சொல்லிய மேஹிய சிறப்பின்-தானே சென்ற வேந்தன் தனக்கு மூல்லை முதலாக முற்கூறப் பட்ட நால்வகைசிலனுர் திறையாக வந்துபொருங்திய தலைமையானே; பிழைத்தது-முன்னர் ‘ஆஸ்பவர் கலக்குறுத்த அலைபெற்று’ நெறிமுறைமை தப்பிய அங்காடு; முறையாற் பிழையாதாகல் வேண்டியும் பிரிவே-தனது பழையாடுகளை ஆளும் நெறிமுறைமையி னுலே தப்பாமல் ஆக்கம்பெறக் காத்தலை விரும்பிப் பிரிதலும் பிரிவே; ஏனேர் படிமைய இழைத்த ஒண் பொருள் முடியவும்

* ‘பழையன் காவிரி வைம்பிற் பேள ரண்ன’ என்றார் ஆகப்பாட்டியும் (186.) † அகம்-84.

‡ சொல்-சொல்-449.

₹ ‘தன்னெறி முறைப்படுத்துதற்கு’ எனவும் பாடம்.

₹ “ஆஸ்பவர் கலக்குறவுளை பெற்றாடு” என்பது, கலித்தொகை, 5 ஆவ பாட்டில் வருவது.

பிரிவே—முற்கறிய அந்தணர் அரசரை ஒழிந்த வணிகர் தமக்கு விரதங்களுடையவாக வேதநூலிற் கூறிய ஒன்னிய பொருள் தேடி முடியும்படி பிரிதலும் பிரிவே என்றவாறு.

பிரிவை இரண்டற்குக் கூட்டுக. சிறப்பிற் பிரிதலும் எனக் கேர்க்க. சொல்லியவென்பதும் பிகழுத்ததென்பதுங் தொழிற் பெயர். முறையாற் காக்கவென முடிக்க. விரதமாவன *கொள்வ தூஉம் மிகை கொளாது கொடுப்பதூஉம் குறைகொடாது—பல்பண்டம் பகர்க்கு வீசன்' முதலியன.

உதாரணம்:—

“ ஒருகுழை யொருவன்போ வினர்சேர்க்க மராத்தும்
பருதியன் செல்வன்போ னைசூழ்த்த செருஞ்சிய
மீனேற்றுக் கொடியோன்போன் மினிரூர்க்குக் காஞ்சிய
மேனேஞ்போ னிறங்களைப் பகுவிய நாழலு
மானேற்றுக் கொடியோன்போ வெதிரிய விலவழும்
ஆங்கத்
தீதீத் சிறப்பி னைவர்க ணிலைபோலப்
போதவிழ் மரத்தொடு பொருக்கரை கவின்பெற
நோதக வந்தன்று விளவேனின் மேதக;
பல்வரி யினவண்டு புதிதுண்ணும் பருவத்துத்
தொல்கவின் ரெலைங்தவென் நடமென்றே ஞுள்ளுவா
ரொல்குபு சிழல்சேர்ந்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி
வெல்புக மூலகேத்த விருந்துஊட் உறைபவர்;
திசைதிசை தேனூர்க்குஞ் திருமருத முன்றுறை
வசைதீர்க்க வென்னஸம் வாடிவ தருளுவார்
நைசகொண்டு தங்கிழல் சேர்ந்தாரைத் தாங்கித்த
மிசைபராந் தலகேத்த வேதினுட் உறைபவர்;
அறல்சாயப் பொழுதோடெட்டம் மணிதுதல் வேருகித்
திறல்சான்ற பெருவனப் பிழப்பகை யருளுவா
ருங்கி சிழல்சேர்ந்தார்க் குலையாது காத்தோம்பி
யாறின்றிப் பொருள்வெஃகி யகன்றஊட் உறைபவர்;
எனை,
தெருமரல் வாழி தோழிங்க காதலர்
பொருமரண் யானையர் போர்மலைங் தெழுங்கவர்

செருமேம் பட்ட வென்றியர்
வருமென வந்தனரவர் வாய்மொழித் தடே.” (ஐ-28.)

இதனுள் ஒல்குபு சிழல்சேர்ந்தார்க்கெனவே, முன்னர் ஆள்பவர் கலக்குறுத்த அலைபெற்றுப் பின் தன்னை சிழலாகச் சேர்ந்தாரென் பதூங்கும், அவர்க்குப் பின்னர் உலைவு பிறவாமற் பேணிக் காத்தா என்பதூங்கும், விருந்துநா டென்பதனால் திறைபெற்ற புதிய கா டென்பதூங்கும் பெற்றார். ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வாரே கூறிக் கொள்க.

ஏதனாலும், புதிய நாடு. ஆறின்றிப் பகைவர் பொருளை விரும்பின நாட்டென்றும் அவரை யகன்ற நாட்டென்றும் பொருள் கூறுக. செருவின் மேம்பட்ட என்றது நாடுகளை. அதனால் பெற்ற வென்றி யெனவே நாடு திறைபெற்றமை கூறிற்று.

*“பகைபண்ணிப்புஜையவும்” என்னும் பாலீக்கலியுள் “வல்லினை வயக்குதல்லு வலித்திமன்” என்பதற்கு வலிய போர்செய்து அப்பகை வர் தந்த நாட்டை விளக்குதற்கு வலித்தியெனவாங், “தோற்றஞ்சா ரெஞ்சுபொருள்” என்பதற்குத் தோற்றம் அமைந்த திரண்ட பொரு எாவன அந்நாடுகாத்துப் பெற்ற அறம்பொருளின்பம் எனவும், “பகையறு பயவினை” என்பதற்குப் பகையறுதற்குக் காரணமா கிய நாடாகிய பயனைத் தரும் வினையெனவும், “வேட்டபொருள்” என்பதற்கு அறம்பொருளின்பமெனவும் பொருளுரைத்துக்கொள்க.

பிறவும் இவ்வாறு வருவன உய்த்துணர்ந்து பொருள் கூறுக.

இனிக்,

“கேள்கே ஞன்றவுக் கிளைஞ ராரவுங்
கேள்கேளிர் கெழிலையின ரொழுகவு
மாள்வினைக் கெதிரிய ஓுக்கமொடு புகல்சிறங்து” (ஆ-93.)

என வாணிகர் பொருள்வயிற் பிரிந்தவா ருணர்க. †

“ஈட்டோ ராக்கம் வேண்டிய மொட்டிய
சின்றே எணிபெற வரற்கு
மன்றே தோழியவர் சென்ற திறமே,” (ஏ-286.)

தலி-17. † ‘காண்க’ எனவும் பாடம்.

என்பதனுள் அணியென்றது பூணினே.

பிறவும் இவ்வாறு வருவன உய்த்துணர்த்துகொள்க.

29. மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கு முரித்தே.

இஃது எப்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்:—மேலோர் முறைமை-மேல் அதிகாரப்பட்டு சின்ற வாணிகர்க்கு ஒதிய அறந்தலீப் பிரியாப் பொருள்செயல் வகை; கால்வர்க்கும் உரித்து-அந்தணர்க்கும் அரசர்க்கும் இருவகை வேளாளர்க்கும் உரித்து என்றவாறு.

இதற்கு வாணிகர்க்கு வேதநாலுள் இழைத்த பொருண்முடிவானே இங்கால்வரும் பொருண்முடிப்பரெனிற் பிரிவொன்றுகி மயங்கக் கூறலென்னும் குற்றந்தங்குமாகவின் அது கருத்தன்று; இங்கால்வருள் அந்தணர் ஒதலுங் தாதும்பற்றிப் பொருண்முடித்தலும், அரசர் பகைவயிற்பிரிவும்பற்றிப் பொருண்முடித்தலும், யார்ந்த வேளாளர் பகைவயிற்பிரிவுபற்றிப் பொருண்முடித்தலும், உழுதன்பார் வாணி கத்தாற் பொருண்முடித்தலும் கருத்து. வேற்று வேள்விக்குப் பிரிந்து சடங்கிற்கு உறுப்பாகியும் அதற்குக் *குரவனுகியும் சிற்றல் உரிமையின் ஆண்டு வேள்விசெய்தான் கொடுத்தபொருள் கோடல் வேண்டுதலானும் அறங்கருதித் தூதிற்பிரியினும் அவர் செய்த பூசனை கோடல்வேண்டுமாகலானும் அவை அந்தணர்க்குப் †பொருள் வருவாயாயிற்று. வேள்விக்குப்பிரிதல் ஒதற்பிரினின் பகுதியாயிற்று.

உதாரணம்:—

“நெஞ்சு கடுக்குறைக் கேட்டுக் கடுத்தாந்தா
மஞ்சிய தாங்கே யணக்காகு மென்னுஞ்சொ
வின்றீங் கிளவியாய் வாய்மன்ற சின்கேள்
புதுவது பள்ளஞும் பாராட்ட யானு
மிதூவான் றடைத்தென வெண்ணி யதுதேர
மாசில்வண் சேக்கை மணங்த புணர்ச்சியுட்
பாயல்கொண் டென்றேட் கணவு வாராய்கோற்

* ‘கணவனுகியும்’ எனவும் பாடம்.

† ‘பொருள்வாயிற்று’ எனவும் பாடம்.

கருடிச்சை முன்கையாள் கையாறு கொள்ளாள்
கடிமனை காத்தோம்ப வல்லுவள் கொல்லோ
விடுமருப் பியானை யிலக்குதேர்க் கோடு
கெழுமலை * வெஞ்சுரம் போகி ரூடுசீன்றெஞ்
செய்பொருண் முற்ற மளவென்று ராயிழாய்
தாயிடை கொண்ட ததவாயிற் நம்மின்றி
யாருயிர் வாழு மதுகை யிலமாயிற்
கெய்யி றுந்தா ரவரெனத் தம்வயி
னெய்யார் நவலும் பழிச்சுபத் தம்மொடு
போயின்று சொல்லென் னுயிர்.” (ஐ.24.)

இதனுள் நடுசின் ரென்றதனுன் இரு பெரு வேந்தரையுஞ் சங்கு
செய்வித்தற்கு யான் நடுவே நிற்பலென்றும், எஞ் செய்பொருள்
முற்றுமள வென்றதனுன் அது முடித்தபின்னர் யாம் பெறுதற்குரிய
வாய் அவர் செய்யும் பூசைனையாகிய பொருண்முடியு மளவுமென்றும்,
அந்தனன் பொருள்வயிற் பிரியக் கருதிக் கூறிய கூற்றனை அவன்
தலைவி கூறியவாறுணர்க. இதனுட் கடிமனைகாத்தென்றதனை இல்
ஸ்ரமாகவும் ஒம்பவென்றதனைச் செந்தியோம்பவென்றுங் கொள்க.

“நன்கலங் களிற்கொடு நன்னூ ரேந்தி
வந்து திறைகொடுத்து வணக்கினர் வழிமொழிந்து” (அ.123.)

என்புழி, என்கலங் திறைகொடுத்தோ ரென்றவிற் பகைவயிற்
பிரிவே பொருள்வருவாயாயிற்று. ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே உய்த்
துணர்க.

மேலோர் முறைமை ஏனோர்க்கு முரித்தே என்னது நால்வர்க்கு
முரித்தே என்றது முற்கூறிய வாணிகரையொழிந்த இருவகை
வேளாளரையுங் கூட்டியென் றணர்க. அவர் பொருள்வயிற் பிரிந்
தனவுஞ் சான்றேர் செய்யுட்களை நோக்கி உய்த்துணர்ந்துகொள்க.
அவர்களுள் உழுதுண்பார்க்குக் கலத்திற்பிரிவும் உரித்து. ஏனை
போர்க்குக் காலிற்பிரிவே உரித்தென் றணர்க. (உ.க)

* ‘அத்தம்’ எனவும் பாடம்.

30. மன்னர் பாங்கிற் பின்னே ராகுப.

இஃகு இறதிசின்ற வேளாளர்க்கு இன்னுமோர் பிரிவு விகற்பங்குறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—மன்னர் பாங்கில்-அரசரைச் சார்க்கு வாழும் பக்கத்தராகி நிற்றல் காரணமாக; பின்னேர் ஆகுப-பின்னேரெனப் பட்ட வேளாளர் வரையறையின்றி வேந்தன் ஏவிய *திறமெல்லா வற்றினும் பிரிதற்கு ஆக்கமுடையராகுப என்றவாறு.

மன்னர் பின்னேரென்ற பன்மையான் முடியுடையோரும், முடியில்லாதோரும்; உழுவித்து உண்போரும், உழுது உண்போருமென மன்னரும் வேளாளரும் பலரென்றார். † 'வேளாண்மாந்தர்க்கு' ‡ 'வேந்துவிடதொழிலில்' என்னும் மரபியற் சூத்திரங்களான் வேளாளர் இருவகையிரென்ப, அரசரேவுங் திறமாவன பகைவர்மேலும் நாகோத்தன்மேலுஞ் சந்து செய்வித்தன்மேலும் பொருள்வருவாய் மேலுமாம்.

அவருள் உழுவித்துண்போர் மண்டிலமாக்களுங் டி தண்டலைத் தலை வருமாய்ச் சோழனுட்டுப் பிடலூரும் அழுந்தாரும் நாங்கரும் நாலூரும் ஆலஞ்சேரியும் பெருஞ்சிக்கலும் வல்லமுங் கிழாரும் முதலிய பதியிற்குரேன்றி வேளனவும் அரசெனவும் உரிமையெய்தி னேரும், பாண்டியனுட்டுக் டிகாவிதியப்பட்ட மெய்தினேருங், குறு முடிகுடிப்பிறந்தோர் முதலியோருமாய் முடியுடையேந்தர்க்கு மகட் கொடைக்கு உரிய வேளாளராகுப. ०“இருங்கோ வேண்மா னருங் கடிப் பிடலூர்” எனவும் *“ஆலஞ்சேரி மயிந்த னாருண்கேணி ஸிரோரொப்போன்” எனவுஞ் சான்றேர் செய்யுட்செய்தார். உருவப்பங்கேர் இளஞ்சேட்சென்னி அழுந்தார்வேளிடை மகட்கோட

* ‘விவெமல்லாவற்றினும்’ எனவும் பாடம்.

† தொல்-பொ-மர-80.

‡ ” ” ” 81.

டி ‘தண்டத் தலைவரு’ மென முன்னை அச்சுப்பிரதியி ஹஸ்தது.

டி ‘காவிதிப்பட்டம்’ என்ற முன்னை அச்சுப் பிரதியில் உள்ளது.

० புராணா-395.

** “காலை ஞாயிற கடுக்கநிர் பரப்பி

‘வேலையுங் குள்ளும் வெடிபடச் சுவற்ற்

பூம் அவன் மகனுகிய கரிகாற் பெருவளத்தான் நாங்கர் வேளிடை மகட்கோடலுங் கூறுவார். இதனுடே,

“பக்டிபுறங் தருங் பார் மோம்பிக்
குடிபுறங் தருகுவை யாயின்” (புற-35.)

எனவும்,

ஞாலத்துக், கூலம் பகங்கர் குடிபுறங் தாதுக்
குடிபுறங் தருங் பார் மோம்பி” (பதிநா-இரண்டு-8.)

எனவுஞ் சான்றேர் கூறியவாறுணர்க.

உதாரணம்:—

“வேங்தன் குறைமொழிந்து வேண்டத் தலைப்பிரிந்தார்
தாந்தக் குறிப்பின ரல்லரா-லேநதிழாப
கண்பனி ஊரக் கலங்கல் பிரிவு?ரா
தண்பனி நாளே தனித்து.”

எனவெரும்.

(ஏ.0)

தங்கையர் மக்கண் முகங்கா ஞைல்
வெந்த சாகம் வேறுவே றருங்கிக்
குண்ணுள் தஜீயுங் கொடுத்து வாழ்ந்த
கண்வனை மகளிர் கண்பா ராமல்
விழித்தவிழி யெல்லாம் வேற்று விழியாகி
யறவுசூர யின்றி மறவுரை பெருகி
யுறைமறந் தொழிந்த ஸுழிக் காலத்துத்
தாயல் வலர்க்குத் தாயே யாகவுந்
தங்கையில் வலர்க்குத் தங்கையே யாகவு
யின்த ஞாலத் திடுக்கண் டெ
வங்து தோன்றினன் மாங்கிக் கிழவு
ஙீலஞ் சேஞ் கெடுமால் போல்வா
ஞுலந்த் சேரி மயிந்த னென்பா
ஞாநுக் கேணி நிரோ ரோப்பாங்
நன்குறை சொல்லான் பிறன்பழி யுறையான்
மறந்தும் பொய்யான் வாய்மையுங் குன்றுள்
வருங்க வேண்டா வழுதி
யிருக்கன மிருக்கன பிடர்க்கெடுத் தன்னே
இது தமிழ் நாவலரி சர்க்கையிற் கண்டது.

31. உயர்ந்தோர்க் குரிய வோத்தி னன்.

இது நான்கு வருணத்தோர்க்கும் எஃதாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள்:—ஒத்தின் ஆன-வேதத்தினைற் பிறந்த வடநால்களுங் தமிழ் நால்களும்; உயர்ந்தோர்க்கு உரிய-அந்தணர் அரசர் வணிகர்க்கும், உயர்ந்த வேளாளர்க்கும் உரிய என்றவாறு.

அவை சமய நால்களும் ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடுக்கறுந்தருக்க நால்களுங் தருமநால்களும் சோதிடமும் வியாகரணம் முதலியனவும் அகத்தியம் முதலாகத் தோன்றிய தமிழ் நால்களுமாம். வேதங் தோன்றிய பின்னர் அது கூறியபொருள்களை இவையும் ஆராய் தனின் ஒத்தினைவென்று அவற்றிற்குப் பெயர்க்கிறார், ஒத்தென் பது வேதத்தையே யாதவின். (ஏக)

32. வேந்து வினையியற்கை வேந்தனி ஞௌரீஇய

வேனோர் மருங்கினு மெய்திட னுடைத்தே.

இது மலயமாதவன் சிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலுழை ரா பதியருடன் கொணர்ந்த பதினெண்வகைக் குடிப்பிறந்த வேளிர்க் கும் வேந்தன்றூழில் உரித்தென்கிறது.

இதன் பொருள்:—வேந்து வினை இயற்கை-முடியுடைவேந்தர்க் குரிய தொழிலாகிய இலக்கணங்கள்; வேந்தனின் ஒரீஇய ஏனோர் மருங்கினும் எஃது இடன் உடைத்து-அம்முடியுடை வேந்தரை யொழிந்த குறுநிலமன்னரிடத்தும் பொருந்தும் இடனுடையது என்றவாறு.

அவர்க் குரிய இலக்கணமாவன, தன்பகைவயிற் ரூனே சேறலுங் தான் திறைபெற்ற நாடுகாக்கப் பிரிதலும் மன்னர்பாங்கிற பின்னே ரென்ப்பட்ட வேளாளரை ஏனிக்கொள்ளுஞ் சிறப்புமாம்.

உதாரணம்:—

“வீவங்கிருஞ் சிமயக் குன்றத் தும்பா

வேறுபன் மொழிய தேன் முன்னி

வினைக்கைசூப் பரிக்கு முரண்மலி கெஞ்சமொடு

புனைமா னெங்கம் வலவயி னேங்கிச்

உலவன்மாண் புற்று” (அக-215.)

என்புழி வேறு பன்மொழிய தேர்த்தைக் கொள்ளக்கருதிப் போர்த்தொழிலைச் செலுத்தும் உரண்மிக்க நெஞ்சமென்றனர், இது குறுஷிலமன்னன் தன்பகைவயின் நாடுகொள்ளச் சென்றதாம்; *வேந்தனெனப் பெயர் கூறுமையின். † “பசைபடுபச்சை செய் தோய்த்து” என்னும் அகப்பாட்டினுண் “முடிந்தன் ரம்மநா முன் னிய வினையே” என்றவிற் ரூனே குறுஷிலமன்னன் சென்றதாம். ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

(ந.2)

33. பொருள்வயிற் பிரிதலு மவர்வயி னுரித்தே யுயர்ந்தோர் பொருள்வயி நெழுக்கத் தான்.

இஃது அக் குறுஷிலமன்னர்க்குப் பொருள்வயிற் பிரிதலும் ஒதற் பிரிதலும் உரியவென்கின்றது.

இதன் பொருள்:—பொருள் வயி னும்-தமக்குரியதிறை திறையாகப்பெறும் பொருளிடத்தும்; உயர்ந்தோர் ஒழுக்கத்து ஆனபொருள் வயினும்-யூர்ந்த நால்வகை வருணத்தார்க்குரிய ஒழுக்கத்திலேயான ஒத்திடத்தும்; பிரிதல் அவர் வயின் உரித்து-பிரிந்துசேறல் அக் குறுஷிலமன்னரிடத்து உரித்து என்றவாறு.

பொருள்வயிற்பிரிதல் பொருள்தேடுகின்ற இடத்தின் ஜென வினைசெய்யிடமாய் ஸின்றது. † ‘உயர்ந்தோர்க்குரிய வோத் தினை’ என்று அவ்வோத்தினை அவரொழுக்கத்திலேயான பொருளென்றார். அச் சூத்திரத்திற் கூறிய ஒதற்பிரிவே இவர்க்கும் உரித் தென்று கொள்க. இவற்றுக்குச் செய்யுட்க ஞன்வழிப் பொருள் படுமாறு உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

(ந.2)

34. முந்தீர் வழக்க மகுடேவோ டில்லை.

இது முற்கூறிய ஒதல் பகை தூது காவல் பொருள் என்ற ஐங்களுட் பகையுங் காவலும் ஒழிந்தவற்றிற்கு ஒரிலக்கணங் கூறு

* ‘வேந்தன் பகை கூறுமையின்’ எனவும் பாடம்.

† அகம்—244.

‡ தொல்-பொரு - அகத் - 31.

இதன் பொருள்:—ஒதலுங் தாதும் பொருளுமாகிய மூன்று நீர் மையாற் செல்லுஞ் செலவு தலைவியோடு கூடச் சேறவின்று என்ற வாறு.

தலைவியை உடன்கொண்டு செல்லாமை முற்கூறிய உதாரணங்களிலும் ஒழிந்த சான்றேர் செய்யுட்களுள்ளங் காண்க. இதுவே ஆசிரியர்க்குக் கருத்தால் தலைவியோடுகூடச் சென்றாராகச் சான்றேர் புலனெறிவமுக்கஞ் செப்பாமையான் உணர்க.

இனித், தலைவி கற்பினுட் பிரிவாற்றுது எம்மையும் உடன் கொண்டு சென்மினெனக் கூறுவனவுங் தோழி கூறுவனவுஞ் செலவுமுங்குசித்தற்குக் கூறுவனவென்று உணர்க. அக் கற்றுத் தலைவன் மரபு அன்றென்று மறுப்பன் *‘மரபுஷிலைதிரியா’ என்பதைவுள் அமைத்து.

இனி, இச்சுக்திரக்கிற்குப், ‘பொருள்வயிற் பிரிவின்கட்ட கலத் திற்பிரிவு தலைவியுடன் சேறவில்லை; எனவே, காலிற் பிரிவு தலைவி யுடன் சேறல் உண்டு’ என்று பொருள் கூறுவார்க்குச் சான்றேர் செய்த புலனெறிவமுக்கம் இன்மை உணர்க. இனி, உடன் கொண்டு போகுழிக் கலத்திற் பிரிவின்று காலிற்பிரிவே யுளதென்பாரும் உளர்.

(ஏ.ச)

85. எத்தினை மருங்கினு மகடே மடன்மேற்
பொற்புடை நெறிமை யின்மை யான.

இஃபு இத்துணையும் †பாலைக்கு உரிய இலக்கணங் கூறி, மகடே அதிகாரப்படுதலிற் பெருந்தினைக்கு உரியதோர் இலக்கணங் கூறு

இதன் பொருள்.—எத்தினை மருங்கினும்-கைக்கிளை முதற் பெருந்தினையிறவாய் ஏழங்கண் னும்; மகடே மடல் மேல் நெறி மை-தலைவி மடலேற்றினுளாகக் கூறும் புலனெறிவமுக்கம்; பொற்புடைமை இன்மையான-பொலிவுடைமையின்று; ஆகலான் அது கூறப்படாது என்றவாறு.

தொல்-பொரு-அகத்-45.

† ‘ஃப்பாற்குமூரிய’ எனவும் பாடம்.

“கடலன்ன காம முழங்கு மடலேரூப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்.” (ஞன்-311.)

என வரும்,

“கடலன்ன காமத்த ராயினும் பெண்டிர்
மடலூரார் மைந்தர்மே வெங்ப—மடலூர்தல்
காட்டுகேன் வம்மின் கலிவஞ்சி யார்கோமான்
வேட்டமா மேல்கொண்ட போழ்து.”

என்னுராலோவெனின், இது மடலேற்றன்று ; ஏறவலெனக்
குறிப்புதீண்பேயாம். (உடு)

36. தன் னு மவனு மவளுஞ் சுட்டி
மன் னு நிமித்த மொழிப்பொரு டெய்வ
நன்மை தீமை யச்சஞ் சார்தலென்
றன்ன பிறவு மவற்றெரூடு தொகைஇ
முன்னிய கால மூன்றுடன் விளக்கித்
தோழி தேநத்துங் கண்டோர் பாங்கினும்
போகிய திறத்து நற்றூய் புலம்பலு
மாகிய கிளவியு மவ்வழி யுரிய.

இது பிரிவிலக்கணம் அதிகாரப்பட்டு வருதலிற் கொண்டுதலைக்
கழிந்துழி வருந்துவோர் தாயரென்பதாலும் அதனது பகுதியுங் கூறு

இதன் பொருள்:—போகிய திறத்து நற்றூய்-தலைவியுங் தலைவ
னும் உடன்போய காலத்து அம் மகட் பயந்த நற்றூய்; தன்னும் அவ
னும் அவளுஞ் சுட்டிக் காலம் மூன்றுடன் மன்னும் நன்மை தீமை
முன்னிய விளக்கிப் புலம்பலும்-தன்னையுங் தலைவைனையுங் தன் மகளை
யுங் குறித்துக் காலம் மூன்றுடன் சிலைபெற்று வரும் *ஙல்லினை தீவிழைக்குரிய காரியங்களைத் தன் செஞ்சிந்கு விளக்கி வருந்திக் கூறுத
லும்; அச்சஞ் சார்தல் என்று அன்ன பிறவும் சிமித்தம் மொழிப்
பொருள் தெய்வம் அவற்றெரூடு தொகைஇப் புலம்பலும்-அச்சஞ்

‘ஙல்லினை தீவிழை கருவிய்’ எனவும் பாடம்.

சார்தவென்று கூறப்பட்டவற்றையும் அவைபோல்வன பிறவற்றையும் பல்வி முதலிய சொல் சகுனச்சொல் தெய்வங் கட்டினுங் கழங்கினும் இட்டு உரைக்கும் அத் தெய்வப் பகுதியென்றவற்றேடு கூட்டி வருங் திக் கூறலும்; தோழி தேஎத்தும் கண்டோர் பாங்கினும் புலம்ப ளும்-தோழியது ஆற்றுமையைக் கண்டுழியுந் தலைவியைத் தேடிப் போய்க் கானுது வந்தாரைக் கண்டுழியும் வருந்திக் கூறலும்; அவ் வழி ஆகிய கிளவியும் - அவ் வடன்போக்கிடத்துச் சான்றேர் புல ணெறிவழக்கஞ் செய்தற்குரியவாய் வருங் கிளவிகளும்; உரிய-உடன் போகிய திறத்து உரிய என்றவாறு.

நற்றுய் புலம்பலுங் கிளவியும் போகியதிறத்து உரியவென முடிக்க. என்றென்பதனையும் புலம்பலென்பதனையும் யாண்டுங் கூட்டுக் கே. இங்ஙனம் உடன்போக்கி வருந்துதல் நோக்கித் தாயை முற் கூறித் தலைவன் கொண்டுபோயினமை நோக்கித் தலைவிமுன்னர் அவ ணைக் கூறினார். அவனும் அவனும் என்று பாடம் ஒதுவாரும் உளர்.

உதாரணம்:—

“மாங்கர் *கொட்டின் மஞ்ஞை யாலு
முயர்கெடுக் குன்றம் படுமழை தலைஇச்
சரங்கி யினிய வாகுக தில்ல
வறநெறி யிதுவெனத் தெளிந்தவென
பிறைதுதற் குறுமகன் போகிய கானே.” (ஐ-371.)

இதனுள் அறநெறி இதுவெனத் தெளிந்த என்மகளென்று தாய் கூறவே உடன்போக்குத்தருமமென்று மகிழ்ந்து கூறி அங்ஙனங் ட்டிய நல்வினையைத் தன் நெஞ்சிற்கு விளக்கிப் புலம்பியவாறு காண்க.

“நாடொறுக் கலுமு மென்னினு மிடைசீன்று
காடுபடு தீயிற் கணவியர் மாதோ
நல்வினை நெடுங்காக் கல்லெனக் கலங்கப்
ழுப்புரை யுண்கண் மடவரற்
பேருக்கிய புணர்ந்த வறனில் பாலே.” (ஐ-376.)

இது தீவினையை வெகுண்டு புலம்பியவாறு காண்க. பால், பழவினை. இவை ஜங்குறுங்காய்.

‘கொட்டு மஞ்ஞை’ எனவும் பாடும்.

இனி அச்சம் இருவகைத்து ; தலைவி ஆண்டை விலங்கும் புள் ஞம் ஆற்றிப்போரும் முதலிய கண்டு அஞ்சம் அச்சமுந், தங்கை தன்னையர் பின்சென்றவர் இஃதறமென்றாலுடைய தீங்கு செய்கின்றாரோ என்று அஞ்சம் அச்சமுமென.

“ ஸ்ரீதொறுங் கலூழு மிழும்பை யெய்துக
புலிக்கோட்ட பிழைத்த கவைக்கோட்டு முதுகலை
மான்பினை யைன்தர வாண்குரல் விளிக்கும்
வெங்கர மென்மக ஞய்த்த
வம்பமை வல்வில் விடலை தாயே” (ஐ-373.)

இதுவும் ஜங்குறுதாறு.

“கேளாய் வாழியோ மகளைசின் ரேழி
திருங்கர் வரைப்பகம் புலம்ப வவுலெனு
பெருமலை யிறந்தது நோவே ஞேவல்
கடுங்கண் யானை நெடுங்கை சேர்த்தி
முடங்குதா ஞதைத்த பொலங்கெழு சூழி
பெரும்புலர் விடியல் விரிந்துவெயி வெறிப்பக்
கருந்தார் யிடற் ற செப்பூஷ்ச் சேவல்
சிறுபுன் பெட்டமொடு குடையு மாங்க
ணஞ்சவரத் தகுந கான நீங்கிக்
கண்று கானுதுபுன் கண்ண செவிசாய்த்து
மன்றுசிறை பைதல் கூரப் பலவுடன்
கறவை நந்த கடுங்கான் மறவர்
கல்லென் சீறு ரெல்லி னசைதி
முதுவாய்ப் பெண்டின் செதுகாற் குரம்பை
மடமயி வண்ணவென் னடைமெலி பேதை
தோட்டுனை யாகத் துயிற்றத் துஞ்சாள்
வேட்டக் கன்வர் விசியுறு கடுங்கட்
சேக்கோ ஏறையுங் தண்ணுவமை
கேட்குஙன் கொல்லெனக் கலூழுமென் னெஞ்சே.” (ஆ-63.)

இவை அச்சங் கூறுகின.

தங்கை தன்னையர் சென்றாரென்று சான்றேர் செய்யுட்செய் திலர், அது புலனெறிவழக்கீம் அன்மையின்.

இனிச் சார்தலும் இருவகைத்து, தலைவி சென்று சாரும் இடமும், மீண்டு வந்து சாரும் இடமுமென.

உதாரணம்:—

“எம்வெங் காம யியைவ தாயின்
மெய்ம்லி பெரும்பூட் செம்மற் கோசர்
கொம்மையம் பசங்காய்க் குடுமி விளைந்த
பாக லார்கைப் பறைக்கட் பீலித்
தோகை காவிற் * ருஞாடன்ன
வறங்கை வம்பலர்த் தாங்கும் பண்பிற்
செறிந்த சேரிச் செம்மன் மூதா
ரறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல
தோழி மாரும் யானும் புலம்பச்
குழி யானைச் சடர்ப்பூ னன்னன்
பாழி யன்ன கடியுடை வியனகர்
செறிந்த காப்பிகங் தவனெடு போகி
யந்த விருப்பை யார்கழல் புதுப்பூத்
துய்த்த வாய் துகணிலம் பரப்பக்
கொன்றை யஞ்சினைக் குழற்பழுக் கொழுதி
வன்கை யென்கின் வயசிறை ட்ரக்கு
ட்மின்றஹைப் பிரிந்த கொன்கையொ டொராங்குக்
குன்ற வேபிற் நிரண்டவென்
மென்றே எஞ்ஞை சென்ற வாரே:” (அம்-15.)

“அருஞ்சர யிறந்தவென் பெருந்தோட் குறுமக
ஷிருந்துவேல் விட்லையொடு வருமெனத் தாயே
புளைமா ணிஞ்சி பூவுலூட்டி
மனைமனை வடுத்து மாலை நாற்றி
யுவங்கினி பீதயரு மென்ப யானு
மான்பினை கோக்கின் மடகல் லாளை
யீன்ற நட்பிற் கருளா னயினு
யின்னகை மூறுவ லேழழையப் பன்னுட்
கங்கல் வாரி துசப்பிவர்க் தோம்பிய

* ‘துன்னு நாடன்ன’ எனவும் ‘துவனு நாடன்ன’ எனவும் பாடம்.

+ ‘பார்க்கும்’ எனவும் பாடம்.

† ‘இன்றஹைப் படர்ந்த’ எனவும் ‘இன்றஹைப் பயந்த’ எனவும் பாடம்.

¶ ‘தருளுமென்ப’ எனவும் பாடம்.

கலம்புனை *யுதவியோ வடையேன் மன்னே
வஃதறி கற்பி னன்றுமற் றில்ல
வறுவை தோடு மொருபெருங் குடுமிச்
சிறபை நாற்றிய பஃபிலைக் கருங்கோ
லாகுவ தறிய முதுவாய் வேவ
கூறுக மாதோசின் கழங்கின் றிட்ப
மாருது வருபனி கலுமூக் கங்குவி
அனுது துயருமென் கண்ணினிது பழஇய
ரெம்மனை முந்துறத் தருமோ
தன்மனை யும்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே.” (அம்-194.)

இவ் வகப்பாட்டு இரண்டும் தெய்வத்தொடு படித்துப் புலம்பியது.

“ இல்லெலமூம் வயலை யிலையு மூழ்த்தன
செல்வ மாக்களிற் செல்லு மஃகின
மயிலடி யிலைய மாக்குர ஞேச்சிப்
பயிலினர் நறும்பொழிற் பாவையுங் தமிய
ஓனது லாளன் பொய்ப்பப் பொய்மருண்டு
பேதை போயினள் பிறக்குமலை யிந்தென
மான்ற மாலை மனையாடு புலம்ப
வீன்ற தாடு மிழும்பைய ளென்கிளைங்
தங்கண் வானத் தகடுர்ந்து திரிதருங்
திங்கட் கடவு டிரித்துங் பெயர்த்தரிற்
கடிமலர்க் கொன்றைக் காவலன் குடிய
குடுமியன் செல்வங் குன்றினுக் குன்றூய்
தன்பொழில் கவித்த தமனிய வென்குடை
யொண்புகழ்த் தங்கைக் குறதி வேண்டித்
தயங்குங்கட முதுமை தாங்கித் தான்றனி
யியங்கு நடை யிளமை யின்புற் றீந்த
மான்றே ரண்ண ரேஞ்சுறுபுகழ் போலத்
துளக்கிரு ஸிரவினு மன்றி
விளக்குவை மன்னுவில் வியவிடத் தானே.”

இது தெய்வத்தொகை நோக்கிக் கூறியது.

“மறுவி றாவிச் சிறகருங் காக்கை
யன்புடை மரபினின் ஜிளோயோ டாரப்

‘‘யுதவியும்’ எனவும் பாடப்.

பச்சுன் பெய்த *பைங்கினை வல்சி
பொலம்புனை கலத்திற் ராகுவென் மாதோ
வெஞ்சின விறல்வேல் விடலையோ
டஞ்சி லோதியை டுரக்கரைங் தீமே.” (ஐங்கு-391.)

இவ் வைங்குறுநாறு நிமித்தத்தொடுபடுத்துப் புலம்பியது.
சொல்லொடுபடுத்தன வந்துழிக் காண்க.

இனி அன்னபிறவுமென்றதனால்,
“சன்றுபுந் தந்த வெம்மு முன்ளாள்
வான்றே யிஞ்சி நன்னகர் புலம்பத்
தனிமணி யிரட்டுங் தாஞ்சைடக் கடிசை
நுழைதுதி நெடுவேற் குறம்படை மழவர்
முனையாத் தந்து முரம்பின் வீழ்த்த
வில்லேர் வாங்க்கை விழுத்தொடை மறவர்
வல்லாண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்
நடுகற் பீவி சூட்டித் தூடிப்புத்துக்
தொப்பிக் கள்ளொடு துருஉப்பலி கொடுக்கும்
போக்கருங் கவலைய புலவுநா ராகுஞ்சரைங்
துணிக்துபிற ளாயின ளாயினு மணிக்தணிக்
தாவு நெஞ்சமொ டாய்நல் ளாளைத்தன்
மார்பு துணையாகத் துயிற்றக தில்ல
துஞ்சா மூழவிற் கோவற் கோமா
னெஞ்தேங்க் காரி கொடுக்கான் முன்றுறைப்
பெண்ணையம் பேர்யாற்று துண்ணாறல் கடுக்கு
நெறியிருக் கதுப்பினை பேதைக்
கறியாத் தேந்த் தாற்றிய துணையே.” (அகம-35.)

இவ் வகம் தலைவன் மிகவும் அன்பு செய்கவென்று தெய்வத்திற்
குப் பரா அயது.

“நீர்க்கைக் கூக்கிய விபவல் யானை
யியம்புணர் தும்பி னுயிர்க்கு மத்தஞ்
சென்றனண் மன்றவென் மகளே
ஶப்ரதும் பாவையுங் கழங்குமெமக் கொழித்தே.” (ஐங்கு-377.)

-
- *‘பைங்கினை வல்சி’ எனவும் பாடம்.
† ‘விறல்வேற் காளையோ’ டெனவும் பாடம்.
‡ ‘வரக்கரைங் தீமே’ எனவும் பாடம்.
¶ ‘தூடிப்படத்’ எனவும் பாடம்.
₹ ‘பந்து பாவையும்’ எனவும் பாடம்.

இவ் வைங்குமினாறு யாம் இவற்றைக் கண்டு வருந்த இவற்றை எமக்கு ஒழித்துத் தான் நீர் இலா ஆரிடைப் போயினுளென்றது.

“என்னு முன்னின் கொல்லோ தன்னை
கெஞ்சணத் தேற்றிய வஞ்சினக் காளோயோ
*டழுங்கன் முது ரல்ரெழுச்
செழும்பல் குன்ற யிறந்தவென் மகனே.” (ஐங்குற-372.)

இஃஂது என்னை சினைப்பாரோவென்றது.

இன் ஆம் இதனுடே செய்யுட்களுள் இவற்றின் வேறுபட வருவனவெல்லாம் அமைத்துக் கொள்க.

“செல்லிய டழுயலிற் பாதுய சிறகர்
வாவ டழக்கு மாலையாம் புலம்பப்
போகிய வவட்கோ நோவேங் நேமொழித்
துணையிலன் கலுமு நெஞ்சி
ஏரினையே ருண்க ஏரிவட்குநோ வதுவே.” (ஐங்குற-378.)

இது தோழி தேநத்துப் புலம்பல். இஃஂது ஜங்குமினாறு. தோழி தேநத்துமெனப் பொதுப்படக் கூறியவதனால் தோழியை வெகுண்டு கூறுவனவுங் கொள்க.

“வரியணி பந்தும் வாடிய வயலையு
மயிலடி யன்ன மாக்குர ணைச்சியுக்
கடியுடை வியனகர்க் காண்குரத் தோன்றத்
தமியேன் கண்டதன் டையுங் தெறுவர
நோயா கிண்றே மகளை கிண்றேழி
யெரிசினங் டுதனிந்த விலையில வஞ்சினை
உரிப்புறப் புறவின் புலம்புகொ டெள்விளி
யுருப்பவி ரமையத் தமர்ப்பன ஞேக்கி
யிலங்கிலை வெள்வேல் விடலையை
விலங்குமலை யாரிடை நலியுங்கொ வெனவே” (ஈற்கொ-305.)

எனவும் வரும்.

ஏன் முதோ’ எனவும் பாடம்.
† ‘முயவின்’ எனவும் பாடம்.
‡ ‘உவக்குமாலை’ எனவும் பாடம்.
§ ‘தவிர்க்க’ எனவும் பாடம்.*

“*இதுவென் பாலைக் கிணியான் பாலை
யிதுவென் பைங்கிளி யெடுத்த பைங்கிளி
யிதுவென் பூலைக் கிணியசொற் பூலையென்
நல்வரு நோக்கி னல்வருஞ் சுடர்துதல்
காண்டொருங் காண்டொருங் கலங்கி
நீங்கின ஓளவென் பூங்க ஞேளே.” (ஐஞ்சூ-375.)

என்பதும் பாடம்.

இவ் வைங்குறநாறு தேடிக்கானது வந்தாரைக் கண்டு புலம்பி
பது.

இனி அவ்வழியாகிய கிளாவிகளுட் சில வருமாறு:—

“ ஒருமக ஞடையேன் மன்னே யவனுஞ்
செருமிகு மொய்ம்பிற் கார்வேற் காளையொடு
பெருமலை யருஞ்சர வெருநற் சென்றன
வினியே,
தாங்குசி னவல மென்றீ ரதமற்
'றியாக்கன மொல்லுமோ வறிவுடை மீரே
யுள்ளி தூங்னம் வேமே யுண்கண்
மணிவாழ் பாலை கடைகற் றன்னவெ
னணியியற் குறுமக எாடிய
மணியேர் நொச்சியுங் தெற்றியுங் கண்டே.” (ஏற்கொ-184.)

இந் ஸ்ற்றினை தெருட்டும் அயலில்லாட்டியர்க் குரைத்தது.

“ கயந்தலை மடப்பிடி பயம்பிற் பட்டெனக்
களிறுவிலிப் படுத்த கம்பலை வெரீஇ
யொய்யென வெழுங்த செங்வாயக் குழவி
தாதெரு மறுகின் மூதா ராங்க
கணருமை நல்லான் பெருமலை மாந்து
நாடுபல விறந்த நன்ன ராட்டிக்
காயமு மணியிழுங் தழுங்கின்ற தாயு
மீன்ஞேட் டாரா யிறீ இயரென் னுயிரெனக்

‘ இதுவென் பாலை பாலை யிதுவென்
னல்வரு நோக்கி னல்வரு சுடர்துதற்
பைங்கிளி யெடுத்த பைங்கிளி யென்றிவை
காண்டொருங் காண்டொருங் சலங்க
நீங்கின ஓளவென் பூங்க ஞேளே’

எனவும் பாடம்.

என்னு நதலூ கீவித் தன்னெனத்
தடவுசிலை கொச்சி வரிசிழ வகைகளிட
தாழிக் குவளை வாழுமலர் சூடித்
தருமணற் கிடங்த பாவுவெயன்
மருக ளேயென முயங்கின எழுமே” (அக-164.)

ம் மணிமிடைபவளத்துத் தாய்சிலையும் ஆயத்துசிலையுங் கண்
டோர் கூறியவா றனர்க.

“மாண்பில் கொள்கையொடு மயங்குதுயர் செய்த
வன்பி றறனு * மருளிற்று மன்ற
வெஞ்சர மிறங்த வஞ்சி லோதி
பெருமட மாண்பினை யலைத்த
சிறுதற் குறுமகட் காட்டிய வம்மே.” (ஆக்ர-394.)

வ் வைங்குறுநாய தலைவி மீண்டு வந்துழித் தாய் சுற்றத்தார்க்
குக காட்டியது.

“நம்டினைச் சிலம்பு கழீஇ யயரினு
மெம்மைனை வதுகவ கண்மணைக் கழிகெனச்
சொல்லி ளொவுனே டம்ரே வென்வேன்
மையற விரகஷய கழுதிப்
பொய்வல் காளையை மீண்ற தாய்க்கே.” (ஆக்ர-399.)

வ் வைங்குறுநாய தலைவன்மீண்டு தலைவியைத் தன் மனைக்கட்
கொண்டுவந்துழி அவன் தாய் சிலம்புகழி ளோன்பு செய்கின்று
ளொனக் கேட்ட நற்றுப் ஆண்டுகின்றும் வந்தார்க்குக் கூறியது.

இன்னுஞ் சான்றேர் செய்யுட்களுள் வேறுபட வருவன
வெல்லாம் இதனுன் அமைக்க. (உக)

37. ஏமப் பேரூர்ச் சேரியுஞ் சுரத்துந்
தாமே செல்லுந் தாயரு முளரே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

இதன் பொருள் :—ஏமப்பேர் ஊர்ச்சேரியும் சுரத்தும-பகி
யெழுவறியாப் பேரூரிற் தெருவின் கண்ணும் அருவழிக்கண்ணும் ;

அருளின்று’ எனவும் பாடம்.

+ ‘தொழி’ எனவும் பாடம்,

தாமே செல்லும் தாயரும் உளர்-தந்தையுங் தன்னையரும் உணரா முன்னம் எதிர்ப்பட்டு மீட்டற்குத் தாமே போகுஞ் தாயரும் உளர் என்றவாறு.

உம்மை என்னும்மை. தாயரெனப் பன்மைகூறித் தாமே யெனப் பிரித்ததனாற் சேரிக்கு நற்றுப் சேறலுஞ், சுரத்திற்குச் செனிவித்தாய் சேறலும் புலனெறவழக்கிற்குச் சிறந்ததென்றனர்க்.

உதாரணம் :—

“ வெம்மலை யருஞ்சர நம்மிவ தெழிய
விருச்சில முயிர்க்கு மின்னைக் கான
ஏகருகற் போகிய பெருமடத் தகுவி
யைதக ல்லுற நழையணிக் கூட்டுக்
குழு நொச்சிக் கீழ் தென்மகன்
சேப்புடைச் சிறவிரல் வரித்த
வண்டலுங் * காணிரோ கண் ஞுவடை மீரே.”

வண்டலைக் கானார் தேனத்து சின்று காணில் ஆற்றீரெனக் கூறினமையின் ஆயத்தீணையகன்று இற்புறஞ் சென்று சேரியோர்க்கு உரைத்தாயிற்று.

“ கிலக்தொட்டுப் புகாஅர் வான மேரூர்
பிறக்கிரு முங்கீர்க் காவிற் செல்லார்
நாட்டி னட்டி னூரி னூரிற்
குடிமுறை குடிமுறை தேரிற்
கெடுங்கு முள்ளோங்க காத லோரே.” (ஏ-130.)

இது செனிவி தேடத் துணிக்கது. இக் குறுங்தோகையுள் ஈம்மாற் காதலிக்கப்பட்டா ரென்றது அவ்விருவரையும். தாயரு மூளென்றதனாற் நந்தையுங் தன்னையரும் வந்தால் இன்னது செப்வ வென்றலும் உளவென்று கொள்

“ நுமர்வரி ஞேர்ப்பினல்ல தமர்வரின்—முங்கீர்
மன்றில முழுவது மாற்றுது.”

என்றாற் போல்வன. அடி புறத்திடாதாள் புறம்போதலும் பிரிவென்றற்குச் சேரியுங் கூறினார், அஃது † ஏம இல் இருக்கையன்று (ஏன்) தலின்.

[†] காண்டிரோ ' எனவும் பாடம்.

† ' ஏமயிலிருக்கை யென்றுக்கிண் ' எனவும் பாடம்,

38. அயலோ ராயினு மகற்சி மேற்கே.

இதுவும் பாளைக்கு ஓர் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

இதன் பொருள் :—அயலோர் ஆயினும்-முற்கூறிய சேரியிலும் சரத்தினுமன்றித் தம் மனைக்கு அயலே பிரிந்தாராயி னும் ; அகற்சி மேற்று - அதுவும் பிரிவின் கண்ணதாம் என்றவாறு.

எனவே கற்றுப் தலைவியைத் தேர்ந்து *இல்லிற் கூறுவனவும் சேரியிற் கூறுவனவும் பிரிந்தாரைப் பின் சென்றதே பாயிற்று. இக் கருத்தான் “மெப்பேரூர்” என்றார். இதனாலே மனையயற்கட்ட பரத்தையிற் பிரிவும் பாலையென்று உய்த்துணர்க.

39. தலைவரும் விழும நீலையெடுத் துரைப்பினும் போக்கற் கண்ணும் விடுத்தற் கண்ணு நீக்கலின் வந்த தம்முறு விழுமமும் வாய்மையும் பொய்ம்மையுங் கண்டோர்ச் சுட்டித் தாய்நீலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொளினு நோய்மிகப் பெருகித்தன் னெஞ்சுகலும்ந் தோளை யழிந்தது களைஇய வொழிந்தது கூறி வன்புறை நெருங்கி வந்ததன் றிறத்தோ டென்றிவை யெல்லா மியல்புற நாடி கென்றித் தோன்றுந் தோழி மேன.

தாயர்க்கு உரியனகூறி இது தோழிக்குக் கூற்று சிகழுமாறு

இதன் பொருள் :—தலைவரும் விழும நீலை எடுத்து உரைப்பி னும் - தலைவன் கொண்டு தலைக்கழியாவிடிற் ரலைவிக்கட் டோன்றுக் குன்பசிலையைத் தலைவற்குந் தலைவிக்கும் விளங்கக் கூறினும்; போக்கற் கண்ணும் - அதுகேட்டு இருவரும் † போக்கொருப்பட்டுழித் தலைவியைப் போகவிடும் இடத்தும்; விடுத்தற்கண்ணும் - தலைவியை அவனேடு கூட்டி விடுக்குங்காற் ரலைவற்குப் பாது காவலாகக்

*இல்லறங் கூறுவனவும்' எனவும் பாடம்.

† 'போகற் கொருப்பட்டுழி' எனவும் பாடம்.

கறும் இடத்தும் ; நீக்கலின் வந்த தம் உறு விழுமூழ் - *தாயரை நீக்குதலாற் றமக்குற்ற வருத்தத்திடத்தும் ; வாய்மையும் பொய்மை யும் கண்டோர்ச் சுட்டித் தாய்னிலை நோக்கித் தலைப்பெயர்த்துக் கொள்ளும் - மெய்யும் பொய்யும் உனர்ந்த அழிவரது தரும நாற் றணியும் இதுவெனக் கூறிப்பின் சென்று அவரை மீட்டற்கு ஸினைந்த தாயது ஸிலைமை அழிந்து அவரை மீளாதபடி அவளை மீட்டுக்கொள்ள வேண் ; நோய் மிகப் பெருகித் தன் நெஞ்சு கலுழுங்கோளை அழிந் தது களைஇய ஒழிந்தது கூறி வண்புறை நெருங்கி வந்ததன் திறத் தோடு - தலைவி போக்கு ஸினைந்து நெஞ்சு மிகப் புண் னுற்றுத் தடுமா றுங் தாயை அவ்வருத்தங் தீர்த்தல்வேண்டி உழுவலன்பு காரணத்தாற் பிரிந்தாளென்பது உனரக் கூறி அவளை நெருங்கிவந்து ஆற்றுவித்தற் கூற்றோடே ; என்று இவை யெல்லாம் இயல்புற நாடின் ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன் - என்று இச் சொல்லப்பட்டன எல்லா வற்றுக் கண்ணும் இலக்கண வகையான் ஆராயுங் காலத்துத் தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையின்றி ஒன்றுபடத் தோன்றும் தோழி மேன கிளவி என்றவாறு.

உதாரணம் :—

“ வெல்போர்க் குரிசினீ வியன்சர னிறப்பிற்
பல்காழல்கு லவ்வரி வாடக்
குழலினு யினைகுவள் பெரிதே
† விழவொலி கூந்தனின் மாது யோனே.” (ஐங்கு-306.)

இவ் வைங்குமநாற்றுட் குழலினும் இரங்குவளென்று பிரிந்த வண் இரங்குதற் பொருள்படத் தோழி தலைவரும் விழுமான் தலை வற்குக் கூறினால்.

“ உன்னக் கொள்ளகயோ இளங்கராந் தறையு
மன்னை சொல்லு ரூப்க மென்னதூ
மீரங்கு சேரா வியல்பில் பொய்ம்மொழிச்
சேரியம் பெண்டிர் கெளவையு மொழிக
நாடுக னகற்றிய வுதியஞ்கு சேரற்
பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல
அவலினி வாழி தோழி யலரே

தமரை’ எனவும் பாடம்.

‘அவிழோலி’ எனவும் பாடம்.

பொம்ம லோதி நம்மொ டெராங்குச்
செவவயர்ஸ் தனரா வின்றே மலைதொறு
மால்கழை யிசைந்த கால்வாய் கூரெரி
மீன்கொள் பரதவர் கொடுந்திமி னளிச்டர்
வான்ரேய் புனரி மிசைக்கண் டாங்கு
மேவரத் தோன்றும் யாவுயர் நனாந்தலை
யுயவல் யானை வெரிதுச்சென் நன்ன
கல்லூர் பிழிதரும் புல்சாய் சிறுநெறிக்
காடுமீக் கூறுக் கோடேங் தொருத்த
லாறுகடி கொள்ளு மருஞ்சுரம் பனைத்தோ
ஞைறைக் கூந்தற் கொம்மை வரிமுலை
ங்கைய்த முன்கண் மகளிர்க்
கரிய வாலென வழுக்கிய செலவே.” (அஷ-65.)

‘எ அன்னேர்சால்லும் பெண்டிர்கெளாவையுந் தலைவரும்
ஒலைவிக்குக் கூறினாள்.

ப் போக்கற்கட் கூறுவன பலவுமூள்.

“ இலங்குவீங் கெல்வளை யாய்நுதல் * கவின்பெறப்
பொலங்தேர்க் † கொண்கலும் வந்தன னினியே
யிலங்கரி ‡ நெடுங்க ணனாந்தறீர்மதி
ஶ் நலங்கவர் பசலையை || நகுகம் யாமே.” (ஆங்கா-200.)

கண்கள அனந்தற்றா என்றதனுடேன
உடன்கொண்டு போதற்கு வந்தா னெனப் பாயலுணர்த்திக் கூறிற்று.

“ வேலும் விளக்கினா வினைநரு யியன்றனர்
நாருங் ** ததையின தழையுந் தொடுத்தன
ங்கிலி ரற்ற வெம்மை நீங்கப்
பெயனீர் தலைதூய வுவலையிலை நீத்துக்
குறுமுறி யீன்றன மரனே நறுமலர்

—வினா எனவும் பாடம்.

† ‘கொண்கன்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘நெடுங்கண் ஞெகிழ்மதி’ எனவும் பாடம்.

ஶ் ‘நலங்கிளர்’ எனவும் பாடம்.

|| ‘நகுக நாமே’ எனவும் பாடம்.

¶ ‘வினையரும் பயின்றனர்’ எனவும் பாடம்.

*** ‘ஞத்தீயினா’ எனவும் பாடம்.

வேய்ந்தன போலத் தோன்றிப் பலவுடன்
 ரேம்படப் பொதுளின பொழி லே கானமு
 னனின் ரூகிய பனிக்கு வழிநாட்
 பாலெனப் பறத்தரு சிலவின் மாலைப்
 போது வந்தன்றும் ரூதே நீடியுங்
 கலங்கா மனத்தை யாகி யென்சொ
 னயந்தனை கேண்மோ நெஞ்சுமர் தகுவி
 தெற்றி யுலறினும் வயலை வாடினு
 நொச்சி மென்சினை வணர்க்குரல் சாயினு
 சின்னினு மட்டு னனினிச் நயந்த
 வன்னை யல்ல ரூங்கிசின் இனயர்
 புலிமருள் செம்ம ஞேக்கின்
 *வலியா யின்னுங் தோய்க்கின் முலையே.” (ஆய்-259.)

இவ் வகம் போக்குதற்கண் முயங்கிக் கூறியது.

“அண்ணாங் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
 பொன்னேர் மேனி மணியிற் ரூழிந்த
 நன்னெடுங் சுந்த னரையொடு முடிப்பினு
 ஸித்த லோம்புமதி பூக்கே மூர
 வின்கடுங் கள்ளி னிழையணி † கொடித்தேர்க்
 கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பணீழியர்
 வெண்ணோட் டியானைப் பேளர் கிழவோன்
 பழையன் வேல்வாய்த் தன்னாகின்
 பிழையா ன்மொழி தேறிய விலட்கே” (நற்கிண-10)

இங் நற்றினை தலையியைப் பாதுகாக்கவெனத் தோழி கைப்
 படுத்துவித்தது.

“புதல்வணீன்ற” (நற்கிண-359.) என்பதும் அது.

“இவளே சின் னல திலளே யாயுங்
 குவீன யுண்க ணிவளல திலளே
 யாலு மாயினை யேனே
 மாமலை ந்ற மறவா தீமே.”

இதுவும் அது.

* ‘வலாமா வின்னும்’ னனவும் பாடம்.

† ‘கெடுங்தேர்’ னனவும் பாடம்.

“விளம்பும் கமழுங் கமஞ்சுற் குழிசி
பாசக் தின்ற தேய்கான் மத்த
கெய்தெரி யியக்கம் வெளின்முதன் முழங்கும்
வைகுபுலர் விடியன் மெய்கரங்து தன்கா
லரியமை சிலம்பு கழீஇப் பன்மாண்
*வரிபுனை பந்தொடி வைதீய செல்வோ
ளிவைகான் டோறு நோவர் மாதோ
வளியரோ வளியரென் னுயத் தோரென
நும்மொடு வரவுதா னயரவுங்
தன்வரைத் தன்றியுங் கலுழுங்தன கண்ணே.” (ஏற்பாடு-12.

இங் நூற்றினை † போக்குதல் தஹிர்ந்ததாம்.

“அவரோ, யுடனம் ராயமொ டோரை வேண்டாது
மடமான் பினையின் மதர்த்த நோக்கமொ
டென்னினு கின்னினுஞ் சிறந்த மென்மொழி
யேதி லாளன் டு காதவி மூன்து
பால்பாற் படுப்பச் சென்றன எதனுன்
முழவிமிழ் பந்தர் வினைபுனை நல்வில்
விழவயர்க் திருப்பி னல்லதை யினியே
நியெவ னிரங்குதி யன்னை
யாயினுஞ் சிறந்த நோய்முங் துறுத்தே.”

என்னினும் கின்னினுஞ் சிறந்தோன் தலைவு டி னென்று தஹிர்தல் |
தருமதுநால்லிதி என்பது. இனி விழவயர்க் திருப்பினல்லதை எனவே |
மீட்டற்குச் சேறல் அறனன் ரென்று மீட்டாளாயிற்று.

“அன்னை வாழியோ வன்னை கின்மக
ஙென்னினு யாயினு கின்னினுஞ் சிறந்த
தன்னம ரிளங்குதைனை மருட்டவிள் மூன்து
வென்வேற் புல்லி வேங்கட கெடுவரை
மழையொடு மிடைந்த வயக்களிற் ரருஞ்சரம்
விழைவுடை யுள்ளமொ டுழைவயிற் பிரியாது

* ‘வரிபுனை’ எனவும் பாடம்.

† ‘போக்குத் தஹிர்ந்ததாம்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘காதவிற் ரனுதை’ எனவும் பாடம்.

₹ ‘என்றதஹிர்க் ரரும் நூல்’ எனவும் பாடம்.

வன்கண் செய்து சென்றனள்
புன்கண் * செய்தல் புரைவதோ வன்றே.”

இது தாயை வற்புறுத்தியது.

† இயல்புற என்றதனுனே தலைவன் டி கரணவகையால் வரைங் தானுக எதிர்சென்ற தோழிக்கு யான்வரைந்தமை நுமர்க்குணர்த்தல் வேண்டுமென்றாற்கு அவள் உணர்த்தினேனன்றலுாந் தலைவி மீண்டு வந்துழிஃ ஸுரது சிலைமை கூறுதலுங் கொள்க.

“கருவிரன் மந்திக் கல்லா விளம்பார்ப்
பிருவதி ரீர்க்கழை யேறிச் சிறுகோன்
மதிபுடைப் பதுபோற் ரேண்று நாட
வரைந்தனை சீடெனக் கேட்டியா
ஹூரைத்தனை எல்லனே வஃதென் யாய்க்கே.” (ஐங்குச-280.)

“புள்ளு மறியாப் பல்பழம் பழுனி
மடமா னறியாத் தடஞர் சிலைஇச்
சுரகனி யினிய வாகுக வென்று
நினைத்தொறுக் கலுழு மென்னினு
மிகப்பெரிது கலங்கின்று தோழிம் மூரே.” (ஐங்குச-398.)

இன்னும் இதனுனே செய்யுட்கண் வேறுபட வருவன வெல்லாம் அமைத்துக்கொள்க.

“ஊட ரல்ரெழச் சேரி கல்லென
வானு தலைக்கு மறனிலன்னை
தானே யிருக்கதன் மனையே யானே
நெல்வி தின்ற முன்னெயிறு தயங்க
வுன்னாய்ந் திசினு வல்ரொடு சேய்நாட்டு
வின்டொடா சிவந்த விலக்குமலைக் கவாறுற்
கரும்புநு பாத்தி யன்ன
‘பெருங்களிற் நடிவழி சிலைஇய ஸிரே.’” (ஐங்கு-262.)

இது போக்கு || நேர்ந்தமை தோழிக்கறியது. பிறவுமன்ன. (ஈக)

* ‘செய்து புரையில் புறவே’ எனவும் பாடம்.

† ‘குத்திரத்து இயல்புற என்றதனுனே’ என்க.

‡ ‘கானு வகையால் வரைந்தானுக வென்று’ எனவும் பாடம்.

§ ‘தலைவி ஆற்றுமை’ எனவும் பாடம்.

|| ‘நேரத் தோழி கூறியது’ எனவும் பாடம்,

40. பொழுது மாறு முட்குவரத் தோன்றி
 வழுவின் ஆகிய குற்றங் காட்டலு
 மூரது *சார்வுஞ் செல்லுந் தேயமு
 மார்வ நெஞ்சமொடு செப்பிய கிளவியும்
 |புணர்ந்தோர் பாங்கிற் புணர்ந்த நெஞ்சமொ
 டழிந்தெதிர் கூறி விடுப்பினும் மாங்கத்
 தாய்நிலை கண்டு தடுப்பினும் விடுப்பினுஞ்
 சேய்நிலைக் ககன்றோர் செலவினும் வரவினுஞ்
 கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்ப.

இது கொண்டு தலைக்கழிந்துமில் இடைச்சரத்துக் கண்டோர்
 கூறுவன்

இதன் பொருள்:—பொழுதும் ஆறும் உட்குவரத் தோன்றி
 வழுவின் ஆகிய குற்றம் காட்டலும்-உடன்போயவழி மாலைக்காலமுன்
 சேற்றகிய வழியும் அஞ்சவரக் கூறி அவற்றது தீங்கு காரணமாகப்
 போகின்றார்க்கு வரும் ஏதம் அறிவித்ததலும்; ஊரது சார்வும் செல்
 லும் தேயமும் ஆர்வவெஞ்சமொடு செப்பிய கிளவியும்-எம்மூர் அணித்
 தெனவும் நீர் செல்லுமூர் சேய்த்தெனவும் அன்புடை நெஞ்சத்தாற்
 கூறுங் கூற்றுக்களும்; புணங்டோர் பாங்கில் புணர்ந்த நெஞ்சமொடு
 அழிந்து எதிர் கூறி விடுப்பினும்-புணர்ந்து உடன்போய இருவர்
 கண்ணுங் தனவா நெஞ்சினராகி ஆற்றுமை மீதுர ஏற்றுக்கொண்டு
 சின்ற இனி இதின் ஊங்குப் †போதற்கரிது நம் பதிவெயிற் பெயர்தல்
 வேண்டுமென்ற உரைத்து மீட்டலும்; ஆங்கு அத் தாய்நிலைகண்டு
 தடிப்பினும் விடுப்பினும்-அவ்விடத்துத் தேடிச்சென்ற அச்செனிலி
 யது சிலைகண்டு அவளோத் தடுத்து மீட்டினும் அவர் இன்னுழிச்
 செல்வரென விடுத்துப் போக்கினும்; சேய் சிலைக்கு அகன்றோர்
 செலவினும்-சேய்தாகிய சிலைமைக்கண்ணே நீங்கின். அவ்விருவ
 ருடைய போக்கிடத்தும்; வரவினும்-செவிலியது வரவிடத்தும்;
 கண்டோர் மொழிதல் கண்டது என்ப-இடைச்சரத்துக்கண்டோர்

* ‘சார்பும்’ எனவும் பாடம்.

† ‘போக்கரிது’ எனவும் பாடம்.

கறுதல் உலகிபல்வழக்கினுட் காணப்பட்டதென்று கறவர் புலவர் என்றாரா.

“ *எம்மு ரல்ல தூர்கணி யில்லை
வெம்முரட் செல்வன் கதிரு முழுத்தனங்
சேர்ந்தனை சென்மோ பூந்தார் மார்ப
விளையன் மெல்லியன் மடங்கை
யரிய செய பெருங்கலாறே.”

இதனுட் கதிரும் ஊழுத்தனனெனவே பொழுதுசேறலும் பெருங்கலாறெனவே ஆற்றதருமையும் பற்றிக் குற்றங் காட்டியவாறு காணக. “ எல்லுமெல்லின்று ” என்னுங் குறுங்தோகைப் (390) பாட்டும் அது.

“ கல்லோன் மெல்லடி கடையு மாற்றாள்
பல்கதிர்ச் செல்வன் கதிரு முழுத்தன
ஊனித்தாத் தோன்றுவ தெம்மூர்
தீமணித்தார் மார்ப சேர்ந்தனை சென்மே.”

இஃபு எம்மூர் அணித்தென்றதனுற் சார்வும் அதனுணே கெஷ் தேயஞ் சேய்த்தெனவுங் கூறிற்று. மகட்பயங்கு வரும் வூர்க்கு இவ்வோக் கண்டு அருள் வருதலின் ஆர்வகெஞ்சு பெண்டு.

“ இதும் மூரே யாவருக் கேளிர்
பொதுவற சிறப்பின் வதுவையுங் காண்டு
மீண்டே ரெய்தாச் செய்தவும்
யாம்பெற் நன்மான் மீண்டனை சென்மே.”

இஃபு அழிந்தெதிர் கூறி விடுத்தது. இது ‘கொடுப்போரின்றிக் காண முண்மையு’ கூறிற்று. மீட்டுழி இன்னுழிச் சென்று இன்னது கெப்ப என்றல் புலனெறிவழக்கன்று.

இக்கெப்புக் கிறையனு ரகப்பொருள் 23-ஆவது அந்திரவூதையும் ஒழுங்கோக்கக் காட்டப் பெற்றுள்ளது.

† ‘கொணி-த்தில்லை’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘மணத்தார்’ எனவும் பாடம்.

§ தூர் - பொ - ஏற் - १.

“பெயர்து போகுதி பெரும தாட்டு
சிலம்புகெழு சிறிசிவப்ப
விலங்குவேற் காளையோ *முறந்தனள் சரனே.”

“சிர்கெழு வெண்முக்த மணிபவர்க் கல்லங்கு
கீருளே பிறப்பினு சிர்க்கலவதா மென்செய்யுர்
தெருக்கா னும்மக ஊமக்குமாக களையளே.” (ஐ-9.)

“கடன்மேய சங்கக் கழியடைந்த பெண்ணை
மடன்மேய வாழ்க்குர லன்றில்—கெடலருஞ்சிர்
வாமா னெடுக்கோதை வான்றீன்று கொல்லிமேற்
ஓரோவின் மேய கணி.”

இவை செவிலியைத் தடுத்தன.

“சிலம்புஞ் சிறுதலுஞ் சில்லுழும் பல்வளையு மொருபாற் கேளுஞ்
வலங்கலங் தின்டோளு மாடெருத்து மொன்றுழுயு மொருபாற் கேளுஞ் சூ
விலங்க லருஞ்சுரத்து வேறுருவி னேருடம்பாய் வருவார்க் கண்டே
ய்லங்க வீர்க்கண்டெயம் மன்னல் விளையாட்டென் நகங்கேற்றும் பாவம்.”

இது தெப்பமென யாங்கள் போங்தேம், நுமக்கெப்தச் சேற
லாமென்று விடுத்தது.

“கெருப்பவிர் கனவி யுருப்புச்சினங் தணியக்
கருங்கால் டீயாத்த அரிசிழ லஸ்சிழிச்
சிறுவரை யிறப்பிற் நிகான்டி செரிதளிரிப்
பொன்னேர் மேனி மடங்குதயொடு
தீவென்வே லண்ணல் முன்னீய சரனே.” (ஐ-கூ-888.)

இவ்னவங்குறுஞ்சும் அது.

“அஞ்சடர்ஸ் வான்முகத் தாயினழுய மாறிலா
வெஞ்சடர்ஸ் வேலாஹும் போதரக்கண்—டஞ்சி
பொருசுடரு மின்றி யுலகுபா மூக
விருசுடரும் போங்தன வெஞ்ரூர்.” (மூ.150-71.)

* ‘இறங்தன் டானே’ எனவும் பாடம்.

† ‘அற்றேற்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘யாத்துவரி ஸ்மிள்’ எனவும் பாடம்.

ஷி ‘கான்குவை செறிதொடி’ எனவும் பாடம்.

ஃ ‘வெள்வேல் விடீஸ்’ எனவும் பாடம்,

இஃது இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டோராகச் சிலர் கூறியது.

“அழுங்குபட வீழ்ந்த பெருந்தன் குன்றத்
தொலிவ வீங்கி னுலவை யங்காட்
டாறுசென் மாக்கள் சென்னி யெறிந்த
செம்மறுத் தலைய செய்ததோர் வல்லியம்
பெருந்தலைக் குருளை மாலைமா ஞேககு
மீண்டிவ ரீக்கைய சுரடே வையெயிற்
நையண் மாயண் மடக்கை *முன்னேற்
தெல்லிடை நீங்கு மிளையோ னுள்ளங்
காலோடு பட்ட மாரி
மால்வரை யினிர்க்கு முருமினுங் கொடிதே.” (ஏற்று—2.)

“காண்பா னவாவினுற் காதலன் காதலிபின் னடவாசிற்ப
நாண்பால் ஓாதலா னன்னுதல் கேள்வன்பின் னடவா சிற்ப
வாண்பான்மை குன்று வயில்வே வலவன்றனக்கு மஞ்சொ லாட்கும்
பாண்பாலை வண்டினரும் பாட வருஞ்சுரமும் †பதிபோன் றன்றே.”

“மடக்கண் டகரக் கூட்டற் பணைத்தோள்
வார்ந்த வாலெயிற்றுச் சேர்ந்துசெறி குறங்கிற்
பிணைய எந்தழை நைதீத் துணையிலள்
விழுக்களம் பொலிய வந்துசீன் ரேரே
யெழுமினே வெழுமினக் கொழுஙர்க் காக்க
மாரியர் துவன்றிய பேரிசை முன்னுர்ப்
பலகுடன் கழிந்த வொள்வாண் மலையன
தொருவேற் கோடி யாங்குகம்
பண்மைய தெவலேவிவ னன்மைதலைப் படியே.” (ஏற்று—170.)

இஃது இடைச்சுரத்துக் குறும்பினுள்ளோர் இவரைக் கண்டு கோள் இழைப்புற்றார்க்கு அவர் பெண்டிர் கூறியது. இவை செல விளக்ட் கூறியன.

“வில்லோன் காலன கழுலே தொடியோன்
மெல்லடி மேலவஞ் சிலம்பே நல்லோர்
யார்கொ வளியர் தாமே யாரியர்

* ‘முன்னுற்று’ எனவும் பாடம்.

† ‘பதியொன் றன்றே’ எனவும் பாடம்.

கயிறுடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி
வாகை வெண்ணேற் கூவிக்கும்
வேய்பயி வழுவ முன்னியோரே.” (ஶஷ—7.)

என்பதும் அது.

“கடியான் சதிரெறிப்பக் கள்ளையில் வெய்பியவக் கலங்கற் சின்னீ
ரடியா ஞாலகங்ந வாழ்யா ஞுக்கிய வமிர்தென் நெண்ணிக்
கொடியான் கொடுப்பக் குடங்கையிடங் கொண்டிருந்து குடித்துச் சென்ற
வடியேர் தடங்கணவ் வஞ்சிக்கொம் பீன்றுரிவ் வருவார் போலும்.”

“ஈமரே யவரெனி னண்ணினீர் சொன்யி
ஊமர்வி லொராவுவதி யாய்சின் - றமரோ
வினக்கி னையாலோத் தாங்கண்டாள் கண் டேன்
கனக்கனி வண்ணையைன் யான்.”

“அறம்புரி யருமறை நவின்ற நாவிற்
நிறம்புரி கொள்கை யந்தனீர் தொழுவலென்
•கூண்டொடி வினவும் பேதையம் பெண்டே
கண்டனை மம்ம சுரத்திடை *யவளோ
யின்றுணை யினிதுபா ராட்டக்
குன்றுயர் பிறங்கன் †மலையிறங் தோனே.” (ஆங்கூ—387.)

இவை செவிலி வரசின்கட்ட கூறின.

“எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைழீழ
ஊறித்தாழ்ந்த கரகமு மூரசான்ற முக்கோலு
கெறிப்படச் சுவல்கைது வேகேரா நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேல்ல் செயன்மாலைக் கொள்கடை யந்தனீர்
வெங்விடைச் செலன்மாலை யொழுக்கத்தி ஸிவ்விடை
யென்மக ணாருத்தியும் பிறண்மக மொருவலுங்
தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சிய
உண்ணு ரிருவரைக் காணிரோ பெரும
காணே மல்லேக் கண்டனங் கடத்திடை
யாணையுி லண்ணலோ டருஞ்சர முன்னிய
மாணிழழீ மடவர ஒயிர்சீர்போறிர் ;
பலவுறு நறுஞ்சாங்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினும் யலைக்கவைதா மென்செய்யு

‘ஆவளே’ எனவும் பாடம். † ‘மலையிறங் தோரே’ எனவும் பாடம்.

வீணையுங்கா னும்மக னுமக்குமாங் களையளே ;
 சீர்க்கெழு வென்முத்த மணிபவர்க் கல்லத
 நிருளே பிறப்பிலு நீர்க்கவைதா மென் செய்யுங்
 தெருங்கா னும்மக னுமக்குமாங் களையளே ;
 ஏழ்புண ரின்னிசை முரச்பவர்க் கல்லத
 யாழுளே பிறப்பிலும் யாழ்க்கவைதா மென் செய்யுஞ்
 குழுங்கா னும்மக னுமக்குமாங் களையளே ;
 எனவாங்கு, இறந்த கற்பிணைட் கெவ்வம் படரன்மின்
 சிறந்தானை வழிபழைஞ் சென்றன
 எறந்தலை பிரியா வாறு மற்றதுவே.” (ஈ-9.)

என்னும் பாலைக்கலியும் அது. இக்குறிபவாறன்றி இன்னும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இச்சூத்திரத்தான் அமைக்க. (80)

41. ஒன்றுத் தமரினும் பருவத்துஞ் சுரத்து
 மொன்றிய தோழியொடு வலிப்பினும் விடுப்பினு
 மிடைச்சுர மருங்கி னவடம ரெய்திக்
 கடைக்கொண்டு பெயர்த்தவிற் கலங்கனு ரெய்திக்
 கற்பொடு புணர்ந்த கெளவை யுளப்பட
 வப்பாற் பட்ட வொருதிறத் தானு
 நாளது சின்மையு மிளமைய தருமையுந்
 தாளாண் பக்கமுந் தகுதிய தமைதியு
 மின்மைய பிளிவு முடைமைய துயர்ச்சியு
 மன்பின தகலமு மகற்சிய தருமையு
 மொன்றுப் பொருள்வயி னாக்கிய பாலி னும்
 வாயினுங் கையினும் வகுத்த பக்கமொ
 தேதியங் கருதிய வொருதிறத் தானும்
 புகழு மானமு மெடுத்துவற் புறுத்தலுந்
 தூதிடை மிட்ட வகையினுனு
 மாகித தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கினு
 மூன்றன் பகுதியு மண்டிலத் தருமையுந்
 தோன்றல் சான்ற மாற்றேர் மேன்மையும்

பாசறைப் புலம்பலு முடிந்த காலத்துப்
பாகனெடு விரும்பிய வினைத்திற வகையினுங்
காவற் பாங்கி ஞங்கோர் பக்கழும்
பரத்தையினகற்சியிற் பரிந்தோட் குறுகி
யிரத்தலுந் தெளித்தலு மெனவிரு வகையோ
ஞரைத்திற நாட்டங் கிழவோன் மேன.

இஃது உடன்போக்கினுள் நற்றுயுங் தோழியுங் கண்டோருங்
குறுவன கூறித் தலைவன் ஆண்டும் பிறுண்டுங் கூறுங் கூறு
கிள்ளது. *தமர் பருவஞ் சரமென்னும் மூன்றற்கும் ஒன்றுவென்ப
தகையும் ஒன்றியவென்பதையுங் கூட்டி ஏழுஞருபுவிரித்துப் பொரு
ஞரைக்க.

இதன் பொருள்:—ஒன்றாத் தமரினும்-உடன்போக்கிற்கு ஒன்
ஞுத் தாயர் முதலியோர்க்கண்ணும் ; பருவத்தும்-இற்செறிப்பாற்
புறம்போகுத் தூண்றுமையானுங் தலைவனெடு கூட்டம்பெறுது ஆற்றி
யிருக்கும் பருவம் †ஒன்றாததானும் ஒன்றாப் பருவத்தின்கண்ணும் ;
சரத்தும்-அசிய சேய கல்லதர் ஆகலிற் போதற்கு ஒன்றாக் சரத்தின்
கண்ணும் ; ஒன்றிய தோழியொடு விடப்பினும்-தலைவி வேண்டிய
யடை தான் வேண்டுதலிற் பின் தமர் கூறுங் கடுஞ்சொற் கேட்ட
ந்தும் ஒருப்பட்டு சொதுமலர் வரைவிற்காற்றாது உடன் போக்கிற்
கொாத கடுங்கோடையெனக் கருதாது கொண்டுதலைக்கழி
தற்கு ஒன்றிய தோழியொடு தலைவன் ஆராய்ந்து உடன்
போக்கினத் துணியினும் ; விடுப்பினும்-தலைவியை ஆற்றி யிருப்பு
கொனக் கருதி உடன்கொண்டு போகாது தலைவன் விடுப்பினும் ;
இடைச் சரமருங்கின் அவள் தமர்ணய்திக் கடைக்கொண்டு பெயர்த்
தலிற் கலங்கு அனுர் எய்திக் கற்பொடு புணர்ந்த கொலவை உள்ப்பட
அப்பால் பட்ட ஒரு திறத்தானும்—தங்கையுங் தன்னையரும் இடைச்
சரத்திடத்தே பின்சென்று பொருங்கித் தலைவியைப் †பெயர்த்தலை
வேண்டுதலிற் ரலைவி மிகவருங்கித் தமர்பாற் பட்டு ஒரையாடாது
தலைவன்பாற் படுதலின் அவள் கற்பொடு புணர்ந்தமை சற்றத்தாருஞ்

* 'தமரினும் பருவத்துஞ் சரத்தும்' எனவும் பாடம்.

† 'ஒன்றாலானும்' எனவும் பாடம்.

‡ 'பெயர்த்தலின்' எனவும் பாடிம்.

சுரத்திடைக்கண்டோரும் உணர்ந்த வெளிப்பாடு உள்ப்படக் கொண்டுதலைக்கழிதற் கூற்றின்கட்ட பட்ட பகுதிக் கண்ணும்.

கடைக்கொண் டெய்தியென்க. கடை — பின். தமிழர்வே, தங்கை தன்னையரை உணர்த்திற்று. முன்னர்த் தாய்சிலைகண்டு தடிப் பினுமென்றவின், தாயர்தாமே சென்றமை முன்னத்தாற் றமர் உணர்ந்து வலித்திற்கொண்டு அகன்றுகேளுவென்று கருதியும் அவ்வரைவு மாட்சிமைப்படுத்தற்கும் பின்சென்று அவள் பெயராமற் கற்பொடு புணர்ந்தமை *கண்டு தலைவன் எடுத்துக்கொண்ட விளைமுடித் தலும் ஒருதலையென் ருணர்ந்து பின்னர் அவரும் போக்குடன்பட்டு மீள்பவென்றுகொள்க. அவ்வெளிப்பாடு கற்பாதலிற் கற்பென்றார். †உள்ப்படவென்றதனால் வலித்தலும் விடுத்தலும் அகப்பட வென்று ராயிற்று.

நாளது சின்மையும் இளமையது அருமையும் தாளாண்பக்க மும் தகுதியது அமைதியும் இன்மையது இளிவும் உடைமையது உயர்ச்சியும் அன்பினது அகலமும் அகற்சியது அருமையும் ஒன்றுப் பொருள்வயின் ஊக்கிய பாலினும்—வாழ்க்கைகாள் சிலவாதல் ஏது வாகப் பொருள் செய்தல் குறித்தாரை இளமையது அருமை இன் பத்தின்கண்ணே ஈர்த்து ஒன்றுமையும், மடியின்மை ஏதுவாகப் பொருள்செயல் குறித்தாரை யாதானும் ஓர் ஆற்றூற் பொருள் செய்யலாகாது தத்த சிலைமைக்கேற்பச் செயல்வேண்டு மென்னுங் தகுதியதமைதி ஒன்றுமையும், வறுமையான் வரும் இளிவரவு விளைத் துப் பொருள்செய்ய சினைந்தாரைப் பொருளுடைமைக் காலத்து சிகழும் முயற்சி அதற்கு இடையூறுகிப் பொருணசை யுள்ளத்தைத் தடித்து ஒன்றுமையும், பிரிந்துழி சிகழும் அன்பினது அகலங்காரண மாகப் பொருள்செய்யபக் குறித்தாரைப் பிரிவாற்றுமை பிடைசின்று தடித்து ஒன்றுமையுமாய், ஒன்று ஒன்றனேடு ஒன்றுது வரும் பொருட்டிறத்துப் பிரிதற்குத் தலைவன் உள்ளம் எடுத்த பகுதிக் கண்ணும் ;

எனவே, நாளது சின்மையுங் தாளாண்பக்கமும் இன்மைய திளிவும் அன்பினதகலமும் பொருள் செயல்வகைப்பால் ஆதலும்,

‘உணர்ந்து’ எனவும் பாடம்.

† ‘உள்ப்படவென்றது வலித்தலும் விடுத்தலும் அகப்பட என்றவாறு’ எனவும் பாடம்.

இளமையதருமையுங் தகுதியதமைதியும் உடைமைய துயர்ச்சியும் அகற்றியதருமையும் இன்பத்தின்பால ஆதலுங் கூறினார். இவ் வெட்டும் பொருள்செயற்கு ஒன்றுவென்னுமோ எனின், வாழ்காள் சிறிதென்று உணர்க்கு அதற்குள்ளே பொருள்செய்து அறமும் இன்பமும் பெறுதற்குக் கருதியவழி ஆண்டு முயற்சியும் இன்மை யால்வரும் இளிவரவும் அதற்கு ஒருப்படுத்துங் கருவியாதலானும், பொருள் பின்பு அன்பிற்குப் பெருக்கன் தருமாதலானும், இங்கான் கும் பொருள்செய்தற்கு வேண்டுமென மறுக்க. இவ்வெட்டற்குச் தலைவன் கூற்றுக் கூதாரணம் வருவன உளவேற் கண்டுகொள்க.

“ஈதலுங் துய்த்தலு மில்லோர்க் கில்லென்க்
செய்வினை கைம்யிக வெண்ணுதி யவ்வினைக்
கம்மா வரிவையும் வருமோ
வெம்மை யுய்த்தியோ வுரைத்தினி னெஞ்சுகே.” (ஐ-63.)

இக் குறுங்தோகையுள் இன்மையதினிலு நெஞ்சிற்குக் கூறிய வாறு காண்க. பகுதியென்றதனுனே, தலைவன் பிரிவெலனக் கூறு வனவும் பிறவுங் கொள்க.

“இங்கே சென்று வருது னாளைக்

என வரும்.

இது குறுங்தோகை.

இவை வாணிகர்க்கே உரியன.

இனித் தலைவன் கூற்றினைத் தலைவியுங் தோழியுங் கொண்டுகூறு வன பெரும்பான்மை. அவையெல்லாம் ‘ஙிகழ்ந்தது கூறி சிலையலுங் தினையே’ (தொல்-பொ-அக-13.) என மேல்வருஞ் குத்திரத்துட் காட்டுதும்.

வாயினுங் கையினும் வகுத்த பக்கடீயாடு ஊதியம் கருதிய ஒரு திறத்தானும்—உண்மைப் பொருளிடத்தும் அதற்கேற்ற ஒழுக்கத் திடத்துங் கூறுபடுத்துக் கூறிய நால்களாற் பெறும் பயனைக் கருதிய ஒரு கூற்றின் கண்ணும்;

என்றது, வீடுபேற்றிற்கு *உதவியாகிய நல்களை ஒதற்குப் பிரி வழியு மென்றதாம். இதற்குத் தலைவன் கூற்றுக் டாராணம் வருவன உளவேற் கொள்க.

புகழும் மானமும் எடுத்து வற்புறுத்தலும்—போகம்வேண்டிப் பொதுச்சொற் †பொறுத்தல் அரசியலன்றுதலிற் ரமக்கேற்ற புகழும் பெருமையும் எடுத்துக்காட்டி இதனாற் பிரிதுமெனத் தலைவியையுங் தோழியையும் வற்புறுத்தற்கண் னும் ;

இதற்குத் தலைவன் கூற்று வந்துழிக் காண்க.

தாது இடையிட்ட வகையினாலும்—இருபெரு வேந்தர் பொரு வது குறித்துழி இருவரையுஞ் சந்து செய்கித்தற்பொருட்டுக் டத்திற்கு இடையிட்ட பிரிதற் பகுதிக்கண் னும் ;

‘மா

வகையென்றார், வாணிகரில் அரசர்க்கும் அரசரில் அந்தணர்க்குங் தாது சிறந்ததென்றற்குங், குறுமிலமன்னர்க்குப் பெரும்பான்மை யென்றற்கும், வேந்தர் தம்மின் இழிந்தாருமைத் தாதுசேறல் உரித் தென்றற்கும். இதற்குத் தலைவன் கூற்று வந்துழிக் காண்க.

ஆகித்தோன்றும் பாங்கோர் பாங்கினும்—நீதனக்கு ஆக்கஞ் சிறந்த நட்புடையோராகித் தோன்றும் நட்புடையோர்க்கு உற்றுழிஉத வச் சேற்கண் னும் ;

இதற்கு “மலையிசைக் குலைஇய” (அகம்-84.) என்பதாலும் “இருபெரு வேந்தர்மாறுகொள்” (அகம்-173.) என்பதாலும் டிமுன் னர்க் காட்டினும். அவற்றை உதாரணமாகக் கூறிக்கொள்க.

முன்றன் பகுதியும்—அறத்தினாற் பொருளாக்கி அப்பொருளாற் காமருக்கவலென்று பிரிதற்கண் னும் ; மண்டிலத்து அருமையும்—

*உதவியாக நல்களையோத’ எனவும் பாடம்.

† ‘போற்றுதல்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘ஒருவனிடை’ எனவும் பாடம்.

நி ‘தனக்காக்கஞ் சிறந்த நட்புடையோர்க்கு’ எனவும் பாடம்.

ஃ ‘தொல்-பொ-அக-24 ஆம் குத்திரவுரையிற் காண்க.

அங்கும் பொருள்வருவாய்க்கு ஏதுவாகிய வேற்றுப் புலங்களின் அருமைக்கூறிப் பிரிதற்கண்ணும் ;

ஈக்ரறு வந்துழிக் காண்க.

தோன்றல் சான்ற மாற்றேர் மேன்மையும்—தோற்றஞ் சான்ற புகழினராகிய வேற்று வேந்தார் தமது மீக்காற்றங் கருதிப் பிரிதற்

வந்துழிக் காண்க.

தோன்றல் சான்ற என்றதனுற் றெவ்வர்தன்னின் மிக்காரென் னக் கேட்டுழி அழுக்காறு தோன்றலின் அதுவும் பிரிதற்கு ஏதுவா மென்றுணர்க. இஃது அரசர்க்கேயுரித்து.

பாசறைப் புலம்பலும்—தலைவன்பாசறைக்கண் இருந்து தனக்கு வெற்றி தோன்றிய காலத்துங் தான் அவட்குக் கூறிப்போந்த பரு வம் வந்துழியுங் தாது கண்டுழியும் அவள் வருந்துவளை சினைத்துத் தனிமைக்குறம் இடத்தும் ;

இதனைக் *‘கிழவினிலையே’ (தொல்-பொ-கற்-45.) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் விலக்குவரெனின், அதற்கு † உம்மைவிரித்துக் கிழவினிலையை வினைசெய்யா சிற்றலாகிய இடத்து சினைந்து கூறினாலுகைக் கூரூர் ; வெற்றி சிகழுமிடத்துங் தான் குறித்த பருவம் வந்துழியுங் தாது கண்டுழியும் வருத்தம் விளங்கிக் கூற்றுத் தோன்றுமென்று பொருளாமென்றுணர்க.

முடிந்த காலத்துப் பாகனெடு விரும்பிய வினைத்திறவகை பினும்—வகையின் வினைத்திறமுமென மாற்றுக : வேந்தன் எடுத்துக் கொண்ட வினை முடிந்த காலத்துத் தான் போக்கொருப்பட்டு சின்று பாகனெடு விரும்பிக் கூறிய வகையின்கட் டோன்றிய வேற்றேர் வினைத்திறத்திடத்தும் ;

---

* ‘கிழவி சிலையே வினையிடத் துரையார்-வென்றிக் காலத்து விளங்கித் தோன்றும்’என்பது இதன் பொருளே ஈணுகிக் கூறினார். இதன்கட் காலத்தும் என்னும் ஏச்சவும்மை தொக்கு சின்றது. இது கருதியே உம்மை விரித்தென்று ரென்க.

‘உம்மை தொடுத்’ தெண்வும் பாடம்,

என்றது அரசனுக்குப் பின்னும் ஓர் பகைமேற் சேறல் உள்தாதலே.

காவற்பாங்கின் பக்கமும்—வேந்தன்றன்னுற் காக்கப் படுவன வாகிய பகுதிகளின் கூற்றிற் பிரியுமிடத்தும் ;

பகுதி ஆகுபெயர் ; அவை யானை குதிரை முதலியவற்றைக் காத்தலும் அரசர்க்குத் தருமாகிய வேட்டையிற் சென்று கடுமா கொன்று ஏனையவற்றைக் காத்தலும் முதலியன.

ஆங்கோர் பக்கமும்—அவன் காத்தற்குரிய பகுதிக்கண்ணே சிற்பார்க்கற்றிற் பிரியுமிடத்தும் ;

அவா தாபதா முதல்யோ பலருமாம்.

பரத்தையின் அகற்கியிற் பரிந்தோட் குறுகி இரத்தலும் தெளித்தலும் என இருவகையோடு—பரத்தையிற் பிரிதல் காரணத் தாற் பரிபுலம்பெய்திய தலைவியை எய்தி இரத்தலும் இரங்த பின்னர் ஊடலுணர்த்தலும் என்ற இருபகுதியோடே ; உரைத்திற், நாட்டம் கிழவோன் மேன—முற்கூறிய இடங்களிற் கூற்று கிகழுங் கூறு பாட்டை சிலைபெறுத்துதல் தலைமகனிடத்தனவாம் என்றவாறு.

உதாரணம்:—

“ஆற்கெலவ் வருத்தவுஞ் சிறடி சிவப்பவஞ்
சினைங்கு தனிரின் வண்ணம் வாடவங்
தான்வர ருணிந்த விவளினு மிவளுடன்
வேய்பயி மழுவ முவக்கும்
பேநை கெஞ்சம் பெருங்க வுடைத்தே”

இது தோழியோடு வலித்தது.

ஏப்பாற்பட்ட ஒருத்ததாலும் என்றதனுனே, தலைவியிட,
; தலைவன் கூறுவன பலவுங் கொள்க.

உதாரணம்:—

“வாள்வரி வயமான் கோளுகி ரண்ண
செம்முகை யவிழ்ந்த முன்முதிர் முருக்கின்
தெரார் செம்ம ரூதைய மதரெழின் .

மாணிலை மகளிர் பூஜைடை முலையின்
முகைபிணி யவிழ்ந்த கோங்கமொ * டைசெனினை
யதிரல் பரங்த வந்தன் பாதிரி
† யுதிர்வீ யஞ்சினை தாஅ யெதிர்வீ
மராஅ மலரோடு விராஅய்ப் ‡பராஅ
யணக்குடை நகரின் மணக்த பூவி
னன்றே கான யைவரு மம்ம
கண்டிசின் நிவாழியர் குறுமக னுங்கை
யடுகளம் பாய்ந்த †தொடிசினை மருப்பிற்
பிடிமிலை களிற்றிற் ரேன்றுக்
குறுவெடுக் துணைய குன்றமு முடைத்தே.” (ஆக-99)

இவ் வகப்பாட்டு தலைவியை மருட்டிக் கூறியது.

“ †உயர்கரைக் கானியாற் றவிரற லகஞ்றுறை
வேனிற் பாதிரி விரைமலர் குவைஇத்
தொடலை தைதீய மடவரன் மகளே
கண்ணினுக் கதவுசின் மூலையே
மூலையினுக் கதவுசின் நடமென் ரேஒே.” (ஆக்குத-361.)

இவ் வைங்குமுநாய் உடன்போயவழித் தலைவன்புகழுச்சிக்கு
நாணித் தலைவி கண்புதைத்துழி அவன் கூறியது.

“ அழிவிலர் முயலு மர்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வங் கட்கண் டாஅக்
கலமரல் வருத்தங் தீர யாழிசின்
னலமென் பனைத்தோ செய்தின மாகலிற்
பொரிப்பும் புங்கி னெழிற்றகை யொண்முறி
சண்ண்கணி வனமூலை யணக்குகொனத் தியரி
நிழல்கான் டோறு நெடிது வைசு
மணல்கான் டோறும் வண்ட நைதி
வருங்தா தேகுமதி வாவெயிற் ரேயே

* ‘அசைதியணி’ எனவும் பாடம்.

† ‘முதிர்வீ’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘பராச மணக்குடை’ எனவும் பாடம்.

நி ‘வாழியோ’ எனவும் பாடம். †‘தொடிசெநி’ எனவும் பாடம்.

ஃ ‘உயரற் கான்யாற் றவிரறல்’ எனவும் ‘விரிபுனற் கான்யாற் றவிர
மணல்’ எனவும் பாடம்.

மாநனை கொழுதி மகிழ்குயி லாலு
நறந்தன் பொழில கானக்
குறம்பல் ஓரயாஞ் செல்லு மாரே.” (ஏற்ற-9.)

எனவரும். இது புணர்ச்சி மகிழ்ந்தபின் வழிவந்த என்னமை கூறி வருந்தாது ஏகென்றது. இது

பிறவும் வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதனான் அமைக்க.

“இரும்புவிக் கிரிந்த கருங்கட் செங்காகு
நாட்டயிர் கடைகருல் *கேட்டெராறும் வெஞ்சு
மாசிலைப் பள்ளி யல்க நம்மொடு
மாலுண் கண்ணியும் வருமெனின்
வாரார் யாரோ பெருங்க லாரே.”

இது விடுத்தற்கட் கூறியது.

“வினொயமை பாகவயி ஸியலி நக்கை
மனைவரை யிறந்து வந்தனை யாயிற்
நலைாட் கெதிரிய தண்பத வெழிலி
யணிமிகு கானத் தன்புறப் பரங்த
கடுஞ்செம் மூதாய் கண்டுக் கொண்டு
நிவிளை யாடுக சிறிதே யானே
மழகனி றுரினிய பராகரை வேங்கை
மணலிடு மருங்கி ஸிரும்புறம் பொருங்கி
யமர்வரி னஞ்சேன் பெயர்க்குவ
ஞுமர்வரின் மறைகுவன் மாஅ யோனே.” (ஏற்ற-362.)

இது ஸ்ரீனை.

“தமர்வரி ஞேர்ப்பி னால்ல தமர்வரின்
முங்கீர் மண்டில மூழுது மாற்று
தெரிகளை விடுத்தலோ விலனே
யரிமதர் மழைக்கண் கலும்வகை யெலுனே.”

இவை தமர்வருவரென ஐயுற்றுக் கூறியன. அவர் வந்து கற் பொடு புணர்தன வந்தபுகிக் காண்க.

‘கேட்டெராறும்’ எனவும் பாடம்.
‘கண்பெயல்’ எனவும் பாடம்.

“அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணுரைத் தெறுதலும்
புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுங் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் *பெயர்ந்தங்க காதலர்
வருவர்கொல் யயங்கிழாதும் வலிப்பல்யான் கேளனினி.” (ஐ-11.)

இதனுள் எனவென்றதனுற் றலைவன்கூற்றுப் பெற்றும். இது முன்றன் படு

“புகழ்சால் சிறப்பிற் காதலி புலம்பத்
துறந்து வர்தோயே யருங்தொழிற் கட்டுர்
ஙல்லேறு டத்திலீ நாகுபெயர் காலை
யுள்ளுதொறுக் கலுழு நெஞ்சம்
வல்லே யெம்மையும் நீரவிழைத் தனையே.” (ஐக்கு-415.)

இது பகைவயிற் பிரிந்தோன் பருவங்கண்டு தலைவியை சினைந்து கெஞ்சொடு புலம்பியது.

“மூல்லை நாறுக் கூந்தல் கமழ்கொவ
நல்ல காண்குவ மாது யோயே
பாசறை யருங்தொழி ழுதவினக்
காதனன் ஞூட்டிப் போதரும் பொழுதே.” (ஐக்கு-446.)

இது வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிந்தோன் பருவவரவின்கண் உருவ வெளிப் பட்டுழிப் புலம்பியது. உதவியென்றவின் வேந்தற்குற்றுழி யாயிற்று.

“வந்தாற்றான் செல்லாமோ வாரிடையாய் வார்க்கிரால்
வெந்தாற்போற் ரேண்றுளீன் வேயத்தாந்—தந்தார்
தகரக் ணகுழல்புரங்த் தாழ்த்தில்கை யேந்தி
மகரக் குழழைற்றத் நோக்கு.” (தின,150-77.)

இஃங்து உருவுவெளிப்பாடு. சின்னெனுடு போதுவே னென்றவளை

* ‘சென்ற’ எனவும் பாடம்.

† ‘முன்றன் பகுதி கூறுதலாவது அறத்தினுற் பொருளாககி அப் பொருளாற் காமம் நூக்கே னென்றலாம்’ என்ற இக்கலித்தொகை யுரையிற் கூறியதனான் இதனைத் தெளிக. (கலி-பாலை-10.)

‡ ‘தழியீ’ எனவும் பாடம். நீ ‘வரவழைத்தனையே’ எனவும் பாடம்.

¶ ‘குழல்லைய’ எனவும் பாடம்.

“ ஸ்ரீசேய்த் தென்னாலு ஏற்றே ரேறிச்சென்
ஸிலக்கு ஸிவவி ஸிளம்பிங்கை போலக்
காண்குவேங் தில்லவவாள் கவிஞபெறு சடர்ந்தல்
வின்னுய ராண்பல வெளவிய
மன்னுறு முரசின் வேந்துதொழில் விடுனே.” (ஐங்கு-443.)

இது வேந்தற்குற்றமுமிப் பிரிந்தோன் குறித்தபருவத்து வினை முடியங்கையிற் புலம்பியது.

“ *முழங்கு குரன்முரசக் காலீ` யியம்பக்
கடுஞ்சின வேந்தன் ரெழிலெதிர்க் தனனே
பல்லவங் மருங்கின் மூல்லை பூப்பப்
போக்குபெயற் கனைதுளி காரெதிர்க் தன்றே
யஞ்சி லோதியை யுள்ளுதொறுங்
தஞ்சா தலமர ஞமெதிர்க் தனமே.” (ஐங்கு-448.)

இது வேந்தற்குற்றமுமிப் பிரிந்தோன் பருவம்வந்துழி மீளப் பெறுது அரசன்செய்தியும் பருவத்தின் செய்தியுங் தன்செய்தியுங் குறிப் புலம்பியது. இப் பாசறைப் புலம்பல் பத்தினுள்ளும் வேறுபாடு காண்க. தூதிற்பிரிந்துழி புலம்பின வந்துழிக் காண்க.

“ சீடின மென்று கொடுமை தற்றிய
வாடிய நுதல ஓகிப் பிறிதுகினைங்
தியாம்வெங் காதலி ஞேய்மிகச் சாதுய்ச்
சொல்லிய துரைமதி நீயே
மூல்லை கல்யாழிப் பாணமற் றெமக்கே.” (ஐங்கு-478.)

இது தூதுகண்டு அவள் குறிய திறங்கூறெனக் கேட்டது.

“ பனிமலர் நெடுங்கண் பசலை பாயத்
துனிமலி துயரமொ டரும்பட ரூழிப்போள்
கையறு டிளஞ்சுத் துயவுத்துணை யாகச்
சிறுவரைத் தங்குவை யாயிற்
நீகாண்குலவ மன்னாற் பாணவெங் தேரே.” (ஐங்கு-477.)

இது தலைவிமாட்டுப் பாணைத் தூதாக விடுங் தலைவன் குறியது.

* ‘தழுங்குரன்’ எனவும் ‘தழுங்குகுரன்’ எனவும் பாடம்.

† ‘பெரிது சீனைத்து’ எனவும் ‘பெர்து சீனைந்து’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘கெஞ்சிற் குயவுத்துணையாக’ எனவும் பாடம்.

₹ ‘காண்குமன்றே’ எனவும் பாடம்.

“படுந்தடக்கட் பல்பனைபோல் வான்முழுக்கள் மேறுக் கொடுங்தடங்கட் சுற்றுமிள் னுக—நெங்தடங்க
ணீர்சின்ற நோக்கி வெங்மபனைமென் ரேளாட்குத்
தேர்சின்ற *தென்னும் திரிந்து.” (ச. 150 116.)

இஃபு இளையோரைத் தூதுவிட்டது.

“ஜய வாயின செம்போள் கிளவி
கார்நா ஞருமொடு கையறப் பிரிந்தென
நோய்க்கு தசய்தன் நெமக்கே
யாழுற தயரமவ எறியினே நன்றே.” (ஐங்கு-441.)

இது வினைமுடியாமையிற் பருவங்கண்டு மீளப்பெறுத தலை
வன் தூதர் வார்த்தை கேட்டு வருந்தியது. பிறவும் வேறுபடவருவன
கொள்க.

“முரம்புகண் னுடையத் திரியுந் திகிரியொடு
பனைக்லை முனைஇய வயமாப் புணர்க்கு
திண்ணிதின் மாண்டன்று தேரே
பொன்னுதற் காண்குவம் டவேந்து வினைவிடுனே.” (ஐங்கு-449.)

இது வேந்தன் திறைகொண்டு மீளவழித் தானுஞ் சமைந்த
தேரை அழைத்துக்கண்டு திண்ணிதின் மாண்டன்று தேரெனப்
பாககுனுடு கூறியவழி அவ்வேந்தன் திறைவாங்காது வினைமேற்
சென்றாகப் பாகனை நோக்கிக் கூறியது. இவை ஜங்குறு யாறு.
“மலைமிசைக் குலைஇய” என்னும் (84) அகப்பாட்டுமே அது. கலித்தொ
கையுட் “புத்தியானை வந்தது காண்பான்யான் றங்கினேன்” (மருதக்
கலி 32.) என்பன முதலியவற்றுன் யானைமுதலியவற்றையுங், கடவுட்
பாட்டால் (மருதக்கலி-28.) தாபதரையுங் காத்தற்குப் பிரிந்தே
நெனக் கூறினாலென்பது பெற்றும்.

“ஒருஉக், கொடியிய னல்லார் குரனேற்றத் தற்ற
முடியுதிர் பூஞ்சாது மொய்ம்பின வாகத்
தொழுஇய வெமக்குநீ யாரை பெரியார்க்
கடியரோ வாற்குதவர்;
கடியர்தமக், சியார்சொல்லத் தக்கார் மற்று;

* ‘தென்னும் சென்று’ எனவும் பாடம்.

† ‘செய்தன வெமக்கே’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘வேந்தன் வினை’ எனவும் பாடம்.

வினைக்கெட்டு, வாய்லா வெண்மை யுரையாது கூறுசின்
மாய மருள்வா ரகச்து ;
ஆயிழாய், வின்கண் பெறினல்லா வின்னுயர் வாழ்சல்லா
வெங்க ஜெவனே தவறு ;
இஃதொத்தன், புள்ளிக் கள்வன் புனல்சேர் பொதுக்கம்போல்
வள்ளுகிர் போழ்ச்சனவும் வாளையி றுற்றனவு
மொள்ளிதழ் சோர்ந்த கண் கண்ணியு நல்லார்
சிரபு சிறச் சிவந்தசின் மார்புங்
தவறுதல் சாலாவோ கூறு ;
அதுதக்கது, வேற்றுமை யென்கண்ணே வோராது தீதின்மை
தேற்றக்கண் உயாய் தெளிஸ்கு ;
இனித் தேற்றேம் யாங்
தேர்மயங்கி வந்த தெரிசோதை யங்கல்லார்
தார்மயங்கி வந்த தவறஞ்சிப்—போர்மயங்கி
சீயும் பொய்ச்சு ஓணங்காயின் மற்றினி
யார்மேல் விளியுமோ கூறு.” (எ-88)

இதனுள் இரத்தலுங் தெளித்தலும் வந்தவாறு காண்க.
பிறவும் இவ்வாறு வருவன கொள்க. (சக)

42. எஞ்சி யோர்க்கு மெஞ்சத லிலவே.

இது முன்னர்க் கூற்றிற்கு உரியரெனக் கூருதோர்க்குங் கூற்று
கிதித்தலின் எய்தாத தெய்துவித்தது.

இதன் பொருள் :— எஞ்சியோர்க்கும்—முன்னர்க் கூருது
நின்ற செவிலிக்குந் தலைவிக்கும் ஆயத்தோர்க்கும் அயலோர்க்கும் ;
எஞ்சதல் இலவே—கூற்றெழுழிதலில் என்றவாறு.

செவிலிக்குக் கூற்று ஏகழுமாறு :—

“ கிளியும் பந்துக் கழுக்கும் வெய்யோ
ஏளியு மன்புஞ் சாயலு மிபல்பு
முன்னட் போலா விறீஇயரென் னுயிரெனக்
கெளிடுந்தொடைக் குழவியொடு வயின்மரத் தியாத்த
கடுங்கட் கறவையிற் சிறபுற நோக்கிக்
குறுக வந்து குவவு நுதனீவி
மெல்லெனத் தழீஇயனே னுக வெண்மக
ஓண்ன ராகத் திடைமூலை வியர்ப்பப்

பன்மாண் முயக்கினன் மன்னே யன்னே
விற்சுமிகு நெடுங்கை பலபா ராட்ட
வறனிழ வசைது வான்புலந்து வருந்திய
*மடமா னசாவின் திரங்குாரல் சுவுக்குங்
காடுடன் கழித லறியிற் நங்கை
யல்குபத மிகுத்த சடியுடை வியன்சர்ச்
செல்வழிச் செல்வழி மெய்க்கழற் போலக்
கோதை யாய்மோ டோரை தழீதித
தோடமை யரிச்செலை பொலிப்பவவ
ளாடுவழி யாடுவழி யசலேன் மன்னே. (அக் 48.)

இவ் வகப்பாட்டு உடன்போன தலைவியை நினைந்து செவிலி மனையின்கண் மயங்கியது.

“அத்த நீளிடை யவுளைச் போகிய
முத்தேர் வெண்பன் முகிழ்நகை மடவர
த்ருய ரென்னும் பெய்ரே வல்லா
தெருத்தேன் மன்ற யானே
கொடுத்தோர் மன்றவவ ளாயத் தோரே.” (காஞ்ச 380.)

இவ் வைங்குறுநாயு செவிலி தெருட்டிவார்க்குக் கூறியது. “முலைமுகஞ் செய்தன முள்ளொயி றிலங்கின்” என்னும் அகப்பாட்டு (7) மகட்போக்கிய செவிலித்தாப் சுரத்திடைப் பின்சென்று கவ்விப்பினையைக் கண்டு சொற்றது. செவிலி கானவர் மகளைக்கண்டு கூறியதுமாம்.

“காலே பரிதப் பினவே கண்ணே
நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே
யகவிரு விசம்பின் மீனினும்
பலரே மன்றவில் வுகத்துப் பிறரே.” (கா-44.)

இது குறுந்தோகை. செவிலி கடத்திடைத் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

“இடிதுடிக் கம்பலையு மின்னுத வோசையு மிகையினூராக்
கடுவினை யாளர் ட்கடத்திடைப் பைங்குரவே கவன்று ச்ன்றும்

* ‘மடமான் சாயினம்’ எனவும் பாடம்.

† ‘தாய னென்னும் பெய்ரே ன்ஸ்லாறு’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘டடற்றிடை’ எனவும் பாடம்.

பொடுவினை மேற்செய்த வெம்மேபோ ணீயும்
படுசினைப் பாலை பறித்துக்கோட்ட பட்டாயோ பையக் கருய்.”

இது செவிலி குரவொடு புலம்பியது.

“நான்றூயாக் கோங்கங் தனர்ந்து மூலைகொடுப்ப
வீன்றூய்நீ பாலை யிருங்குரவே—யீன்றூண்
மொழிகாட்டா யாயினு மூன்னெயிற்றூள் சென்ற
வழிகாட்டா யீதென்று வந்து” (திங்,150-65.)

இது குரவே வழிகாட்டென்றது.

“குடம்புகாக் கூவல் குடிகாக்குஞ் சின்னீ
ரிடம்பெரு மாதிரியு *மேரூந் ரத்த
முடம்புணர் காத லுவப்ப விறந்த
தடம்பெருங் கண்ணிக்கு யான்றுயை கண்டர்.”

இது கீயாரென்று வினாயினர்க்குச் செவிலி கூறியது. இன்னும்
வேறுபட வருவனவெல்லாம் இதனுன் அமைத்துக்கொள்க.

இனித் தலைவிகூற்று நிகழுமாறு:—

“பைப்பயப் பசந்தன்று நுதலஞ் சாஅ
யைதா கின்றென் நளிர்புரை மேனியும்
பலரு மறியத் திகழ்தரு மலவமு
முயிர்கொண்டு கழியி னல்லதை கினையி
ணவனே வாழி தோழி பொரிகாற்
பொகுட்டரை யிருப்பைக் †குவிகுலைக் கழன்ற
வாலி யொப்பின் நூம்புண்டத் திரள்வீ
யாறுசெல் வும்பலர் நீளிடை யழுங்க
வீன வென்கி னிருங்கினை கவருஞ்
சரம்பல டுடந்தோர்க் கிரங்குப வென்னார்
கெளவை மேவல ராகி யிவ்லூர்.
கிரையப் பெண்டி ரின்னு கூறுவ
புரைய வல்லவென் மகட்கெனப் பரைஇ

* ‘வேரூ நீந்ததம்’ எனவும் பாடம்.

† ‘குவிதலைக் கழன்ற’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘கழிக்தோர்க்’ கெளவும் பாடம்.

நம்முணர்க் தாற்றிய கொள்கை
யன்னை முன்னர்யா மென்னிதற் படலே.” (அம்-95.)

இது *போக்குடன்பட்ட தலைவி தோழிக்குரைத்தது. அகம்.

“அளிதோ தானே நானே கம்மோடு
நனிச் சூங்தன்று மன்னே யினியே
வான்பூங் கரும்பி னேங்குமணற் சிறுசிறை
தீம்புன னெரிதர வீஞ்துக காங்குத்
தாங்கு மாவை தாங்கிக்
காம னெரிதரக் கைசில் லாடே.” (கஷ-149.)

இக் குறுங்தோகை நாண் நீங்கினமை கூறியது.

“சிலரும் பலருங் கடைக்க னேங்கி
மூக்கி னுச்சிச் சட்டுவிரல் சேஞ்சு
மறுகிற் பெண்டி ரம்ப றாற்றச்
சிறுகோல் வலத்த னன்னை யலைப்ப
வலந்தனென் வாழி தோழி கானற்
புதுமலர் தீண்டிய பூநாறு குருஉச்சுவற்
† கடுமான் பூங்ட னெடுங்தேர் கடைஇ
நடுநாள் வருஉ மியறேர்க் கொண்கலேடு
செலவுயர்க் திசினால் யானே
யலர்சுமன் தொழிகவிவ் வழுங்க ஹரே. (கஷ-149.)

இந் நற்றினை அலர் அச்சம் நீங்கினமை கூறியது.

“சேட்புல முன்னிய டி வகைடை யந்தணிர்
நும்மொன் நிரங்தனென் மொழிவ வெம்மூர்த்
நி தாய்நயக் தெடுத்த நிவாய்நலக் கவின்பெற
வாரிடை பிறந்தன ஜென்மி
ஜேரிறை முன்கையை னுயத் தோர்க்கே.” (கஷ-384.)

இவ் வைங்குறுநாறு யான் போகின்றமை ஆயத்திற்கு உரையின் என்றது.

* ‘போக்குடன் பட்டமை’ எனவும் பாடம்.

† ‘கடுமான் பரிதீய கதற்பரி கடைஇ’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘விறரகடை’ எனவும் பாடம்.

₹ ‘ஆய்நயக்தெடுத்த’ எனவும் பாடம்.

§ ‘வாய் நலங்கவின்’ எனவும் பாடம்.

“கடுங்கட்ட காளையொடு நெடுங்தே ரேறிக்
கோள்வல் *வேங்கை மலைபிறக் கொழிய
†வேறுபல் லருஞ்சுர மிறந்தன எவ்ளொனக்
கூறுமின் வாழியோ வாறுசென் மாக்க
ணற்றே ணயங்துபா ராட்டி
யெற்கெடுத் திருந்த வறனில் யாய்க்கே.” (ஐங்குற-385.)

இவ் வைங்குறுநூறு இனது யான் தேரேறி வருத்தமின்றிப்
போகின்றமை யாய்க்கு உரையின் என்றது.

“கவிழ்மயி ரெருத்திற் செங்கா பேற்றை
குருளைப் பன்றி சொள்ளாது கழியுஞ்
சுரங்கி வாரா சின்றன என்பது
‡முன்னுற விறரங்தனிருரையி
னின்னகை முறுவலென் னுயத் தோர்க்கே.” (ஐங்குற-397.)

இவ் வைங்குறுநூறு மீன்கின்று விளான்று என் வரவு ஆயத்தார்க்குக் கூறுமின் என்றது.

“வேய்வனப் பிழங்க தோரும் வெயிரெற
வாய்கவின் ரெலைக்த துதலு நோக்கிப்
நீபரியல் வாழி தோழி டபரியி
ணல்லையி விடும்பை தருங்-
கல்வரை காட்டுமேடு வந்த வாறே.” (ஐங்குற-392.)

இவ் வைங்குறுநூறு மீன்டு வந்த தலையி வழிவரல் வருத்தங்கண்டு வருந்திய தோழிக்குக் கூறியது.

“அன்னும் வாழிவேண் டன்னைம் படப்பைத்
தேண்மயங்கு பாவினு யினிய வவர்ங்காட்
டுவலைக் கூவற் கீழ்
மானுண் டெஞ்சிய கலை நீரே” ‘ஏற-’

‘வேங்கையமலை’ எனவும் பாடம்.

† ‘வேரண் மலருஞ் சுரமிறந் தன்வொன’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘முன்னுறச் செல்வீ ருரையின்’ எனவும் ‘முன்னுற விறரங்தனி ரண்ன சென் துரையின்’ எனவும் பாடம்.

§ ‘பிரியல்வாழி’ எனவும் பாடம்.

|| ‘பிரியன்’ எனவும் பாடம்.

இஃபு உடன்போய் மீண்ட தலைவி நீ சென்ற நாட்டு நீர் இனிய வல்ல எங்கனம் நுகர்ந்தாயென்ற தோழிக்குக் கூறி பது.

“அறஞ்சா வியரோ வறஞ்சா வியரோ
 *வறஞ்சா வியரோ வறஞ்சா வியரோ
 வாள் வனட்புற்ற வருவிக்
 †கோள்வரு யென்னையை மறைத்த குன்றே.” (ஐங்கு-312.)

இவ் வைங்குறுநாமு சின் ஐயன்மார் வந்துழி சிகழ்ந்தது என் என்ற தோழிக்குக் கலைவி தலைவீன மறைத்த மலையை வாழ்த் தியது. பிறவும் வேறுபட வருவன வெல்லாம் இதனை அமைக்க.

இனி ஆயத்தார் கூற்று சிகழுமாறு:—

“மானதர் மயங்கிய மலைமுதற் சிறுநெறி
 தான்வரு மென்பதட்டென் ரேஷி
 யஞ்சின ளஞ்சின ளொதுங்கிப்
 †பஞ்சி மெல்லடி பரல்வடிக் கொலவே.”

இனி அயலோர்கூற்று சிகழுமாறு:—

॥“துறந்தற் கொண்டு துயரடச் சாஅ
 யறம்புலங்து பழிச்கு ஃமங்க னைடி
 யெவ்வ நெஞ்சிற் கேம மாக
 வந்தன ளோசின் மடமசன்
 ||வெஞ்சின வெள்வேல் விடலைமுங் துறவே.” (ஐங்கு-393.)

செய்யுளியலுட் ‘பார்ப்பான்பாங்கன்’ (தொ-பொ-செய்-190.) ‘பாணன்கூத்தன்’ (தொ-பொ-செய்-191.) என்னுஞ் சூத்திரங்களாற் பார்ப்பான் முதலியோர் கூற்றுக் கூறுமாறு உணர்க. (சு)

‘அறனு முன்டாயி னறஞ் சாவியரோ’ எனவும் பாடம்.

† ‘கோள்வ வென்னையை’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘பஞ்சின் மெல்லடி’ எனவும் பாடம்.

§ ‘துறந்தற்கொண்டு’ எனவும் பாடம்.

§ ‘உண்கண்டி’ எனவும் பாடம்.

|| ‘வெஞ்சிறல் வெள்வேல்’ எனவும் பாடம்.

43. நிகழ்ந்தது நினைத்தற் கேதுவு மாகும்.

இதுவும் பாலையாவதோர் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—முன்னர் நிகழ்ந்ததோர் நிகழ்ச்சி பின்னர் ஒய் ஸ்மித்தமாம் என்றவாறு.

என்றது முன்னர்த் தலைவன்கண் நிகழ்ந்ததோர் நிகழ்ச்சி பின்னர்த் தலைவி நினைத்தற்கும் ஏதுவுமாம். முன்னர்த் தலைவிகண் நிகழ்ந்ததோர் நிகழ்ச்சி பின்னர்த் தலைவன் நினைத்தற்கும் ஏதுவுமாம் என்றவாரும்.

உம்மை எச்சவும்மையாதலிற் கூறுதற்குமாம் என்றுகொள்க.

உதாரணம்:—

“நுண்ணெழில் மாமைச் சனங்கணி யாகந்தங்
கண்ணெலுடி தொடுத்தென நோக்கியு மையாரென்
பெண்ணுதல் நீவுவர் காதலர் மற்றவ
ரெண்டுவு தெவன்கொ வறியே னென்னும்.” (ஸ-4.)

இது கலைவன்கண் நிகழ்ந்த மிகுதித் தலையளி வஞ்சமென்று தலைவி உட்கொண்டு பிரியுங் கொல்லென நினைத்தற்கு ஸ்மித்தமா யிற்று. இதனேன தலைவன் செய்திகளாய்ப் பின்னர்த் தலைவி கூறு வனவற்றிற் கெல்லாம் இதுவே ஒத்தாக அமைத்துக்கொள்க.

“அளிச்சீல †பொருஅ தமரிய முகந்தன்
விளிச்சீல கேளா டமியண் மென்மெல
நலமிகு சேவுடி சிலம்வடிக் கொளாஆக
குறக வந்துதன் கூரையிறு தோன்ற
வறிதகத் தெழுங்த வாயன் முறுவவள்
கண்ணிய தூண்ரா வளவை யொண்ணுதல்
வினைதலைப் படிதல் செல்லா நினைவுடன்
முளிந்த வோமை முதையலங் காட்டுப்
பளிங்கத் தன்ன பல்காய் கெல்வி

‘நினைத்தற்கு ஸ்மித்தம்’ எனவும் பாடம்,

† ‘பொருஅ’ தெனவும் பாடம்.

மோட்டிரும் பாறை மீட்டுவட் டேய்ப்ப
வுதிர்வன படுகுங் கதிர்தெறு கவா அன்
மாய்த்த போல மழுகுதுனை தோற்றிப்
பாத்தி யன்ன குடுமிக் கர்ங்கல்
விரலுதி சிலைக்கு சிரைசிலை யதர
பரண்முரம் பாகிய பயமில் கான
யிறப்ப வெண்ணுதி ராயி னறத்தா
றன்றென மொழிந்த தொன்றுபடு கிளவி
யன்ன வாக வென்னுஙன் போல
முன்னங் காட்டி முகத்தி னுவரயா
வோவச் செய்திய வென்றுசினைந் தொற்றிப்
பாகவை மாய்த்த பளிரிர் நோக்கமொ
டாகத் தொடுக்கிய புதல்வன் புண்றிலைத்
ஆகிர் பயந்த துனையமை பினையன்
மோயின ஞயிர்த்த காலை மாமலர்
மணியுரு விழுந்த *வணியழி தோற்றங்
கண்டே கடிஞ்சனங் செலவே யொன்டொடி
புழைய மாகவு திமினை வோள்
புழையலன் மாதோ பிரிதூா மெனினே.” (அக-5.)
“இருங்கழி முதலை மேந்தோ வன்ன” (அக-3.)

இவை அகம்·

“வேற்பினி வெதிரத்துக் கால்பொரு நரவிசை
கஞ்சுபினி யானை யயாவுயிர்த் தாஅங்
கென்றாழ் சீடிய வேய்ப்பிய லழுவத்துக்
குன்றூர் மதிய நோக்கி சின்றுசினைந்
துள்ளினை னல்லனே யானே முன்னையிற்றுத்
திலகங் தைஇய தேங்கமழ் திருதை
லெமது முண்டோர் மதிகாட் டிங்க
ஞரறுகுரல் வெவ்வளி யெடுப்ப சீழுப
வுலவை யாகிய மரத்த
கல்பிறங்கு மாமலை யுப்பரஃ தெனவே.” (ஏற்கை-62.)

இது நற்றினை. இவை தலைவிகண் சிகழுந்தனவீம் அவடன் கையும் பின்னர்த் தலைவன் சினைந்து செலவழுங்குதற்கு சிமித்தமாய

அணியிழை’ எனவும் பாடம்.
இனைடீயாள்’ எனவும் பாடம்,

வாறு காண்க. “அறியாப் வாழி தோழி யிருளாற்” (அகம் 53) என் பது தலைவன்கண் நிகழ்ந்தது தலைவி சினைந்து தோழிக்குக் கூறியது. “நெஞ்சு நடுக்குற்” என்னும் (23) பாலைக்கலியும் அது.

“உறவியா மொளிவாட வயர்ந்தவன் விழவிலூர்
விறவிழை யவரொடும் விளையாடு வாண்மன்னே
பெறலரும் பொழுதொடு பிறங்கினார்த் துருத்திகுழுங்
தறலாரும் வையையென் ரறைநகு ருளராயின்.” (ஏ-30.)

இதுவும் அது.

“ஸங்பருங் துயவும் வாண்பெரு நெடுஞ்சினை
பொரியரை வேம்பின் புள்ளி நீழற்
கட்டிளா யன்ன வட்டரங் கிணத்துக்
கல்லாச் சிறுஅர் கெல்லிவட் டாடும்
வில்லே ருழவர் வெம்முனைச் சிறுரச்
சரண்முதல் வந்த ஏரன்மாய் மாலை
யுள்ளினை னல்லனே யானே யுள்ளிய
வினைமுடித் தன்ன வினியோண்
மனைமாண் சுடரொடு படர்பொழு தெனவே.” (ஏ-3.)

என்னும் ஸ்ரீணியும் (3) அது. இவ்வாறன்றி வேறுபட வரு
வனவெல்லாம் இதனுண் அமைக்க. (சங்)

44. நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலுந் தினையே.

இஃது ‘ஒன்றுத்தமரினும்’ (தொல்-பொ-அகத்-40.) என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கோர் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—நிகழ்ந்தது கூறி-ஒன்றுத்தமரினும் என்னுஞ் சூத்திரத்துத் தலைவன்கண் நிகழ்ந்த கூற்றினைத் தலைவியுங் கூறி; பிலையலுந் தினையே-அதன் கண்ணே சிலை பெற்று நிற்றலும் பாலைத்தினையாம் என்றவாறு.

உதாரணம்:—

“அரும்பொருள் வேட்கையி னுள்ளங் தூப்ப
பிரிந்திறை சூழதி யைய விரும்பி
மென்றே ஜெனுதிய தொய்யிலும் யாழசின்
மைந்துடை மார்பிற் சணங்கு சினைத்துக்காண்

சென்றேர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவா
 தொழிந்தவ ரெல்லாரு முண்ணதூஞ் செல்லா
 ரிளமையுங் காமரு மோராங்குப் பெற்றூர்
 வளமை விழைத்தக் குண்டோ உளா
 ஹொஶோஒகை தம்முட் டழீஇ யொரோஒகை
 யொன்றன்கூ ருடை யுடுப்பவரே யாயினு
 மொன்றினுர் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யரித்ரோ
 சென்ற விளமை தரற்கு.” (எ-18.)

இதனுள் ‘உளாள்’ என்றது *நாளது சின்மை; ‘அரித்ரோ சென்ற இளமை தரற்கு’ என்றது இளமையதருமை; ‘உள்ளா துரப்ப’ என்றது உள்ளத்தான் உஞ்சறுதலால் தாளான் பக்கம்; ‘சென்றேர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவாது’ என்றது தகுதியது அமைதி, தத்தம ஸிலைமைக்கேற்பப் பொருள்செய்ய வேண்டுதலின்; அது பாணிக்கு மென்றலின் ‘ஒரோஒகை தம்முட் டழீஇ ஒரோஒகை-ஒன்றன்கூ ருடை உடுப்பவரே யாயினும்’ என்றது இன்மைய தினிவு; ‘வளமை விழைத்தக்குண்டோ’ என்றது உடைமைய துயர்ச்சி; ‘பிரிந் திறைசூழாதி ஜை’ என்றது அன்பினதகலம், ‘பிரிந்துறைந் தன்பு பெருக்கல் வேண்டா தம்முடொன்றினுர் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை’ என்றலின்; ‘தொய்யிலுஞ் சணங்கு ஸினைத்துக்காண்’ என்றது அகற் சிய தருமை. இவ் வெட்டுந் தாமேகூறல் வேண்டினமைவின் முன் நெருகால் தலைவன் கூறக்கேட்டுத் தோழியுங் தலைவியும் உணர்ந்த மை கூறியவாறு காண்க.

“பொய்யற்ற கேள்வியாற் புரையோரைப் படர்ந்து
 கையற்ற படிவத்தான் மறுத்தர லொல்வதோ.” (எ-15.)

என்பது ஒதற்குப் பிரிவெனத் தலைவன் கூறியது கேட்ட தோழி கூறியது.

“நோற்றேர் மன்ற தாமே கூற்றங்
 கோஞ்ச விளியார்பிறர் கொளவிளிந் தோரெனத்
 தான்வலம் படுப்பச் சேட்புலம் படர்ந்தோர்
 நாளிமூ நெடுஞ்சவர் நோக்கி நோயுழங்

இது முதலாக அகற்சியதருமை யிறுதியாக வந்துள்ள எட்டும் முன்னர் ‘ஒன்றுத்தமரினும்’ என்னுஞ் சூத்திரத்துக் கூறியன.

தாழல் வாழி தோழி தாழா
 துருமெனச் சிலைக்கு மூக்கமொடு பைங்கால்
 வரிமா னேண்ஞாண் *வார்சிலைக் கொள்ளீஇ
 யருசிறத் தழுத்திய வம்பினர் பலரூட
 னண்ணல் யானை வெண்கோடு கொண்டு
 நறவுனாடை நெல்லி னண்மயிக் முயருங்
 சழல்புனை திருந்தடிக் கீள்வர் கோமான்
 மழுபுலம் வணக்கிய மாவண் புல்லி
 விழுவடை விழுச்சிர் வேங்கடம் பெறினும்
 பழகுவ ராதலோ வரிதே முனுது
 முழவற்றி தினிதோ னெடுவே ஓவி
 பொன்னுடை நெடுகர்ப் பொதினி யன்னசீன்
 னெண்கேழ் வனமுலைப் பொலிந்த
 நன்பு னூக்கம் பொருந்துதன் மரங்கேத.” (அக்-61.)

இவ் வகப்பாட்டின் மூப்பினும் பினியினும் இறவாது டுஅமர்க் களத்து வீழ்ந்தாரோ துறக்கம் பெறுவரெனத் தன் சாதிக்கேற்பத் தலைவன் புகழும் மானமும் எடுத்து வற்புறுத்தலைத் தோழி கூறினான்.

“வேந்தன் குறைமொழிந்து வேண்டத் தலைப்பிரிந்தார்
 தாங்தங் குறிப்பின ரல்லரா—லேந்திழாய்
 கண்பனி வாரக் கலங்கல் பிரிவரோ
 தண்பனி நாளே தனித்து:”

இது குறைமொழிந்து வேண்டினமை தலைவன் கூறக்கேட்ட தோழி கூறியது. “அரிதாய வற்றனய்தி” (பாலைக்கலி-10.) என்றது ஸ்ரூண்றன்பகுதி தலைவன் கூறக்கேட்ட தலைவி கூறியது.

“யானைவன் செய்கோ தோழி பொறிவரி
 வானம் வாழ்த்தி பாடவு மருளா
 ஸ்துறைதுறங் தெழுவிலிங்கலிற் பறையு.

- † ‘உன்சிலை’ எனவும் பாடம்.
- † ‘கானவர்’ எனவும் பாடம்.
- ‡ ‘மறக்களத்து, எனவும் பாடம்.
- § ‘அந்த்தினாற் பொருளாக்கி அப்பொருளாற் காமம் துகர்வுலென்று பிரி (தொல்-பொருள்-அகத்-40). இக்கலித்தொகை உரையினும் இது கூறினார் கு ‘உரையிற்’ தெனவும் பாடம்.

மரம்புல் லென்ற மூரம்புயர் நனந்தலை
யரம்போழ் நுகிய வாளி யம்பி
வீரம்பா நோக்கி னிஜரயங் கொண்மார்
கெல்லி நீளிடை யெல்லி மண்டி
நல்லமர்க் கடந்த நானுடை மறவர்
பெயரும் பீசி மெழுதி யதர்தொறும்
பீவி *குடிய பிறங்குசிலை கடுக்கு
வேஹான்று பலகை யேந்றமுனை †கடுக்கு
மொழிபெயர் தேவங் தருமார் மள்ளர்
கழிப்பினீக் கறைத்தோ னிரைகண் டஞ்ன
‡வவல்லி பதுக்கை யானுகு பறந்தலை
யுருவில் பேன யூராத் தேரோடு
கிலம்படி மின்மினி போலப் பலவு .
நீவிலங்குபர விழமக்கு மென் சு ;
நலங்துறங் துறைஞா ஸ் ன்ட அ.ஏ.ஓ.” (அம்-67.)

இது மண்டிலத்தருமை டலைவன் கூறக்கேட்ட தோழி கூறியது.

“நங்கிலை யறியா ராயினுங் தங்கிலை
யறிந்தனர் கொல்லோ தாமே யோங்குடைத்
காய்சின யானை கங்குற் குழ
வஞ்சவரவிறுத்த தானை
வெஞ்சின வேந்தன் பாசறை யோரே.” (அம்-263.)

வன் பாசறைப் புலம்பினமை கூறக்கேட்ட தலைவி
நங்கிலை அறியாராயினும் எனக் கூறினார். ‘திசை திசை தேனூர்க்குங்
திருமருத முன்றுறை’ என்பது (பாலைக்கலி-25.) காவற் பாங்கின்கட
டலைவன் கூறியது கேட்ட தலைவி கூறியது. பிறவும் வருவனவெல்
லாம் \$இதனால் அமைக்க. (சச)

* ‘குடிய’ எனவும் பாடம்.

† ‘கடந்து’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘அழித்து பதுக்கை’ எனவும் பாடம்.

நி ‘இலங்கு பலி யுறைக்கும்’ எனவும் பாடம்.

\$ ‘இதன்கண்’ எனவும் பாடம்.

**45. மரபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி
விரவும் பொருளும் விரவு மென்ப.**

இது மரபியலுட் கூறப்படும் யரபன்றி அகத்தினைக்கு உரிய மரபுகள் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—மரபு சிலை திரியா மாட்சிய ஆகி—புலனெறி வழக்கஞ் செய்துவருகின்ற வரலாற்று முறைமை திரியாத மாட்சிய வாய் ; விரவும் பொருளும் விரவும் என்ப-பாலைத்தினைக்குங் கைக் கிளை பெருந்தினைக்கும் உரியவாய் விரவும் பொருளும் ஏனைத் தினைக்கு உரியவாய் விரவும் பொருளும் விரவிவரு மென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

அவை தலைவி ஆற்றுமை கண்டுழிப், பிரிந்த தலைவன் மீண்டு வந்தானெனத் தோழி கூறுவனவும், வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தோன் தலைவியை சினைந்து வருந்தக் கூறுவனவும், உடன் போய வழி இடைச்சரத்து சிகழுந்ததை மீண்டுவந்துழித் தலைவன் ரேழிக் குக் கூறுவனவும் யானினைத்த வெல்லை யெல்லாம் பொருள் முடித்து வாராது சின்னல் நயந்து வந்தே தெனைத் தலைவன் கூறலும் பொருள் வயிற் பிரிந்தோன் தலைவியை சினைந்து வருந்துவனவும் இடைச்சரத்துத் தலைவன் செலவு கண்டோர் கூறுவனவும், மீட்சிகண்டோர் கூறுவனவும், ஊரின்கட் கண்டோர் கூறுவனவும், பிறவுமாம். அவை பாலைத் தினைக்கு விரவும் பொருளா மென்றுணர்க.

உதாரணம்:—

“ கோடுயர் பன்மலை யிறங்னா ராயினு
நீட விடுமோ மற்றே நீடு சினைந்து
துடைத்தொறுந் துடைத்தொறுங் கலங்கி
*யுடைத்தரும் வெள்ள மாகிய கண்ணே.” (ஐங்கு-358.)

இவ் வைங்குறுங்காய் தலைவன் மீண்டானென்று. “பாடின் றிப் பசங்தகண்” (பாலைக்கலி—15.) என்பதும் அது.

“ வளைபடு முத்தம் பரதவர் பகருங்
கடல்கெழு கொண்கண் காதன் மடயகள்

* ‘துடைத்தெழு வெள்ளம் எனவும் பாடம்’

கெடலருங் துயர கல்கிப்
படலின் பாயல் *வெளவி யோனே.” (துட்ட—195)

இவ் வைங்குறும்பாறு வரைவிடவைத்துப் பிரிந்தோன் தனி கைக்கு வருந்திக் கூறியது.

“ புறந்தாழ் பிருண்ட கங்தற் போதி
ஷிறம்பெறு மீதழுப் பொலிந்த வன்க
ஞுள்ளாம் பிணிக்கொண் டோள்வயி வெஞ்சுசஞ்
செல்ல நீர்க்குஞ் செல்வா மென்னுஞ்
செய்வினை முடியா தெவ்வஞ் செய்த
வெய்யா மையோ டிளிவுதலைத் தருமென
வறதி தாக்கத் தாங்கி யறிவே
+சிறிதுநனி விரைய வென்னு மாயிடை
யொளிரேந்து மருப்பிற் களிறுமாறு பற்றிய
தேய்புரிப் +பழங்கயிறு போல
வீவது கொல்லென் வருந்திய உடம்பே.” (ஏற்கொ—284.)

இங்ஙந்தினையும் அது.

“ காணப் பாதிரிக் கருந்தகட் டொள்வீ
வேனி வதிரலொடு விரைலுக் காண்வரச்
சில்லைங் காந்த லழுத்தி மெல்லினர்த்
தேம்பாய் மராஅ மடைச்சி வான்கோ
விலங்குவளை தெளிர்ப்ப வீசிச் சிலம்புகச்
சின்மெல் லொதுக்கமொடு மென்மெல வியவிசின்
னணிமாண் சிறுபுறங் நிகாண்டுஞ் சிறுநனி
யேகென வேக னுணி யொய்யென
நீமாகொ ஞேக்கமொடு மடங்கொளச் சாதுய்
சின்றுதலை யிறைஞ்சி யோனே யதுகண்
டியாமுங் துறுதல் செல்லே மாயிடை
யருஞ்சரத் தல்கி பேமே யிரும்புலி
களிறட்டுக் குழும மோசையுங் களிப்பட்டு

* 'வறவி யோனே' எனவும் பாடம்.

+ 'சிறு நனி' எனவும் பாடம்.

† 'பருங்கயிறு' எனவும் பாடம்.

₹ 'காண்குதும் காண்டும்' எனவும் பாடம்.

₹ 'மாதேரீ ஞேக்கமொடு' எனவும் பாடம்,

வில்லோர் குறும்பிற் ரதம்பும்
வல்வாய்க் கடுந்துடிப் பாணியுங் கேட்டே.” (ஆம் 261.)

இது மீண்டுமெந்தோன் தோழிக்கு உரைத்தது.

“ திருந்திழை யரிசுவ சின்னல முன்னி
யகுஞ்செயற் பொருபிட்டீ பெருந்திரு வழுகெனச்
*சொல்லாது பெயர்தங் தேனே பல்பொறி
சிறுகண் யானை திரிதரு
நெறிவிலங் கதர் † கானத் தானே.” (தங்குற—355.)

இவ் வைங்குறுஞாறு பெற்ற பொருள் கொண்டு சின்னலம் நயந்து வந்தென் என்றது.

“ அனிதோ தானே நானே யாள்வினே
யெளிதென லோட்பன்மி னறிவுடை யீரே
கான்கெழு செலவின் னெஞ்சுபின் வாங்கத்
தான்கென் றனானே தமிய னதாஅன்
தென்னு வதுகொ ரூனே பொன்னுடை
மஜோமாண் டடங்கிய கற்பிற்
புனையீ ரோதி புலம்புற ச்லையே.”

இது செலவுகண்டோர் கூறியது.

“ மரங்தலை மணங்த நணங்தலைக் †கானத்
தலங்தலை நெஞ்சமயத் திருக்த குடினை
பொன்செய் கொல்லனி னினிய தெளிர்ப்பப்
பெய்மணி யார்க்கு மினழுகிளர் நெழுங்தேர்
வன்பான் மூரம்பி னேமி யதிரச்
சென்றிசின் வாழியோ ஸ்பனித் கடுநானே
யிடைச்சரத் தெழிவி யுறைத்தென மார்பிற்
குறும்பொறிக் கொண்ட சாந்தமொடு
நறுங்கண் னியன்கொ ஞேகோ யானே.” (ஏற்கூ—304.)

‘செல்லாது’ எனவும் பாடம்.

† ‘கானந்தானே’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘கானந்து வலங்தலை’ எனவும் பாடம்.

ஸ் ‘பனிகடி கேளே’ எனவும் பாடம்.

இந் நற்றினை வரவுகண்டோர் கூறியது.

“ *இனைந்துவொக் தழுதன னினைந்துநி இயிர்த்தன
வெள்லையு மிரவுங் கழிந்தன வென்றெண்ணி யெல்லிரா
நல்கிய கேள்வ னிவங்மன்ற மெல்ல
மணியிற் பிறந்தீர் போலத் துணிவாக்
கலஞ்சிதை யில்லத்துக் காழ்கொண்டு தேற்றக்
கலங்கிய நீர்போற் றெளிந்து கல்மெற்றரு
ண்லெலழின் மார்பனைச் சார்ந்து.” (ஐ—142.)

இது பெருந்தினைக்கட் கண்டோர் கூறியது.

“ குரவை தழீஇயர் மரபுளி பாடித்
தேயா விழுப்புகழ்த் தெய்வும் பரவுது
மாசில்வான் முங்கீர் வளைஆய தொன்னில
மானுக் கிழமையொடு புணர்ந்த
வெங்கோ வாழியரிம் மலர்தலை யுலகே.” (ஐ—103.)

இச் சுரிதகத்துக் குரவையாடல் ஏறுகோடற் கைக்கிளையுள்
விராய்வங்தவாறுங் குரவைக்குரிய தெய்வத்தையன்றி அரசனை
வாழ்த்திய வாழ்த்து விராய்வங்தவாறுங் கொள்க. ‘விரவும்பொரு
ஞும் விரவு’ மெனவே ஆய்ச்சியர் குரவைக்குத்தல்லது வேட்டுவவரிக்
குரிய †வெறியாடல் விரவாதென்றுணர்க. இஃது எண்வகைச் சுவை
யான் வரும் மெய்ப்பாடுங் கூத்தோடும் படுதலின் அச்சுவை பற்றி
வரும் மெய்ப்பாட்டிற்கும் உரித்தாயிற்று.

இனிக் ‘காவற்பாங்கின் ஆங்கோர் பக்கத்’திற் (தொல்-பொ-
அக-41.) றலைவன் கூறியவற்றைக் கற்பியலுள், ‘தலைவன் பகுதியி
னீங்கிய தகுதி’க்கட், (தொல்-பொ-கற்-6.) டலைவி பரத்தையராகக்
கூறுவனவும் இச்சுத்திரத்தான் அமைக்க. அவை மருதக்கலியுட்
கூடவுட்பாட்டுமுதலியன. அவற்றை ஆண்டுக்காட்டுதும், கண்டுணர்க.

இனித் தலைவி கற்பியுட் பிரிவாற்றுது எம்மையும் உடன்
கொண்டு சென்மினென்பனவும் அவன் அவட்கு மறுத்துக்கூறுவன
வும் இதனுன் ஹமைக்க.

‘இனைந்து னைங்’ தெனவும் பாடம்.

† ‘வெறியாட்டு’ எனவும் பாடம்.

‡ மருதக்கலி—28 ஆவது செய்யுன்.

—தாரணம்:—

“மன்றயா மறல்கவர மாரி வறப்ப
வரையோக் கருஞ்சுரத் தாரிசிடச் செல்வோர்
சுறையம்பு முழ்க்க சுருங்கிப் புறையேர்த
முன்னீர் வறப்பப் புலர்வாடு நாலிற்குந்
தண்ணீர் பெருாத் தடுமாற் ராஞ்சுறயரங்
கண்ணீர் நீணக்குங் கடுமைய ஈடுடென்று
வெண்ணீர் ரயியாதிர் போல விலைவகூறி
னின்னீர் வல்ல தெங்தகா யெம்மையு
மன்பநக் குழுதே யாற்றிடை நும்பொடு
துண்பங் துணையாக நாடி ஏதுவல்ல
தின்பழு முன்போ வெமக்கு.” (எ—6.)

இத் தலி எம்மையும் உடன்கொண்டு சென்யினென்றது.

“செருமிகு சினவேந்தன்” என்னும் பாலைக்கலியுள்,

“ எல்வளை யெம்பொடு நீவரின் யாழிலின்
மெல்லியன் மேவந் சீற்றித் தாமரை
யல்லிசே ராயித முரக்குத்தோய்க் தகவுபோலக்
கல்லுறி எவ்வடி கறுக்கு வல்லவோ.” (எ—13.)

இது தலைவிக்குத் தலைவன் உடன் போக்கு மறுத்துக் கூறியது.
இதன் சரிதகத்து,

“ துணையவை காதலர் உறவின் வினைவயிற்
பிரிகுவ ரெனப்பெரி தழியாதி” (எ—13.)

என வினைவயிற்பிரிவு கூறலின் இது கற்பிற் கூறியதாயிற்று.

இன்னும் இச்சுத்திரத்தான் அமைத்தற்குரிய கிளவிகளாய்
வருவனவெல்லாம் அமைத்துக்கொள்க. (சடு)

46. உள்ளந்தை யுவம மேஜை யுவமமெனத்
தள்ளா தாகுந் துணையுணர் வகையே.

இஃங்து உவமனியலுள் அகத்தினைக் *கைகோள் இரண்டற்கும்
பெருவகையான் உரியதொன்று கூறுகின்றது.

கைகோள்-ஒழுவோற, காலு கற்பு எனக் கைகோளிரண்டு,

இதன்பொருள்:—உள்ளுறை உவமம் ஏன் உவமம் என—மேற் கூறும் உள்ளுறையுவமங்தான் ஏனையுவமமென்று கூறும்படி; உவமம் யும் உவமிக்கப்படும் பொருளுமாய் நின்றது : தினை உணர் வகை தள்ளாது ஆகும்—அகத்தினை உணர்தற்குக் கருவியாகிய உள்ளுறை உவமம்போல எல்லாத் தினையையும் உணருங் கூற்றைத் தள்ளாதாய் வரும் ; *நல்லிசைப்புலவர் செய்யுட்செய்யின் என்றவாறு.

எனவே ஏனையோர் செய்யிற் ரூதுணரும் வகைத்தாய் சிற்கும் என்றவாறும்.

உதாரணம்.—

“விரித்திர் மண்டிலம் வியல்விசம் பூர்தாப்
புரிதலை தளையவிழ்ந்த பூவங்கட்ட புணர்த்தாடி
வரிவண்டு வாய்க்குழும் வளக்கெழு பொய்கையுட்
ஒனிசிறந் திழிதருங் கண்ணுவீர நற்வார
வினிதமர் காதல னிறைஞ்சித்தன் னடிசேர்பு
னனிவிரைங் தளித்தல் னகுபவண் முகம்போலப்
பனிதொரு திறம்வாரப் பாசடைத் தாமரைத்
தனிமலர் தளைவிழுங் தண்டிறை நல்லூர்.” (வ—71.)

என்பது விரியுங் கதிரையுடைய இளாஞாயிறு விசம்பிலே பரவா சிற்க, விடியற்காலத்தே இதழ்கண் முறுக்குண்ட தலைகள் அம்முற க்கு கெங்கும்த செவ்விப்பூவிடத்துக் கள்ளை வண்டு நகர்ந்து விளையாடி அதனும் அமையாது பின்னும் நகர்தற்கு அவ்விடத்தைச் சூழ்ந்து திரியும் அச்செல்வமிக்க பொய்கையுட் பசிய-இலைக்கு ஞடனின்ற தாமரைத்தனிமலர் தனக்கு வருத்தன்று செய்யும் பளி ஒரு கூற்றிலே வடியாசிற்கத் தான் மிகச்செவ்வியின்றி அலருங் துறையினையுடைய ஊர் என்றவாறு.

இதனுள் வைகறைக்காலத்து மனைவயிற் செல்லாது இளைய செவ்வியையுடைய பரத்தையரைப் புணர்ந்து விளையாடி அதனும் அமையாது பின்னும் அவரைப் புணர்தற்குச் சூழ்ந்துதிரின்ற இவ்வுரிடத்தே சின்னைப்பெறுது சுற்றத்திடத்தேயிருந்து கண்ணீர் வாராசிற்க நீ ஒருங்கால் அளித்தலிற் சிறிது செவ்விபெற்றாயிருக் கும்படி வைத்த தலையைப்போலே எம்மையும் வைக்கின்றுபென்று காமக்கிழுத்தி உள்ளுறையுவமங் கூறினால். துளிமிகுதலாலே பெருக்

கு மாறுது வீழ்கின்ற கண்ணீர் காமத்தீயாற் சுவறி அறுதலை உடைத் தாயொழுக அவ்வருத்தத்தைக் கண்டு விரைந்து கணவன் அருளு தனிற் சிறிது மகிழ்பவண் முகம்போல என்ற ஏனையுவமங் தாமரை மலர் பனிவாரத் தலைவிடுமென்ற உள்ளுறையுவமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்குச் சிறப்புக்கொடுத்து சின்றது.

இஃப்து,

“உடனுறையுவமஞ் சட்டுநகை சிறப்பெனக் கெடலரு மரபி இருங்குறை யெங்டே.” (தெ-பெ-பெ-48.)

என்ற பொருளியற் சூத்திரத்திற் சிறப்பென்ற உள்ளுறை. இவ் வேணையுவமம் உள்ளுறையுவமத்திற்குச் சிறப்புக்கொடுத்து உள்ளுறையுவமம்போலத் துணையுணர்தலைத் தள்ளாது சின்றவாறு காண்க.

இஃப்து,

“ இனிதறு கிளவியுங் துணியறு கிளவியு
முவம மருங்கிற் ரேஞ்சு மென்ப.” (தெ-பெ-பெ-28.)

என உவமப்போலிக்குக் கூறுதலின் அவ்விரண்டுங் தோன்றி

“ ஏனேருக் கெல்லா மிடம்வரை வின்றே.” (தெ-பெ-பெ-27.)

என்று உவமப்போலியிற் கூறுதலாற் காமக்கிழுத்தியும் உள்ளுறையுவமங் கூறினால்.

சூறிஞ்சியிலும் மருதத்திலும் நெய்தலிலும் இவ்வாறு வரும் சூம்,

“யானே ஈண்டை யேனே யென்னலனே
யேனேல் காவலர் சவுலெனு வெரிடுக்
கான யானை கைவிடு பசுக்கழை
மீனைற் தூண்டிலி னிவுக்கும்
கானக நாட்டு டாண்டொழிக் தன்றே.” (கா-54.)

என்னும் இக் குறுந்தோகைப்பால வருவனவும் தான் அஸுமக்க. பேராசிரியரும் இப்பாட்டின் ‘மீனைற் தூண்டி’ வென்றதனை ஏனையுவமமென்றார்.

இனித் தள்ளாதென்றதனுனே, “பாஅ ஸஞ்செகி” என்னும் பாலீக்கலியுட் (4) டாழிசை மூண்றும் ஏனையுவமமாய் சின்று

கருப்பொருளாடு கூடிச் சிறப்பொது தானே தினைப்பொருள் தோன்றுவித்து நிற்பன போல்வனவும், “கரைசேர்வேழங் கரும்பிற் பூக்குஞ் துறைகெ மூரன்” (ஜங்குற—12.) என்றாற்போலக் கருப்பொருள் தானே உவமாய் சின்று உள்ளுறைப்பொருள் தருவனவும், பிறவும் வேறுபட வருவனவும் இதனுண் அமைக்க. இது புறத்திற் கும் பொது. இதனுண் உள்ளுறையுவமும், ஏனையுவமமுமென உவமம் இரண்டேயென்பது கூறினார். (சங்)

47. உள்ளுறை தெய்வ மொழிந்ததை நிலனைக் கொள்ளு மென்ப குறியறிந் தோரே.

இது முறையே உள்ளுறையுவமங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—உள்ளுறை—உள்ளுறையெனப்பட்ட உவமம்; தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலன் எனக் கொள்ளும் என்ப—தெய்வமுதலைய கருப்பொருளுட் பெய்வத்தை ஒழிந்து ஒழிந்த கருப்பொருள்களே தனக்குத் தோன்று நிலஞக்க கொண்டு புலப்படுமென்று கூறப்; குறி அறிந்தோரே—இலக்கணம் அறிந்தோர் என்றவாறு.

எனவே உணவு முதலைய பற்றிய அப்பொருணிகழ்ச்சி பிற தொன்றற்கு உவமையாகச் செய்தல் உள்ளுறையுவமமாயிற்று. .

உதாரணம்:—

“ ஒன்றே னல்லே னென்றுவென் குன்றத்துப்
பொருகளிறு மிதித்த கெரிதாள் வேங்கை
குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மார்
சின்றுகொய மலரு நாட்டே
டொன்றேன் ரேஷி மற்றேஷி னுனே.” (ஹ—208.)

இக் குறுந்தோகை பிறதொன்றின் பொருட்டுப் பொருகின்ற யானையான் மிதிப்புண்ட வேங்கை நசையற உணங்காது மலர்கோய் வார்க்கு எளிதாகி நின்று பூக்கும் நாட்டெனன்றதனுனே தலைவன் நுகருங் காரணத்தானன்றி வந்து எதிர்ப்பட்டுப் புனர்ந்து நீங்குவான் நம்மை இறந்துபாடு *செய்யியாது ஆற்றுவித்துப் போயினுனெனவும், அதனுனே நாழும் உயிர்தாங்கி யிருந்து பலராஜும் அலைப்புண்ணுகின்

*‘செய்யாது’ எனவும் பாடம்.

றனம் வேங்கைமரம்போல எனவும், உள்ளத்தான் உவமங்கொள்ள வைத்தவாறு காண்க.

ஒழிந்தனவும் வந்துழிக் காண்க.

இனி அஃது உள்ளத்தான் உய்த்துனரவேண்டுமென மேற் கூறுகின்றார். (என.)

48. உள்ளுறுத் திதனே டொத்துப்பொருண் முடிகென வுள்ளுறுத் திறுவதை யுள்ளுறை யுவமம்.

இதுவும் அங்கனம் பிறந்த *உள்ளுறையுவமத்தினைப் பொருட்கு உபகாரம்பட உவமங்கொள்ளுமாறு கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—இதனேடு ஒத்துப் பொருள் முடிகென உள்ளுறுத்துயான் புலப்படக் கூறுகின்ற இவ்வுவமத்தோடே புலப்படக் கூறுத உவமிக்கப்படும் பொருள் ஒத்துமுடிவதாகவென்று புலவன் தன் உள்ளத்தே கருதி; உள்ளுறுத்து இறுவதை உள்ளுறை உவமம்-தான் அங்கனங்கருதும் மாத்திரையேயன்றியுங் கேட்டோர் மனத் தின்கண்ணும் அவ்வாறே சிகம்த்துவித்து அங்கனம் உணர்த்துதற்கு உறுப்பாகிய சொல்லெல்லாம் சிறையக்கொண்டு முடிவது உள்ளுறை யுவமம் என்றவாறு.

இதனுடே புலவன் தான் கருதியது கூறுதவழியுங் கேட்டோர் இவன் கருதிய பொருள் சுதென்றாய்ந்து கோடற்குக் கருவியாகிய சிலசொற் கிடப்பச் செய்தல் வேண்டுமென்பது கருத்தாயிற்று.

அது,

“ வீங்குகி ரவிழ்வீலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட
ஞாக்கர் மலர்குழ்தக் தார்புகுங்த வரிவன்
டோக்குய ரெழில்யானைக் கனைக்டாக் கமழ்னாற்ற
மாக்கவை விருந்தாற்றப் பகல்லிக் கங்குலான்
வீங்கிறை வடுக்கொள் வீழுங்கப் புணர்க்கவர்
தெங்கமழ் கதுப்பிலு ஏரும்பலிழ் ஏறுமல்லை
பாய்ந்து திப் படர்தீர்க்கு பண்டுதா மரீழிய
பூம்பொய்க்கை மறந்துள்ளாப் புனவனி கல்லூர.” (எ-66.)

‘உள்ளுறையுவம் ஜங்தினை’ எனவும் பாடம்.

† ‘உள்ளே’ எனவும் பாடம்.

இதனால், விக்குரீர் பரத்தையர் சேரியாகவும், அதன்கண் அவிழ்ந்த லீலப்பூக் காமச்செவ்வி சிகழும் பரத்தையராகவும், பகர்பவர் பரத்தையரைத் தேரேற்றிக்கொண்டு வரும் பாண்முதலிய வாயில் களாகவும், அம்மலைரச் சூழ்ந்த வண்டு தலைவனுகவும், யானையின் கடாத்தை ஆண்டுறைந்த வண்டுகள் வந்த வண்டுக்கு விருந்தாற்று தல் பகற்பொழுது புணர்கின்ற சேரிப் பரத்தையர் தமது ஸலத்தை அத் தலைவனை நகர்வித்தலாகவங், கங்குளின் வண்டு மூல்லையை ஊது தல் இற்பரத்தையருடன் இரவு துயிலுறுத லாகவும், பண்டு மருவிய பொய்க்கையை மறத்தல் தலைவிணையை மறத்தலாகவும், பொருள் தங்கு ஆண்டிப் புலப்படக் கூறிய கருப்பொருள்கள் புலப்படக் கூருத மரு தத்தினைப் பொருட்கு உவமமாய்க் கேட்டோதுள்ளத்தே விளக்கி விண்றவாறு காண்க.

பிறவும் இவ்வாறு வருவனவெல்லாம் இதனால் அமைக்க. இங்னாங் கோடலருமைநோக்கித் 'துணிவொடு வருங்க துணிவி னேர கொளினே' (தொல்-பொ-உவ-23.) என்றார். (சஅ)

49. ஏனை யுவமந் தா னுணர் வகைத்தே.

இஃஂது ஒழிந்த உவமங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—ஒழிந்த உவமம் உள்ளத்தான் உணர வேண்டாது சொல்லிய சொற்றிருட்டே பற்றுக்கோடாகத் தானே உணரசிற்குங் கூறுபாட்டிற்று என்றவாறு.

*பவளம்போலும் வாய் என்றவழிப் பவளமே கூறி வாய் கூற விடின் உள்ளுறையுவமமாம். †அவ்வாறின்றி உவமிக்கப்படும் பொருளாகிய வாயினையும் புலப்படக் கூறவின் ஏனையுவமமாயிற்று. அகத்தினைக்கு உரித்தல்லாத இதனையும் உடன்கூறினார் உவமம் இரண்ட்ல்தில்லையென வரையறுத்தற்கும், இதுதான் உள்ளுறை தழிலீ அகத்தினைக்குப் பயம்பட்டு வருமென்றற்கும். (சக)

50. காமஞ் சாலா விளமை யோள்வயி

னேமஞ் சாலா விடும்பை யெய்தி

* 'பவழம்' எனவும் பிரதிபேதமுண்டு,

† 'மற்றந்தீ' எனவும் பாடம்,

நன்மையுந் தீமையு மென்றிரு திறத்தாற்
றன்னெனு மவலொடுந் தருக்கிய புணர்த்துச்
சொல்லெதிர் பெருஅன் சொல்லி யின்புறல்
புல்வித் தோன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பே.

இது முன்னர் அகத்தினை எழுன விரீதி, அவற்றுள் நான் கற்கு நிலங்கூறிப், பாலையும் நான்கு நிலத்தும் வருமென்று கூறி, உரிப்பொருள்லாக் கைக்கிளை பெருந்தினையும் அங்கிலத்து மயங்கும் மயக்கமுங் கூறிக், கருப்பொருட்பகுதியுங் கூறிப், பின்னும் பாலைப்பொருளாகிய பிரிவெல்லாங் கூறி, அப் பகுதியாகிய கொண்டுதலைக்கழிவின்கட்ட கண்ட கூற்றுப்பகுதியுங் கூறி, அதனே பொத்த இலக்கணம்பற்றி மூல்கீழமுகலியவற்றிற்கு மரபுகூறி, எல்லாத்தினைக்கும் உவமம்பற்றிப் பொருள் அறியப்படுதலின் அவ்வவ மப்பகுதியுங் கூறி, இனிக் கைக்கிளையும் பெருந்தினையும் இப்பெற்றிய வென்பார் இச்சூத்திரத்தானே கைக்கிளைக்குச் சிறந்த பொருள் இதுவென்பது உணர்த்துகின்றார்.

இதன் பொருள்:—காமம் சாலா இளமையோள் வயின்—*காமக் குறிப்பிற்கு அமைதியில்லாத † இளமைப்பிராயத்தாள் ஒருத்தி கண்ணே; ஏமஞ்சாலா இடும்பை எய்தி—ஒருதலைவன் இவள் எனக்கு மனைக்கிழமுத்தியாக யான் கோடல் வேண்டுமெனக் கருதி மருந்து பிறிதலைப் பெருந்துய ரெய்தி; நன்மையும் தீமையும் என்று இருதிறத்தால் தன்னெனும் அவலொடும் தருக்கிய புணர்த்து— தனது நன்மையும் அவளது தீங்கையுமென்கின்ற இரண்டு கூற்றுன் மிகப்பெருக்கிய சொற்களைத் தன்னெனும் அவலோடுங்கூட்டிச் சொல்லி; சொல்னதிர்பெருஅன் சொல்லி இன்புறல்—அச்சொல் அதற்கு எதிர்மொழி பெறுதே பின்னுங் தானே சொல்லி இன்புற தல்; புல்வித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே—பொருந்தித் தோன்றுங் கைக்கிளைக் குறிப்பு என்றவாறு.

அவளுந் தமருந் தீங்குசெய்தாராக அவலோடு தீங்கைப் புணர்த்துந், ° தான் ஏதஞ்செய்யாது தீங்குபட்டானுகத் தன்னெடு நன்மையைப் புணர்த்தும் என சிரனிறையாக உரைக்க. இருதிறத் தாற் றருக்கிய எனக்

* ‘ாமக்குறிப்பினமைதி’ என்வும் பாடம்.

† ‘இளமைப் பருவத்தாள்’ என்வும் பாடம்.

உதாரணம்:—

“வாருறு வணரைம்பால் வணக்கிறை கெடுமென்கேடு
பேரெழுன் மலருண்கட் பினையெழுன் மானேஞ்சிற்
காரெதிர் தளிர்மேனிக் கவின்பெறு சடர்துதற்
கூரெயிற்று முகைவென்பற் கொடிபுரை நசப்பினும்
நேர்சிலம் பரியார்ப்ப சிரைதொடி வீசினை
யாருயிர் வெளவிக்கொண் டறிந்தியா திறப்பாய்கேன் ;
உள்ளுடைன் னுயிரையுண் இயவுணோய் கைம்பிக
வளமையா னுணராதாய் சின்றவ நில்லானும்
களைநரி னேந்தெய்யுங் கவின்றிச் தணிக்துதம்
வளமையாற் போத்தந்த நுமர்தவ நில்லென்பாய் ;
நடைமெலிங் தயர்வற்று காஞ்சுமென் னவியுணோய்
மடமையா ஹுணராதாய் சின்றவ நில்லானு
மிடைசில்லா தெய்க்குசின் னுருவறிங் தணிக்துதம்
முடையையாற் போத்தந்த நுமர்தவ நில்லென்பாய் ;
ஆல்லங்கார்ந் தழிபுக வணங்காகி யடருணோய்
சொல்லினு மறியாதாய் சின்றவ நில்லானு
பொல்லையே யுயிர்வெளவு முருவறிங் தணிக்துதன்
செல்வத்தாற் போத்தந்த நுமர்தவநில்லென்பாய் ;

எனவாங்கு,

ஒறுப்பின்யா வெறுப்பது நுமரையான் மற்றின்தோய்
பொறுக்கலாம் வரைத்தன்றிப் பெரிதாயிற் புனையிழாய்
மறுத்தில்லூர் மன்றத்து மடலேறி
சீற்குவென் போல்வென்யா னீப்பு பழியே.” (ஏ—58.)

எனத் தான் உயிர்கொடுத்தானாகத் தனது நன்மைக்குறி அவளது தீங்கெல்லாங் கூறுவான் மடலேறுவேன்போலுமென்று ஜூயுற் றுக் கூறியவாறு காண்க. அவளைச் சொல்லுதலே தனக்கிண்பமாத ஸிற் சொல்லி யின்புறலென்றார். இது புல்லித்தோன்றுங் கைக்கிணையெனவே காமஞ்சான்ற இளமையோள்கண் சிகழுங் கைக்கிணை இத்துணைச் சிறப்பின்றுயிற்று.

அஃது, “எல்லா விஃிதொத்தன்” என்னுங் தீர்ண்சிக்கலியுள்,

“இவடக்கை,
நாதவின் யார்க்குக் கொடுக்கும் விழுப்பொருள்

யாது³ வேண்டி யது;
 பேதாஅம்,
 பொருள் வேண்டும் புன்கண்மை மீண்டில்லை யாழி
 மருளின் மட்னோக்கி சின்றேழி யென்னை
 யருளியல் வேண்டுவல் யான்.” (எ-61.)

என வரும்.

இது கைகோளிரண்டினுங் கூறத்தகாத வாய்பாட்டாற் கூற
 வீற் கைக்கோளையென்றார். குறிப்பென்றதனாற் சொல்லி யின்புறி
 னுங் தலைவன்றன் குறிப்பு நிகழ்ந்தது புறத்தார்க்குப் புலனுகா
 தென்பதூலம் அகத்து நிகழ்ச்சி அறியும் மனைவியர்க்காயின் புலனு
 மென்பதூலங்கொள்க. அது “கிழுவோள் பிறள்குணம்” (தொல்-
 பொ-பொரு-40.) என்னும் பொருளியற்குத்திரத்து *இதுதும்.

காமஞ் சாலா இளமையோள்வயினெனப் பொதுப்படக் கூறிய
 அதனால் வினை வல பொங்காயினர் கண்ணும் இவ்விதி கொள்க.
 இதனைக் ‘காராரப்பெய்த கடிகொள் வியன்புலத்து’ என்னும் (9)
 முல்லைக்கல்லியான் உணர்க. (டு)

51. ஏறிய மடற்றிற மிளமை தீர்திறந்
 தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதிற
 மிக்க காமத்து மிடலோடு தொகைஇச்
 செப்பிய நான்கும் பெருந்தினைக் குறிப்பே.

இது முறையானே இறுதிசின்ற பெருந்தினையிலக்கணங் கூறு

-ஏறிய மடற்றிறம்—மடன்மா கூறுதலன்றி
 மட்டுலேறுதலும் ; இளமை தீர் திறம்—தலைவற்கு இளையளாகாது
 ஒத்த பருவத்தாளாதலும் ; தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்—
 இருபத்து நான்காம் மெய்ப்பாட்டில் நிகழ்ந்து ஏழாம் அவதிமுத
 லாக வரும் அறிவழிகுணன் உடையளாதலும்; மிக்க காமத்து மிட
 லோடு தொகைஇ—காயமிகுதியானே எதிர்ப்பட்டுழி வளித்திற்புணர்த

³‘இதுப’ எனவும் பாடம்.

† ‘பாங்கினோர்’ எனவும் பாடம்,

இன்பத்தோடே கூட்டப்பட்டு; செப்பிய நான்கும்—கந்தருவத்துட்பட்டு வழிஇயிற்றுகச் செப்பிய இங்கான்கும்; பெருந்தினைக் குறிப்

மடன்மா கூறுதல் கைக்கிளொயாம். மடற் றிறமென்றதனுள் அதன் திறமாகிய வரைபாய்த்தலுங் கொள்க. இளமைதீர்திறம் என் ரதனஞ் ரலைவன் முதிர்ச்சியும், இருவரும் முதிர்ந்தபருவத்துங் துற விண்பாற் சேறலின்றிக் காமதுகார்த்தலுங் கொள்க. காமத்து மிகு திறம் என்றதனஞ் சிறிது தேறப்படுதலுங் கொள்க.

இவை கந்தருவத்துட்படாவு வழிஇயின. இவற்றுள் ஏறிய மடற் றிறமுங் காமத்து மிகுதிறமும் புணர்ச்சிப்பின் சிக்ம்வனவாம்; அது, “மடன்மா கூறு மிடனுமா ருண்டே” (தொல்-பொ-கள்-11.) என்பதனால் ஏறுவலெனக்கூறி விடாதே ஏறுதலாம்.

உதாரணம்:—

வாழுமேயா சான்றவு பிரன்றும்
 பிறர்நோயுங் தங்நோய்போற் போற்றி யறன்றிதல்
 சான்றவர்க் கெல்லாங் கடனுடை விவ்விருந்த
 சான்றீர் நுமக்கொன் ரநிவறுப்பென் மான்ற
 துளியிடை மின்னுப்போற் ரேஞ்சி யொருத்தி
 யொளியோ ஒருவென்னைக் காட்டி யளியளென்
 வென்னுசாறு கொண்டா எதற்கொண்டு துஞ்சே
 னணியலங் காவிரைப் பூவோ பெடருக்கின்
 பினையலங் கண்ணி மிலைந்து மணியார்ப்ப
 வோங்கிரும் பெண்ணை மடலூர்க்கெத வெவ்வநோய்;
 தாங்குத ரேற்று விழும்பைக் குயிர்ப்பாக
 வீக்கிழழ மாதர் திறத்தொன்று நீக்காது
 பாடுவென் பாய்மா ஸிறுத்து;
 யாமத்து மெல்லையு மெவ்வத் திரையலைப்ப
 மாமேலே வென்று மடல்புணையா ஸிஂதுவேன்
 நேமொழி மாத குருஅ துறீஇய
 காமக் கடலகப் பட்டு;
 உய்யா வருநோய்க் குயவாகு மைய
 ஹரீஇயா ஸீத்தவிம் மா;
 காஞ்சுங் ரெள்ளக் கலங்குத் தலைவங்கெத
 னுணையின் முற்றி யுடைத்துள் எழித்தர

மாணிகழ மாதரா ஜேவரனக் காமன
தாணையால் வந்த படை ;
காமக் கடும்பஸ்கயிற் ரேஞ்சினேற் கேம
மெழினுத லீத்தவிம் மா ;
அகையெறி யானுதென் அருயிரெஞ்சம்
வகையினு இள்ளஞ் சுத்தரு மன்னோ
முகையே ரிலங்கையிற் ரின்னங்க மாதர்
தகையாற் ரலைக்கொண்ட வெஞ்ச ;
அழன்மன்ற காம வருநோய் சீழன்மன்ற
நோரிகழ யீத்தவிம் மா ;
ஆக்கதை,
யறிந்தனி ராயிற் சான்றவிர் தான்றவ
மொரீஇத் துறக்கத்தின் வழீஇ யான்ரே
ருள்ளிடப் பட்ட வரசைனப் பெயர்த்தவ
ருயர்சிலை யுலக முந்து யாக்கெகன்
துயர்சிலை தீர்த்த னுந்தலைக் கடனே.” (எ-139.)

இஃப்து ஏறிய மடற்றிறம்.

“உக்கத்து மேலு கடுவுயர்த்து வான்வாய
கொக்குரித் தண்ண கொடுமடாய் சின்னையான்
புக்கவல் புல்வினென்று குன்றம் புறமுல்வி
ஏக்குனுத்துப் புல்லுல மாற்றே ஏருள்மோ
பக்கத்துப் புல்லல் சிறிது.” (எ-94.)

இதனுட், கொக்குரித்தண்ண வென்பதனுற் ரேல் திரைந்தமை
றாலின் இளமைத்திறமாயிற்று.

“உளைத்தவர்க்கு முரையெல்லா சிற்க
முளைத்த முறவுலார்க் கெல்லாம்—வினைத்த
பழங்கள் எனைத்தாய்ப் படுகளி செய்யு
முழக்கு புன்னாரன் மூப்பு.”

“அரும்பிற்கு முன்டோ வலரது காற்றம்
பெருங்தோள் விறவி பின்கல்—சுரும்போ
ட்டிரும் புன்னாரற் காரமிர்த மன்றே
முதிரு முலையான் முயக்கு”

என்பனவும் அது.

“புரிவண்ட புணர்ச்சி” என்னும் (25) நேய்தற்பாட்டுக் காமத்து

மிகுதிறம். இதனைப் *பொருளியலுட் காட்டுதும். ஆண்டோதும் இலக்கணங்களுஞ் தோன்ற இதனுட் டெளிந்து கூறுவனவும் ஆண்டுக் காண்க.

“என யிஃதோத்த னணிலன் ரண்ணெடு
மேவேமென் பாரையு மேவினன் கைப்பற்று
மேவினு மேவாக் கடையு மஹவயல்லா
நியற்தி யானஃ தறிகல்லேன் பூவுமன்ற
மெல்லினர் செல்லாக் கொடியன்னூய் சின்னையான்
புல்லினி தாகலிற் புல்லினெ னெல்லா
தமக்கினி தென்று வலிதிற் பிறர்க்கின்னு
செய்வது நன்றாமோ மற்று.” (வ-62.)

இது மிக்க காமத்துமிடல்.

செப்பிய நான்கெனவே செப்பாதனவாய் அத்தினைக் கந்தருவ மாகக் கூறுகின்ற “பின்னர் நான்கும் பெருந்தினை பெறும்” (தொல்-பொ-கள்-14.) என்ற பெருந்தினையும் நான்கு உள்தென்று உணர்க, குறிப்பென்றதனுன் அந்நான்கும் பெருந்தினைக்குச் சிறந்தன வெனவும், ஈண்டுக் கூறியன கைக்கிளைக்குச் சிறந்தனவெனவும் கொள்க.

(துச)

52. முன்னைய நான்கு முன்னதற் கென்ப.

இது ‘முன்னைய மூன்றங் கைக்கிளைக் குறிப்பே’ (தொல்-பொ-கள்-14.) எனக் களவியலுட் கூறுஞ் சிறப்பில்லாக் கைக்கிளைபோ வன்றிக் காமஞ்சாலா இளமையோள்வயிற் கைக்கிளைபோல் இவை யுஞ் சிறந்தன எனவே எப்தாததெய்துவித்தது.

இதன்பொருள்:—இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு முன்னிகழ்ந்த காட்சியும் ஜீயமுந் தெரிதலுங் தேறலும் என்ற குறிப்பு நான்கும் நற் காமத்துக்கு இன்றியமையாது வருதலின் முற்கூறிய சிறப்புடை கைக்கிளையாதற்கு உரியவென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

களவியலுட் கூறுங் கைக்கிளைசிறப்பின்மையின் முன்னதற்குரிய வெனச் சிறப்பெய்துவித்தார். களவியலுள் ‘உத்த கிழவுளுங் கிழத்தி யுங் காண்ப’ (தொல்-பொ-கள்-2.) என்றது முதலாக இங்நான்குங்

* தொல்-பொ-பொருளியல்-42.

கூறுமாறு ஆண்ணோர்க். இவை தலைவி வேட்கைக் குறிப்புத் தன்மே னிகழ்வதனைத் தலைவன் அறிதற்குமுன்னே தன் காதனமிகுதியாற் கூறுவனவாதலிற் கைக்கிளையாயிற்று. இவை தலைவற்கே உரியவென் பது 'சிறந்துழி பயயங்கு சிறந்த தென்ப' (தொல்-பொ-கள்-3.) என் அன்று சூத்திரத்திற் கூறுதும். இவையும் புணர்ச்சி சிமித்தமாய்க் குறிஞ்சி யாகாவோவெனின், காட்சிப்பின் தோன்றிய ஜைமும் ஆராய்ச்சியுங் துணியும் என்றெனக் கோடற்கும் அன்றெனக் கோடற்கும் பொதுவாகவின் அவை ஒருதலையாக சிமித்தமாகா; வழிசிலைக் காட்சியே சிமித்தமாமென்றுனர்க். (இட)

53. நாடக வழக்கினும் மூலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கங்
கலியே பரிபாட்ட டாயிரு பாங்கினு
மூரிய தாகு மென்மனூர் புலவர்.

இது புலனெறிவழக்கம் இன்னதென்பதாலும், அது எடுவெனைத் தினைக்கு உரிமையுடைத்தென்பதாலும் இன்னசெய்யுட்கு உரித் தென்பதாலும் உனர்த்துதலிற்று.

இதன்பொருள்:—நாடகவழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்-புணைந்துரைவனகையானும் உலகவழக்கத்தானும் ; பாடல் சான்ற புல புலனெறி வழக்கம்-புலவராற் பாடுதற்கமைந்த புலவராற்றுவழக்கம் ; கலியே பரிபாட்டு அ இரு பாங்கினும் உரியது ஆகும் என்மனூர் புல வர்—கலியும் பரிபாடலுமென்கின்ற அவ்விரண்டு கூற்றுச் செய்யுளிடத்தும் நடத்தற்கு உரியதாமென்று கூறுவர் என்றவாறு.

இவற்றிற்கு உரித்தெனவே, அங்னம் உரித்தன்றிப் புலனெறி வழக்கம் ஒழிந்த பாட்டிற்கும் வருதலும், புலனெறிவழக்கம் அல்லாத பொருள் இவ்விரண்டிற்கும் வாராமையுங் கூறிற்று. இவை தேவாணிக்கு வருதலுங் கொச்சக்க கலி பொருள்வேறுபடுத வாங் செய்யுளியலுள் வரைந்து *லூதுதும். 'மக்கனுதலிய அக்னைந்தினையு' மீனா (தொல்-பொ-அக-54.) மேல்வரும் அதிகாரத்தாலும் இதனை அகத்தினையியலுள் வைத்தமையானும் அக்னைந்தினையாகிய காமப்பொருளே புலனெறி வழக்கத்திற்குப் பொருளென்றுனர்க்.

பாடல் சான்ற என்றதனுற் பாடலுள் அமைந்தனவெனவே பாடலுள் அமையாதனவும் உளவென்று கொள்ளவைத்தமையிற் கைக் கிளையும் பெருந்தினையும் பெரும்பான்மையும் உலகியல் பற்றிய புலிசெறி வழக்காய்ச் சிறுபான்மை வருமென்று கொள்க. செய்யு ஸியலுட் கூறிய முறைமையின்றி ஈண்டுக் கலியை முன்னேதியது கலியெல்லாம் ஜங்தினைப்பொருளாய் புலிசெறிவழக்கிற் காம முங், கைக்கிளை பெருந்தினையாகிய உலகியலே பற்றிய புலிசெறி வழக்கிற் காமமும்பற்றி வருமென்றற்கும், பரிபாடல் தெய்வ வாழ்த்து உட்படக் காமட்பொருள் குறித்து உலகியலேபற்றி வருமென்றற்கும் என்றனர்க.

ஆசிரியமும் வெண்பாவும் வஞ்சியும் அகம்புறமென்னும் இரண்டுற்கும் பொதுவாய் வருமாறு *நெடுங்தொகையும் புறமுங் கீழ்க் கணக்கும் மதுரைக்காஞ்சியும் பட்டினப்பாலையும் என்பனவற்றுட் கான்க. மருட்பாத் 'தானிதுவென்னுங் தனிசிலை' (தொல்-பொ-செய்-85.) இன்மையின் வரைநிலையின்று.

“மனைவை வயலை வேழஞ் சுற்றுங்
துறைகே மூரன் கொடுமை நாணி
நல்ல னென்றும் யாடோ
யல்ல னென்னுமென் நடவென் ரேளே” (கங்கு-11.)

இதனுள் முதல்கருவுரிப்பொருளென்ற மூன்றுங் கூறலின் நாடக வழக்குஞ், தலைவரைத் தலைவி கொடுமைக்கறல் உலகியலாகவின் உலகியல்வழக்கும் உடன்கூறிற்று. இவ்விரண்டுங் கூடிவருதலே பாடலுட் பயின்ற புலிசெறிவழக்கமெனப்படும். இவ்விரண்டினுடைய உலகியல் சிறத்தல் 'உயர்ந்தோர்களவி' (தொல்-பொ-பொரு-23.) என்னும் பொருளியற் சூத்திரத்தாலும் மரபியலாலும் பெறுதும்.

“முளிதயிர் மிகைங்த காங்தண் மெல்விரல்
கழுவற கலிக்கக் கூழாஅ தூரீஇக்
குல்ளை யுண்கண் குய்ப்புகை கமழுத்
தான்றழுங் தட்ட திம்புளிப் பாக
ரினிதெனக் கணவ னுண்டவி
ஹுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் ரெண்டுவதன் முகனே.” (ஞா-167.)

‘நெடுங்தொகை’ என்பது அகாானாறு.

† ‘கூழாஅ தூரீஇ’ எனவும் பாடம்,

இஃப்து உலகியலே வந்தது.

இனி அவ்வங் சிலத்து மக்களே தலைவராயக்கால் அவை உலகிய ஸேயாம்.

இனிக் கைக்கிளையுள் அசரமாகிய ஏறுகோடற் கைக்கிளை காமப்பொருளாகிய புலிசெறிவழக்கில் வருங்கான் மூல்லைசிலத்து ஆயரும் ஆய்ச்சியருங் கந்தருவமாகிய களவொழுக்கம் ஒழுகி வரை யுங்காலத்து அங்கிலத்தியல்புபற்றி ஏறுதழுவி வரைந்துகொள்வ ரெனப் புலிசெறிவழக்காகச்செய்தல் இக்கலிக்குரித்தென்று கோட்டும் பாடலுள் அமையாதன என்றதனுற்றெள்காள்க. அது “மலி திரையூர்த்து” என்னும் (4) மூல்லைக்கலையுள் “ஆங்கணபர்வர் தழுல்” என்னுந்துணையும் ஏறுதழுவியவாற்றைத் தோழி தலைவிக்குக்காட்டிக் கூறிப், “பாடுகம் வம்மின்” என்பதனுற் றலைவினைப் பாடுகம் வாவென்றாட்டு, அவ்வும் “நெற்றிச் சிவலை*** மகள்” “ஒருக்குநாமாடு *** மகன்” என்பனவற்றான் அலரச்சம் நீங்கினவாறும், அவன்றான் வருத்தியவாறுங் கூறிப் பாடியபின்னர்த், தோழி

“கோளரி தாக சிறுத் த கொலையேற்றுக
காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்றே
யார்வற் றெமர்கொடை நேர்ந்தா ரல்ரெடுத்த
ஞாரை யுச்சி மிதித்து” (ஸ 104.)

என *எமர் கொடைநேர்ந்தா ரெனக் கூறியவாறுங்கான்க.

இவ்வாறே இம்மூல்லைசிலத்து அகப்பொருளோடு கலந்துவருங் கைக்கிளை பிறவழுளா; அவையெல்லாம் இதனை அமைத்துக் கொள்க. புனைந்துரைவகையாற் கூறுபவென்றவிற் புலவர் இல்லனவுங் கூறுபவாலோவெனின், உலகத்தோர்க்கு நன்மைபயத்தற்கு கல்லோர்க்குள்ளனவற்றை ஒழுங்கோர் அழிந்தோழுகுதல் அறமெனக்கருதி அந்கல்லோர்க்குள்ளனவற்றிற் சிறிது இல்லனவுங் கூறுதலன்றி யாண்டும் எஞ்ஞான்றும் இல்லன கூறுரென்றற்கண்றே நாடகமென்னது வழக்கென்பாராயிற்றென்பது.

இவ்விகாரத்து நாடகவழக்கென்பன புணர்ச்சி உலகிற்கு பொதுவாயினும் மலைசார்ந்து சிகிழுமென்றால் காலம் வரைந்து உயர்ந்தோர் காமத்திற் குரியன வரைந்தும் மெய்ப்பாடுதோன்ற பிறவாறுங் கூறுஞ் செய்யுள்வழக்கம். இக்கருத்தானே ‘முதல்கடு வுரிப்பொரு ளென்றமுன்றே-நுவலுங் காலீ’ (தொல்-பொ-அக-3. என்று புகுந்தார் இவ்வாசிரியர்.

இப்புலனிலிவழக்கினை இல்லதினியது புலவரா ஞடப்பட்ட தென்னுமோவெனின், இல்லதென்று கேட்டோர்க்கு மெய்ப்பாடு பிறந்து இன்பஞ்செய்யா தாகலானும் உடன்கூறிய உலகியல்வழக் கத்தினை ஒழித்தல்வேண்டுமாகலானும் அது பொருந்தாது. அல்லது உம் அங்ஙனங்கொண்ட இறையனார்களாவியலுள்ளும்,

“வேந்துவினை யியற்கை பார்ப்பார்க் குரித்தே” (இறையன-37.)

“யரச ரல்லா வேனை யோர்க்கும்

புரைவ தென்ப வோரிடத் தான்” (இறையன-38.)

எனவும்,

“வேந்தற் குற்றழிப் பொருட்பினிப் பிரிவென் ருங்க விரண்டு மிழிந்தோர்க் குரிய.” (இறையன-39.)

எனவும் நான்கு வருணமுங் கூறி நால்வகைத் தலைமக்களையும் உணர்த்தலின் இல்லதென்பது தொல்லாசிரியர் * தமிழ்வழக்கன்றென மறுக்க. இக்கருத்தானே மேலும் ‘மக்க னுதலிய வகனைந் தினையும்’ (தொல்-பொ-அக-54.) என்பார்.

54. மக்க னுதலிய வகனைந் தினையுஞ்

சுட்டி யொருவர்ப் பெயர்கொளப் பெருஅர்.

இது முற்கூறிய புலனிலிவழக்கிற்குச் சிறந்த ஐந்தினைக்காவ தோர் வரையறை கூறுகின்றது.

நள:—மக்கள நுதலிய அகன் ஐந்தினையும்— கேள தலைமக்களாகக் கருதுதற்குரிய நடுவெணந்தினைக்கண் ஜும்; சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர் கொளப் பெருர்—தினைப்பெய்ராற் கூறி னன்றி ஒருவணையும் ஒருத்தியையும் விதந்து கூறி அவரது இயற்பெயர் கொள்ளப்பெறுர் என்றவாறு.

‘தமிழ் வழக்கன்று.’ எனவும் பாடும்,

இது நாடக வழக்குப்பற்றி விலக்கியது. அவை வெற்பன் துறைவன் கொடிச்சி கிழுத்தி யெனவரும். மக்கள் நுதலிய என்பத னுனே மக்கள்லாத தேவரும் நரகருங் தலைவராகக் கூறப்படாரென வும், அகணைந்திணையும் என்றநன்னே கைக்கிளையும் பெருந்திணையுஞ் சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொண்டுக் கொள்ளாதும் வருமெனவுங் கொள். அகணைந்திணையெனவே அகமென்பது நடிவுசின்ற ஐந்திணையா தலிற் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் அவற்றின் புறத்துசிற்றலின் அகப்புறமென்றும் பெயர்பெறுதலும் பெற்றும்.

ஒன்றி, அவை வரையறையுடைமை மேலைச் சூத்திரத்தான் க. “கன்று முண்ணுது கலத்தினும் படாது—ஙல்லான் நீம்பா னிலத்துக் * * * கணே.” இது (குறுங்-27.) வெள்ளிவிதியார் பாட்டு. “மள்ளர் குழிலை விழுவி னுனும் * * * மகணே” (குறுங்-31.) இது *காதலற்கெடுத்த ஆதிமந்தி பாட்டு. இவை தத்தம் பெயர்க்கறிற் புறமாமென் ரஞ்சி வாளாது கூறினார். ஆதிமந்தி தன்பெயராலுங் காதலனுகிய ஆட்டனத்தி பெயராலுங் கூறிற் காஞ்சிப்பாற்படும்.

“ஹதி மாந்தி போல

வேதஞ் சொல்லிப் பேது பெரிதுறவே” (அம்-236.)

எனவும்,

“வேள்ளி வீதியைப் போல நன்றாஞ்

செலவயர்க் கிளினால் யானே” (அம்-147.)

எனவும், அகத்திணைக்கட் சார்த்துவகையான் வந்தன அன்றித் தலைமைவகைபாக வந்தில் என்பது.

வருகின்ற (55) சூத்திரத்துப் ‘பொருந்தின்’ என்னும் இலேசா னே இச்சார்த்துவகை கோடும். இது பெயரெனப்பட்ட கருப்பொருளாதலிற் கூற்றிற்கு உரிய தோழியும் பாங்கனும் முதலிய வாயி லோரையும் பொதுப்பெயரானன்றி இயற் பெயர்த்தொடக்கத்தன கூறப் பெறுவதற்கு கொள்க.

.தாரணைம்:—

“முகிழ்முகிழ்த் தேவர வாயினு மூலையே
யரவெயிற் ரூடுக்கெமா டஞ்சதக் கனவே

*‘கலுமிங்க கண்ணன் காதலற் கெடுத்த-வாதிமந்திபோல்’ என்பது அகம்-236.
† ‘தலைவியாக’ எனவும் பாடம்.

களவுறி வாரா வாயினுக் கண்ணே
நமூறுதி வேவி ஞோக்கரி யவ்வே
யிளைய ஓயினு மணக்குதக் கிவனே
முளையில் செருப்பின் முதுக்குறைச் தனவே
யதனு, ஞோயில் ஓாகுக தில்ல
சாயிறைப் பனைத்தோ ஸீன்ற தாயே.”

இது சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொள்ளாக் கைக்கிளை.

“ஆள்வினை முடித்த வருக்தவ முனிவன்
வேங்வி போற்றிய விராம னவனே
மிதிலை முது ரெய்திய ஞான்றே
மதியுடம் பட்ட மக்கட் சிதை
கடுவிசை வின்ஞா ஞீடியொவி கோக்
கேட்ட பாம்பின் வாட்ட மெய்தித்
துயிலெழுந்து மயங்கின எதாஅன்று மயிலென
மகிழ்.....”

இது சுட்டி ஒருவர்பெயர் கொண்ட கைக்கிளை.

இஃது அசரமாகவின், முன்னைய முன்றுக் கைக்கிளையென்றத
ஞை கோடும் “யாமத்து மெல்லையும்” (நெய்தற்கவி- 22.) என்று
சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொள்ளாப் பெருந்தினை.

“பூண்டாழ் மார்பிற் பொருப்பிற் கோமாஞ்
பாண்டியன் மடமகள் பனைமுலைச் சாந்தம்
வேறு தொடங்கிய விகய னெஞ்சுச்
தாரழ லாற்று சை *.....
பொதியிற் சாந்த மெல்லாம் பொருதிரை
முத்தினு முழங்கழற் செந்திப்
பொத்துவது போதும் புலம்புமுங் துறத்தே.”

இது சுட்டி ஒருவர்பெயர்கொண்ட பெருந்தினை.

இவை சான்றேர் செய்யுளுட் பெருவரவிற்றின்மையினங்கேற
முற்குத்திரத்து முன்னும் பின்னும் இவற்றை வைத்ததென்பது.

“முட்காற் காரை முதுகனி யேய்ப்பத்
தெறிப்ப விளைந்த தீங்கட்ட டார
சிறுத்த வாய்ச் தலைச்செல வுண்டு
பச்சுன் றின்று பைச்செனம் பெருத்த

*முன் அச்செப் புத்தாத்திருள்ள ‘யோகியின்’ என்பது கடுவளில்லை.

வெச்சி வீர்க்கை விற்புறங் திமிரிப்
புலம்புக் கனனே புல்லனை காளை
யொருமுறை யுண்ணு வளவைப் பெருச்சை
ழூர்ப்புற நிறையத் தருகுவன் யார்க்குங்
தொடுத் தோம்புமதி முதுகட் சாடி
யாத்தரக் கழுமிய துகளன்
காய்தலு முண்டக் கன்னவும் போனே” (புற்-258.)

இது வெட்சித்தினை பெயர்கொள்ளாது வந்தது.

“முலைபொழி தீம்பான் மண்சேறு டடுப்ப
மலர்தலை யுலக மோம்பு மென்ப
பரிசிலைத் தொண்டைப் பல்லவ ஞுனையின்
வெட்சித் தாயத்து வில்லே ருழவர்
பொருந்தா வடிகர் முளைச்சரங்
கடங்கு கொண்ட பல்லா சிரையே.”

இது வேந்துனிடு தொழிற்கண் வேந்தனைப் பெயர்க்கூறிற்று.
ஒழுந்தனவும் புறத்தினையியலுட் கான்க. (நிச)

55. புறத்தினை மருங்கிற் பொருந்தி னல்ல தகத்தினை மருங்கி னளவுத விலவே.

இது புறத்தினைக்குத் தலைவர் ஒருவராதலும் பலராதலும் உரிப்
பொருட்குத் தலைவர் பலராகாமையுங் கூறவின் எய்தாததெப்பித்து
எய்தியது விலக்கிற்று.

யும் ஒருத்தியையும் விதந்துகறும் இயற்பெயர் அகத்தினைக் கண்
னே வந்து பொருந்துமாயின்; புறத்தினை அளவுதல் மருங்கின்
அல்லது இல—ஆண்டும் புறத்தினை கலத்தவிடத்தின் அல்லது வருத
வில்லை என்றவாறு.

எனவே, புறத்தினை கருப்பொருளாயும், அதுதான் உவம
மாயும் அகத்தினையுட் கலக்குமென்பதாலும் இதனுனே விரித்தாரா
யிற்று. அளவுமெனவே ஒருசெய்யுட்கண் னும் அப்புறத்தினையாகிய
இயற்பெயர்களுஞ் சிறப்புப்பெயர்களும் ஒன்றேயன்றிப் பலவும்
வருதலுங் கொள்க. ஒருவரென்பது அதிகாரப்பட்டமையின் அகத்
திற்குல்ரும் உரிப்பொருட்டப்பெயர் ஒன்றுதல் கொள்க.

உதாரணம்:—“வண்டுபடத் ததைந்த என்னும் (1) அகப் பாட்டினுள் “முருக னற்போர் கெடுவே எாவி *** யாங்கண்” எனவே புறத்தினைத் தலைவன் இயற்பெயர் ஒன்றே வந்தவாறும் அவன் சிலக் கருப்பொருளாய் அகத்திற்கு வந்தவாறும் உரிப்பொருட்டலைவன் ஒருவனேயானவாறும் காண்க. “எவ்வி யிழந்த வறுமையர் பானர்—பூவில் வறுந்தலே.....போலப்-புல்லென்று” (குறுங்-19) என்பது கருப்பொருளுவமமாய் வந்தது.

“கேள்கே ஞேறவும்” என்னும் (93) அகப்பாட்டுப் புறத்தினைத் தலைவர் பலராய் அகத்தினைக்கண் அளவிலானது. புறத்தினைக்கண் இயற்பெயர் அளவிலிரும் என்பதனாலே “முரசகடிப் பிகுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவும்” என்னும் (158) புறப்பாட்டு “எழுவர் மாய்ந்த பின்றை” எனப் புறத்தினைத் தலைவர் பலராய் வந்தது. பிறவும் இவ்வாறு வருவன் இதனால் அமைக்க.

இன்னும் இதனாலே அங்புறமாகிய கைக்கிளைபெருந்தினைக் கும் *இப்பன்மை சிறுபான்மை கொள்க.

உதாரணம்:—

“ஏறும் வருந்தின வாயரும் புண்கார்ந்தார்
நாறிருக் கந்தற் பொதுமகளி ரெல்லாரு
மூல்லையான் தன்பொழில் புக்கார் பொதுவரோ
டெல்லாம் புணர்குறி கொண்டு.” (ஈ-101.)

†பொருந்தின் எனவே தானுங் தண்ணெடு பொருந்துவதுலம் என இரண்டாக்கிச் சார்த்துவகையான் வரும் பெயர்க்குங் கொள்க. நாடகவழக்கினுளது முன்னர்ச் சூத்திரத்துட்காட்டினும். †

பெயர்கள் ६பலவாதவின் இலவெனப் பன்மைக்ரினூர். (குடு)

முதலாவது அகத்தினையியற்கு, ஆசிரியன்-
பாரத்துவாசி-நஷ்சின்ர்க்கினியார் செய்த காண்டிகை

முடிந்தது.

* ‘இப்பான்மை’ எனவும் பாடம்.

† ‘பொருந்துதல்’ எனவும் பாடம்.

‡ “அகத்தினைக்கட் சார்த்துவகையான் வந்தனவன்றித் தலைமைவகையாக வந்தில் வென்பது. வருகின்ற சூத்திரத்துப் பொருந்தின் எந்ற இலோசா னே இச்சார்த்துவகை கோடும்” என்றார், (தொல்-பொ-அக-54).

§ ‘பலவெங்பது பற்றி’ எனவும் பாடம்.

இரண்டாவது

புறத்தினை யிலக்கணந் திறப்படக் கிளப்பின்

56. அகத்தினை மருங்கி னரிபு வணர்ந்தோர்
புறத்தினை யிலக்கணந் திறப்படக் கிளப்பின்
வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே
யுட்குவரத் தோன்று மீரேழ் துறைத்தே.

இல்லோத்து முற்கூறிய அகத்தினை ஏழங்கும் புறமாகிய புறத் தினையிலக்கணம் உணர்த்தினமையிற் புறத்தினையியலென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. புறமாகிய தினையெனப் பண்புத்தொகையாம். அதனை *'முற்படக் கிளங்கு' (தொல்-பொ-அகத்-1.) என்புழிப் பிற்படக் கிளங்கணவும் உளவெனத் தோற்றுவாய் செய்து போந்து அவற்றை இலக்கணங்களும் பெயரும் முறையுந் தொன்கடும் வருகின்ற சூத்திரங்களாற் றிறப்படக் கூறுவல் என்றலின் மேலதனேடு இயைபுடைத்தாயிற்று. இச்சூத்திரம் முற்கூறிய குறிஞ்சித்தினைக் குப்புறன் வெட்சித்தினை என்பதாலும் அது தான் இப்பகுதித்தென் பதாலும் உணர்த்துதனுதலிற்று.

இதன் பொருள்:—அகத்தினை மருங்கின் அரில் தப உணர்ந்தோர் புறத்தினை இலக்கணம் திறப்படக் கிளப்பின்—அகத்தினை யென்னும் பொருட்கட்ட பிணக்கற அறிந்தோர் கூறிய புறத்தினை யது இலக்கணத்தைக் கூறுபட ஆராய்ந்து கூறின்; வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே—வெட்சியெனப் பட்ட புறத்தினை குறிஞ்சி யெனப்பட்ட அகத்தினைக்குப் புறனும்; உட்குவரத் தோன்றும் ஈரேழ் துறைத்தே—அது தான் அஞ்சதகத் தோன்றும் பதினுன்கு துறையினையுடைத்து என்றவாறு.

அகத்தினைக்கண் முதல்கருவரிப்பொருள்கூறிய குறிஞ்சிமுல்லை மருதம் செய்தல் என்பனவற்றிற்கு வெட்சி வள்ளி உழினால் தும்பை யென்பன அவ்வாலக்கணங்களோடு ஒருபுடை யொப்புமைபற்றிச் சார்புடையாதலும் சிலமில்லாத பாலை பெருங்தினை கைக்கினை

யென்பனவற்றிற்கு வாகையும் காஞ்சியும் பாடாண்டினையும் பெற்ற இலக்கணத்தோடு ஒருபுடைபொப்புமையுற்றிச் சார்புடைய வாதலுங் கூறுதற்கு அரியபவுணர்ந்தோரென்றார். ஒன்று ஒன்றாக கூக்காரணமாயாறு அவ்வச்சுக்கிரங்களுட் கூறுதும். தானேயேன் ஒர் புறத்தினை பலவற்றுள் ஒன்றை வாங்குதலின். பாடாண்டினை ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃப்தொக்கும். களவொழுக்கமுங் கங்குற் காலமுங் காவலர் கடுகினுங் தான் கருதிய பொருளை இரவின்கண் முடித்து *மீடலும் போல்வன ஒத்தலின் வெட்சி குறிஞ்சிக்குப் புற சென்றார். வெட்சித்தினையாவது களவின்கண் சிரைகொள்ளும்போது ஒழுக்கம்: இதற்கு அப்பூச் சூழதலும் உரித்தென்றுகொள்க. வேற் றப்புலத்து வாழும் பார்ப்பார் முகவியோர் அஞ்சி அரண்சேர்வதோர் உபாயமாதனின் உட்குவரத்தோன்றுமென்றார். மக்களும் மாவும் முதலியன சென்று கீருண்ணுங் துறைபோலப் பலவகைப்பட்டபொரு ஞும் ஒருவகைப்பட்டு இயங்குதலாகு மார்க்கமாதலிற் ரூறையென்றார்; எல்லாவழியும் மென்பதனை எல்லாத்துறையுங் காவலபோற்றினார் என்பவாகவின். எனவே, தினையுங் துறையுங் கொண்டாராயிற்று. அகத்தினைக்குத் துறை யுட்பகுதிகளைல்லாம் விரித்துக்கூறிப் பின் னும் பன்முறையாற் பீரங்குதுபட்டு வரம்பிகங்தனவற்றையுங் தொகுத் துத் துறைப்படுத்துக் கிளவி கூறுக என்றாகுச் செய்யுளியலுள் துறையென்பது உறுப்பாகக் கூறினார். புறத்தினைக்கு அங்கனப் பரங்குதுபட விரித்தோதாது தொகுத்து இலக்கணஞ்செய்தாராயினுப் புறத்தினைக்குத் துறையெனப்பெயராகக் கொடுத்தார். இதனுடைன் அகப் பொருட்பகுதி பலவாயினும் ஒருசெய்யுட் பலபொருள் சிராஅய்வரி னும் ஒருதுறையாயினாற்போலப் புறத்தினைக்கும் அவ்வப்பொருட் பகுதியும் ஒரு துறையாதலும் ஒரு செய்யுட் பலதுறை ஒருங்குவங் தும் ஒரு துறைப்படுதலுங் கொள்க. இன்னும் இதனுடைன் அகத்தினைக்கு உரியனவெல்லாம் புறத்தினைக்குங் கொள்க. (க)

57. வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் கௌவி
ஞதந் தோம்பன் மேவற் றுகும்.

'மீட்டலும்' எனவும் பாடம்.

८ 'பரங்கனாய்' எனவும் பாடம்.

இது வெட்சியெனக் கூறிய புறத்தினைக்குப் பொது இலக்கணங்கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—வேந்து விடு முனைஞர்—வேந்தனால் விடப்பட்டு முனைப்புலங்காத்திருந்த *தண்டத்தலைவர் ; வேற்றுப்புலக்களாயின்-பகைசில்தே சென்று களாவினாலே; ஆதந்தோம்பல் மேவற்றூகும்—ஆசிரையைக் கொண்டுபோந்து பாதுகாத்தலைப் பொருந்து தலையுடைத்தாகும் வெட்சித்தினை என்றவாறு.

களாவுரிகழ்கின்ற குறிஞ்சிப்பொருளாகிய கந்தருவமணம் வேத விதியானே இல்லறமாயினுற்போல இருபெருவீர்தர் பொருவது கருதியக்கால் ஒருவர் ஒருவர்காட்டு வாழும் அந்தனரும் ஆவும் முதலியன தீங்குசெய்யத் தகாத சாதிகளை ஆண்டுகின்றும் அகற்றல்வேண்டிப் போதருகவெனப் புதறலும், அங்கனம் போதருதற்கு அறிவில்லாத ஆவினைக் களாவினுற் றுமே கொண்டுவந்து பாதுகாத்தலுந்திதெனப்படாது அறமேயாம் என்றஞ்சு ஆகந்தோம்ப வென்றார்.

அது,

“ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்கனும்
பெண்டரும் பிணியுடையரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நாக்குக்கட னிறக்கும்
பொன்போற் புல்வர்ப் பெருஷ தீரு
மெம்மெபு கடலிடுது தும்மரண் சேர்வினேன
வறத்தாற நவலும் பூட்டை மற்சின்” (பும் 9.)

எனச் சான்றேர் கூறியவாற்றானுணர்க. மன்னுயிர் காக்கும் அங்புடை வேந்தற்கு மறத்துறையிலும் அறமேசிகழும் என்றஞ்சு மேவற்றூகுமென்றார். அகநாட்டன்றிப் புறஞ்சிறைப்பாடியில் ஆசிரை காக்குங் காவலரைக் கொன்றே சிரைகொள்ள வேண்டுதலின் ட்டார் கொலையுங் கூறினார். வேந்துவிடு வினைஞர் என்னது முனைஞர் என்றதனாலே டுமுனைப்புலங்காத்திருந்தோர் தாமே சென்று சிரை

* ‘தண்டலைத்தலைவர்’ என்ற பாடமே பல எட்டுப் பிரதிகளில் உள்ளது.

† ‘ஊர்தொலையாடோன் பூசன்மாற்றே’ என்புழிக் கான்க. (தொல்பொ-புறஃ-3.) ஊர்கொலை:—

“விறைபரி கடலி யல்லுடை மறவர்

குரையழ னடப்பக் குறம்பெறித்தன்று”

என்பது புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, வெட்சி-6.

‡ ‘முனைபார்த்திருந்தோர்’ எனவும் பாடும்,

கோடலும் குறிசிலமன்னர் சிரைகோடலும் எனைமறவர் முதலியோர் நிரைகோடலுமாகிய வேத்தியல் அல்லாத பொதுவியலும்கொள்க, முன்னர் (தொல்-பொ-புறத்-1.) வெட்சி குறிஞ்சிக்குப் புறவெனனக் களவுக்கறிய அதனுணே அகத்திற்கு எனைத்தினைக்கண்ணுங் களவு நிகழ்ந்தாற்போலப் புறத்தினையேழுங்குங் களவுக்கமுங்கள் லென்று ஜூபுற் மானுக்கற்கு வெட்சிக்கே களவு உள்ளதென்று துணிவுறுத் தற்கு மீட்டுங் களவினென்று இத்தினைக்கே களவு உளதாக வரைங் தோதினார். வேந்துவிடு முனைஞர் என்றமையான் இருபெருவேந்த ருங் தண்டத்தலைவரை ஏவி விடுவரென்றும், ஆதந்தோம்பும் என்றது னாற் களவின்கட்ட கொண்ட ஆவினை மீட்டுத் தங்தோம்புமென்றும், பொருள் கூறுமாறு சூத்திரஞ் செப்தாராகவின் இருபெருவேந்தர் தண்டத்தலைவரும் அவரேவலான் சிரைகோடற்கும் மீட்டற்கும் உரியராயினார்; ஆகவே இருவர்க்குங் கோடற்றிருமில் உளதாயிற் ருதலின் அடித்துக் கோடலும் மீட்டுக் கோடலும் வெட்சி யாயின. ஆயின் *மீட்டல் கரங்கை* என்பரால் எனின், அதனையும் இச் சூத்திரத்தாலும் வருகின்ற சூத்திரத்தாலும் வெட்சியென்றே ஆசிரியர் கொண்டார். மீட்டலை வெட்சிக்கரங்கை என்பாரும் உள்ளர். மீட்டலைக் கரங்கையென்பார்க்கு அது சினையாயிற் குறிஞ்சிக்குப் புறநகாமை உணர்க. களவினென்பதற்குக் களவினுனென வங் களவின்கணைவும் இருபொருட்டாகக்கூறுதல் உய்த்துக் கொண்டுணர்தலென்னும் உத்தியாம். புறப்பொருட்குரிய அறங்கும் பொருளுங்கூறத்தொடங்கி ஈண்டு அறத்தாற் பொருளீட்டுமாறுங் கூறினார்.

(உ)

58. படையியங் கரவும் பாக்கத்து விரிச்சி

படைகெடப் போகிய செலவே புடைகெட

* “வெட்சி சிரைகவர்தன் மீட்டல் கரங்கையாம்
வட்கார்மேற் செல்லுதல் வஞ்சியா-முட்கா
தெதிருண்றல் காஞ்சி யெயில்காத்த னெங்கி
யதுவளைத்த லாகு முழினை-யதிரப்
பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்தி லொன்னார்
செருவென் நதுவாகை யாம்” என்பது.

வொற்றி னகிய வேயே வேய்ப்புற
 முற்றி னகிய புறத்திறை முற்றிய
 ஓர்கொலை யாகோள் பூசன் மாற்றே
 நோயின் ருய்த்த னுவலுழித் தோற்றந்
 தந் துநிறை பாதீ உண்டாட்டுக் கொடையென
 வந்த வீரேழ் வகையிற் ரூகும்.

இது முன் சேரோமென்ற துறை இருவகைப்பட்டு இருப் பெட்டாமென்கின்றது.

இதன்பொருள்:—படை இயங்கு அரவம்—சிரைகோடற்கு எழுந்த படை பாடிப்புறத்துப் பொருந்தும் அரவமும், சிரைமீட்டற்கு எழுந்த படை விரைந்து செல்லும் அரவமும்;

உதாரணம்:—

“ *வெவ்வாய் மறவர் மிலைச்சிய வெட்சியாற்
 செவ்வானஞ் செல்வதுபோற் செல்கின்றூ—ரெவ்வாயு
 மார்க்குங் கழலெலாவி யாங்கட் படாலியரோ
 போர்க்குங் துடியோடிபுக்கு.” (பெட்டபொருள் சிரைக்குமுற்கிடுத்தோறை.)

“ †அடியாறி ராப்பின ராபெயர்த்தற் கண்ணும்
 கடிய மறவர் கதழ்ந்தார்—மடிசிரை
 மீனாது மீனார் விறல்வெய்யோர் யாதாக்கொல்
 டுவாளார் துடியர்வனம்.”

இவை கண்டோர்க்கற்று.

பாக்கத்து விரிச்சி—சிரைகோடற்குள்ளுந்தோர் போந்துவிட்ட பாக்கத்துக் நூக்குவின் நல்வாய்ப்புட் கேட்டலும், சிரைமீட்டற்கு எழுந்தோர் இடைப்புலத்துப் புறம்போந்தோர் கூறியவற்றைவாய்ப் புன்னாகக் கேட்டலும்;

*‘வெவ்வான்’ எனவும் பாடம்.

† ‘அடியெதிர்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘வாளா துடியர்’ எனவும் பாடம்.

§ ‘கங்குவின் வாய்ப்புள்’ எனவும் பாடம்.

உதரணம்:—

“ திரைகவுள் வெள்வாய்த் திரிந்துவீழ் தாடி
நயரமுதியோ னின்றுரைத் தாந்தொ—னிரையன்றி
யெல்லைசீர் குவய *மிழையோர்க் களிக்குமால்
†வல்லைசீர் சென்மின் வழி.”

“ வங்கீர் காண்மினென் ரூபெயர்ப்போன் மாட்டிசைத்த
பைக்கொடியார் கூறும் பறவாப்பு—ஆய்ந்த
நிரையளவைத் தன்றியு கீர்குழ் கிடக்கை
வரையளவைத் தாவதா மன்.”

இவை விரிச்சியை வியந்தன.

புடைகெடப் போகிய செலவே—நிரைகோடற்கு எழுங்கோர்
ஆண்டுங்கின்ற மீண்டுபோய்ப் பற்றூர் புலத்து ஒற்றர் உணராமற் பிற்
தைஞான்று சேறலும், நிரைமீட்டற்கு எழுங்கோர் ஆண்டு ஒற்றப்
படாமற் சேறலும்;

உதாரணம்:—

“பிற்புல மென்னார்தாங் தம்புல மென்னார்
‡விற்லவெய்யோ ராயிருட்கட் சென்றூர்—நிறையுக்
டோஅஞ் செருக்குக் கடுக்களி யானைப்
படாஅ முகம்படுத் தாங்கு.” (பெடுக்கொரு விளக்கம்:புறத்தினையியல்)

“கங்கை பரந்தாங்குக் கானப் பெருங்கல்லை
யெங்கு மறவு ரிரைத்தெழுங்கோர்—தங்களோக்கன்
மன்றுகான் வேட்கை நீமடிசரப் பத்தோன்றும்
கன்றுகான் மெய்குளிர்ப்பீர் கண்டு.”

வை கண்டோா கூறறு.

புடைகெட ஒற்றின் ஆகிய வேயே—நிரைகோடற்கு எழுங்கோர்
பகைப்புலத்து ஒற்றர் உணராமற் சென்று ஒற்றி அவ்வொற்றுவகை
யான் அவர் உணர்த்திய குறளோச்சொல்லும், நிரைமீட்டற்கு எழுங்

* ‘இறையோர்க் களித்தகுமால்’ எனவும் பாடம்.

† ‘வல்லையே’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘விற்லவெய்யோர் வீண்கிருட்கன்’ எனவும் பாடம்.

நி ‘மடிசரப்ப வே’ எனவும் பாடம்.

தோர் அங்னம் ஒற்றிய ஒற்றுவகையான் * வந்து ஓதிய குறளைச்

உதாரணம்:—

“ஒருவ ரொருவ ருணராமத் சென்றூங்
கிருவரு மொப்ப விசைந்தார்—வெருவர
லீக்குங் கழந்கால் விறல்வெம்போர் வில்லோடு
கோக்குஞ் சரங்நெரிங்நு கொண்டு.”

“நெடுங்கீலையா யத்து சிரைசுவ பொற்றிப்
பழுமணி யாயம் பகர்ந்தோய்—கெட்டு
மனக்குரிய காதல் வயவேந்த னென்று
நினக்குரிய வாக ஸ்ரை.”

இவை கண்டோர் கூற்று.

வேய்ப்புறம் முற்றின் ஆகிய புறத்திறை—சிரைகோடற்கு எழுங்
தோர் வேயுரைத்தோரிடத்துச் செய்யுஞ் சிறப்புக்கண் முடிந்தபின்
னர் உளதாகிய சிரைப்புறத்து ஒடுங்கிய இருக்கைப்பகுதியும், சிரை
மீட்டற்கு எழுங்தோர் தமது சிரைப்புறத்துச் சென்று விரைவொழி

உதாரணம்:—

“கரங்கியல் காட்டுத்தீப் போலப் பெரிதும்
பரங்துசென் மன்னர் பதிந்தா—ரரங்கை
தவிரிந்தவியு மாறபோல் விண்டோயத் தோன்றி
தயெரிந்தவியும் போஹமில் ஓர்.”

இது கண்டோர் கூற்று.

“இருங்கி ஜெப்பிரைப் பாயிலு
மருவிள் மாலையோ வினிதே யிரவி
ஞோகோண் மன்னரு மருள்வரக் கானத்து
நாக்புறத் திறுத்தன மாகத் தாங்கங்

* ‘வந்துதிய குறளை’ என ஏடுகளிலுள்ளது.

† ‘விரித்தவியும்’ எனவும் பாடும்.

‡ ‘எரித்தவியும்’ எனவும் பாடும்.

கன்றகுரல் கேட்டன போல

சின்றுசெவி *யோர்த்தன சென்றுபடு விரையே.”

(தாசீ பந்தியா. புறத்திரட்டி-கிராமப்பட்டி.)

இது மறவர்கூற்று.

முற்றிய ஊர்கொலை—நிரைகோடற்கு எழுங்கோர் அவர் புறஞ் சேரியை வளைத்துக்கொண்டு ஆண்டுகின்ற நிரைகாவலரைக் கொன்று பகைபறுத்தலும், நிரைமீட்டற்கு எழுங்கோர் அவ்வுரை விட்டுக் கிற்றாரைக் காத்துக்கோறலும்;

உதாரணம்:—

“அரவூர் மதியிற் கரிதார வீம
விரலு ரெரிகொள்ளிக் கொன்று—நிரைவின்ற
பல்லான் ரெழுவும் பகற்காண்மார் போர்கண்டோர்
கொல்வார்ப் பெறுஅர் கொதித்து.”

“சென்ற நிரைப்புறத்துச் சீறாத் தொடைகொண்டு
சின்ற மறவர் விலஞ்சேர்க்கந்தார்—கொன்றுண்
தூகவிழந்த வல்வில் விளையோர்புண் †மூர்த்
துக்கெழுமுந்கொல் பல்லான் ரெழு.”

இவை கண்டோர்க்கூற்று.

ஆகோள்—நிரைகோடற்கு எழுங்கோர் எதிர்விலங்குவோர்
+இலராக நிரையகப்படுத்தி மீட்டலும், நிரைமீட்டற்கு எழுங்கோர்
தமது நிரையை அற்றமின்றி மீட்டலும்;

உதாரணம்:—

“கொடுவரி கூடிக் குழுக்கொண் டனைத்தா
னெடுவரை நீன்வேம் நரலு—ஏலுவுர்க்
கண்ணிரை கைக்கொண்டு கையகலார் சின்ற
சின்னிரை வேலார் சிலை.” (பு—வ—ய—யை—பெட்டி—9.)

“கடல்புக்கு மண்ணெடுத்த காரேனக் கோட்டின்
மிடல்பெரி தெய்தின மாதோ—தொடலைக்
கரங்கை மறவர் கருதார் குழாஅங்
துரங்கு நிரைமீட்ட தோன்.” (பெகுச்பெருச் சிங்கம், புறத்திரட்டி-கிராமப்பட்டி.)

இவை கண்டோர் கூற்று.

* ‘ஏற்றின’ எனவும் ‘ஏற்றன’ எனவும் பாடம்.

† ‘புண்ணங்கு’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘இலராக்கி’ எனவும் பாடம்.

தொடலைக்கரங்கையெனக் கரங்கை சூடினமை கூறினார், தன் நூறுதொழிலான் சிறைமீட்டவின் ; இது *பொதுவியற்கரங்கையிற் கூற்றும்.

பூசன்மாற்று—சிறை கொண்டுபோகின்றார் தம்பின்னே உளைத் தற்குரலோடு தொடர்ந்து சென்று ஆற்றிடைப் போர்செய்தோரை மீண்டு பூசலைமாற்றுதலும், சிறையை மீட்டுக்கொண்டு போகின்றோர் தம் பின்னாவங்கு போர்செய்தோரை மீண்டு நின்று பூசலை மாற்றுதலும்;

உதாரணம்:—

“ ஒத்த வய ரொருங்கவிய நாண்படரத்
தந்த மொலியுங் தவிர்ந்தன—வைத்தகன்றார்
தம்பூசன் மாற்றி சிறைகொள்வான் ரூக்கினார்
வெம்பூசன் மாற்றிய வில்.”

“ஆஜு ரெறிந்து சிறையொடு பெயர்ந்த
வெட்சி மறவர் வீழவு முட்காது
கயிறியல் பாவை போல வயிறிரித்
துளைக்குரற் குணர்ந்த வளைப்புவில் போல
முற்படு பூசல் கேட்டனர் பிற்பட
சிணமிசை யிமுக்காது தமர்பினை மிடறி
சிலங்கெடக் கிடந்த கருந்தலை நடுவண்
மாக்கட நெருப்புப் போல நோக்குப்
வெஞ்சிலை விட்டை வீழ்ந்தன
னஞ்சுதக் கண்றாற் செஞ்சோற்று சீலையே.”

இவை கண்டோர்க்கற்று.

வெட்சிமறவர் மீவீழ்ந்தமை கேட்டு விடாது பின்வங்கோன் பாடுகூறினமையிற் பூசன்மாற்றுயிற்று.

நோய் இன்று உய்த்தல்—சிறைகொண்டோர் அங்கனம் சின்று சின்று சிலர் பூசன்மாற்றத் தாங்கொண்ட சிறையிலை இன்புறுத்திக் கொண்டுபோர்தலும், மீட்டோரும் அங்கனம் சின்று சின்று சிலர்

அளைக்குரி மரபினது கரங்கை யன்றியும்' என்புழிக் காணக.
(தொல்-பொ-புறத்-ப.)

† 'மாக்கட நெருப்பு' எனவும் பாடும்.

பூசன்மாற்றத் தாம் மீட்ட சிரையினை இன்புறுத்திக்கொண்டுபோத நலும்;

உதாரணம்:—

“புன்மேய்ந் தகைஇப் புணர்ந்துடன் செல்கென்னும்
வின்மே லகைஇயகை வெல்கழலான்—நன்மேற்
கடுவரை ஸீரிற் கடுத்துவரக் கண்டு
கடுவரை ஸீழி னிரை.” (பு—வ—யஸ—வெடி—11.)

“கல்கெழு தீரார்க் கடைகாண் விருப்பினுன்
மெல்ல நடவா விரையுசிறை—யொல்லவனாத்
தெள்ளற்ற காண்யாற்றுத் தீநீர் பருகவ
மள்ளர் நடவா வகை.” (பெரும்பொருள் விளக்கம், புறத்திரட்டு-சிரையிட்டி.)

இவை கண்டோர்க்கற்று.

நவலுழித் தோற்றம்—பாடிவீட்டுள்ளோர் மகிழ்ந்துரைத்தற்குக் காரணமான நிரைகொண்டோர் வரவும், ஊரிலுள்ளோர் கண்டு மகிழ்ந்துரைத்தற்குக் காரணமான சிரைமீட்டோர் வரவும்;

உதாரணம்:—

“ மொய்யண லானிரை முன்செல்லப் பின்செல்லு
யையணற் காளை மகிழ்துடி—கையணல்
வைத்த வெயிற்றியர் வாட்க ணிடனட
வுய்த்தன் றுவகை யொருங்கு.” (பு—வ—யஸ—வெடி—12.)

“காட்டகஞ் சென்றயிர் போற்றுன் கடுஞ்சுரையா
மீட்ட மகினை வினவரு—நேட்டந்து
தன்னெதிர் தோன்றும் புளிந்றுத் தழீஇக்கலூமு
*மென்னெதிர்ப் பட்டாயோ வென்று.”

(பெரும்பொருள் விளக்கம், புறத்திரட்டு-சிரையிட்டி.)

இவை கண்டோர் கற்று.

தந்து நிறை—நிரைகொண்டோர் தாங்கொண்ட சிரையைத் தம் மூர்ப்புறத்துத் தந்துசிறுத்தலும், சிரைமீட்டோர் தாம் மீட்ட சிரையினைத் தந்துசிறுத்தலும்;

* ‘என்னது பட்டாயோ என்று’ எனவும் பாடம்.

உதாரணம்:—

“குளிற குரன்முரசங் கோட்டின் வெருஷங்
களிரூடுதேர் காண்டலு மாற்று—நனிமணி
நல்லா னின்னிரை கம்மூர்ப் புறங்கான
மெல்லாம் பெருக விடம்.”

“கழுவொடு பாகர் *கலங்காமல் யாத்துத்
தொழுவிடை யாயங் தொகுவி—ணெழுவெழித்தாற்
போமே யினவையிவற்றைப் போற்றுயின் புல்லொடுடீச்
தாமேய் புலம்போலத் தந்து.”

இவை கண்டோர் கூற்று.

பாதீடு—சத்தலும் சதனும் போலப் பாத்தலும் பாதலும் ஒன்றுத
வீற் பாதீடாயிற்று: வேங்கனேவலாற் ஒங்கொண்ட சிரையைப்
பகுத்துக்கோடலும், மீட்டோருங் தத்தசிரையைப் பகுத்துக்கோட
லும் சிரையை இழுந்தோர்க்குங் பகுத்துக்கொடுத்தலும்;

உதாரணம்:—

“ஒன்வாண் மலைந்தார்க்கு யொற்றுயங் துரைத்தார்க்கும்
புன்வாய்ப்பச் சொன்ன புலவர்க்கும்—வின்வாரை
மாற்ட வென்றி மறவர்தஞ் சீறாரிற்
கூறிட்டார் கொண்ட சிரை.” (பு—வெ—மாலை—வெட்டி—14.)

“யாமே பகுத்திடல் வேண்டா வின்னிரை
தாமே தமரை யறிந்தனகொ—லேமூற
வன்றீந்ற தம்மை யறிந்துகொள் கண்றேய்ப்பச்
சென்றீண்டு மாங்கவர்பாற் சேர்ந்து.”

(பெய்யெருளை விளக்கம். புதுதிரட்டு—சிரைமீட்டு)

இவற்றுண் முன்னையது கண்டோர் கூற்று, ஏனையது மறவர்
கூற்று.

உண்டாட்டு—சிரைகொண்டார் தாங்கொண்ட சிரையைப்
பாத்துத் தாங்கொண்ட மகிழ்ச்சியாற் சுற்றத்தொடு கள்ளுண்டு
மகிழ்ச்சு வீணோயாடுதலும், சிரைமீட்டார் வென்று சிரைமீட்ட கொற்
றத்தான் உண்டாடுதலும்;

‘கவுங்கள்பல் யாத்து’ எனவும் பாடம்.

‘பதர்ந்திடல்’ எனவும் பாடம்.

உதாரணம்:-

“ஏறவுச் தொடுமின் விடையும் வீழ்மின்
பாகவ விட்ட பைங்காற் பந்தர்ப்
புனரை மின்மண் னிறையப் பெய்ம்மி
பென்னார் முன்னிலை முருக்கிப் பின்னின்று
சீரையோடு வருட மென்னைக்
குழுமோர் தம்மினும் பெருஞ்சாயலரே.” (புற-262.)

இது புறம்.

“பகைவர் கொண்ட புமினி யாய
மிட்டிலட் டந்த வாட்டிறற் குரிசின்
முழுவத் துயின்மறந்த முது ராங்கண்
விழுவத் தலைக்கொண்ட விளையாட் டாயத்
தன்கூடு கொழும்புசைக் கருக்கொடி யும்பா
மீன்கூடு புகையின் விசம்புவாய்த் தன்றே]
கைவல் கய்மியர் பலகூட் டாரமோடு
நெய்பிழி நறுவிரை சீலம்பரங் தன்றே
காவிற் காவிற் கணக்கொள் வண்டெனப்
பூவிலை மகளிர் புலம்படர்க் தன்றே
சந்தியுஞ் சதுக்கமும் பந்தர் போகிய
வாடுறு நறுவின் சாடி தோறுங்
கொள்வினை மாற்றுக் கொடையோடு
கள்விலை யாட்டியுங் கைது வாரே.”

இவை கண்டோர் கூற்று.

கொடை — தாங்கொண்ட நிரைபை இரவுலர்க்கு வரையாது
கொடுத்து மனமகிழ்தலும், நிரைமீட்டோர்க்கு வென்றிப்பொருட்டு
விளைந்த கொடைப்பகுதியும்;

உதாரணம்:-

“இனமா வெயிற்றி யிவைகாணின் னோயர்
தலைகாளை வேட்டத்துத் தந்த நிரைகள்
கொல்லன் றுடியன் கொளைபுணர் சீர்வல்வ
கல்லியாழ்ப் பாணர்த முன்றி னிறைந்தன.” (சிலபு—கேட்டேஷன்.)

“கொடைத்தொழி வெல்லாங் குறைவின்றிப் பண்டே
முடித்தன னென்றிருந்த முத்தோன்—கொடைக்கு

வரம்பில ஜென்றே மருண்டா னிரைகோட்
கரங்கையங் கண்ணியாற் கண்டு.”

இவை கண்டோர் கூற்று.

என ஈரேழ் வந்த வகையிற்றுகும்—என்று கூறப்பட்ட பதி
அண்கும் மீட்டுமொருகால் *விதந்த இருக்கற்றையுடைத்தாகும் வெட்ட
கித்தினை என்றவாறு.

எனவே ஒன்று இரண்டாய் இருபத்தெட்டாயிற்று.

இனித் துறையென முற்கறின்மையின் இது காரியமாக இதற்குக் காரணமாயினவெல்லாம் படையியங்கரவமெனவே படும்; அவை இருபெருவேந்தரும் போர்தொடங்குங்காற் பூக்கோளேவி நிரைகோடல் குறித்தோன் படைத்தலைவரைத் தருகவென்றலும், அவர் வருதலும், அவர் வந்துழி இண்ணது செய்கவென்றலும் அவர் வேந்தர்க்கு உரைத்தலும், அவர் படையைக் கூடிய அறிவித்தலும், படைச்செருக்கும், அதனைக்கண்டோர்க்கறலும், அவர் பகைப்புலக்கேட்டிற்கு இரங்கி வருந்தலும், நாட்கோடலும், அவர் கொற்ற வைக்குப் பரவுக்கடன் பூண்டலும், பிறவுமாம். களவிற் செல்வோர்க்கும் அரவங்குறினூர், அவர் பாக்கத்தே தங்கி விரிச்சிபெற்றுப் போதவின்.

அவற்றுட் சில வருமாறு:—

“கடிமீனைச் சிறூர்க் கடுங்கட் கறவை
வடிகவில் வேலோன் மறுத்தோம்ப லொட்டா
நடிபுனை தோலி னரண்சேர்க்கு மள்ளர்
வருகமன் வாயிற் கடை.”

இது படைத்தலீவர் படையாளரைக் கூயினது.

“வாள்வலம் பெற்ற வயவேந்த னெவலாற்
ரூன்வ வலீயவர் தாஞ்செல்வி—லீனாக்
கீனாகுர னல்லாத்தன் கன்றுள்ளப் பாலா
னலீவது போலுங்க் லூர்.”

(பெரும்பொருள் விவகாரம், முத்திரட்டு-நிரமீட்டி.)

இது படைச்செருக்கு; கண்டோர் கூறியது.

* ‘வந்த’ எனவும் பாடும்,

“வாந்த சிரையி னிருப்பு மணியுட
னெங்தலை சின்றலை யாந்தருது—முந்துநீ
மற்றவை பெற்று வயவேந்தன் கோலோங்கக்
கொற்றவை கொற்றக் கொடு.”

(பெரும்பொருள் விளக்கம், புறத்திரட்டி-ஈஸ்ரேடு.)

இது தெய்வத்திற்குப் பராஅயது; பிறவும் வருவனவெல்லாம்
இதனுண் அடக்குக.

பீப் பாக்கத்து விரிச்சிக்குச் காரணங்களாவன, பாக்கத்துச்
சென்றழழி இருப்புவகுத்தலும், பண்டத்தொடு வல்லி ஏற்றிச் சென்
ரேரை விடுத்தலும், விரிச்சி வேண்டாவென விலக்கிய வீரக்குறிப்
பும், விரிச்சிக்கு வேண்டும் நெல்லும் மலரும் முதலியன தருதலும்,
பிற நிமித்தப் பகுதிகளும், அவை அறிந்தோர்க்குச் சிறப்புச் செய்த
லும், பிறவுமாம்.

*

உதாரணம்:—

“நானும் புன்றுக் கோ ஆக்கமொ
பெடக்கோ னேயின னுதலின் யாமத்துச்
*பெங்கால் வெட்சியுங் தினையுங் தூய்
மறிக்குரற் குருதி மன்றதுக எவிப்ப
விரிச்சி யோர்த்தல் வேண்டா
வெயிற்புறங் தருதும்யாம் பகைப்புல சிரையே.”

(தக்கீயாத்திரை புறத்திரட்டி-ஈஸ்ரேடு)

இது விரிச்சி விலக்கிய வீரக்குறிப்பா; பிறவும் வந்துழிக் காண:

அரசன் ஏவலாற் போந்தோரும் விரிச்சி கேட்டார், இன்ன
ஞான்று வினைவாய்க்குமென்று அறிதற்கு.

இனி வேய்க்குக் காரணங்களாவன வேய்க்குறினார்க்குச் சிறப்
புச் செய்தல் போல்வன.

உதாரணம்:—

“மாற்றருங் துப்பின் வயவேந்த னல்லனே
யேற்ற பெருஞ்சிரப் பின்றிதும்—வேற்றாரிற்

*‘சேங்கோல்’ எனவும் பாடம்,

புல்வேய் குரம்பைப் புறஞ்சிறைவாய் *சின்னெழுற்றி
ஙல்வே யுரைத்தார்க்கு நாம்.”

என வரும்.

இனி ஏனைய ஒன்று பலவாய்த் துறைப்பாற் †படுவன வந்துழிக் காண்க.

இங்கனம் புறத்தினைக்குச் சிறுவரவிற்றுதலின் அன்றே ‘பாடல் சான்ற புலரிந்தி வழக்க’மென்று (கொல்-பொ-அகத்-53) அகத் திற்குக் கூறியது. நிரைமீட்குங்கால் அறிந்தார் அறிந்தவாற்றுனே ஷிரைந்து சென்று மீட்பாராதலின் அரசனை உணர்த்தாதே மீட்டல் பெறுதும்: இவற்றிற்குங் துறைப்பகுதி கொள்க. (ஈ)

59. மறங்கடைக் கூட்டிய துடிநிலை சிறந்த
கொற்றவை நிலையு மத்தினைப் புறனே.

இவையும் வெட்சித்தினையா மென்கின்றது.

இதன் பொருள்:—மறங்கடைக் கூட்டிய துடிநிலை—போர்க் களத்து மறவரது மறத்தினைக் கடைக்கூட்டிய துடிநிலையும்; சிறந்த கொற்றவை நிலையும்—அத்தொழிற்குச் சிறந்த கொற்றவைக்குப் பரவுக்கடன் கொடுக்குங்கால் அவளது நிலைமை கறுதலும்; அத்தினைப்புறனே—அவ்விருவகை வெட்சிக்கும் புறனடையாம் என்ற வாறு.

“சித்திலஞ்செய் பட்டமு நெற்றித் திலதமு
மொந்திலங்க மெய்சூசி யோர்க்குமூடுத்—தத்தர்
துடியரோ ஓப்புறஞ் சூழ்தார் மறவர்
குடிசிறை பாராட்டக் கொண்டு.”

இஃது இருவகை வெட்சிக்கும் பொது; நிரைகொண்டோர்க்கும் மீட்டோர்க்குங் துடிகொட்டிச் சேற்றொத்தலின்.

*‘சின்னெழுற்றி எல்வேய’ எனவும் பாடம்.

†‘படுமாறு’ எனவும் பாடம்.

“*அருமைத் தலைத்தரு மாசிறையு ஜோகை
†யெருமைப் பலிகோ விரையங்தா—ஸரசனும்
வேங்தன்மேற் செல்வான் விறல்வுஞ்சி சூடானென்
நியாங்தன்மேற் சிரும லின்று.”

இதனுணே வருகின்ற வஞ்சித்தினைக்குங் கொற்றவைசிலை காரணமாயிற்று; தோற்றேர்க்குக் கொற்றம் வேண்டியும் டிவென் ஸேர்க்கும் மேற்செல்லுங்காற் கொற்றம் வேண்டியும் வழிபடுவு

இனிக் கொற்றவைசிலைப் பகுதியுட் சில வருமாறு:—

“நச்சிலைவேற் காளைக்கு நாளையே கொற்றவை
ஙகச்சிலையு நல்கும்யாங் காணேக்கென்—யிச்சில்கூர்ணி
வாளின்வாய்த் திண்டாத வார்க்குருதி மெய்சாய்ப்பத்
தாளின்வாய் வீழ்த்தான் நலை.”

இஃஂது உயிர்ப்பலி. இது பொது வகையான் இருவகை வெட்டிக்கும் வஞ்சிக்கும் பொது.

“*ஆடினி பாடி யளவின்றிக் கொற்றவை
பாடினி பாடற் படுத்து வந்தா—ண்டிய
தோன்றிலை யாடுவோன் ஸேரினுங் தாக்கமைத்த
தான்றிலை யாடுவேன் ரூன்.”

இது குருதிப்பலி; பொதுவகையான் இருவகை வெட்சிக்கும் வஞ்சிக்கும் பொது. (卅)

60. வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்
வெறியாட் டயர்ந்த காந்தனு முறுபகை
வேந்திடை தெரிதல் வேண்டி யேந்துபுகழ்ப்
போந்தை வேம்பே யாரென வருஒ

*‘அருமை தலைத்தரு’ மெனவும் பாடம்.

†‘எருமைத் தலைக்கோள்’ எனவும் பாடம்.

‡‘வேண்டாதார்க்கும்’ எனவும் பாடம்.

§‘யிச்சிலைகூர்’ எனவும் பாடம்.

¶‘ஆடினிப்பாடி’ எனவும் பாடம்.

மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவும்
 வாடா வள்ளி வயவ ரேத்திய
 வோடாக் கழனிலை யுளப்பட வோடா
 வுடல்வேந் தடுக்கிய ஏன்ன நிலையு
 மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பிற்
 ரூவா விழுப்புகழிப் பூவை நிலையு
 மாரம் ரோட்டலு மாபெயர்த்துத் தருதலுஞ்
 சீர்சால் வேந்தன் சிறப்பெடுத் துரைத்தலுஞ்
தலைத்தா ணைமொழி தன்னெடு புணர்த்தலு
 மனைக்குரி மரபின து கரந்தை யன்றியும்
 வருதார் தாங்கல் வாள்வார்த்துக் கவிழ்தலென்
 றிருவகைப் பட்ட பிள்ளை நிலையும்
 வாண்மலைந் தெழுந்தோனைமகிழ்ந் துபறைதாங்க
 நாடவற் கருளிய பிள்ளை யாட்டுங்
 காட்சி கால்கோ ணீர்ப்படை நடுகல்
 சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை வாழ்த்தலென்
 றிருமுன்று வகையிற் கல்லொடு புணரச்
 சொல்லப் பட்ட *வெழுமுன்று துறைத்தே.

இது முன் இருபெருவேந்தர்க்கும் போர்செயத் தொடங்கு
 தற்குரிய பொதுநிலைமை கூறிய அதிகாரத்தானே புறத்தினைக்
 கெல்லாம் பொதுவாகிய வழுவேழும் உனர்த்துதலுதலிற்று : இவை
 வேத்தியலின் வழிஇத் தன்னுறு தொழிலாய் வருதலின் வழுவா
 யின். இவை அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் உரியவாய் வருவனவும்
 புறத்திற்கெல்லாம் பொதுவாய் வருவனவுமாதலிற் பொதுவியலு
 மாயின.

இதன் பொருளா :—வெறி அறி சிறப்பின்—தெய்வத்திற்குச்
 செய்யுங் கடன்களை அறியுஞ் சிறப்பினையும் ; வெவ்வாய் வேலன்—

* மூலேழ் துறைத்தே' ணைவும் பாடம்.

உயிர்க்கொலை கூறலின் வெவ்வாயினையும் உடையனுகிய வேலன் ; வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்தளும்—தெய்வமேறியாடுதலீசு செய்த காந்தளும் ;

செவ்வேள்வேலைத் தான் ஏந்திசிற்றலின் வேலனென்றார். காந்தள் சூடி ஆடுதலிற் காந்தளென்றார். வேலனைக் கூறினமையிற் *கணிகாரியையுங் கொள்க. †காந்தனையுடைமையானும் பனக்தோ டைமையானும் ‡ மகளினர வருத்துதலானும் வேலன் வெறியாட் பயர்ந்த என்றநனுவும் வேலன் ஆடுதலே பெரும்பான்மை, ஒழிந் தோர் ஆடுதல் சிறுபான்மை யென்றுணர்க.

உதாரணம்:—

“அமரகத்துத் தன்னை மறந்தாடி யாக்குத் தமரகத்துத் தன்மரக் தாடுங்—குமரன்முன் கார்க்காடு நாறுங் களனிமழுத்துக் ஞகாரிக்கயா ரேர்க்காடுங் காளை யிவன்.”

இது சிறப்பறியா மகளிராடுதலிற் புறனுபிற்று. வேலனுடிதல் அகத்தினைக்குச் சிறந்தது.

உதாரணம்:—

“அணங்குடை நெடுவரை யுச்சியினிழிதருங் கணங்கொ ளருவிக் காண்கெழு நாடன் மணங்கமழ் வியன்மார் பணங்கிய செல்ல விதுவென வறியா மறவரற் பொழுதிற் படியோர்த் தேய்த்த பல்புகழ்த் தடக்கை நெடுவேட் பேணத் தணிகுவ ஸிவங்கள்

*‘கணிக்காரி’ எனவும் பாடம்.

†‘தாளையுடைமையானும்’ எனவும் பாடம்.

“‡வேண்போழ் கடய்பொடு சூடி யின்சி ரைதமை பாணி யிரீஇக்கை பெயராச் செல்வன் பெரும்பெய ரேத்தி வேலன் வெறியயர் வியன் கணம்” (அம்.98.)

என வருதலாற் பனக்தோடுடைமையறிக. (வேண்போழ்-பனக்தோடு.)

§‘காரிகை, யார்க்காடும்’ எனவும் பாடம்,

முதுவாய்ப் பெண்டி ரதுவாய் கூறக்
களன்ன் கிழைத்துக் கண்ணி சூடி
வளங்கர் சிலம்பீப் பாடிப் பலிகொடுத்
துருவச் செந்தினை குருதியொடு அவுய்
அருகாற்றுப் படுத்த வருகெழு கடினா
ஈரா நாற வருவிடர்த் ததைந்த
சாரற் பல்ளூ வண்டுபடச் சூடிக்
களிற்றிரை தொஇய பார்வ வொதுக்கி
தெளித்தியங்கு மரபின் வயப்புல் போல
நன்மைா நெடுங்கர்க் காவலறி யாமைத்
தன்னைச் சுள்ளத்து நன்னைச் சாய்ப்ப
வின்னுயிர் குழைய முயக்குதொறு மெய்ம்மலிர்து
உக்கனை னல்லெனே யானே யெய்த்த
நோய்தனி காதலர் வரவீண்
டேதில் வேலைர் *குவந்தமை கண்டே.” (ஆய்-22.)

“பணிவரை நிவந்த” என்னும் (அகம்-98) பாட்டும் அது.

இவை யகம்.

இவற்றுட் சேயோன் கருப்பொருளாக மைவரை யுலகத்துக் கூதிர்யாமம் பொழுதாகச் சிறப்பறியும் வேலன் ஆடுதலின் வெறி யாடிய காந்தள் அகத்திற்கு வந்தது. இது வேத்தியற் கூத்தன்றிக் கருங்கூத்தாதலின் வழுவுமாய் அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவா தலிற் பொதுவியலுமாயிற்று. “வேலன் றைஇய வெறியயர் கள னும்” (பத்து-திருமுரு-222.) என்றாற் போலச் சிறப்பறியும் |வேலன் தானே ஆடுதலுஞ் சிறபான்மை புறத்திற்குங் கொள்க.

மாவரும் புகம் ஏந்தும் பெருங் தானையர்—மா முதலைனவற்றுல் தமக்கு வரும் புகழைத் தாங்கும் மூலைந்தருடைய பெரும்படை யாளர்; உறு பகை வேந்திடை தெரிதல் வேண்டிப் போங்கை வேம்பே ஆர் என மலைந்த பூவும்—அப்புகழீரன்றும் உறும்பகை யிடத்து இன்ன வேந்தன் படையாளர் வென்றார் என்பதற்கு ஓர் அறிகுறி வேண்டிப் போங்கை வேம்பு ஆரென்று கூறிச் சூடின பூவும்;

இதன் கருத்து: ஏழகத்தகரும் யானையும் †கோழியும் பூழும் வட்டும் வல்லுஞ் சொல்லும் முதலையவாற்றுல் தமக்குவரும் வெற்றிப்

— ‘உலைந்தமை’ எனவும் பாடம்.

‘யானையும் நாயுங் கோழியும்’ முன் அச்சப்பிரதியில் உள்ளது.

புகழைத் தாம் எப்துதற்குத் தத்தம் வேந்தர் அறியாமற் படைத் தலைவட்டத்தம்முன் மாரூப் வென்று ஆடுங்கால் இன்ன அரசன் படையாளர் வென்றுரென்றற்கு அவரவர்பூச்சுடி ஆடுவர் என்பதாலும், அக்கூத்தும் வேத்தியற் கூத்தின் வழிஇயின கருங்கூத் தென்பதாலும், அது தன்னுறு தொழிலைக்காமல் வேந்துறு தொழிலைக்கின் இங்கணங் தன்னுறுதொழிலைக்காமல் வேந்துறு தொழிலைக்கின் அது தும்பையாம். புகழ்ந்து கூறிற்றெனிற் பாடாண்டினையாம் ஆசிரியர் வெறிக்கூத்திற்கும் வள்ளிக்கூத்திற்கும் இடையே இதனை வைத்தார் இக்கருத்தானேயென்றுணர்க.

உதாரணம்:—

“ஏழக மேற்கொண் டிளோயோ னிகல்வென்றுன்
வேழ மிவனேற வேந்துளவோ—வேழுலஞ்
தாங்தயங்கு நாகன் தலைதயங்க வாடாயோ
போங்தையங் கண்ணி புனைந்து.”

இது போங்தை மலைந்தாடியது.

“குறம்பூழிப்போர் கையெயிந்து கொற்றம் பெறுத
விறம்பூதென் நியாமாடல் வேண்டா—செறுங்கோன்
குலமதிக்கு மாற்றியிற் கொற்றவன் வேம்பு
தலைமலையற் பாலதால் மன்று.”

இது வேம்பு மலைந்தாடியது.

“ஆர்வேய்க்க கோலத்தோ டாடுவர் பாடுவர்
போர்வேந்தர் பெற்றாள் போன்றுவப்பர்—சீர்சால்
பறைகெழு வாரணப்போர் *பண்டிகழுந்தோ ரின்று
சிறைகெழு வாரணப்போர் செய்து.”

இஃப்து ஆர்மலைந்தாடியது.

இவை தன்னுறுதொழிலாயவாறு காண்க.

வாடாவள்ளி—வாடுங் கொடியல்லாத வள்ளிக்கூத்தும்
†ஶஃப்து இழிந்தோர் காணுங்கூத்து.

*பண்டிமழுந்தோர்’ எனவும் பாடம்.

‘அதுவும்’ எனவும் பாடம்.

—தாரணம்.—

“மன்டம ரட்ட மறவர் குழுத்திடைக் கண்ட முருகனுங் கண்களித்தான்—பண்டே குறமகள் வள்ளிதன் கோலங்கொண் டாடப் பிறமக ஞேற்றான் பெரிது.”

இது பெண்பாற்குப் பெருவரவிற்று. இதனைப் பிறக்குறினார் வெறியறி சிறப்பன்மையானும் ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும் பொது வாவதல்லது அகத்தினைக்கண் வந்து பொதுவாகாமையும் பற்றி.

வயவா ஏத்திய ஒடாக் கழனிலை உள்பட்ட— முன்பு கழல் கால் யாத்த வீரர் *மழலீப்பருவத்தானென்றுவன் களத்திடை ஒடாது சின்ற மைகண்டு அவணைப்புகழ்ந்து அவற்குக் கட்டிய கழனிலைக் கூத்து;

ஒடாமையாற் கட்டின கழல் ஏத்திய நிலையாற் கட்டின கழல். இது வள்ளிப்பின் வைத்தவின் இருபாலாரும் ஆடுதல்கொள்க. கொடிமுதலியன அவணை வியந்து கொடுத்தல் அத்துறைப் பகுதி யாம்.

—தாரணம்.—

“மீனாது பெற்ற விற்கழலோன் வாளாட்டின் வாளாடு கூத்திவங் சாடினான்—வாளாட்டின் மண்ணாலு மன்னரே பெண்ணுவார் வண்மைக்குப் பெண்ணுடின் யாதாம் பிற”

ஒடா உடல் வேந்து ஆடுக்கிய உன்னாலையும்—பிறக்கடி யிடா உடன்ற வேந்தனை உன்னமரத்துடன் அடுக்கிக் கூறப்பட்ட உன்ன யும்;

என்றது, வேந்தன் கருத்தான்றி அவன் மறவன் வேந் தற்கு நீ வெற்றிகொடுத்தால் யான் சினக்கு இன்னது செய்வலெனப் பரவுதலும், எம்வேந்தற்கு ஆக்கம் உள்தெனின் அக்கோடு பொது ஞக எனவும் பகைவேந்தற்குக் கேடு உள்தெனில் அக்கோடு படு வதாக எனவும் நிமித்தங்கோடலும் டென்னியிருவகைத் தெய்வத் தன்மை; அஃதுடைமையான் அடுக்கிய உன்ன நிலையுமென்றார்.

* ‘இனமை’ எனவும் பாடம்.

† ‘என இருவகைத்தே அத்தன்மை யஃதுடைமையான்’ எனவும் பாடம்.

—தாரணம:—

“துயிலின் கூந்தற் ரேளினைப் பேதை
வெயினிழ வொழிய வெஞ்சரம் படர்க்கு
செய்பொருட் டிறவீ ராகிய நும்வயி
னெனக்கொன்று மொழியின ஓகத் தனக்கே
யருங்கை தோன்றிய வழுகுரற் கிளவியின்
* கலும்கண் கரங்தன டானே யினியே
மன்னவற் பராஅய் முன்னியது முடித்தோ
ருன்னஞ் சிறக்கு மொள்வினை கீனைஇத்
தலைகாய்த் திருந்த சிலைவலம் போற்றி
வேந்து வழுக்கறுத்த கான
நீந்த வொல்லுமோ பூந்தொடி யொழிந்தே.”

“மன்னவற் பராஅய் முன்னியது முடித்தோ
ருன்னஞ் சிறக்கு மொள்வினை கீனைஇ”

என்றது, வேந்தனைப் பரவக்கடனுக அடுக்கிய உன்ன.

“முன்னங் குழையவுங் கோடெலா மொய்தளினீன்
றுன்னங் குழையொலித் தோங்குவாய்—மன்னரைக்
கொன்று களங்கொள்ளுங் கொல்யானை வேந்தனை
வென்றுகளங் கொள்ளுமேல் வேந்து.”

இவை மறவர் செய்தலிற் றன்னுறுத தொழிலாம்.

“பொன்னன் பூவிற் சிறிய விலைப்புங்கா
லுன்னப் பகவவனைக் கோன்”

என்பதும் அது.

இரண்டு சிலையாற் பொதுவுமாயிற்று. மன்னவன் வெற்றியே
கருதாது இங்ஙனம் இருசிலைமையுங் கருதவின் வழுவுமாயிற்று.

மாயோன் மேய மன்பெருஞ் சிறப்பிற் ரூவா ஷிழுப்புகழுப்
பூவைசிலையும் என்றது: மாயோன் விழுப்புகழு-மாயனுடைய காத்தற்
புகழையும்; மேய பெருஞ் சிறப்பிற் ரூவா விழுப்புகழு—வனேர்க்கு

‘கலும் கண்மர்க்கன்’ எனவும் பாடம்.

உரியவாய் மேனிய பெரிய தலைமையிற் கெடாத படைத்தல் அழித்த வெண்ணும், புகழ்களோயும்; மன்னுவைசிலையும்—மன்னர் தொழிலுக்கு உவமையாகக் கூறும்

என்றது ஒன்றனை ஒன்றுபோற்கூறுந் துறை, மன் எனப் பொதுப்படக் கூறியவதுனன் நெடுமிலமன்னர்க்குங் குறுஙிலமன்னர் முதலியோர்க்குங் கொள்க. பெருஞ்சிறப்பு என்றதனும் படைத்த வேண்டும் காத்தலும் அழித்தலுமான்றி அவரவர் தாமாகக் கூறலும் முருகன் டாக்டிரன் முதலியோராகக் கூறலும் கொள்க.

உதாரணம்:—

“ஏற்றவல னுயரிய வெரிமரு எவிர்ச்சடை
மாற்றருக் கணிச்சி மணிமிடற் ரேஞ்சு
கடல்வளர் புரிவளை புரையு மேனி
யடல்வெங் காஞ்சிற் பனைக்கொடி யோஞு
மண்ணுறு திருமணி புரையு மேனி
வின்னுயர் புட்கொடி விறல்வெய் யோஞு
மணிமயி னுயரிய மாரு வென்றிப்
பிணிமுக ஓர்தி யொண்சே யோஞுமென
கூலங் காக்குங் கால முன்பிற்
ரேலா நல்விசை நால்வ ருள்ளங்
கூற்றெருத் தீயே மாற்றருங் சீற்றம்
வலியொத் தீயே வாலி யோணப்
புகழூத் தீயே யிகழுங் ரடுஙனை
முருகொத் தீயே முன்னியது முடித்தலி
ஞங்காக் கவரவ ரொத்தலின் யாங்கு
மரியவு மூளவோ ஸ்னக்கே.....” (பும-56.)

*என இதனுள் அங்குளம் உவமித்தவாறு காண்க.

“ குருந்த மொக்கத்தஞான் றண்டா லதனைக்
கரந்த படியெமக்குக் காட்டாய்—மரம்பெறுப்
பேசுகிற் குருகுறங்கும் பூம்புனனீர் நாட
மார்பிற் கிடந்த மறு.”

இது சோழனை மாயோனகக் கூறிற்று.

* ‘என்பதன்கண்’ எனவும் பாடும்.

“ ஏற்றார்தி யானு மிகவும்போர் வானவனு
மாற்றலு மான்வினையு மொத்தொன்றி வெவ்வாரே
குற்றக் கணிச்சியோன் கண்மூன் நிரண்டேயா
மாற்றல்சால் வானவன் கண்.”

இது சேர்னை அரனுகக் கூறிற்று.

“ இங்கிர னென்னி னிரண்டேக னோறார்த
வந்தரத்தா னென்னிற் பிறையில்லை—யங்தரத்துக்
கோழியா னென்னின் முகவென்றே கோஸ்தயை
யாழியா னென்றுணரற் பாற்று.”

இது சேர்னைப் பலதேவராகக் கூறிற்று.

“ கோவா மலையாரங் கோத்த..... . . .” (சிலப-ஆயச-உயவரி.)
“ முங்கீ ருள்புக்கு மூனாத..... . . .” (சிலப-ஆயச-உயவரி.)
“ பொன்னிமையக் கோட்டுப்பு ‘..... . . .’ ” (சிலப-ஆயச-உயவரி.)

என்பன உவமை.

“ தீாமலரக் கண்ணியை தண்ணறஞ் சாந்தினை
* * சிறுகுடி யோரே.” (வி-52.)

இப்புது உரிப்பொருட் டலைவனை முருகனுகக் கூறியது. இங்கனம் புறத்தும் அகத்தும் வருதலிற் பொதுவாயிற்று. இறப்ப உபர்த தேவரை மக்கட்கு உவமையாகக் கூறலின் வழுவுமாயிற்று.

தாவா என்றதனுனே அரசர்புகழைக் காட்டுவாழ்வோர்க்குக் கூறுதலும் அவரை அரசர்பெயராற் கூறுதலுங் கொள்க.

“ வீங்குசெலற் பரிதி வெவ்வையி வெறித்தலி
ஞேக் ஞேக்கா தாங்கு கீபோ
யரசதுகம் பூண்ட பின்னர் தீண்ணிலை
முரசடை வேந்தர் முகந்திரின் தனரே
யஃதான்
துவவுமதி நோக்குநர் போலப் பாண்ரொடு
வயிரியர் பொருநர்கின் பதினோக் கினரே
யதனு

† எதருக் கோடு முதலிய கட்டுண்

— ‘ஆங்கண்’ எனவும் ‘ஆங்குன்’ எனவும் பாடம்.
† ‘அதனும்’ எனவும் பாடம். ‘அதர்கட்டு உண்ணு மனங்குடைப் பகுமி’ என்பது அம-167.

திகவி னிசைமேன் தொன்றிப்
பலவா கியனில் நீபெறு நானே.”

இது முடியுங் குடையும் ஒழித்து அரசர்க்குரியன கூறி இழித்
துக்குறியும் புகழ்மிகுத்தது.

“பல்லிதழ் மென்மலர்” என்னும் (109) அகப்பாட்டினுள் “அற
வேந்த னஞ்சும்—வறநுறு குந்றம் பலவிலங் கின்வே” எனக்
காட்டுத் தலைவனை நாட்டுத் தலைவன் பெயராற் கூறினார்.

ஆர் அமர் ஓட்டலும்—குறங்குமன்னருங் காட்டகத்து வாழும்
மறவரும் போர்த்தொழில் வேந்தரைப் பொருது புறங்கண்டலும் ;

உதாரணம்:—

“பொன்வார்க் தன்ன புரியடங்கு நந்திபின்
விண்ணேர் பச்சை மிளிற்றுக்குற் சீறியாற்
நன்மை சிறைந்த நயவரு பான
† சீறார் மன்னன் சிறியிலை யெஃகம்
வேந்தார் யானோ †யேந்துமுகத் ததுவே
வேந்துடன் ரெறிந்த வேலே யென்னை
சாந்தா ரகவ மூக்கிழிந் தன்றே
முளங்கிழி சுடர்ப்படை யேந்திகம் பெருவிற
வோச்சினன் றரங்த காலை மற்றவன்
புன்றலை மட்ப்பிடி நாணக்
குஞ்சர மெல்லாம் புறக்கொடுத் தனவே.” (பும்.308.)

இது சீறார்மன்னன் வேந்தனைப் புறங்கண்டது.

“கள்ளின் ஊழ்த்திக் கள்ளின் வாழ்த்திக்
காட்டொடு மிடைந்த சீயா மூன்றி
ஞட்செருக் ட்களாந்தரத் துஞ்ச வோனே

* ‘தீதிலவாகிய’ எனவும் பாடம்.

† ‘சீறிலை’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘வெருவங்து முகத்துவே’ எனவும் பாடம்.

§ ‘கிழித்தன்றே’ எனவும் பாடம்.

|| ‘களாந்தார்த் துஞ்ச’ எனவும் ‘களாந்தற்றுஞ்சு’ எனவும் பா॥

யவனேம் மிறைவன் யாமவன் பாணர்
 * நெருங்க வந்த விருங்கிற்கு மற்றுத்தன்
 ஸிருப்புடைப் பழவாள் வைத்தன்.
 கருங்கோட்டுச் சீர்யாழ் பணைய மிதுகொண்
 ஹவதி லாள னென்னது ஸீயும்
 வள்ளி மருங்குல் வயங்கிழழ யணியக்
 கன்ஞுடைக் கலத்தேம் யாமகிழ் தாங்கச்
 † செறுவர் சிவங்கு மேல்வருக
 சிறுகண் யாளை வேந்துவிழு முறவே.” (புற-316.)

இது மறவன் ஆரம்ரோட்டல் கூறியது.

இவை தன்னுறுதொழில் கூறியன.

இவை புறம்.

ஆரம்ரோட்ட லென்பது பொதுப்படக் கூறிவே வேந்தர்க்கு
 டதவியாகச் செல்வோரையுக் கொள்க.

உதாரணம்:—

“ வெருக்குவிடை யன்ன வெருஞேக்குக் கயந்தலைப்
 புன்ஞுன் றின்ற புலவனாறு கயவாய்
 வெள்வாய் †வேட்டுவன் வீழ்துணை மகாஹர்
 சிறியிலை யுடையின் சரையிடை வாண்மு
 ஞுக நண்கோற் செறித்த வட்பின்
 வலாஹ் வல்விற் குலாவரக் கோவிப்
 பருத்தி வேவிக் கருப்பை பார்க்கும்
 புன்புலங் தழீஇய வங்குழிச் சிறார்க்
 குமிழுன் வெள்ளை நீபகுலாய் பெயர்த்த
 வெண்காழ் தொய ஏவண்காற் பந்த
 ரிடையன் பொத்திய சிறுதி விளக்கத்துப்

* ‘நெருங்க’ எனவும் பாடம்.

† ‘செறுநர் சிவங்கு’ எனவும் ‘சென்றவாய் சிவங்கு’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘வேட்டுவர்’ எனவும் பாடம்.

₹ ‘மறவாய்’ எனவும் பாடம்.

§ ‘காய்’ எனவும் பாடம்.

¶ ‘வள்காழிப் பந்தர்’ எனவும் பாடம்.

யாண்றோ டிருந்த நானுடை கெடுந்தகை
வலம்படு தானை வேந்தற்
* குலந்துழி யுலக்கு நெஞ்சுறி துண்ணேயே.” (49-324.)

இது புறம். வேந்தற்குத் துண்ணயாகச் †செல்வோரக்கூறியது.

“ †தினைப்படைத் தானை யரசோ உறிஞாங்
நீக்கினைத்தொடை நானுங் கடுந்துடி யார்ப்பி
கெருந்து வலிய வெறும்போக் கிரலை
மருப்பிற் நிரிந்து மறிந்து வீழ்தாடி
புருத்த கடுஞ்சினத் தோடா மறவர்”

பூம வந்தது.

“வயங்குமணிபொருத்” என்னும் (167) அகப்பாட்டினுள்,

“சேங்குவங் கொல்லோ கெஞ்சே சாத்தெறிந்
தத்தட்ட உன்னு மனங்குடைப் பகழிக்
கொடுவி லாடவர்”

எனச் சாத்தெறிதலும் அது. இங்னைம் பொதுவாதவிற்
*பொதுவியலாயிற்று. வேந்தரோடு பொருதவின் வழுவுமாயிற்று.

ஆபெயர்த்துத் தருதலும்—வெட்சிமறவர் கொண்ட சிரையைக்
குறுகிலமன்னராயினுங் காட்டகத்து வாழும் மறவராயினும் மீட்டுத்
தருதலும் ;

—தாரணம்:—

“ ஏற்கைப் பெருக்கை பெயர்தறப் பெயா
திலைபுதை பெருங்காட்டுத் தலைகரங் திருந்த
வல்வின் மறவ ரொடுக்கக் காணுப்
செல்லவ் செல்லவ் சிறக்களின் னுள்ள
முருகு மெய்ப்பட்ட புலைத்தி போலத்

* ‘உவங்துழி யுலக்கும்’ எனவும் பாடம்.

† ‘செல்வெண்றது’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘முனைப்படை’ எனவும் பாடம்.

§ ‘தினைத்தொடை’ எனவும் பாடம்.

₹ ‘அகானாற்றப் பிரதிகளில் இச்செய்யுள் காணப்படவில்லை,

¶ ‘பொதுவிதி’ எனவும் பாடம்.

தாவுபு தெறிச்கு மான்மேற்
புடையிலங் கொள்வாட் புனைகழி லோயோ.” (புக்-259)

இது குறுசில மன்னர் சிரைமீட்டல் கண்டோர் கூறியது.

“ *வளரத் தொடினும் வவ்வுபு திரிந்து
விளரி யுறுதருங் தீங்தொடை சினையாத்
தளரு நெஞ்சன் தலைஇு மனையோ
ஞாருங் கூங்த னேங்கிக் களர
கள்ளி நீழிற் கடவுள் வாழ்த்திப்
பசிபு மருங்குலைக் கசிபு கைதொழாதுக்
காணவன் கொல்லென வினவினை வருஷம்
பாண கேண்மதி யாணரது கிலையே
புரவுத்தொடத் தண்குலவ யாயினு மிரவெழுஷ்
தெவ்வங் கொங்குலவ யாயினு மிரண்டுங்
கையுள போலுங் கடிதண் மையவே
மூன்னூர்ப் பூசலிற் ரேன்றித் தன்னூர்
† ரூடுவெறி தழிலை மீளி யாளர்
விடுகணை நீத்தந் துடிபுணை யாக
வென்றி தந்து கொன்றுகோள் விடுத்து
வையகம் புலம்ப வளைஇய பாம்பின்
வையெயிற் றுய்ந்த மதியின் மறவர்
கையகத் துய்ந்த கண்றுடைப் பல்லா
னிரையொடு வந்த வுரைய ஞகி
யுரிகரளை யாவின் மானத் தானே
யரிதுசெ லுலகிற் செண்றன னுடம்பே
கானச் சிற்றியாற் றருங்கறைக் கொலுற்றுக்
கம்பமொடு துளங்கிய ஸ்விலங்கு போல
வம்பொடு துளங்கி யாண்டொழிர் தன்றே
யுயரிசை வெறுப்பத் தோன்றிப் பெயரே
மடஞ்சான் மஞ்சனை யணிமயிர் சுட்டி
யிடம்பிறர் கொள்ளாக் கீசிறுவழிப்
படஞ்செய் பந்தர்க் கண்மிசை யதுவே.” (புக்-260)

* ‘வாளாத் தொடினும்’ எனவும் பாடம்.

† ‘நெஷிரை’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘காலுற’ எனவும் பாடம்.

ஸ் ‘இலக்கம்போல’ எனவும் பாடம்.

ஃ ‘சிறுநெறி’ எனவும் பாடம்.

இதனுட்டன்னாரென்றலிற் குறுகிலமன்னன் நிறைமீட்டுப் பட்ட நிலையைப் பாணர் கையற்றுக் கூறியது.

ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

இனிக் கண்டோரும் மறவருங் கூத்தரும் பாணரும் விறஷிபருங் கூறினும் அவர்தாங் கையற்றுக் கூறினும் அத்துறைப்பாற் படும்.

உதாரணம்:—

“பெருங்களிற் ரதியிற் ரேஞ்சு யோருக
ணிரும்பறை யிரவல் சேறி யாயிற்
ரெழாதனை கழித லோம்புமதி வழா அது
வண்டுமேம் படியெல் வறணிலை யாரே
* பல்லாத் திரணிரை பெயர்தரப் பெயர்தந்து
சல்லா மறவர் நீங்க நீங்கான்
வில்லுயிழ் சுடுக்களை மூழ்கக்
கொல்புனர் சிறையின் விலங்கியோன் கல்லே.” (புரா-263.)

இது கண்டோர் கையற்றுக் கூறியது. ஏனைய வந்துழிக்காண்க,
“விசம்பும் திவந்த” என்னும் (131) அகப்பாட்டும் அது.

இதனுள் “மறவர் நாளா வுய்த்த” என வேந்துறு தொழில் அல்லாத வெட்சித்தினையும் பொதுவியற்கரந்தைக்கண்ணே கொள்க,
இஃநு ஏழற்கும் பொதுவாகவின்.

தருதலென்ற மிகையானே நிறையல்லாத கோட்டும் அத்துறைப் பாற்படும். “வலஞ்சுரி மராஅத்து” (அகம்-83.) என்னும் யானைநிறையுள்,

“கறையடி மடப்பிடி கானத் தலறக்
களிற்றுக்கன் ரெழித்த வுவகையர் கவிசிறந்து
சருங்கான் மராஅத்துக் கொழுங்கொம்பு பிளங்
பெரும்பொளி வெண்ணு ரழுந்துபடப் பூட்டி
கெடுங்கொடி நூடங்கு ஸியம் முதார்
நறவுநொடை கல்விற் புதவழுதற் பிணிக்குங்
கல்லா விளையர் பெருகன் புல்லி”

* ‘பல்லானினச்சை’ எனவும் பாடம்.

† ‘சியிர்ந்த’ எனவும் பாடம்.

என யானைக்கண்றைக் கவர்ந்தவாறு காண்க.

இதுவும் வேத்தியலின் வழிஇயினவாறு காண்க.

வேந்தன் சீர் சால் சிறப்பு எடுத்து உரைத்தலும்—வேந்தற்கு உரிய புகழ் அமைந்த தலைமைகளை ஒருவற்கு உரியவாக அவன் படையாளரும் பிறருங் கூறலும்;

இதுவும் வழி, வேந்தர்க்குரிய புகழைப் பிறர்க்குக் கூறின மையின்.

“அத்த நண்ணிய நாடுசெழு பெருவிறல்
கைப்பொருள் யாதொன்று மிலனே கச்சிக்
காணிய சென்ற விரவன் மாக்கள்
களிற்கிடை நெடுங்தேர் வேண்டினுங் கடல்
வுப்போய் சாகாட் உமணர் காட்டக்
கழிமுரி குன்றத் தற்றே
யென்னாலம் வின்றவ இலுண்ணிய பொருளே;” (பும-313.)

இது பீறும். படையாளர் கூற்று.

இதற்கு முடியுடையேந்தன் சிறப்பெடுத்துரைத்தலென்றுக்குறின் அது பொதுவியலிற் கூறலாகாதென்றுணர்க.

தலைத்தாள் நெடுமொழி தன்னைடு புணர்த்தலும்—தன்னிடத் தளதாகிய போர்த்தொழிலின் முயற்சியாலே வஞ்சினங்களைத் தன் னெடுக் கூட்டிக் கூறலும்;

உதாரணம்:—

“நானால் விலங்காற் றனித்தாற் பிறங்வரைத்தால்
யானை யெறித விளிவரவால்—யானை
யொருகை யுடைய தெறிவலேர யானு
மிருகக சுமங்குவாழ் வேன்”

என வரும்.

“பெருகீர் மேவற் றண்ணடை யெருமை
மிருமருப் புறழு நெடுமா *நெற்றின்
. பைம்பய றதிர்த்த கோதின் கோலைணக்

கன்றுடை மறையா துஞ்சுஞ்சி தூர்க்
 * கோளிவண் வேண்டேம் புரவே தாராரி
 † நீணமுதிர் சாடி நறவின் வாழ்த்தித்
 துறைங்களி கெழீஇக் கம்பு ஸீஹுங்
 தண்ணடை பெறுதலு முரித்தே நீஷங்நுதி
 நெழிவேல் பாய்த் மார்பின்
 மடல்வன் போங்கையி னிற்கு மோர்க்கே.” (பும-291.)

மடல்வன் போங்கைபோல் நிற்பலென கெடுமொழி தன்னெடு
 புணர்த்தவாறு காண்க. சீதூர் புரவாகக் கொள்ளேன் தண்ணடை
 கொள்வேனெனத் தன்னுறுதொழில் கூறினான்.

இதுவும் பொது; புறம்.

வருதார் தாங்கல் வாள்வாய்த்துக் கவிழ்தலென்று இருவகைப்
 பட்ட பிள்ளைசிலையும்—தன்மேல் வருங் கொடிப்படையினைத் தானே
 தாங்குதல் ॥ வாட்டெடாழிலிற் பொய்த்தலின்றி மாற்றேரக்கொன்று
 தானும் வீழ்தலென இரண்டி கூறுபட்ட போரிற் சென்றறியாத மற
 மக்கள் தாமே செய்யுங் தறுகனுண்மையும்;

வேந்தன் குடிப்பிறந்தோரும் அவன் படைத்தலீவர்மாகிய
 இனையர் செய்யினும் தன்னுறுதொழிலாதலிற் கரங்கையாம், தும்பை
 பாகாதென்று உணர்க.

உதாரணம்:—

“ ஏற்றெறிந்தார் தார்தாங்கி வெல்வருகென் நேவினாள்
 கூற்றினுங் தாயே கொடியளோ—போர்க்களிறு
 கானு விளைமையாற் கண்டிவனே கின்றிலனேன்
 மானுருள் யார்பிழைப்பார் மற்று.”

இது வருதார் தாங்கல்.

“ ஆடும் பொழுதி னறுகயிற்றுப் பாவைபோல்
 விடுஞ் சிறவன்றும் மெய்ம்பகிழ்ந்தாள்—வீழிவோன்

* ‘கொளின்-வேண்ட வேண்டேம்’ எனவும் பாடம்.

† ‘நாரி’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘சீறைமுதிர்’ எனவும் பாடம்.

நி ‘வைங்நுனை’ எனவும் பாடம்.

¶ ‘வாட்டெடாழிலால்’ எனவும் பாடம்.

வாள்வாயின் வீழ்ச்ச மறவர்தங் தாயரே
கெளா வழுதார் கிடந்து.”

இது வாள்வாய்த் துக்கசிழ்சுதல்.

“கெடுக சிந்தை கடிதிவ ணீவே” என்னும் (279)புறப்பாட்டேம் இதன் பாற்படும்.

இவை தன்னுறுதொழில். போரிற் சென்றறியாதவன் சேறலின் வழு.

வாண்மலைந்து எழுங்தோனை மகிழ்ச்சு பறை தாங்க நாடவற்கு அருளிய பிள்ளையாட்டும்—வாளாற் பொருது உயர்ந்த அரசினங் குமரனை அந்நாட்டிலுள்ளார் கண்டு வந்தா பறைதுங்கிசையாக ஒலிக் கும்படி அவற்கு அரசுகொடுத்த பிள்ளைப்பருவத்தோனைக் கொண் டாடிய ஆட்டும்;

இதுவும் நாட்டிலுள்ளார் கொடுத்தலிற் ரண்னுறுதொழிலாய் வழுவுமாயிற்று.

உதாரணம்:—

“வன்கண் மறமன்னன் வாண்மலைந்து மேம்பட்ட
புன்றலை யொள்வாட் புதல்வற்கண்—டன்புற்றுக்
கான்கெழு நாடு கொடுத்தார் கருதார்க்கு
வாண்கெழு நாடு வர.”*

என வரும்.

இதனைப் பிள்ளைத்தன்மையினின்று பெயர்த்தலிற் *பிள்ளைப் பெயர்ச்சியுமென்ப.

அனைக்குரி மரபிற் கரங்தையும்—ஆரம்ரோட்டல் முதலிப் பழு
துறைக்கும் உரிய மரபினையுடைய கரங்தையும்; கரங்தையாவது தன்
ஞாறுதொழிலாக சிரைமீட்டோர் பூச்சுகுடிதலிற் பெற்ற பெயராதனை
வெட்சித்தினைபோல ஒழுக்கமன்று.

* ‘பிள்ளைப் பெயர்ச்சி:—போர்தாங்கிப் புள்ளிலங்கியோனைத்—தார்ஜேஷ் தன் நலையனித்தன்று’ என்பதீ பு-வெ-மாலை-கரங்தை-12.

“அக்தோவக்கை” என்னும் (261) புறப்பாட்டினுள்,

“ நாகுமுலையன்ன நறும்புங் கரங்கை
விரகறி யானர் மரபிற் சூட்ட
நிரையில்ட் டந்து”

என்றவாறு காண்க.

அது அன்றி—அக் கரங்கையே அன்றி;

காட்சி—கல்கெழு சுரத்திற் சென்று கற்காண்டலும், அது கொணர்ந்து செய்வன செய்து நாட்டிப், பின்னர்க் கற்காண்டலும் என இருவகையாம் ;

உதாரணம்:—

“ தாழி கவிப்பத் தவஞ்செய்வர் மண்ணுக
வாழிய நோற்றனை மால்வரை—யாழிகுழ்
மண்டில மாற்று மறப்புக்கோண் சீர்பொறிப்பக்
கண்டனை னின்மாட்டோர் கல்.”

இது கல்தூராய்க்கின்றூர் காட்சி.

“ ஊர் னனியிறந்த பார்முதிர் பறந்தலை
யோங்குசிலை வேங்கை யொள்ளினர் நறவீ
*போங்கையங் தோட்டிற் புனைந்தனர் தொடுத்துப்
பல்லாண் கோவலர் படலை சூட்டக்
கல்லா யினையே குடுமான் ரேஷன்றல்
வானேறு புரையுசின் ரூணிழல் வாழ்க்கைப்
பரிசிலர் செல்வ மன்றியும் விரிதார்க
கடும்பகட் டியானை வேங்ந
ரொடுங்கா வென்றியு சின்னெனு செலவே.” (புக-265.)

இது கோவலர் படலைசூட்ட என்றாலிற் கடவுளாகியபின்

கல்லாயு மெற்றெரிந்து காண்டற் கெளிவந்த
வூல்லாண் படலைக்கு வம்பினே—வெல்புகழாற்
சீரியல் பாடல் சிறையாமல் யாம்பாடத்
தூரிய மெல்லாங் தொட.”

* ‘போங்கையங்தார்’ என்றியும் பாடம்.

என்பதும் அது.

கால்கோள்—கல்லுறுத்து இயற்றுதற்குக் கால்கோடலும், நாட்டியபின்னர் அவன் ஆண்டு வருவதற்குக் கால்கோடலும் என இருவகையாம் ;

உதாரணம் :—

“வரையறை சூழ்விடக்கை மாத்தாட் பெருங்கல்
வரையறை செய்யிய வம்மோ—வரையறை
வாராப் பெரும்புகழ் வல்வேல் விடலைக்கு
மோராற்றுற் செய்வ துடைத்து.”

இதுவரையறை செய்யிய வம்மோ என ஒருவளைத் தெய்வமாக நிறுத்துதற்கு இடங் கொள்ளப்பட்டமையானும் அவ்விடத்துக் கால் கோடலானும் கால்கோள்.

“ஞப்புநால் யாத்துக் கடிகமழ் நீராட்டிப்
பூப்பலி பெய்து புகைகொள்ளு—மீப்படர்ந்த
காளை நடுகற் சிறப்பயர்ந்து கால்கொண்மி
ஞீளை *வரக்கடவ காள்.”

இது நட்டுக் கால்கொண்டது.

“இல்லடு கன்னின் சில்குடிச் சீறார்ப்
புடைகடு கல்லி னுட்பலி யூட்டி
தீண்ணீ ராட்டி டீனம்க்கறைக் கொள்ளு
மங்குன் மாப்புகை மறுகுடன் சமாழு
மருகுளை யிருக்கைத் தாயினும் வரிமிடற்
றரவுறை புற்றத் தற்றே நாளும்
புரவலர் புஞ்க ஞேக்கா திரவலர்க்
கருகா தீயும் வண்மை
யுரைசா னெடுந்தகை யோம்பு ஆரோ.” (பும-329.)

இதன் கண்ணும் அது வந்தவாறு காண்க.

* 'வரக்கடவா' எனவும் பாடம்.

† 'நன்னறைக் கீகள்ளு' எனவும் பாடம்.

‡ 'நன்ன ராட்டி' எனவும் பாடம்.

நீர்ப்படை—கண்டு கால்வெகாண்ட கல்லினை நீர்ப்படுத்துத் தாய் மை செய்தலும், பின்னர் பெயரும் பிரிம் எழுதி நாட்டிய வழி நீராட்டுதலுமென இருவகையாம் ;

உதாரணம்:—

“ வாளமர் வீழ்ந்த மறவோன்க லீர்த்தொழுக்கிக் கேளி ரடையக் கிளர்க்கெழுங்கு—கீள்விசும்பிற் கார்ப்படுத் தல வல்லேறு போலக் கழலோன்க நீர்ப்படுத்தார் கண்ணீரி னின்ற.”

இது நீர்ப்படை.

“ பல்லா பெயர்த்து கல்வழிப் படர்க்கொன் கல்வகாரிந் தாட்டிய கீரே தொல்லை வான்வழுக்கு கீரினுங் தூய்தே யதனாற் கண்ணீருவியுங் கழீஇந் தெண்ணீராடுமின் நீர்த்தமா மதுவே.”

இது நாட்டி நீராடியது.

நடுகல்—கல்லினை நடுதலும், அக் கல்லின்கண் மறவைனை நடுதலு மென விருவகையாம் ;

உதாரணம்:—

“ சீர்த் துகளிற்றுய்த் தெய்வச் சிறப்பெய்த நீர்ப்படுத் தற்கு கீலைகுறித்துப்—போர்க்களத்து மன்னட்ட வென்றி மறவோன் *பெயர்பொறித்துக் கண்னட்டார் கல்குழ் கடத்து.”

இது கல் நாட்டியது.

“ கோள்வாய்த்த சீயம்போற் கொற்றவர்தம் மாவெறித்து வாள்வாய்த்து வீழ்ந்த மறவேலாய்—நாள்வாய்த் திடைகொள வின்றி யெழுத்துகைக் கல்வாய் மடைகொள்வ வேண்டு மகிழ்ந்து.”

இது மறவைனை நாட்டியது.

‘பெயர் பொறிப்ப’ எனவும் பாடம்,

சீர்த்தகு சிறப்பிற் பெரும்படை—அவன் செய்த புகழைத் தகும்/
படி பொறித்தலும், அக்கல்லைத் தெய்வமாக்கி அதற்குப் பெருஞ்/
சிறப்புக்களைப் படைத்தலுமென இருவகையாம்;

உதாரணம்:—

“ கைவினை மாக்கள் கலுழுக்க ணேக்கிழந்து
செய்வினை வாய்ப்பவே செய்தமைத்தார்—மொய்போர்
மறவர் பின்மீறக்கி வான் வாய்த்து வீழ்ந்தோன்
பிறபெயர்குழ் கண்மேற் பெரிது.”

இது பெயர் முதலியன பொறித்தது.

“ அன்றகொ ளாபெயர்த் தாரமரில் வீழ்ந்தோன்கற்
கின்றகொள் பல்லா னினமெல்லாங்—குன்றமற்
செய்மினே சீர்ப்பச் சிறப்பாகத் தீபங்கள்
வைம்மினே *பீடம் வகுத்து.”

இஃஂது அதற்குச் சிறப்புப் படைத்தது.

வாழ்த்தல்—கால் கொள்ளுங்கால் தெய்வத்திற்குச் சிறப்புச்
செய்து வாழ்த்தலும், பின்னர் நடப்பட்ட கல்லினைத் தெய்வமாக்கி
வாழ்த்தலுமென இருவகையாம் ;

உதாரணம்:—

“ ஆவாழ் குழக்கன்றுய் வித்துக் களத்தவிந்த
நிவாழ் நிய னின்னடுக—லோவாத
விற்தோட்ட நீண்டோள் வேந்தன் புலிபொறித்த
பொற்கோட்ட டிமயமே போன்று.”

“பெருங்களிற்றடியில்” என்னும் (263) புறப்பாட்டில் ‘தெழுமா
தனைக் கழிதலோம்புமதி’ என வாழ்த்தியவாறு †காண்க.

என்று இரு மூன்றுவகையிற் கல்லொடு புணர—என்று முன்
னர்க் கூறப்பட்ட அறுவகை இலக்கணத்தையுடைய கல்லொடு பின்
னரும் அறுவகை இலக்கணத்தையுடைய கற்கூடச்; சொல்லப்பட்ட

* ‘கோட்டம்’ எனவும் பாடம். †‘உணர்க்’ எனவும் பாடம்.

—இக்குறப்பட்ட பொதுவியல் ; *எழுமூன்று துறைக்கு—இருபத் தொரு துறையினையுடைத்து என்றவாறு.

ஆரம்ரோட்டன் முதலிய எழுதுறைக்குரிய மரபினையுடைய கரங்கையும் அக்கரங்கையே யன்றி முற்கூறிய கல்லோடே பிற்கூறிய கல்லுங் கூடக் காங்களும் பூவும் வள்ளியுங் கழனிலையும் உன்னாலை யும் பூவைக்கிலையும் உள்பட இச்சொல்லப்பட்ட பொதுவியல் இருபத்தொரு துறையினை யுடைத்தெனக் கூட்டுக. மாயோனிறம் போலும் பூவைப் பூ நிறமென்று பொருவுகல் பூவைக்கிலையென்றால் ஏனையோர் சிறத்தொடு பொருந்தும் பூக்களையும் பொருவுகல் கூறல் வேண்டும்; ஆசிரியர் அவை கூருமையின் அது புலநெறிவழக்க மன்மை யுணர்க. இதனுட் கரங்கைப்பகுதி எழும் வேறு கூறினார், காட்டகத்து மறவர்க்கு குறுங்கல்மன்னாக்கும் அரசன் படையாளர் தாமே செய்தற்கும் உரிமையின். கற்பகுதி வேத்தியற் புறத்தினைக் கும் பொதுவாகவின் வேறுக்கினார். ஏனைய அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகவின் வேறுக்கினார்.

துறையென்றதனால் ஒன்று பலவாம். அவை, கற் காணச்சேறலும் இடைப்புலத்துச் சொல்லுவனவுங் கண்டிழியிரங்கு வனவுங் கையறாக்கியும் பாணர் கூத்தர் முதலியோர்க் குரைப்பன வும் அவர் தமக்குரைப்பனவும் போல்வன கற்காண்டலின் பகுதியாய் அடங்கும்; கால்கொள்ளுங் காலத்து மாலையும் மலரும் மதுவுஞ் சாங் தும்முதலியன கொடுத்தலும் அனையோற்கு இனையகல் தகுமென்ற

ங் தமர்பரிச்திரங்கலும் முதலியன கால்கோளின் பகுதியாய் அடங்கும்; ஸீர்ப்படுக்குங்கால் ஈர்த்துக்கொண்டொழுக்கலும் ஏற்றிய சகடத் தினின்று இழிந்தவழி ஆர்த்தலும் அவர் தாயங்கறலும் முதலியன ஸீர்ப்படையாய் அடங்கும்; நடுதற்கண் மடையும் மலரும் மதுவும் முதலியன கொடுத்துப் பீவித்தொடையலும் மாலையும் நாற்றிப் பஸ்தியம் இயம்ப விழவுச் செய்யுஞ் சிறப்பெல்லாம் நடுதலாய் அடங்கும்; பெயரும் பிடும் எழுதுங்காலும் இப்பகுதிகள் கொள்க; நாட்டப்படுங் கல்லிற்குக் கோயிலும் மதிலும் வாயிலும் ஏனைச் சிறப் புக்களும் படைத்தல் பெரும்படைப்பகுதியாய் அடங்கும்; வாழ்த்தற்

‘மூவேழ்’ எனவும் பாடம்.

† ‘ஊண்டற்கட் சேறலும்’ எனவும் பாடம்.

கண்ணும் இதுதான் செடிதுவாழ்கவெனவும் இதன் கண்ணே அவனின்று ஸிலாவுகவெனவும் பிறவுங் கூறுவனவுமெல்லாம் வாழ்த்து தலாய் அடங்கும்; ஏனையவற்றிற்கும் இவ்வாறே துறைப்பகுதி கூறிக்கொள்க.

இப் “பரலுடை மருங்கிற பதுக்கை” என்னும் (264) புறப் பாட்டினுள் “அணிமயிற் பிலிகுட்டிப் பெயர் பொறித்-தினி ஈட்டனரே கல்லும்” எனக் கண்ணுட்டுதல் பெரும்படைக்குப் பின்னுக்க் கூறிற்றுவெனின், நீர்ப்படுத்த பின்னர்க் கற்படுத்துப் பெயர் பொறி த்து நாட்டுதல் காட்டு நாட்டோர் முறைமை யென்பது சீர்த்தகு சிறப்பின் எண்பதனாற் கொள்க. “பெயரும் பிடு மெழுதி யதர்தொறும்—பிலி குட்டிய பிறங்குசிலை நடுகல்” என அகத்திற்கும் (அகம்-131:) வருதலிற் பொதுவியலாயிற்று: இவை ஒரு செய்யுட்கண் ஒன்றும் பாவும் வருதலும் அகத்தின்கண் வருதலுஞ் சுட்டி யொருவர் பெய கோட்டுவுங் கொள்ளாமையும் உடையவென்று உணர்க.

பொதுவியலின் பின் வஞ்சி வைத்தார் வஞ்சிக்கண்ணும் பொதுவியல் வருவனவுள் என்றாற்கு. அது “வேங்துவினை முடித்தனண்” என்னும் (104) அகப்பாட்டினுட் சுட்டி யொருவர்ப் பெயர் கூறு வஞ்சி பொதுவியலாய் வந்தவாறு காண்க. (6)

61. வஞ்சி தானே மூல்லையது புறனே.

இது தம்முன் மாறுபாடு கருதி வெட்சித்தினையை சிகழ்த்திய இருபெரு வேங்தருள் தோற்றே நெருவன் ஒருவன்மேற் செல்லும் வஞ்சித்தினை அகத்தினையுள் இன்னதற்குப் புறனு மென்கின்றது. வஞ்சியென்றது ஒருவர்மே லொருவர் சேறலே: அதற்கு வஞ்சி சூடிச் சேறலும் உலகியல்.

இதன் பொருள்:—வஞ்சி தானே—வஞ்சியெனப்பட்ட புறத்தினை; மூல்லையது புறனே—மூல்லை யெனப்பட்ட அகத்தினைக்குப் புறனும் என்றவாறு.

ஏனை உழிமீனு முதலியவற்றினின்று பிரித்தலின் ஏகாரம் பிரிசிலை. பாடாண்டினைக்குப் பிரிதலின்மையிற் ‘பாடாணப்பகுதி கைக்கிளைப்புறனே’ (தொ-பொ-புற-24) என்ப. ஏனைய பிரித்துக் கூறுவர்,

முதலெனப்பட்ட காடுறையுலகமுங் கார்காலமும் அந்திலத்திற்கேற்ற ருப்பொருளும் அரசன் பாசறைக்கட்டலைவியைப் பிரிந்து இருந்தலும் அவன் தலைவி அவனைப் பிரிந்து மனைவயி னிருத்தலுமாகிய உரிப்பொருளும் ஒப்பச்சேறவின் வஞ்சி மூல்லைக்குப் புறனுயிற்று. வெஞ்சுடர் வெப்பம் நீங்கத் தண்பெயல்பெய்து நீரும் நிழலும் உணவும் பிறவும் உளவாகிய காட்டகத்துக் களிறு முதலியவற்றேடு சென்றிருத்தல் வேண்டுதலின் வஞ்சிக்கும் அம்முதல்கருவரியும் வந்த வாம். மூல்லைப்பாட்டினுட்,

“கான்யாற தழீஇய வகனெடும் புறவிற்
சேஞ்சை பிடவமொடு பைம்புத வெருக்கி
வேட்டுப் புழையருப்ப மாட்டிக் காட்ட
விடுமுட் புரிசை யேழுற வளைஇப்
பழீங்ப் புணரியிற் பரந்த பாடி.” (பந்த-ஔலை 24-28.)

என்பதனு இணர்க.

62. எஞ்சா மண்ணசை வேந்தனை வேந்தனைச்சுதகத் தலைச்சென் றடல்குறித் தன்றே.

மூல்லைக்குப் புறனென்ற வஞ்சித்தினை இன்னபொருட் டென்கின்றது

இதன்பொருள் - எஞ்சா மண் நசை-இடையீடாகிய மண்ணிடத்து வேட்கையானே; அஞ்சுதகத் தலைச்சென்று—ஆண்டு வாழ்வோர்க்குஅஞ்சுதலுண்டாக அந்நாட்டிடத்தே சென்று; வேந்தனை வேந்தன் அடல்குறித்தன்று—ஒருவேந்தனை ஒரு வேந்தன் கொற்றங்கோடல் குறித்தன் மாத்திரைத்து வஞ்சித்தினை என்றவாறு.

ஒருவன் மண்ணசையான் மேற்சென்றால் அவனும் அம்மண் ணமியாமற் காத்தற்கு எதிரே வருதலின் இருவர்க்கும் மண்ணசையான் மேற்சேறல் உளதாகவின் அவ்விருவரும் வஞ்சிவேந்தராவரென் இணர்க. எதிர் சேறல் காஞ்சி என்பராலெனின், *காஞ்சியென்பது எப்பொருட்கும் சிலையாமை கூறுதலிற் பெரிதும் ஆராய்ச்சிப்படும்

* தொல்-பொருள்-புறத்-22.

பொதுவியற் பொருண்மைப் பெயராற் கூறலாகாமையுணர்க்; ஒருவன் மேற்சென்றுமிருந்து எதிர்செல்லாது தன்மதிற்புறத்து வருந்துணையும் இருப்பின் அஃது உழிமையையின் அடங்கும்; அது *சேரான் செல்வழித் தகரீடை †அதிரமான் இருந்ததாம். எனால் இருவரும் வஞ்சிவேந்தரெனவே மேற்கூறுந் துறை புழுந்தும் இருவர்க்கும் ஒப்பக் கூறலாமென்றுணர்க. (ஏ)

63. இயங்குபடை யரவ மெரிபரந் தெடுத்தல்
 வயங்க லெய்திய பெருமை யானுங்
 கொடுத்த லெய்திய கொடைமை யானு
 மடுத்தார்ந் தட்ட கொற்றத் தானு
மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி யானும்
 பொருளின் றுய்த்த பேராண் பக்கமும்
 வுருவிசைப் புனிலைக் கற்சிறை போல
 வொருவன் ரூங்கிய பெருமை யானும்
 பிண்ட மேய பெருஞ்சோற்று நிலையும்
 வென்றேர் விளக்கமுந் தோற்றேர் தேய்வுங்
 குன்றுச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளையு
 மழிபடை தட்டோர் தழிஞ்சியொடு தொகைஇக்
 கழிபெருஞ் சிறப்பிற் றுறைபதின் மூன்றே.

இது முற்கூறிய டுவஞ்சித்தினை பதின்மூன்று துறைத்தென்கின்

இதன்பொருள்:—இயங்கு படை அரவம்—இயங்குகின்ற இரு படை யெழுச்சியின் ஆர்ப்பரவமும்;

இவன் தகடு ரெறிந்த பேருஞ்சேரல்ரூப்போறை யாவன்.

† ‘அதியமான்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘வஞ்சித்தினைத்துறை பின்னுங்கென்கின்றது’ எனவும் பாடம்.

உதாரணம்:—

“விண்ணசைஇசு செல்கின்ற வேலிலோயா ரார்ப்பெடிப்ப
மன்னசைஇசு செல்கின்றான் வான் வேந்த— என்ன
மொருபாற் படர்த்தக்கண் டொன்னார்த் முன்ள
மிருபாற் படுவ தெவன்.”

(பெரும்பொருளவிளக்கம். முத்திரடி-பக்கவழி சேஷ்.)

“சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பழும்” என்னும் (31) புறப் பாட்டும் அது.

“இறும்பூதாற் பெரிதே கொடித்தே ரண்ணல்
வழிமணி *யலைத்த பனைமரு ஞேன்றூட்
கடிமரத்தாற் களிறைணத்து
நெடுநீர் துறைகலங்க
மூழ்த்திறுத்த வியன்றுனையொடு
புலங்கெட கெரிதரும் வரம்பில் வெள்ளம்
வாண்மதி லாக வேண்மினை யுயர்த்து
வில்லிசை யுமிழ்ந்த வைம்முள் எமபிற்
செவ்வா யெல்கம் வளைஇய டுகழுற்
ட்டுகாரிடி யுருமி னுரதுபு முரசிற்
கால்வழங் காரெயில் கருதிற்
போரெதிர் வேந்த ரொருடப ஸ்ன்னே.” (பதிர்-33.)

இப் பதிற்றுப்பத்தும் அது.

“போர்ப்படை யார்ப்பப் பொடியா யெழும்ரோ
பார்ப்புர வெண்ணுன்கொல் பார்வேந்த— னூர்ப்புறத்து
நில்லாத தானை நில்லெனியிய நீளிடைப்
புல்லார்மேற் செல்லும் பொழுது.”

இஃங்து எதிர்செல்வோன் படையரவும்.

எரிபரந்து எடுத்தல்—இருவகைப் படையாளரும் இருவகைப் படைக்குப்புலத்துப் பரந்துசென்று எரியை எடுத்துச் சுடுதலும்;

இவ்விரண்டற்கும் உம்மை விரிக்க.

* ‘அணைத்தபணை’ எனவும் பாடம்.

† ‘அகழுக் காரிடி’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘காரிடை’ எனவும் பாடம்.

உதாரணம்:—

“ வினைமாட்சிய விரைபுரவியோடு
மழையுருவின தோல்பரப்பி
முனைமுருக்கத் தலைச்சென்றவர்
வினைவயல் கவர்ச்சுட்டி
மனைமரம் விரகாகக்
கடிதுறைக்க களிறுபட்டு
{| மெல்லுப் படவிட்ட சுடித் விளக்கங்கு
செல்சுடர் ஞாயிற்றுச் செக்காரிற் கேருஞ்றப்
புலங்கெட விறக்கும் வரம்பி ரூணை:” (பும-16.)

எனவும்,

“ களிறு கடைழிய தாட்
கழுலூரீழிய திருந்தழிக்
* கணைபொருது கவிவண் கையால்
கண்ணேளிர் வழூங் கவின் சாபத்து”

என்னும் (7) புறப்பாட்டி னாள்,

“ எல்லையு மிரவு † மென்னுய் பகைவ
ஞர்சுட விளக்கத் தழுவிலிக் கம்பலைக்
கொள்ளோ மேவலை யாகவின்”

எனவும் வரும்.

இவை கொற்றவள்ளோப் பொருண்மையேவதும் உட்பகுதி
பலவுங் துறையாய் வருதலின் ஏரிபரங் தெடுத்தற்கும் உதாரணமாயின.

வயங்க லெய்திய பெருமையானும்—ஒருவர் ஒருவர்மேற் செல்லுங்காற் பிறவேந்தர் தத்தந் தானையோடு அவர்க்குத் துணையாயவழி அவர் விளக்கமுற்ற பெருமையும்;

உதாரணம்:—

“ மேற்கெல்லுங் காலைத் துணைவந்த வேந்தர்தம்
செல்லச் செல்லும் பரிசினா—ஞற்கடல்குழி

* ‘கணைபொருத கவின்னுண்கையால்’ எனவும் பாடம்,
† ‘என்னுய்’ எனவும் பாடம்.

மன்மகிழுங் காட்சியான் மீன்பூத்த வானத்து
வெண்மதிபோன் மேம்பட்டான் வேந்து.”

என வரும்.

இஃஃது இருவர்க்கும் பொது.

கொடுத்தல் எய்திய கொடைமையானும்—மேற்செல்லும் வேங்
தர் தத்தம் படையாளர்க்குப் படைக்கல் முதலியன கொடுத்தலும்
பரிசிலர்க்கு அளித்தலும் ஆகிய கொடுத்தலைப் பொருந்திய
கொடைத்தொழிலும் ;

உதாரணம்:—

“வேத்தமர் செய்தற்கு மேற்செல்வான் மீண்டும்
தேத்துங்க் கீதுமென் ரெண்ணுமோ—பாத்தி
யுடைக்கவில் மான்றே ருடனீந்தா னீந்த
படைக்கலத்திற் சாலப் பல்,”

என வரும்.

‘சிறுஅர் துடியர் பாடுவன் மகாஆர்
துவென் எறுவை மாயோற் குறுகி
*யிரும்பூட் பூச லோம்புமின் யானும்
விளரிக் கொட்டின் வெண்ணாரி கடிகுவெ
னெம்போற் பெருவிதுப் புறக வேங்தே
கொன்னுஞ் சாதல் †வெம்யோற்குத் தன்றலை
மணிமருண் மாலை சூட்டி யவன்றலை
யொருகாழ் மாலை தான்மலைக் தனனே.” (பும்-291.)

என்பதும் அது.

அடுத்து ஊர்ந்து அட்ட கொற்றத்தானும்—அடுத்துச் சென்ற
இருபொருவெந்தர் படையாளர் வரவறியாமல் இரவும் பகலும் பல
காலும் தாம் ஏறி அங்காட்டைக் காவல்புரிந்தோரைக் கொன்ற
கொற்றமும் ;

* ‘இருயபுட்பூசல்’ எனவும் பாடம்.

† ‘வெண்ணேர்க்கு’ எனவும் பாடம்.

உதாரணம்:—

“ ஸ்ரீவீல *வேந்தர் நாட்செல் விருப்பத்துத்
தோன்சுமாக திருத்த லாற்று ராஜ்வினைக்
கொண்டிடாக்க ஞானியின் முனிச்து
முளைப்புல மருக்கி ஸ்ரீவீலப்பருஞ் செய்வினை
வென்றியது முடித்தனர் மாதோ
யாக்குள கொல்லினி யூங்குப்பெறுஞ் செருவே.”

என வரும்.

“ யான்டு தலைப்பெயர வேண்டுபுலத் திறத்து
| முளையெயரி பரப்பிய துண்ணருஞ் சீற்றமொடு
மழைதவழிபு †தலைஇய மதின்மர முருக்கி
சீரைகளி ரெழுகிய சீரைய வெள்ளம்
பெரங்தாடு கழங்கழி மன்மருங் கறுப்பக்
கொடிலிடு குஞ்சப்புகை பிசிரக் கால்பொர
வழல்கவர் மருக்கி இருவறங் கெடுத்துத்
தொல்கவி னாழிந்த கண்ணகண் வைப்பின்
வேண்டு வேளையொடு பைஞ்சஸர கலித்துப்
பீரிவர்பு பரங்த நீரூ சீரைமுதற்
சிவந்த காங்தண் முதல்சிதை மூதிற்
புலவுவில் லுழவிற் புல்லாள் வழங்கும்
புல்லிலை வைப்பிற் புலஞ்சிதை யரம்பி
னாறியா ஸமயான் மறந்துதுப் பெதிர்தசின்
பகைவர் நாடுங் கண்டுவங் திசினே
கடலவுக் கல்லவும் யாற்றவும் பிறவும்
வளம்பல ஸ்கழ்தரு னனங்தலை னன்னட்டு
விழவறு பறியா முழவிமித் முதா.” (பதிம-15.)

என்னும் பதிற்றப்பத்தும் அழிவுக்கறிய இடம் அப்பாற்படும்.

மாராயம் பெற்ற நெடுமொழியானும்—வேந்தனாற் சிறப்பெய்
திய அதனாற் றுனேயாயினும் பிறரேயாயினுங் கூறும் மீக்கற்றுச்
சொல்லும்;

சிறப்பாவன ஏதுதி காவிதி முதலிய பட்டங்களும் நாசம்
ஈரும் முதலியனவும் பெறுதலுமாம். முற்கறியது படைவேண்

* ‘வேந்த குடன்செல்’ எனவும் பாடம்.

† ‘தைஇய’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘பரங்தாடு வழங்குவழி’ எனவும் பாடம்.

தியவாறு செய்க என்றது. இஃது அப்படைக்கு ஒருவளைத் தலைவருக்கி அவன் கூறியவே செய்க அப்படை என்று வரையறை செய்தது.

உதாரணம்:—

“போர்க்கட லாற்றும் புரவித்தேர்ப் பல்படைக்குக் கார்க்கடல் பெற்ற கரையன்றோ—போர்க்கெல்லாங் தானுமி யாகிய தார்வேந்தன் மோதிரஞ்சே ரேஞ்சுதிப் பட்டத் திவன்.”

இது பிறர் கூறிய நெடுமொழி.

“துடியெறியும் புலைய
வெறிகோல் கொன்று மிழிசின
கால மாரியிய னம்புதைப்பினும்
வயற்கெண்ணடையின் வேல்பிறழினும்
பொலம்புளை யோடை யண்ணல் யானை
யிலங்குவான் மருப்பி னுகிமடுத் தன்றினு
மோடல் செல்லாப் பீடுடை யாளர்
கெடுகீர்ப் பொய்கைப் பிறழிய வாளை
கெல்லுடை நெஞகர்க் கூட்டுமுதற் *புரஞ்சு
தண்ணடை பெறுதல் யாவது படினே
மாசின் மகளிர் †மன்ற னன்று
முயர்களை யுலகத்து துகர்ப வதனால்
‡வும்ப வேந்தன் ரூனை
யிம்பர் சின்றுக் காண்டிரோ வரவே,” (பும்-287.)

இது தண்ணடை பெறுகின்றது. சிறிது சவர்க்கம் பெறு தல் னன்று னன்று நெடுமொழி கூறியது. போர்க்களம் புக்கு நெடு மொழி கூறலும் சண்டு ஏடுடக்குக்.

பொருளின்று உய்த்த பேராண் பக்கமும்—பகைவேந்தரை ஒரு பொருளாக மதியாது படையினைச் செலுத்தின பேராண் கை செய்யும் பகுதியும்;

* ‘பிறழுஷ்’ னனவும் பாடம்.

† ‘மன்னை’ னனவும் பாடம்.

‡ ‘வும்பே’ னனவும் பாடம்.

¶ ‘அடங்கும்’ னனவும் பாடம்,

உதாரணம்:—

“ மெய்ம்மலி மனத்தி ஏம்மெதிர் கீண்டே
ஏடர்வினைப் பொவிந்த ஈடர்விடு பாண்டித்
கையிகங் தமருங் தையனந் புரவித்
தளையவிழ் கண்ணி யிளையோன் சீறின்
வின் ஆயர் கொடுவரை வீழ்புயல் கடுப்பத்
தண்ணூறுச் சடாதுமுயிழ்த வெண்டோட்
டன்னால் யானை யெறித வொண்டே
மெய்ம்மலி யுவகைய ஏம்மருக்கு வருதல்
கடியமை கள்ளுண் கைவல் காட்சித்
துடிய ஆண்க ஞேக்கிச் சிறிய
கொலைமொழி யின் ஆச்சிதர்க் தனையதன்
வேற்றித் திட்டு எகுதலு எகுமே.”*

இஃப்து அதிகமானும் சிறப்பெய்திய பெரும்பாக்கீன மதியாது சேர்மான் முனைப்படை சின்றுனைக் கண்டு அரிசில்கிழார் கூறியது.

“ பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே
குமரி மகளிர் கூந்தல் புரைய
வமரி னிட்ட வருமூன் வேலிக்
கல்லெண் பாசனறப் பல்சான் நீரே.
முரச மூழங்கு தானைநும் மரச மோம்புமி
ஞெளியேந்து மருப்பினுங் களிறும் போற்றுயின்
ஞெணாநாட் டாங்குநும் போரே யனைநா
ஞெறியா நீரெறிதல் யாவண டீதெறிந்தோ
ரெதிர்சென் ரெற்றதலுஞ் || செல்லா ததனு
லறிந்தோர் யாரவன் கண்ணிய பொருளே
பலமென் நிகழ்ந்த லோம்புமி னுதக்கா
வீவிலனைப் பண்ண வில்லாக் குறுமெறி
வண்பரிப் புரவிப் பண்டுபா ராட்டி
வெல்லிடைப் பட்டதங் தோனே கல்லெண்
வேந்தார் யானைக் கல்ல
தேந்துவன் போலான்ற னிலங்கிலை வேலே.” (புத-801.)

இதுவுமது.

* ‘இது தகடுர்யாத்திரை’ எனலாமும்.

† ‘தானையு’ மெனவும் பாடம்.

‡ ‘டானு’ மெனவும் பாடம்.

§ ‘அறிதல்’ எனவும் பாடம்.

|| ‘அறிந்தோன்’ எனவும் பாடம்.

¶ ‘போலானி’ எனவும் பாடம்.

வரு விசைப் புனலைக் கற்கிறை போல ஒருவன் தாங்கிய பெரு மையானும்—தன்படை சிலையாற்றுது பெயர்ந்தவழி விசையோடும் வரும் பெருச்சைக் கல்லினை தாங்கினுற்போலத் தன்மேல் வரும் படையினைத் தானே தடுத்த பெருமையும்;

உதாரணம்:—

“கார்த்தரும் புல்லணற் கண்ணஞ்சாக் காளைதன் ரூப்பற்றி யேர்தரு தோனேக்கித்—தார்ப்பின்னர் ஞாட்பினுள் யானைக் கணநோக்கி யானைப்பின் நேர்க்குழா நோக்கித்தன் மாநோக்கிக்—கூர்த்த கணைவரவு நோக்கித்தன் வேலேக்கிப் பின்னைக் கிணைவனை நோக்கி நகும்.”

எனவரும்.

இது பொன்முடியார் ஆங்கவனைக் கண்டு கூறியது.

“வேந்துடைத் தானை முனைகெட நெரிதலி னேந்துவாள் வலத்த மெருவ ளுகித் தன்னிற்து வாராமை விலக்கலிற் பெருக்டற் காழி யனையன் மாதோ வென்றும் பாடிச் சென்றோர்க் கண்றியும் *வாரிப் புரவிற் காற்றுச் சீறார்த் தொண்மை சுட்டிய வண்மை யோனே.” (பும-330.)

என்பதும் அது.

“வருகதில்வல்லே” என்னும் (287) புறப்பாட்டும் அதன்பாற படும். முன்னர் மாராயம் பெற்றவனே ஏன் இரண்டு துறையும் சிகம்த்துவான் என்றுணர்க.

“இண்டம் மேய பெருஞ்சோற்றுங்கிலையும்—வேந்தன் போர்த்தலைக் கொண்ட பிற்றைஞான்று தானே போர்குறித்த படையாளருக் தானும் உடனுண்பான் †போல்வதோர் முகமன் செப்தற்குப்

* ‘வாடி’ எனவும் பாடம்.

† ‘போல வக்தோர்’ எனவும் பாடம்.

பிண்டித்து வைத்த டண்டியைக் கொடுத்தன் மேயின பெருஞ்

உதாரணம்:—

“இனர்தலை ஞாழிற் கரைகூழு பெருங்தலை
மணிக்கலத் தன்ன மாயிதழி நெய்தற்
பாசடைப் பனிக்கழி துழழிடுப் புண்ணை
வாலினர்ப் படுசினை ரூகிழைக் கொள்ளு
மல்குறு கானலோங் கிருமன லடைகரைத்
தாழடம்பு மலைந்த புணரிவலோ ஞால
†விலங்குகிர் முத்தமொடு வார்த்துக் கொடுக்குங்
தன்கடற் பட்பை மென்பா வன்னுங்
‡காந்தளங் கண்ணிக் கொலைவில் வேட்டுவர்
செங்கோட்ட டாமா ஞாலெஞுக் காட்ட
மதலூடை வேழத்து வெண்கோடு கொண்டு
பொன்னுடை சியமத்துப் பிழிகொடை கொடுக்குங்
குன்றதலை மணங்த புன்புல வைப்புங்
கால மன்றியும் கரும்பறுத் தொழியா
§தரிகா வலித்துப் பல்ளு விழவிற்
தேம்பாய் மருத் முதல்படக் கொன்று
வெண்டலைச் செம்புனல் பரக்துவாய் மிகுக்கும்
பலகுழ் பதப்பர் பரிய வெண்ணத்துச்
சிறைகொள் பூசலிற் புண்றவாய்
முஹலியிற் முதர் விழவுக் காணாதுப் பெயருஞ்
செழும்பல் வைப்பிற் பழனப் பாலு
மேன துழவர் வரகு மீதிட்ட
காண்மிகு குளவிய வன்புசே ரிருக்கை
மென்றினை துவனை முறைமுறை பகுக்கும்
புன்புலங் தழீஇய புறவனை வைப்பும்
பல்ளுஞ் செம்மற் காடுபய மாறி
யரக்கத் தன்ன தண்மணைந் கோடுகொண்
டொண்டுதன் மகனிர் கழலோடு மறுகும்
விண்ணுயர்க் தோக்கிய கடற்றவும் பிறவும்

* ஏடுகளில் ‘உண்டை’ என்றங்கள்.

† ‘விலகுக்கிர்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘காந்தட் கண்ணி’ எனவும் பாடம்.

§ ‘ஆரிகால் வித்தும்’ எனவும் பாடம்.

பினைக்கூட வேங்தரும் வேளிரு மொன்றமொழிந்து
 கடலவுக் காட்டவு மரண்வலியார் *நடுங்க
 மூரண்மிகு கடுங்குரல் விசும்படை பதிரக்
 கடுஞ்சினக் கடாதுப் முழங்கு மந்திரத்
தருங்தெறன் மரபிற் கடவுட் பேணிய
 ரூயங்கோ னேங்கிய வரும்பெறற் பிண்டக்
கருங்கட் பேய்மகள் கைபுடையூடு நடுங்க
 நெய்தோர் தூய திசையை விரும்பலி
 யெறும்பு மூசா விறும்பூது மரபிற்
கருங்கட் காக்கையொடு பருங்திருங் தார்
 வோடாப் பூட்டகை யொண்பொறிக் கழற்காற்
 பெருஞ்சமங் ததைந்த செருப்புகன் மறவ
 ருக்குமுசீல் னதிர்க்குங் குரலொடு டகோளைபுணர்ந்து
 பெருஞ்சோ றுகுத்தற் கெறியுங்
 கடுஞ்சின வேங்தேசன் நீறழங்குரன் முரசே.” (பதிம-30.)

என வரும்.

இது பதிற்றுப்பத்து.

துறையெனவே கள்ளும் பாகும் முதலியனவும் அப்பாற்படும்.

“வெள்ளோ வெள்யாட்டுச் செச்சை போலத்
 தன்னே ரண்ண விளைய ரிருப்பப்
 பலர்மீது நீட்டிய மன்னைட்டியெண் சிறுவனைக்
 கால்கழி கட்டிலிற் கிடப்பி
துவெள் எறுவை போர்ப்பித் திலதே.” (பும-286.)

“உண்டியின் முந்தா துடனுண்பான் றண்டேறன்
 மண்டி வழங்கி வழீஇயதற்கோ—கொண்டி
 மறவர் மறவிக் குயிர்னேர்ந்தார் மன்னர்க்
 குறவிலர் கண்ணேடா தோர்ந்து.”

என்பன கொள்க.

* ‘நடுங்கும்’ எனவும் பாடம்.

† ‘திரைமஜித்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘கோள்புணர்ந்து’ எனவும் பாடம்.

₹ ‘தழுங்குரன் முரசே’ எனவும் பாடம்.

ஃ ‘என் சிறுவனை’ எனவும் பாடம்.

¶ ‘போர்ப்பித் திலவே’ எனவும் ‘போர்ப்பித் திலவே’ எனவும் பாடம்,

வென்றேர் விளக்கமும்—ஆங்கனம் பிண்டமேய இருபெரு
வேந்தருள் ஒருவர் ஒருவர் மிகை கண்டு அஞ்சிக் கருமச் சூழ்ச்சி
யாற் றிரைகொடுப்ப அதனை வாங்கினார்க்கு உளதாகிய விளக்கத்
தைக் கூறலும் ;

உதாரணம் :—

“அருஷ யாண் ரகன்கட் செறவி
ஏருவி யாம்ப வெய்தலோ டரிக்து
*செறவினை மகவிர் மலிங்த வெக்கைப்
பஞ்சப்பக டுதிர்த்த டுமென்செந் கெல்லி
ஏம்பண வளவை யுறைகுவித் தாங்குக்
ட்கடுங்தே றுறுகினை மொசிந்தன துஞ்சுஞ்
செழுங்கடு கிளாத்த விளங்துகை மகாதுரி
ஏலங்தனர் பெருமசின் நினுடற்றி யோரே
ழூரெரி கவர வருத்தெழுஞ் துரைஇப்
போர்சுடி ஏகம்புகை மாதிர மறைப்ப
மதில்வாய்த், தோன்ற லீயாது தம்பழி ழுக்குஞ்
குண்டுகணகழிய குறுந்தான் ஞாயி
லாரெயிற் ரேட்டிடி வெளவினை யேகிறேடு
கண்றுடை யாயங் தரீஇப் புகல்சிறங்து
புலவுவி விளைய ரங்கை விடுப்ப
மத்துக்கயி ரூடா வைகற் பொழுது சீனைழு
வான்பயம் வாழ்ந்த கழுவுடலை மடங்கப்
பதிபா மாக வேறுபுலம் படர்ந்து
விருங்கின் வாழ்க்கையொடு பெருங்கிரு வற்றென
வருஞ்சமத் தருசிலை தாங்கிய புகர்ந்தற்
பெருங்களிற் றியானெயா டருங்கலங் ||தராஅர்
மெய்பனி கூரா வணங்கெனப் பராவலிற்
**பலிகொண்டு பெயரும் ††பாசம் போலத்

* ‘செறவினை’ எனவும் பாடம்.

† ‘செழுஞ் செங்கெல்லின்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘கடுங்தேற் றுறுகினை’ எனவும் பாடம்.

₹ ‘உடற்றிச் சேந்றே’ எனவும் பாடம்.

¶ ‘கமழ்புகை’ எனவும் பாடம்.

|| ‘தெரூஅர்’ எனவும் பாடம்.

** ‘பலிகொடு’ எனவும் பாடம்.

†† ‘பாசம்போல்’ எனவும் பாடம்.

திறைகொண்டு பெயர்தி வாழ்க்கீன் அழிவி
யுவரு மடவரு மறிவுதெரிச் தெண்ணி
யறிந்தனே யருளா யாயின்
யாரிவ ஜெடுந்தகை வாழு மோரே.” (பதிம-71.)

என வரும்.

“இருங்கண் யானையோ டருங்கலங் *தெறுத்துப்
பணிக்குதூரை மொழித வல்லது பகைவர்
வணக்கா ராதல் யாவதோ மற்றே.”

‘ம் அது.

எவை ப

தோற்றேர் தேய்வும்—அங்கனங் திறைகொடுத்தோரது குறை
பாடு கூறுதலும் ;

உதாரணம்:—

“

மாமலையிற் கணக்கொண்டவ
ரோடுத்தெறிந்த விறன்முரசங்
கார்மழையிற் சடிதுமுழுங்கச்
சாங்துபுலர்ந்த †வியன்மார்பிற்
ரெட்டிசுடர்வரும் வலிமுன்கைப்
புண்ணுடை யெறுந்தோட் புடையலங் கழற்காற்
பிறக்கடி யொதுங்காப் பூட்டகை யொன்வா
ளொடிவி நெவ்வ ரெதிர்கின் றைரடு
யிடுக திறையே புரவெதிர்ந் தோர்க்கென
வம்புடை வலத்த ருமர்ந்தோர் பரவ
வளையை யாகன் மாடேர பகைவர்
கால்கிளர்க் தன்ன கதழ்பரிப் புரவிக்
கடும்பரி கெடுங்தேர் மீமிசை நடக்குகொடி
புலவரைத் தோன்றல் யாவது சினப்போர்
சிலவரை சிறீழிய கல்விசை
தொலையாக் கற்பசின் நெம்முளை யானே.” (பதிம-80.)

என வரும்.

* ‘தெறுத்து’ எனவும் பாடம்.

† ‘வேஷ்து மொய்ம்பிற்’ எனவும் பாடம்,

இது பதிற்றுப்பத்து.

குணரூச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளோயும்—வேங்தனது குறையாத வெற்றிச்சிறப்பினால் பகைவர்காட்டுமிதற் கிரங்கித் தோற்றேனோ விளங்கக் கூறும் வள்ளோப்பாட்டும்;

வள்ளோ, உரற்பாட்டு. *கொற்றவள்ளோ, தோற்ற கொற்றவன் கொடுக்குஞ் திறை என்று சொல்வாரும் உளர்.

உதாரணம்:—

“வேறுகு பம்பிச் சுறைபர்து வேளோழுத்
அரறிய வாகா கிடந்தனவே—போரின்
முகையவிழ்தார்க் கோதை முசிறியார் கோமா
ஏகையிலைவேல் காய்த்தினூர் நாடு.”

(முதலாமையிடம், புறத்திரட்டி - பக்கப்புக்கு பழீதால்.)

என வரும்.

அழிபடை தட்டோர் தழிண்சியோடு தொகைடு—அங்களம் வென்றங் தோற்றும் மீண்ட வேந்தர் தம்படையாளர் முன்பு போர் செய்துழிக் கிணையும்வேலும் முதலிய படைகளைத் தம் விடத்தே தடுத்துக்கொண்டமுந்தவர்களைத் தாஞ்சு சென்றும் பொருள் கொடுத் தும் வினாவியுங் தழிண்சிக்கோட்டுடனே முற்கூறியவற்றைத் தொகுத்து;

படைதட்ட டழிவோர் என்று மாறுக, தழிச்சுதல் தழிண்சியா யிற்று; “பொருகணை தழிச்சிய புண்டர் மார்பின்” என்றால் போல்.

உதாரணம்:—

“தழிச்சிய வாட்புண்ணேர் தம்மில்லங் தோறும்
பழிச்சியசிர்ப் பாசறை வேந்தன்—விழுச்சிறப்பிற்
சொல்லிய சொல்லே மருந்தாகத் தூர்ந்தன
புல்லண்ணார் வெய்துயிர்க்கும் புண்.”

(பெருக்கொருள் விளக்கம், புறத்திரட்டி-பழைய.)

என வரும்,

“வேம்புதலை யாத்த நோன்கா மூலிங்கமொடு
முன்னேன் முறைமுறை காட்டிய பின்னர்
மணிபுறத் திட்ட மாத்தாட் பிடியோடு

* இவ்வாக்கியம் ஏடுகளில் இல்லை.

பருமங் தலையாப் *பாய்ப்பிள் கலிமா
 யிருஞ்சேற்றுத் தெருவி வெறிதுளி விதிர்ப்பப்
 புடைவீ் முந்துகி் லிடவயிற் நழீடு
 வாட்டோட் கொத்த வன்கட் காளை
 சுவன்மிசை யசைத்த கையன் முகனமர்த்து
 நூல்கால் யாத்த மாலை வென்குடை
 தவ்வெண் நசைத்த தாழ்துளி மறைப்ப
 நள்ளென் யாமத் தும் பள்ளி கொள்ளான்
 சிலரொடு திரிதரு வேந்தன்
 பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே.”

இதுவும் அது.

கழிபெருஞ் சிறப்பின் துறை பதின் மூன்றே—மிகப்பெருஞ் சிறப்பினையுடையவாகிய துறை பதின் மூன்றாம் என்றவாறு.

வென்றேர் விளக்கம் முதலிய மூன்றும் ஒழுங்கனவெல்லாம் இருவர்க்கும் பொதுவாய் வருமென்பது தோன்றக் கழிபெருஞ்சிறப்பென்றார்.

இனி இயங்குபடையரவுமெனவே இயங்காத விண்ணாணைவி முதலியனவுங் கொள்க.

இத்தினைக்கும் பலபொருள் ஒருங்கு வந்து ஒரு துறைப்படி தலுங்கொள்க. அவை :—கொற்றவை சிலையுங், குடைநாட்கோளும், வாணுட்கோளும், படையெழுச்சி கண்டோர் கூறுவனவும், பகைப் புலத்தார் இகழ்வும், இவைபோல்வன பிறவும் இயங்குபடையரவு மாய் அடங்கும்.

சிரைகோடற்கு ஏவிய அரசருள் சிரைகொண்டோர்க்கும் சிரைகொள்ளப்பட்டோர்க்கும் சிரைந்து ஏகவேண்டுதலிற் குடைநாட்கோளும் வாணுட்கோளும் இன்றியமையாதன அன்றையின் கண்டுக் கூறுராயினார், அவை உழினைக்குக் கூறுப அதற்கு இன்றியமையாமையின்.

இனித் துளைவந்த வேந்தருந் தாழும் பொலிவெய்திய தீ'பாச றைசிலீ' கூறலும், அவர் வேற்றுப் புலத்திருத்தலின் ஆண்டு வாழ் பாய்ப்பிள் புரவி' எனவும் பாடம்.

தீ'பாசறைசிலீ':—“மதிக்குடைக்கீழ் வழிமொழிந்து மன்னரெல்லா மறக்குறப்பவும்-பதியெயரான் மறவேந்தன் பாசறை யிருங்தன்று.” என்பது புற-வெ-மாலை-வஞ்சி-21.

வோர் *பூசலிழைத்து இரிக்தோடப் புக்கிருந்த டு'ஏல்லிசை வஞ்சி முதலியனவும் 'வயங்கலெய்திய பெருமை'ப்பாற்படும்.

துணைவேண்டாச் செருவென்றி நாடகவழக்கு ; துணைவேண்டு தல் உலகியல்வழக்கு. “நீயே புறவினல்ல என்றியும் பிறவும்” என்னும் (46) புறப்பாட்டுமே “வள்ளியோர்ப் படர்ந்து” என்னும் (47) புறப்பாட்டுமே முதலியன ‘துணைவஞ்சி’ என்பார்க்கு அவை மேற் செலவின்கண் அடங்காமையிற் பாடாண்டினை யெனப்படு மென்றுரைக்க.

இனி மேற்கொல்வான் மீண்டுமென்று பரிசில் தருமென்றல் வேத் திய லென்றுகளிற் பரிசிலாக்குக் கொடுத்தலும் படைக்கல் முதலிய | வற்றோடு கறினர்.

இனிக் கடிமரந்தடிதலுங் களிறும் மாவுங் துறைப்படிவனவற் றைக் கோறலும் புறஞ்சேரியைச் சுடுதலும் முதலியனவும் அடுத் தூர்ந்தட்ட கொற்றத்தினபாற்படும். அவை டகருஹரிடைச் சேரமான் யானையை யெறிந்தாற் போல்வன.

இப் புண்பட்டோரை முன்னர்ச்செய்த படைவலங்கூறி அரசராயினும் உழையராயினும் புகழ்வனபோல்வனவுங் தழிஞ்சிப் பாற்படும். இதனை 'முதுமொழி வஞ்சி' என்பர். கூண்டுக் கொடுத்தல் முற்கூறிய கொடையாம். இத்தழிஞ்சியை ‘அழியுநர் புறக் கொடை அயில்வா ளோச்சாக்க—கழிதறு கண்மை’ (புற-வெ-மாலை-வஞ்சி-20.) யெனின் அது ஒருவன் ருங்கிய பெருமைப்பாற்படுமென்றனர்க.

‘பூசலிசைந்து’ எனவும் பாடம்.

† எல்லிசைவஞ்சி:—“ஒன்னுதார் முனைகெடவிறுத்த-வென்வேலாடவன் விறங்மிகுத்தன்று” என்பது புற-வெ-மாலை-வஞ்சி-24.

‡ ‘தகனுர்’ என்றிருந்தல் வேண்டுவது. பிரதிகளிற் ‘கருலூர்’ என்றே காணப்படுவது.

₹ ‘முதுமொழிவஞ்சி:—தொன்மரபின் வாட்குடியின் — முன்னேன்று சீலகிளங்தன்று’ என்பது புற-வெ-மாலை-வஞ்சி-13.

‘ \$ ‘குளிறு முரசம்’ (புற-வெ-மாலை-வஞ்சி-13.) எனவரும் வெண்பாவில் “தண்ணைட நல்கல் தகும்” என்பது பற்றி ‘ஆண்டுக் கொடுத்தல்’ என்றார்.

இச்சுத்திரத்து ஆன எல்லாம் இடைச்சொல். இது செவ் ஸிவண் உம்மைன்னினை இடையிட்டுக்கொண்டது.

இனி ஏனையவற்றிற்கும் ஆன உருடுகொடுத்து அதற்கேற்பப் பொருள் கூறலும் ஒன்று. (அ)

64. உழினான் தானே மருதத்துப் புறனே.

இஃது உழினான்த்தினை அகத்தினையுண் மருதத்திற்குப் புறனு மென்கின்றது.

இதன் பொருள்:—உழினான் தானே—உழினான் யென்று கூறப் பட்ட புறத்தினை; மருதத்துப் புறனே—மருதமென்று கூறப்பட்ட அகத்தினைக்குப் புறனும் என்றவாறு.

இருபெருவேந்தர் தம்முண் மாறுகொண்டவழி எதிர்சௌற் காற்றுது போய் மதிலகத் திருந்த வேந்தன் மதில் பெரும்பான்னை யும் மருதத்திட்டத் தாதலாலும், அம்மதிலை முற்றுவோனும் அங்கிலத் திருத்தலாலும், ஒருவன் வாயில் வேண்டத் திறவாது அடைத்தி ருந்த ஒப்புமையாலும், உள்ளிருந்தவலும் புறப்பட விரும்புதலாலும், மருதம்போல் இதற்கும் பெரும்பொழுது வரைவின்மையாலும், சிறபொழுதினும் விடியற்காலமே போர்செய்தற்குக் காலமாதலாலும் உழினான் மருதத்திற்குப் புறனுயிற்று. மருதங்கிலத்து மதிலால் “*உகனுடு புக்கவ ரருப்பம் வெளவி” யெனப் பாட்டிற் கூறிய வாற்றுதும், “பிணங்குகதிர்க் கழனி நாப்ப னேமுற்-றணங்குகல னுழியிற்குன்று மோரெயின் மன்னன்” (புறம்-338.) என்றதனுவங் “கொளற்கரிதாப்க் கொண்டகுழ்த் தாகி-யகத்தார் சிலைக்கெனிதா சீரதரன்” (திருக்குறள்-அரண்-5.) என்றதனுமூனர்க் மற்று எதிர் சென்றுகீன வஞ்சிவேந்தன் என்னுமெனின் அஃது இருவருங் தத்தம் எல்லைக்கண் எதிர்சென்றிருப்பதென்றலின் வஞ்சிபாகதாயிற்று. (ஆ)

65. முழுமுத வரண முற்றலுங் கோடலு மனைநெறி மரபிற் ரூகு மென்ப.

இது மேற்கூறிய உழினான்த்தினையது பொதுவிலக்கணம் உளர்த்துகின்றது.

இதன்பீருள்:—முழுமுதல் அரணம்—வேற்றுவேந்தன் குலத் துக்கெல்லாம் எஞ்சாது முதலாய் வருகின்ற முழு அரணை; முற்ற ஹம் கோடலும்—சென்ற வேந்தன் வளைத்தலும் இருந்த வேந்தன் கைக்கொண்டு காத்தலுமாகிய; அனைத்திற மரபிற்று ஆகும் என்ப—இரண்டு வழியாகிய இலக்கணத்தை உடைத்து அவ் வழினைத்தினை என்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

முழு அரணுவது, மலையுங் காடும் நீருமல்லாத அகாட்டுட் *செய்த அருமதில். அது வஞ்சளைபலவும் வாய்த்துத், தோட்டி முதலியன பதித்த காவற்காடுபுறஞ்சும்ந் ததனுள்ளே இ முதலியன உள்ளுடைத்தாகிய கிடங்கு புறஞ்சும்ந்து, யவனர் றிய பல பொறிகளும் ஏனைய பொறிகளும் பதணமும் மெய்ட ஞாயிலும் ஏனைய பிறவும் அமைந்து, எழுங்க் சீப்பு முதலியவற்றுள் வழுவின்றமைந்த வாயிற் கோபுரமும் பிறவேந்திரங்களும் பொருந்த இயற்றப்பட்டதாம்.

இனி, மலையரணும் நிலவரணுஞ் சென்று குழந்து கேர்தனில் ஸ ஆரதர் அமைந்தனவும் இடத்தியற்றிய மதில்பொல வடிக் கிலம்பின் அரணமைந்தனவும் மீதிருந்து களை சொரியும் இடமுப் பிறவேந்திரங்களும் அமைந்தனவும் அன்றிக் காட்டரணும் நீரா ணும் அவ்வாறே வேண்டுவன அமைந்தனவாம். இங்ஙனம் அடைத் திருத்தலும் அவனைச் சூழ்ந் தழித்தலுங் கலியூழிதோறம் பிறங் சிறப்பில்லா அரசியலாதனின் இவை வஞ்சமுடைத்தாயிற்று.

சிறப்புடை அரசியலாவன மடிந்த உள்ளத் தோனையும் மகப் பெறுதோனையும் மயிர்குலைந்தோனையும் அடிப்பிறக்கிட்டோனையும் பெண்பெய்தோனையும் படையிழங்தோனையும் ஒத்தபடை யெட்ட தோனையும் பிறவும் இத்தன்மையுடையோரையுங் கொல்லாது விடு தலுங் கூறிப் பொருதலும் முதலியனவாம்.

இனி ஆகுமென்றதனுன் எதிர்சென்ற வேந்தன் பொருது தோற்றுச் சென்று அடைத்திருத்தலும் உழினையாம். மீற்றை வேந்தன் வளையாது மீளின் அவனடைத்தது உழினையாகாடும் ரணாக.

(50)

‘செலவருமதில்’ எனவும் ‘சேவருமதில்’ எனவும் பாடம்..

66. அதுவே தானு மிருநால் வகைத்தே.

இது முற்கூறிய முற்றலுங் கோடலும் ஒருவன் தொழிலன் ரெண்பதூம் முற்கூறியபோல் ஒருதுறை இருவர்க்கு முரியவா காது, ஒருவர்க்கு நான்குநான்காக எட்டாமென்பதூலங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—அதுவே தானும்—அவ்வழினஞ்சுறைதா ; இருநால் வகைத்து—மதில் முற்றிய வேந்தன் கூறு நான்கும் அகத்தேந்கூறு நான்குமென எட்டுவகைத்து என்றவாறு.

அது மேற்கூறுப.

(கக)

67. கொள்ளார் தேனங் குறித்த கொற்றமு
முள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்புந
தொல்லெயிற் கிவர்தலுந் தோலின் பெருக்கமு
மகத்தோன் செல்வமு மன்றி முரணிய
புறத்தோ னணங்கிய பக்கமுந் திறப்பட
வொருதான் மண்டிய குறுமையு முடன்றேர்
வருபகை பேணு ராரெயி ஒளப்படச்
சொல்லப் பட்ட நாலிரு வகைத்தே.

இது முற்கூறிய நாலிருதுறைக்கும் பெயரும் முறையுங் தொ கையுங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—கொள்ளார் தேனங் குறித்த கொற்றமும்— பகைவர் நாட்டினைத் தான் கொள்வதற்கு முன்னேயுங் கொண்டான் போல் வேண்டியோர்க்குக் *கொடுத்தலைக்குறித்த வெற்றியும் ;

‘தன்னை இகழ்ந்தோரையுங் தான் இகழ்ந்தோரையுங் கொள்ளா ஸரண்ப.

‘குறியிடுதலை’ எனவும் பாடம்.

† ‘போர்மண்டி மாக்களங்கொள்’ எனவும் பாடம்

உதாரணம்:—

“மாற்றுப் புலந்தோறு டமண்டில மாக்கள்செல
வேற்றுப் புலவேங்தர் வேல்வேங்தர்க்—கேற்ற
படையொலியிற் பாணைவி பல்கின்று லொன் னு
ருடையன தாம்பெற் றுவங்து.”

(பெருக்பொருள் விளக்கம். புறத்திரட்டி—பாசும்.)

என வரும்.

“கழிக்தது பொழிக்தன” என்னும் (203) புறப்பாட்டினுள்
“ஒன்னு—ராரெயில வர்கட் டாகவு நுமதெனப்
பான்கட ஸிறுக்கும் உள்ளியோய்”

என்பதும் அது.

“ஆனுசீக யடிபோர்” என்னும் (42) புறப்பாட்டே அது.

இராமன் இலங்கை கொள்வதன்முன் வீட்னைற்குக் கொடுத்த
துறையும் அது.

உள்ளியது முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பும்—அவ்வாறு குறி
த்த குறிப்பினை முடிக்கின்ற வேந்தனது சிறப்பினை அவன்படைத்
தலீவன் முதலியோரும் வேற்று வேந்தன்பால் தாதுசெல்வோரும்
எடுத்துரைத்தலும் ;

உதாரணம்:—

“மழுவான் மிளொபோய் மதிலா னகழ்தூர்க்
தழுவாளோ னேற்றுண்ட தெல்லா—மிழுமென
மட்டவிழ் கண்ணி மறவேந்தன சிற்றத்தி
விட்டெரிய விட்ட யிகை” (பாசுக்கார. புறத்திரட்டி—எவ்வ ஏத்தல்.)

என வரும்.

“மலையழிக் குவனே கடறூர்க் குவனே
வான்வீழ்க் குவனே வளிமாற் றுவனெனத்
தான்முன்னிய துறைபோகவின்” (பத்த-பட்டின-271-273.)

என்பதும் அது, மாற்றூர் மதிலும் அகழுஞ் சட்டிக்கூறலின்.

“அடுகை யாயினும் விசிஙை யாயினும்
நீயன் தறிதிசின் புஜாஸை வார்கோற்
செநியரிச் சிவம்பிழ் குறங்கொடி மகளிர்

பொலஞ்செய் கழகிற் தெற்றி யாடுக
தண்ணேன் பொருளை வெண்மணைற் சிதையக்
கருங்கைக் கொல்ல ஏரஞ்செய் யல்வாய்
கொடுக்கை வலியம் பாய்தலி ஸிலையழிக்கு
வீகமழ் கெடுஞ்சினை புலம்பக் காவுப்பொறும்
கடிமர் கடியு உமாஸ தண்ணூர்
கெழுமதில் வரைப்பிற் கடிமனை யியம்ப
வாங்கினி திருந்த வேங்கடனே டங்குசின்
சிலைத்தார் முரசக் கறங்க
மலைத்தீனை யென்பது நாஜுந்தக வடைத்தே” (புக 36.)

இது புறத்துழினஞ்சோன்கண் *தூதன் அவன்சிறப்பு எடுத்துரைத்தது.

“வயலைக் கொடியின் வாடிய டமருங்கு
ஆயவு ஹர்திப் பயலைப் பார்ப்பா
பென்லி வந்து கீல்லாது புக்குச்
சொல்லிய சொல்லோ சிலவே யதற்கே
யேணியுஞ் சிப்பு மாற்றி
மாண்வினை யானையு மணிட்களைக் கணவே.” (புக-305.)

இது தூதருரை கேட்ட அகத்துழினஞ்சோன் திறங்கண் டோர் கூறியது.

இவை பூர்ம்.

தொல் எயிற்கு இவர்தலும்—ஒருகாலத்தும் அழிகில்லாத மதிலை இற்றைப்பகலுள் அழித்து மென்றுக்கு அஃங் அழித்தற்கு விருப்பஞ் செப்தலும் ;

உதாரணம்:—

“இற்றைப் பகலு செயிலகம் புக்கன்றிப்
 பொற்றூரான் போனகங்கைக் கொள்ளானு—வெற்றுங்கொ
 லாருத வெம்பசித்தி யாற வயிர்ப்பருகி
 மாரு மறலி வயிறு.”

எனவரும்.

அதானவன்’ எனவும் பாடம்,
 † ‘மருங்கின்’ எனவும் பாடம்.
 ‡ ‘களோங் தனனே’ எனவும் பாடம்.

“மறதுடை மறவர்க் கேறவிட விரின்றி
நெய்யோ கடையலி யப்பி யெவ்வாயு
மெங்கிரப் *பறவை யியற்றின சிறீதுக்
கல்லுக் கவனுக் கடுவிசைப் பொறியும்
வில்லுக் கணையும் பலபடப் பறப்பிப்
பந்தும் பாவலையும் பசிவரிப் புட்டிலு
மென்றிலை பலவுஞ் சென்றுகொன் நெறியு
முங்கை மகளிரை யியற்றிப் பின்றை
யெய்பெரும் பகழி வாயிற் தூக்கிச்
சுட்டல் போயின் ரூபினும் †வட்டத்
தீப்பாய் மகளிர் திகழ்கலம் பேர
நோக்குங் நோக்குங் நொங்குகை விதிர்க்குங்
தாக்கருக் தானை டியிரும்பொறை
பூக்கோட் டன்னுமை கேட்டொறுக் கலுழுக்கே.”

இப் போன்முடியார் பாட்டே அது.

இதனாற் பூச்சுடிதல் பெற்றும்.

தோலின் பெருக்கமுட்—அங்கனம் மதின்மேற் சென்றுமி
மதிலகத்தோர் அப்புமாரி விலக்குதற்குக் கிடுகுங் கேட்கமுடி மிடை
யக் கொண்டுசேற்றும்;

உதாரணம்:—

“இருசட தீரியக்காப் பெருமு திலங்கை
நெடுங்தோ ஸிராமன் கடந்த ஞான்றை
யென்கிடை மினைந்த பைங்கட் சேனையிற்
பச்சை போர்த்த பல்புறத் தன்னை
யெச்சார் மருங்கிழு மெயிற்புறத் திறத்தலிற்

* ‘ஆண்டலை யடுப்பும்.....சென்றெறி சிரலும்’ எனச் சிலப்புக்கா
ரம் அடைக்கலக்காலத 211—214 ஆவது வரிகளிற் உறியன் போல்வன,

† ‘விட்ட’ எனவும் பாடம்.

‡ தகடுகுங்க பெருஞ்சேர ஸிருப்போறை.

§ ‘பரிசையும் பலுகையும்’ எனவும் பாடம்,

** ‘வாமங்கா’ எனவும் பாடம்.

கடல்கு முரணம் போன்ற
துடல்சின வேந்தன் முற்றிய :

(ஆசிரியரை, புத்திரட்டி—விலைத்துறை.)

என வரும்.

“ சின்ற புகழொழிய சில்லா வயிரோம்பி
யின்றுாம் கைக் கிழிவாகும்—வென்
பாண்டி னிரைத்தோற் பணியார் பகையரணம்
வேண்டி லெளிதென்றஞ் வேந்து.” (பு-வ-ஏ-க-உ-ஏ-ஒ-12.)

இதுவும் அது.

அரணத்தோர் *தத்தம் பதணத்து சிற்றலிற் ரேல் கறிற்றலர்.

இங்கான்கும் முற்றுவோர்க்கே உரியவெனக் கொள்.

அகத்தோன் செல்வமும்—அகத்து உழினானுயோன் குறைவில்
லாத பெருஞ்செல்வங் கூறுதலும் ;

அவை படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பும் நீர்ச்சிலையும் ஏமப்
பொருண் மேம்படு பண்டங்களும் முதலியவாம்.

உதாரணம்:—

“ பொருளின மாருப் புலிப்போத் தழையு
மருவரை கண்டார்போ வஞ்சி—யொருவருஞ்
செல்லா மதிலகத்து வீற்றிருஞ்தான் நேர்வேந்த
னெல்லார்க்கு மெல்லாக் கொடுத்து.”

(தகரீசு யாத்திரை, புத்திரட்டி—விலை காத்துறை.)

“ அனிதோ தானே பாரியது பறம்பே
களிகொண் முரசின் மூவிரு முற்றினு
முழகரு மூழானை நான்குபய ஆடைத்தே
யொன்றே, செரியிலை வெதிரின் நெல்லிளை யும்மே
இரண்டே, தீஞ்சௌப் பலவின் பழழழக்கு கும்மே
பூண்டே, கொழுங்கொடி வள்ளிக் கிழங்கு வீழ்க்கும்மே
நான்கே, அணிசிற வோரி பாய்தலின் மீதழிந்து
திணிகொடுக் குன் ரங் தேண்சொரி யும்மே
ஊன்க ணற்றவன் மலையே வானத்து
மீன்க ணற்றவன் கிணயே யாங்கு

* ‘கருதின’ எனவுழ் பாடம்,

மரங்கொறும் பிணித்த களிற்றினி ராயினும்
புலங்கொறும் பரப்பிய தேரினி ராயினுங்
தாளிற் கொள்ளவிர் வாளிற் கூரலன்
யானறி குவனது கொள்ளு மாறே
சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி
விரையெயாலி கூந்தலும் விறலியர் பின்பட
வாடினிர் பாடினிர் செவினே
நாடுக் குன்று மொருங்கி யும்மே.” (புத.109.)

என்னும் புறப்பாட்டும் அது.

அன்றி முரணிய புறத்தோன் அணங்கிய பக்கமும்— மாறு
பட்ட புறத்தோனை அகத்தோன் தன் செல்வத்தான் அன்றிப்
போர்த்தொழிலான் வருத்திய கூறலும் ;

உதாரணம்:—

“ கலையெனப் பாய்ந்த மாவு மலையென
மயங்கம ருழங்த யானையு மியம்படச்
சிலையைத் துய்ந்த வயவரு மென்றிவை
பலபுறங் கண்டோர் முன்னு எனினேயே
யமர்புறங் கண்ட பசம்புன் வேங்கே
மாக்களி றுதைத்த கணைசேர் பைந்தலை
ஆக்கறு நங்கிற் ரூற்றயற் கிடப்பக
களையாக் கழற்காற் கருங்க ணுடவ
ரூருகெழு வெகுளியர் *செறுத்தன ரார்ப்ப
மினொபோ யின்று நாளை நாமே
யுருமிசை கொண்ட மயிர்க்கட்
ஒருமூர சிரங்க ஓர்கொள் குவமே.” --

என வரும்.

இது சேர்மான், போன்முடியர்க்கரும் அரிசில்கிழான்ரயும்
நோக்கித் தன்படைப்பட்ட தன்மைக்கறக் கேட்டோற்கு அவர்
கூறியது.

* ‘செறுத்தெழுங் தாரிப்ப’ எனவும் பாடும்.

† ‘ஏற்போய்’ எனவும் பாடும்.

திறப்பட ஒரு தான் மண்டிய குறுமையும்—அகத்திருங்தோன் தன்னரணமிலு தோன்றியவழிப் புறத்துப் போர்செய்யுஞ் சிறுமையும்;

உதாரணம்:—

“ அருகதில் வல்லே வருகதில் அல்லவன
வேந்துவிட விழுத்து தாங்காங் கிசைப்ப
தூலரி மாஸீ *குடிக் காலிற்
றமியன் வந்த மூதி வாளன்
வருஞ்சமங் தாங்கி மூன்னின் ரெறிந்த
வொருகை யிரும்பினாத் தெயிறு †பிறையாகத்
‡திரிந்த வாய்வா டிருத்தாத்
நினங்கிரி தாஜை பெயர்புற எகுமே.” (புக்-284.)

என வரும்.

உடன்றேர் வருபகை பேணேர் ஆர் எயில் உளப்பட— புறத் தோன் அகத்தோன்மேல் வந்துழி அவன் பகையினைப் போற்றுது அகத்தோன் இகழுந்திருத்தற்கு அமைந்த மதிலரண் கூறுதலைப் பட

உதாரணம்:—

“ மொய்வேற் கையர் மூரண்சிறங் தொய்யென
ஸவுகை மறிய வலிதலைக் கொண்ட
தெவ்வழி யென்றி வியன்றூர் மார்ப
வெவ்வழி யாயினு மல்வழித் தோன்றித்
தின்கை ரெஃகின் அயங்கக் காணிற்
புண்கூர் மெய்யி னுராதுய்ப் பகைவர்
ஸபங்தலை யுதைத்த மைர்துமலி தடக்கை
யாண்டகை மறவர் மலிந்துபிறர்
தின்ட நகாது வெந்துறை யானே.”

* ‘குடிடி’ எனவும் பாடம்.

† ‘பிறையாக’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘திருந்த’ எனவும் பாடம்.

நினங்கிரிந்த தாஜை’ எனவும் பாடம்.

இல்லை அகத்தோன் செல்வம் போற்றுதற்கு ஏதாகிய முழு வரண் கூறுதலிற் செல்வத்துள் அடங்காதாயிற்று.

இது போன்முடியார் தகடுரின் தன்மை கூறியது. |

“... சொல்லப்பட்ட நானிருவகைத்தே—மேலிருநால்வகைத்தென்ற சொல்லப்பட்ட இருநான்கு பகுதியதாம் உழினைத்தினை என்ற வாறு.

முற்கூறிய தொகையேயன்றி ஈண்டுக் தொகைகூறினார், அங்காலிரண்டுமேயன்றி அவைபோல்வனவும் நாலிரண்டு துறை தோன்றுமென்றற்கு. அவை புறத்துவேங்தன் தன்துஜையாகிய அரசனையாயினுங் தன்பை—தத்தீவரையாயினும் ஏவி அகத்துவேங்தற்குத் துஜையாகிய அரசரது முழுமுதலரண் முற்றலும் அவ னதைனைக் காவல் கோடதும் சிகழ்ந்தவிடத்தும் இவ் விருநான்குவகையும் இருவர்க்கு முளவாதலாம்.

உதாரணம் முற்காட்டியவே வேறுவேறுகாட்டினும் அமையும். இத்தினைக்குப் ‘படையியங்கரவு’ (புறத்தினை-8.) முதலியனவும் அதிகாரத்தாற் கொள்க. அது,

“இலக்குதொடி மருப்பிற் டாதும் வார்ஸ்து
சீலம்புடையூ வெழுதரும் வலம்படு குஞ்சர
வெரியவிரிச் தன்ன விரியனை குட்டிக்
கால்கிளைர்ச் தன்ன கிடஞ்செல விவுளி
கோன்முனைக் கொடியின் விரவா வல்லோ
ஞேன்வனை கடுக்குஞ் தோன்றல பெரிதெழுங்
நகுவியி னெலிக்கும் வரிபுனை னெடுக்கேத்
கணவேட் டனவே மூரசுக் கண்ணுற்றுக்
கத்தெழு மாதிரக் கல்லென வொலிப்பக்
கந்ஜிசை வயிரொடு வலம்புரி யார்ப்ப
னெடுமதி னிறைஞாயிற்
கடிமினோக் குண்டு
கிடங்கின்மீப் புடையர்ரண் காப்புடைத் தேள்
னெஞ்சுபுக லழிந்து சீலைதளர் பொரீஇ
யொஞ்சலா மன்னர் கழுக்க
கல்ல மன்றவிவண் வீங்கிய செலவே,”

என வரும்.

*இனித் தேவர்க்குரியவாக உழினையிற்றுறைகள் பலருங் கூறுவராலெனின், அவை உலகியலாகிய அரசியலாய் எஞ்ஞான்றும் சிகிம் வின்றி ஒருகால் ஒருவர் வேண்டியவாறு செய்வனவாகவிற் †'மழிம் ரூ நல்லுலகத்' தன அல்லவென மறுக்க. இனி ‡ முரசவுழினை வேண்டுவா ருளரெனின் முரசவஞ்சியுங் கோடல்வேண்டுமென மறுக்க.

இனி ஃஆரெயிலுழினை ஃமுழுமுதலரணம் என்றதன்கண் அடங்கும்

இனி இவற்றின் விகற்பிப்பன வெல்லாங் அத்துறைப்பாற் படுத்திக்கொள்க. (கூ)

63. | குடையும் வாளு || நாள்கோ ளன்றி
மடையமை யேணியிசை மயக்கமுங் கடைஇச்
சுற்றம் ரொழிய வென்று கைக்கொண்டு
முற்றிய முதிர்வு மன்றி முற்றிய
வகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியு மற்றதன்
புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை யானு
நீர்ச்செரு வீழ்ந்த பாசியு மதா அன்
றார்ச்செரு வீழ்ந்த மற்றதன் மறனு
மகமிசைக் கிவர்ந்தோன் பக்கமு மிகன்மதிற்
குடுமி கொண்ட மண்ணு மங்கலமும்
வென்ற வாளின் மண்ணே பொன்றத்

ஜயனாரிதனர் உழினைப் படலத்துக் கந்தி, முற்றுழினை, காங்கள் எங்பனவற்றுஞ் மணிவண்ணன், அவிர்சடையன், மாத்தடிந்தான் இவர் செய்வினைக் கூறியவாற்றுஞ் உணாக.

‡ 'தழிக்கூறு நல்லுலகத்து' என்பது பாயீரம் (பனம்பாரனர்.)

‡ ஜயனாரிதனர் முரசவுழினை கூறினார். (புறப்பொருள்-வெ-மாலை-உழினை-4.)

ஃ புறப்பொருள்-வெ-மாலை-உழினை-11.

¶ தொல்-பொருள்-புறத்-10.

|| 'நாள்கோளன்றியும்' எனவும் பாடம்.

தொகைநிலை யென் னுந் துறையொடு தொகைஇ
வகைநான் மூன்றே துறையென மொழிப்.

இஃது எப்தாத தெய்வித்தது; உழினுத்தினையுள்
வேந்தர்க்கும் ஒன்றூய்ச் சென்று உரியவான் துறை இதற்கு மூன்றாக் கூறுமையின்.

இதன் பொருள்:—குடையும் வாரும் நாள்கோள் அன்றி—தன் ஆக்கங்கருதிக் குடி புறங்காத்து ஓம்பற்கெடுத்த குடைநாட்கொள் ஞாதலும் அன்றிப் பிறன்கேடு கருதி வாணுட்கொள்ஞாதலும் அன்றி;

புறத்தோன் புதிதாக அகத்தே புகுதற்காட்கொள்ஞுமென்கி, தன்னுட்டினின்றும் புறப்படுதற்கு நாட்கோடல் உழினுயெனப் படாதாகவின். அகத்தோனும் முற்று விடல்வேண்டி மற்றெல்லூரு வேந்தன் வந்துழித் தானும் புறத்துப் போதருதற்கு நாட்கொள் ஞாம். நாள்கொள்ளாவது நாரும் ஓரையுங் தனக்கேற்பக்கொண்டு செல்வழி அக்காலத்திற்கு ஓர் இடையூறு தோன்றியவழித் தனக்கு இன்றியமையாதனவற்றை அத்திசை நோக்கி அக்காலத்தே மூன்றாக்காட்கொள்ஞாதலும் அன்றி.

உதாரணம்:—

“பகவெறிப்ப தென்கொலோ பான்மதியென் ரஞ்சி
பிகலரணைத் துள்ளவு ரெல்லா—மகாவிய
விண்டஞ்ச மென்ன விரிந்த குடைநாட்கோள்
கண்டஞ்சிச் சம்பிளித்தார் கண்.”

(பெருப்பாகுஷ்டங்கம்-புறதிரட்டி-ஏவிட்டேடு)

இது புறத்தோன் குடைநாட்கோள்.

“குன்றயர் திங்கள்போற் கொற்றக் குடையொன்று
சின்றயர் வாயிற் புறசிவப்ப—வொன்றூர்
விளக்குருவப் பல்குடை விண்மீன்போற் கேள்றித்
துளக்கினவே தொற்றார் தொலைந்து.”

(பெருப்பாகுஷ்டங்கம்-புறதிரட்டி-ஏவிட்டேடு)

இஃது அகத்தோன் குடைநாட்கோள்.

“தொழுது விழாக்குறைக்குத் தொல்கடவுட் பேணி
யழுது விழாக்கொள்ளு ரன்டே—முழுதளிப்போன்

வானுட்கோள் சேட்ட மட்சைதயர் தம்மதிழ்வர்
கீணுட்கோ வென்று நினைந்து.”

(பெரும்பொருள்விசைம்-புறநிரட்டி—எவ்வளவு.)

இது புறத்தோன் வானுட்கோள்.

“முற்றங்கள் மென்னு முகிலுருபு போற்றேன்றக்
கொற்றவன் கொற்றவா ஞட்கொண்டான்—புற்றிழித்
ஈக்கு குழாம்போ எடுக்கின வென்னாங்கொல்
வேகக் குழாக்களிற்று வேந்து.”

(பெரும்பொருள்விசைம்-புறநிரட்டி—எவ்வளவு.)

இஃது அகத்தோன் வானுட்கோள்.

மடையமை ஏணிமிசை மயக்கமும்—மீதிடு பலகையோடும்
மதித்துச் செய்யப்பட்ட ஏணிமிசைசின்ற புறத்தோரும் அகத்தோ
ரும் போர்செய்தலும்;

உதாரணம்:—

“சேஞ்சுயர் ஞாயிற் நினைதோளா ஜேற்றவு
மேணி தவிரப்பாய்ந் தேறவும்—பாணியாப்
புள்ளிற் பறந்து புகல்வேட்டார் போர்த்தாழிலோர்
கொள்ளற் கரிய குறும்பு.”

இது புறத்தோர் ஏணிமயக்கம்.

“இடையெழுவிற் போர்விலங்கும் யானையோர் போலு
மடையமை யேணி மயக்கிற்—பகடயமைந்த
ஞாயில் பினாம்பிறக்கித் தார்த்தார் ககரோர்க்கு
வாயி வெவனாங்கொல் மற்று.”

இஃது அகத்தோர் ஏணிமயக்கம்.

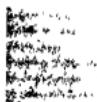
ஒருங்கு வருதலுங்காளக.

உதாரணம்:—

“பொருவரு முதுரிற் போர்வேட் டொருவர்க்
கொருவ ருடன்றெழுந்த காலை—யிருவரு
மண்ணேடு சார்த்தி மதில்சார்த் தியவேணி
விண்ணேடு சார்த்தி விடும்.”

(பெரும்பொருள்விசைம்-புறநிரட்டி—எவ்வளவு.)

என வரும்,

கடைஇச் சுற்று அமர் ஒழிய வென்று கைக்கொண்டு முற்றிய முதிர்வும்—புறத்தோன் தன்படையைச் செலுத்திப் புறமதிலீற் செய்யும் போரின்றாக அகத்தோன்படையை வென்று அப் புறமதிலீக் கைக்கொண்டு உண்மதிலீ வளைத்த வினைமுதிர்ச்சியும், அகத்தோன் தன்படையைச் செலுத்திப் புறமதிலீற்செய்யும் போரின்றாகப் புறத் தோன் படையைத் தள்ளி வென்று அப்புறமதிலீக் கைக்கொண்டு வளைத்த வினைமுதிர்ச்சியும்;

உதாரணம்:—

“கடல்பரந்து மேருக்குழ் காலம்போற் சென்றேர்
கொடிமதில் காத்தோரைக் கொல்லக்—கடலெதிர்
தோன்றுப் புவிபோ வரண்மறவர் தொக்ககடந்தார்
மான்றேரான் முதுர் வரைப்பு.”

இது புறத்தோன் முற்றிய முதிர்வு.

‘ஊர்குழ் புரிசை யுடன்குழ் படைமாயக்
கார்குழ்குன் றன்ன கடைகடந்து—போர்மறவர்
மேகமே போலெயில் குழந்தார் விலங்கல்போன்
குகஞ்சேர் தோன்கொட்டி யார்த்து.’

இஃங்து அகத்தோன் முற்றிய முதிர்வு.

அன்றி முற்றிய அகத்தோன் வீழ்ந்த நொச்சியும்—புறமதினி ஸன்றி உண்மதிற்கட்ட புறத்தோன்று முற்றப்பட்ட அகத்தோன் விரும் பின் மதில்காவலும், அவன் காத்தலின்றித் தான் குழப்பட்ட இடத் திருந்த புறத்தோன் போர்செய்தலீ விரும்பிய உள்தைக் காத்தலும்;

நொச்சியாவது காவல்; இதற்கு நொச்சி ஆண்டுச் சூடுதலுக் கொள்க. அது மதிலீக்காத்தலும் உள்ளத்தைக்காத்தலுமென இருவர்க்குமாயிற்று. இக்கருத்தானே “நொச்சி வேலித் தித்த அறங்கை” (அகம்-122.) என்றார் சான்றேரும்.

உதாரணம்:—

“இருகன்றி வென்றிழந்த வீற்றுப்போற் சீறி
யொருதன் பதிசுற் ரெழியப்—புரிசையின்
வேற்றரண்க் காத்தான் விறல்வெய்யோன் வெஞ்சினத்துக்
கூற்றரணம் புக்கதுபோற் கொன்று.”

இல்லை அகத்துழினென்றோன் எயில்காத்த நொச்சி.

“தாய்வாங்கு கின்ற மகளைத் தனக்கென்று
பேய்வாங்கி யன்னதோர் பெற்றித்தே—வாய்வாங்கு
வெல்படை வேந்தன் விரும்பாதா ஸுர்முற்றிக்
கொல்படை வீட்டுக் குறிப்பு.”

(பெரும்பொருள்விளக்கக் குறிப்பு—எவ்வேடால்.)

இது புறத்தோன் மனக்காத்த நொச்சி.

“மணிதனர்க் தன்ன மாக்குர வெஞ்சிப்
போதுவிரி பண்மர னுள்ளுஞ் சிறந்த
காத னன்மர நீமற் நிசினே
கடியுடை வியனகர்க் காண்வரப் பொலிந்த
*தொடியனி மகளி ரல்குலுங் கிடத்திக்
காப்புடைப் புரிசை புக்குமா நழித்தலி
ஊர்ப்புறங் கொடாஅ நெஞ்தகை
பீடுகெழு சென்னிக் கிழமையு சினதே.”

இது சூடின நொச்சியைப் புகழ்ந்தது.

மற்று அதன் புறத்தான் ஒழுந்த புதுமையானும—இடை மது
லீக் காக்கின்ற அகத்துழினென்றோன் கின்ற இடத்தினைப் பின்னை அம்
மதினீன் புறத்திருந்தோன் விரும்பிக்கொண்ட புதுக்கோரும், அங்
ஙனம் புறத்தோன் கொண்ட அவ்விடத்தினைப் பின்னை யகத்
தோன் தான் விரும்பிக்கொண்ட புதுக்கோரும்;

பிற்பட்ட துறைக்குப் புறத்தோன் அதனையென மாற்றிப் பொ
ருள் கொள்க. முன்னர்ப் புறமதினின் போர்ப்போல இடைமதிலி
ஆம் போர் கூறினார்.

‘தொடையுடை’ எனவும் பாடம்.

உதாரணம்:-

“வெங்கின வேந்த னெயில்கோள் விரும்பியக்கா
லஞ்சி யொதுங்காதார் யார்யாவர்—மஞ்சஙும்
வாங்கேருப் புரிசை பொறியு மடங்கின
வாங்கேரு ரடக்கம்போ லங்கு.”

(பெரும் பெருங்கிளகம், புறத்திரட்டி—எவ்வேடால்.)

இது புறத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை.

“தாக்கற்குப் பேரூங் தகர்போன் மதிலகத்
தாக்க முடையோ ரொதுங்கியுங்—கார்க்க
ணிடிபுறப் பட்டாங் கெதிரேற்றூர் மாற்று
ரடிபிறக் கீடு மரிது.” (தசோவாத்திரை புறத்திரட்டி—எவ்வாறத்தால்.)

இல்லை அகத்தோன் வீழ்ந்த புதுமை.

நீர்ச் செரு வீழ்ந்த பாசியும்—கொண்ட *மதிலகத்தை விட்டுப்
போகாத புறத்தோரும் அவரைக் கழியத் தாக்கல் ஆற்றுத் அகத்
தோரும் எபிற்புறத்து அகழின் இருக்கரையும்பற்றி நீரிடைப் படர்
ந்த நீர்ப்பாசி போன்று அக்கிடங்கின்கட் போரைவிரும்பின பாசியும்;

பாசிபோல் நீங்காமல் சிற்றலிற் பாசியென்றார்.

உதாரணம்:—

“பொலஞ்செய் கருவிப் பொறையுமிப் பண்ணுய்
ஶீலங்திப் பட்டதின் ரூயிற்—கலங்கமர்மேல்
வேத்தமர் செய்யும் விரகென்னும் வேன்மறவர்
சீத்துநீர்ப் பாய்புவிபோ னின்று.”

இல்லை இருவர்க்கும் ஒக்கும்.

வேறு வேறு வருமெனினுங் காண்க.

அதா அன்று ஊர்ச்செரு வீழ்ந்த மற்றதன் மறனும்—அம்மதிற்
புறத்தன்றி ஊரகத்துப் போரை விரும்பிய அப்பாசிமறனும்;

பாசியென்றார், நீரிற் பாசிபோல இருவரும் ஒதுங்கியுங் தார்க
தும் பொருதலின்.

* ‘ஶீலங்தை’ என்கும் பாடம்.

உதாரணம்:—

“மறாட்டுக் தங்கணவர் மைந்தறியு மாதர்
பிறாட்டுப் பெண்டிர்க்கு நொந்தா—ரெறிதொறும்போல்
நீர்ச்செசரி பாசிபோ ணீங்காது தங்கோமா
னூர்ச்செசரு வற்றுறைக் கண்டு.”

இது புறத்தோன் பாசிமறம்.

“தாந்தங் கடைதொறுஞ் சாய்ப்பவு மேல்விழுங்த
வேங்தன் படைப்பின்தது லீழ்தலா—ஞங்கு
மதுக்கமழுங் நார்மன்னர்க் குள்ளுர் மறுகிற்
பதுக்கையும் வேண்டாதாம் பற்று.”

இஃஂது * அகத்தோன் பாசிமறம்.

*அகமிசைக்கு இவர்ந்தோன் பக்கமும்—புறஞ்சேரிமதிலும்
ஊரமர்மதிலும் அல்லாத கோயிற் புரிசைகளின்மேலும் ஏறினின்று
போர்செய்தற்குப் பரந்துசென்றேன் கூறுபாடும் ;

உதாரணம்:—

“வாயிற் கிடக்கொடுக்கி மாற்றினூர் தம்பினைத்தாற்
கோயிற் கிடக்கொடுக்கிக் கோண்மறவர்—ஞாயிற் †
கொடிமுடிமேற் குப்புற்றார் கோவேந்தர்க் காக
கெடிமுடிதாங் கோட வினைந்து.”

இது புறத்தோன் அகமிசைக்கிவர்தல்.

“புற்றறை பாய்பின் விடநோக்கம் போனேக்கிக்
கொற்றறை வாய்த்த கொலைவேலோர்—கொற்றவ
ஞுரெயின்மேற் ரேஞ்சினூர் ரந்தரத்துக் கூடாத
போரெயின்மேல் ஸ்வாழுவணர் போன்று.”

இஃஂது அகத்தோன் அகமிசைக்கிவர்தல்.

இகன் மதிற் குடுமி கொண்ட மன்னும் யங்கலமும்—அங்கு
னம் இகல்செய்த மதிற்கண் ஒருவன் ஒருவீணைக்கொன்று அவன்

* ‘அகத்தோர்’ எனவும் பாடம்.

† ‘ஆண்யிசைச்க்கு’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘சாயின்’ எனவும் பாடம்.

§ ‘வாஜவணர்’ எனவும் பாடம்.

முடிக்கலம் முதலியன கொண்டு, பட்ட வேந்தன் பெயரானே முடி புனைந்து ஸீராடும் மங்கலமும் ;

உதாரணம்:—

“மழுவாளான் மன்னர் மருங்கறுத்த மால்போற் பொழிலேழுங் கைக்கொண்ட போழ்தி—பெனழின்முடி சூபாச்சிர்க் கொற்றவலுன் குடினூண் கோடியர்க்கே கூடார்நா டெல்லாக் *கொடுத்து.”

இது புறத்தோன் மண்ணும் மங்கலம்.

“வென்றி டீபெறவந்த வேங்கை யிகண்மதில்வாய்க் கொன்று குடிமி கொள்கண்டு—தன்பால் விருங்கினர் வந்தார்க்கு வண்விருந்து செய்தான் பெருந்தகையென் ரூர்த்தார் பிறர்.”

இஃங்து அகத்தோன் மண்ணும் மங்கலம்.

வெண்ற வாளின் மண்ணேழு ஒன்ற—இருபெருவேந்தருள் ஒரு வன் ஒருவனை வென்றுமி அங்கும் வென்ற கொற்றவாளினைக் மேனிறுத்தி ஸீராட்டுதலோடே கூட;

உதாரணம்:—

“செற்றவர் செங்குருதி யாடற்கு வாங்சேர்ந்த கொற்றவை மற்றிலையுங் கொள்ளுங்கொன்—முற்றியோன் குவொடு சாங்கும் புகையை செய்க்கறைத் தேவொடு செய்தான் சிறப்பு.”

இது புறத்தோன் வாண்மங்கலம்.

“வருபெரு வேந்தற்கு டவான்கொடுத்து மற்றை யொருபெரு வேந்தற்கு ஸீந்தா—ஈஞ்சொருவன்வா ஸிவ்வுலகிற் பெற்ற விகற்கலையேற் றார்தியா எவ்வுலகிற் போய்ப்பெறுங்கொ லாங்கு.”

இஃங்து அகத்தோன் வாண்மங்கலம்.

*‘குறித்து’ எனவும் பாடம்.

†‘படவந்த’ எனவும் பாடம்.

‡‘வான்கொடுத்த’ எனவும் பாடம்.

§‘ஒருவன்பால்’ எனவும் டாடம்.

*ஒன்றென முடித்தலான் இருவர்வேற்குஞ் சிறுபான்மை மண் னுதல் கொள்க.

“பிறர்வேல் போலா தாகி யிவ்லூர்
மறவன் வேலோ பெருங்தகை யுடைத்தே
திரும்புற டீசூ மாடிக் ண்கலந்திடைக்
குரம்பைக் கூரைக் கிடக்கினுங் கிடக்கு
மங்கல மகளிரொடு யாலை சூட்டி
யின்குர ஢ிலிகும்பை யீயா மூடுத் தியம்பத்
தெண்ணீப் படுவினுங் தெருவினுங் திரிந்து
||மண்முழு தழுங்கச் செல்லினுஞ் செல்லு
மாங், கிருங்கடற் றுனை வேந்தர்
பெருங்களிற்ற முகத்திலுஞ் செலவா னேதே.” (முஷ-332.)

என வரும்.

தொகை சிலைன் னுங் துறையொடு தொகைஇ—அவ்வாண்மங்க ஸம் சிகழ்ந்த பின்னர் இருவருள் ஒருவர் பரந்துபட்ட படைக்கடற் கெல்லாஞ் சிறப்புச் செய்வான் ஒருங்கு வருகெனத் தொகுத்தல் என்னுங் துறையோடு முற்கூறியவற்றைத் தொகுத்து;

உதாரணம்:—

“கதிர்ச்சுருக்கி யப்புறம்போக் காய்க்கிர்போல் வேங்தை
யெதிர்ச்சுருக்கி ஓயேங்தெயில்பா மூக்கிப்—பதியிற்
பெயர்வான் ரெருகுத் தபைத்துகளாற் பின்னு
முயர்வான் குறித்த துலகு.”

இது புறத்தோன் தொகைசிலை.

- ஓங்றின’ எனவும் பாடம்.
- । ‘இரும்புக’ எனவும் பாடம்.
- ‡ ‘தீறு’ மெனவும் பாடம்.
- § ‘கலந்திடை’ எனவும் பாடம்.
- \$ ‘இரும்பை’ எனவும் பாடம்.
- ॥ ‘யாழோடு ததும்பு’ எனவும் பாடம்.
- ॥ ‘மண்முழு திரங்கச் செல்லுகு கண்ணுறின்’ எனவும் பாடம்.
- ‘ஏற்றெயில்’ எனவும் பாடம்.

“தலைவன் மதில்குழந்த தார்வேந்தர்க் கொண்று
வலைவன் வலைச்சுருக்கி யாங்கு—சீலையிருந்த
தண்டத் தலைவர் தலைக்கட வீற்றிருந்தா
னுண்டற்ற செற்று ரொழித்து.”

இஃபு அகத்தோன் தொகைசிலை.

வகைநால் மூன்றே துறை என மொழிப—அங்கனம் ஒன்று
இருவகைப்பட வந்து பன்னிரண்டேயாம் உழினைஞ்துறை என்று
கூறவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

கோடலையும் இருவகையென்றார். துறையென்றத
ஞன் அவற்றின் பகுதியாய் வருவனவும் அத்துறைப்பாற் *படுத்துக.
உழையரை அழைத்து நாட்கொள்க என்றலும் அவர் அரசர்க்கு
உரைப்பனவுங் குடைச்சிறப்புக் கூறுவனவும் முரச முதலியன நாட்
கோடலும் பிறவுங் குடைநாட் கோடலாய் அடங்கும். இது வாணுட்
கோடற்கும் ஒக்கும். பொருவார்க்கும் அல்லுழிப்பேவார்க்குங்
குடை பொதுவாகவின் முற்கூறி மேல்வருகின்ற போர்த்தொழிற்கே
சிறத்தலின் வாளினைப் பிற்கூறினார். இவை போர்த்தொழிற்கு ஏது
வாகவின் முற்கூறினார். எயிலுட் †பொருதலும் புட்போல உட்பாய்த
லும் ஆண்டுப் பட்டோர் துறக்கம் புகுதலும் பிறவும் பாசிமநத்தின்
பாற் படும். ஏறுங் தோட்டியுங் கதவும் முதலியன கோடல் அக
மிசைக்கு இவர்க்கோன் பக்கத்தின்பாற்படும். ‡படிவம் முதலியன
கூறல் குடுமிகொண்ட மண்ணும் மங்கலத்தின்பாற்படும். புறத்
தோன் இருப்பிற் ரெஞ்சிலைப்பாற்படும். ‘துறையென மொழிப’
என எல்லாவற்றையுங் துறையென்று கூறுகின்றவர் தொகைசிலையென்
னுங் துறையெனத் தொகைசிலையை விதங்கோதினார், அது பலவா
காது இரண்டு துறைப்பட்டு வேறுவேறு துறையாம் என்றங்கு.
அது தும்பைத்தொகைசிலைபோல் இருபெருவேந்தரும் உடன்லீழ்த
லுஞ் சிறபான்மை உள்தாமென்றுணர்க. எதிர்செல்லாதடைத்திருந்
தோன் புறப்பட்டுப்படுதல் சிறபான்மையாதவின் இதனையும்

* ‘படும்’ எனவும் பாடம்.

† ‘போருதலும்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘படிம்’ எனவும் பாடம்.

வேலேரு துறையாக்கிப் பதின்மூன்றென்னராயினார்.

உதாரணம்:—

“அறத்துறைபோ வாரெயில் வேட்ட வரசர்
மறத்துறையு மின்னுது மன்னே—சிறைச்சுடர்க
ளொன்றி வரப்பகல்வா யொக்க வொளிதேய்ந்தாங்
கிண்றிவர் வீழ்ந்தா ரெதிர்ந்து.”

என வரும்.

இது வேறுவேறுவருதலுஞ் சிறுபான்மை. இன்னும் துறை யென்றதனுடே புறத்தோன் கவுடிவித்துதலுஞ் தொகைகிலைப்பாற் பட்டுழி அகத்தோர்க்குச் செல்லாமைகொள்க.

அது, “மகியேர்வெண்குடை” என்னும் (192) புறப்பாட்டினுள்
“வெள்ளொ வரகுக் கொன்றும் வித்தும்
வைக லுழிவ வாழிய பெரிதெனச்
சென்றியா னின்றென னுக்”

எனவரும்.

ஒன்ற வென்றதனுஞ் அகத்தோன் வாண்மண்ணுதல் சிறுபான்மை என்று கொள்க.

இனி மகண்மறுத்தோன் மதிலை முற்றுதன் மகட்பாற்காஞ்சிக்கண் அடங்கும். யானையுங் குதிரையும் மதிற்போர்க்குச் சிறந்தன அன்மையிற் கொள்ளாராயினார். சரடியிகந்து பிறக்கடியையிடுதலுஞ் கேடு என்று உணர்க.

69. தும்பை தானே நெய்தலது புறனே.

இது தும்பைத்தினை அகத்தினையுள் இன்னதற்குப் புறனுமென்கின்றது. இதுவும் *மைஞ்துபொருளாகப் பொருதலின் †மண்ணிடையீடாகப் பொரும் வஞ்சிக்கும் ‡மதிலிடையீடாகப் பொரும் ^ கொக்கும் பிற்காறினார்.

* தொல்-பொ-புறத்-15.

† ஷை-ஷை-ஷை-7 உரை.

‡ ஷை-ஷை-ஷை-9-உரை,

இதன்பொருள்:—தும்பைதானே நெய்தலது புறனே—தும்பை யென்னும் புறத்தினை நெய்தலெனப்பட்ட அகத்தினைக்குப் புறனும் என்றவாறு.

தும்பையென்பது சூசிம் பூசினாற் பெற்றபெயர். செய்தற்குரிய பெருமண்ணுலகம்போலக் காடும் மலையுங் கழனியுமல்லாத களரும் மணாலும் பொருள்ளமாக வேண்டுதலாலும் பெரும்பொழுது வரை வின்மையாலும் ஏற்பாடு போர்த்தொழில் முடியுங் காலமாதலாலும் இரக்கமுந் தலைமகட்டுகே பெரும்பான்மை உள்தாயவாறுபோலக் கண வளை இழந்தார்க்கண்றி வீரர்க்கு இரக்கமின்மையாலும் அவ்வீரக் குறிப்பின் அருள்பற்றி ஒருவர் ஒருவரைநோக்கிப் போரின்கண் இரங்குபவாகலாலும் ஒருவரும் ஒழியாமற் பட்டுழிக்கண்டோர் இரங்குபவாகலாலும் பிறகாரணங்களாலும் நெய்தற்குத் தும்பை புறனு பிற்று. (க)

70. மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனைச் சென்றுதலை யழிக்குஞ் சிறப்பிற் ரென்ப.

இஃங்து அத்தும்பைக்குப் பொதுவிலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—மைந்து பொருளாக வந்த வேந்தனை—தனது வலியினை உலகம் மீக்குறுதலே தனக்குப் பெறுபொருளாகக் கருதி மேற்கொண்டுவேந்தனை; சென்று தலைபழிக்குஞ் சிறப்பிற்கிருந்து— அங்கணம் மாற்று வேந்தனும் அவன் கருதிய மைந்தே தான் பெறு பொருளாக எதிர்சென்று அவனைத் தலைமைதீர்க்குஞ் சிறப்பினை யுடைத்து அத்தும்பைத்தினை என்றுசொல்லுவர் ஆசிரியர் என்ற வாறு.

வரல் செலவாதல் “செலவினும் வரவினும்” (தொல்-கொல்கிளாவி-28.) என்பதன் பொதுவிதியாற் கொள்க. மைந்துபொருளாக என்பதனை வந்த என்பதற்குஞ் சென்று என்பதற்குங் *கூட்டுக; அஃங்து இருவர்க்கும் ஒத்தளை; எனவே இருவரும் ஒருகளத்தே பொருவாராயிற்று.

இது வேந்தனைத் தலைமையாற் கூறினாரேனும் ஏனையோர்க்குஞ் கொள்க, அவரும் அதற்குரியராதனின்.

* ‘கூடுதல்’ எனவும் பாடம்.

இதனைச் சிறப்பிற்கென்றதனான் அறத்திற் ரிரிந்து வஞ்சலையாற் கொல்வனவுட் தேவராற் பெற்ற வரங்களாற் கொல்வனவுக் கடையழிக்கட்ட டோன்றிய ஆதனிற் சிறப்பிலவாம் ; அவையுஞ் சிறு பான்மை கொள்க. (கடு)

71. கணையும் வேலுந் துணையுற மொய்த்தலிற்
சென்ற வுயிரி னின்ற யாக்கை
மிருநிலந் தீண்டா வருநிலை வகையோ
திருபாற் பட்ட வொருசிறப் பின்றே.

இது தும்பைக்காவதோர் இலக்கணங் கூறுதலின் எய்தியதன்

இதன்பொருள் :—கணையும் வேலுந் துணையுற மொய்த்தலின்— பலரும் ஒருவனை அனுகிப் பொருதற்கஞ்சி அகல சின்று அம்பா னென்றும் வேல்கொண்டெறிந்தும் போர் செய்ய அவ்வம்பும்வேலும் ஒன்றேருடொன்று துணையாகத் தீண்டுமாறு *செறிதலின் ; சென்ற உயிரின் சின்ற யாக்கை—சிறிதொழியத் தேய்ந்த உயிரானே துளங் காது சிலைன்ற உடம்பு ; இருநிலந் தீண்டா யாக்கை அருநிலை வகையோடு—வாளுங் தினிரிய முதலியவற்றால் ஏறண்ட தலையேயாயி னும் உடலேயாயினும் பெரிய சிலத்தைத் தீண்டாதெழுந்து ஆடும் உடம்பினது பெற்றகரும் சிலையுடைத்தாகிய கூறுபாட்டோடே கூடி ; இருபாற்பட்ட ஒரு சிறப்பின்று—இரண்டு கூறுபட்ட ஒரு சிறப்பிலக் கணத்தை யுடைத்து முற்கூறிய தும்பைத்தினை என்றவாறு.

எனவே, முற்கூறிய மைந்துபொருளாகப் பொருதலினும் சின்ற யாக்கை சிறத்தலும் இருநிலந் தீண்டா யாக்கை அதனிற் சிறத்தலுங் கூறினார். இது துணைச்சிறப்புக் கூறியது. மொய்த்தலினென்றது யாக்கையற்றாடவேண்டுதலிற் கணையும் வேலுமன்றி வாள்முதலியன் ஏதுவாகக்கொள்க. பிற்கூறியதற்கு அட்டை அற்றுழியும் ஊரு மாற்போல் அளீகனிற அற்றுழியும் உடம்பாடுதலின் அட்டையாட விலைவும் இதனைக் கூறுப.

இனி மேற்றுமை கூறுகின்றது மைந்துபொருளாக வந்ததுஞ் சென்றதுமாகிய பொது இலக்கணத்திற்கே என்றுணர்க. சிரை

கொள்ளப்பட்டோன் பொருகளங் குறித்துப் போர்செப்தலும் அவன் களங்குறித்துப் பொருது சிறைகொண்டாலும் களங்குறித் துப் போர்செப்தலும் வெட்சிப்புறத்துத் தும்பையாம். வஞ்சியுள்ளும் விழுப்புண்பட்ட வீரரை நோக்கி வேந்தற்குப் பொருமை சிகழ்ந்து துறக்கம் வேண்டுமி சிகழ்ந்த தும்பையும் வஞ்சிப்புறத்துத் தும்பையாம். முற்றப்பட்டோனை முற்றவிடுத்தற்கு வேறேர் வேந்தன் வாஸ் துழி அவன் புறம்போந்து களங்குறித்துப் போர்செப்பக் கருதுதலும் அவன் களங்குறித்துழிப் புறத்தோலும் களங்குறித்துப் போர்செப்பக் கருதுதலும் உழினைப்புறத்துத் தும்பையாம். இவையெல்லாம் மன்னசையும் அரண்கோடலுமன்றி மைந்துபொருளாகச் சென்று துறக்கம் வேட்டுப் பொருங் தும்பைச்சிறப்புக் கூறிற்று.

மேற்காட்டுங் துறைகளைல்லாம் இச்சூத்திரத்துக் கூறிய இரண்டற்கு மன்றி மைந்துபொருளாயதற்கீயா மென்றுணர்க.

உதாரணம்:—

“தெழுவேல் பாய்ந்த மார்பின்

மடல்வன் போங்கையி னிற்கு மேர்க்கே” (புஷ-257.)

“எய்போற் கிடந்தா னென்னேறு”

என வருவன கணையும் வேலும் மொய்த்துசின்றன.

கிடந்தானென்புழி சிலங் தீண்டாவகையின் சின்ற யாக்கையா

“வான்றுறக்கம் வேட்டெழுந்தார் வாண்மால ரெண்பதற்குச் சான்றுரைப்ப போன்றன தங்குறை—மான்றேர்மேல் வேந்து தலைபனிப்ப விட்ட வழிர்விடாப் பாய்ந்தன மேன்மேற் பல.”

இது வஞ்சிப்புறத்துத் தும்பையாய் இருசிலங் தீண்டாவகை.

“பருதிவேன் மன்னர் பலர்காணப் பற்றார்

குருதிவாள் கூறிரண்டு செய்ய—வொருதுணி

கண்ணிசுமயா முன்னங் கடிமதிலுள் வீழ்ந்ததே

மண்ணதே மன்னதே யென்று.”

இஃது உழினைப்புறத்துத் தும்பையாய் இருசிலங் தீண்டா வகை,

இத தினைக்கெல்லாம் பொது அன்மையிற் நினையெனவும் படாது; தினைக்கே சிறப்பிலக்கணமாதலிற் ருறையெனவும் படாது; ஆயினும் துறைப்பொருள் சிக்குங்கு கழிந்தபிற் கூறியதாமென் ரண்க.

(கக)

72. தானை யானை குதிரை யென்ற
 நோனு ரூட்கு மூவகை நிலையும்
 வேன்மிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி யொருவன்
 ரூண்மீண் டெறிந்த தார் நிலை யன்றியு
 மிருவர் தலைவர் தபுதிப் பக்கமு
 மொருவ ஞாருவனை யுடைபடை புக்குக்
 கூழை தாங்கிய வெருமையும் படையறுத்துப்
 பாழி கொள்ளு மேமத் தானுங்
 களிரெற்றிந் தெதிர்ந்தோர் பாடுங் களிற்றெருடு
 பட்ட வேந்தனை யட்ட வேந்தன்
 வாளோ ராடு மமலையும் வாள்வாய்த்
 திருப்பெரு வேந்தர் தாமுஞ் சற்றமு
 மொருவரு மொழியாத தொகை நிலைக் கண்ணுஞ்
 செருவகத் திறைவன் வீழ்ந்தெனச் சினைஇ
 யொருவன் மண்டிய நல்லிசை நிலையும்
 பல்படை யொருவற் குடைதலின் மற்றவ
 ஞாள்வாள் வீசிய நூழிலு முளப்படப்
 புல்லித் தோன்றும் பன்னிரு துறைத்தே.

இது மைந்துபொருளாகிய தும்பைத்தினைக்குத் துறை இனைத்

‘இதன்பொருள்:—தானை யானை குதிரை என்ற நோனுர் உட்கும் மூவகை நிலையும்—தானைசிலை யானைசிலை குதிரைசிலை என்று சொல்லப்பட்ட போர் செய்தற்கு * ஆற்று அரசர் தலைபணிக்கும் முன்றுக்குறபாட்டின்கண்ணும்;

ஆற்றுத்தவரை’ எனவும் பாடம்,

நோனுர் உட்குவரெனவே நோன்றூர் உட்காது சிற்பாராயிற்று. அவர் போர்கண்டு சிறப்புச்செய்யுங் தேவரும் இனங்கின் பெண்டு ரும் பகட்டயாளர் தாயரும் அவர் மனைவியருங் கூத்தரும் பாண்று பொருகரும் விறலியருங் கண்டோரும் பிறருமென்று கொள்க.

துறக்கம்புகு வேட்கையுடைமையிற் காலாளை முற்கூறி அதன் பின்னர் மதத்தாற் கதஞ்சிறந்து தாலும் போர்செய்யும் யாளையைக் கூறி, மதஞ்சிறவாழையிற் கதஞ்சிறவாத குதிரையை அதன்பிற்கூறி என்று. குதிரையானண்றித் தேர் தானே செல்லாமையிற் தேர்க்கு மறமின்றென்று அது கூறுராயினார்.

சிலையென்னது வகையென்றதனான் அம்முன்று சிலையுங் தாமே மறஞ்சிறப்பப் பொருதுவிழ்தலும், அரசனேவலிற் ரூளை பொருதுவிழ்தலும், யாளையுங் குதிரையும் ஊர்த்தாரேவலிற் பொருத்தலும், பகட்டயாளர் ஒருவரோருவர் சிலைகூறலும் அவர்க்கு உதவலுமென இப்பகுதியெல்லாங் கொள்க.

இனி இவைதாமே கறுவுகொண்டு * பொருவழித் தாளைமறம் யாளைமறங் குதிரைமறமென்று வெவ்வேறு பெயர்பெறுமென்ற கொள்காது.

இனித் தாயர் கூறுவன மூதின் மூல்லையாம்; மனைவியர் கூறுவன இல்லாண் மூல்லையாம்; கண்டோர் கூறுவன வல்லாண்மூல்லையாம்; பாணர் கூறுவன பாண்பாட்டாம் என்க.

இவை கூறி ஏனைக் கூத்தர்முதலியோர் கூறுவன கூருர்; மன ஞஞ்சிழந்து போவாருமூளர். அவை ஓரோர்துறைபாக முதனூர் கண் வழங்காமையின்னும் அவற்றிற்கு வரையறையின்மையானுப இவர் தாளைசிலையென அடக்கினார். இச்சிறப்பான் இதை முற்கூறி என்று. அத் தாளை சூடிய பூக்கறலும், அதனெழுச்சியும், அரவழும், அதற்காசன் செய்யுஞ் சிறப்பும், அதனைக்கண்டு இடையின்டீர் போரையிலக்கலும், அவர் அதற்குடம்படாமைப் போர்துணித்தலும், அத்தாளையுள் ஒன்றற்கிரங்கலும், அதற்குத் தலைவரைவகுத்தலும்,

* 'பொருவழி' எனவும் பாடம்.

† புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, தும்பைப்படலம் 3, 6, 7 மாற்று.

வேந்தன்சுற்றத்தாரையுங் துணைவந்த *அரச்சரையும் ஏத்துவனவும், நும்போர் ஏனைாட்டென்றலும், இருபெருவேந்தரும் இன்னவாறு பொருதுமென்று கையெறிதலும் போல்வனவெல்லாம் இத்துறைப் பாற் படும்.

உதாரணம்:—

“கார்க்கருதி கிண்றதிருக் கொனவை விழுப்பகையான்
சோர்க்குருதி குழா சிலனைனப்பட்ட—போர்க்கருதித்
துப்புடைத் தும்பை மலைக்தான் றகன்றுசிர
வெப்புடைத் தாளையெயம் வேந்து.” (பு-வ-மாஸ-தமிழப-1.)

இது பூக்கூறியது.

இதனைத் திணைப்பாட்டு யென்ப.

“ வெல்பொறிபு நாழிம் விழுப்பொருஞுக் தண்ணடையுங்
கெ-ல்களிறு மாவுங் கொடுத்தளித்தான்—பல்புரவி
நன்மணித் திண்டேர் நயவார் தலைபனிப்பப்
பன்மணிப் பூணுன் டடைக்கு.” (பு-வ-மாஸ-தமிழப-2.)

இது சிறப்புச்செய்தது.

“ வயிர்மேல் வளைநால் வைவேலும் வாருஞ்
செயிர்மேற் கனல்விழிப்பச் சீறி—யயிர்மேற்
பலகழியு மேனும் பரிமான்தேர் மன்னர்க்
குலகழியு † மோர்த்துச் செயின்.” (பு-வ-மாஸ-தமிழப-1.)

இது விலக்கவும் போர் துணிந்தது.

“ மின்னர் சினஞ்சிசாரி ஓவன் மீனிக் கடற்றுனை
யொன்னர் கடுங்க வலாய்சிமிரி—பென்னஞ்சுக்கொ
லாழித்தேர் வெல்புரவி யண்ணன் மதயானைப்
பாழித்தோன் மன்னர் படை.” (பு-வ-மாஸ-தமிழப-5.)

இஃங்து இரண்டாலுள் ஒன்றற்கு இரங்கியது.

“ கங்கை சிறுவனுக் காய்க்கிரோன் செம்மது
மிங்கிருவர் வேண்டா வெனவெள்ளிக்—கங்கை
சிறவன் படைக்காவல் பூண்டான் செயிர்த்தார்
மறுவந்தார் தத்த மனம்.”

* ‘வேந்தறையும்’ எனவும் பாடம்.

† ‘உர்க்கு’ எனவும் பாடம்.

இது பேருங்கேவனார் பாட்டு ; குருக்கள் தமக்குப் படைத்தலே வரை வருத்தது.

இனிப் போர்த்தொழிலாற் றுஜோ சிலை வருமாறு :—

“ குழாக்களிற் நாசர் குறித்தெழு கொலைக்களம்
விழாக்களம் போல மெய்ம்மலி யுவகைய
ராண்மை யுள்ளங் கேண்மையிற் றுரத்தல்
ஏழுக்குத்துப்படப் புல்லி விழுக்கங்களம் படிடரு
நீாப் பெயற் பிறங்க மொக்குள் போலத்
தாக்கிய விசையிற் சிதர்க்குதுசிலம் படிடருக்
தகருங் தகருங் தாக்கிய தாக்கின்
முசமுகஞ் சிதர முட்டு வோரு
முட்டியின் முறைமுறை குத்து வோருங்
கட்டிய கைபொடு காற்ற குருங்
கிட்டினர் * கையற் ரெட்டிற் போருஞ்
கட்டிய †பெயரை விட்டழிப் போருஞ்
சக்கரம் போலச் சங்குவிட் தெறிசருஞ்
சிலைப்புடை முரசிற் நலைப்புடைக் குக்கு
மல்விற் பிடித்தும் வில்லி னெற்றியு
ஆக்கியு முரப்பியு கோக்கியு துவன்றும்
போக்கியும் புழுங்கியு நாக்கைட சவ்வியு
மெயிறுடன் நிருக்கியும் கவிறபல வீசியு
மினைய செய்தியின் முனையை குக்கும்
பிறப்பும் பெருமையுஞ் சிறப்புஞ் செய்கையு
மரசறி பெருமையு முறைசெல் வாண்மையு
முடையோ ராக்கிய படைசொண் மாக்கள்
சென்றபுகு மூலக மொன்றே யாதலி
தெனுன்றபுதி மனத்தொடு கொன்றகொன் றவப்பச்
செஞ்சோற்று விலையுங் தீர்க்குதும் மனைவியர்
தம்பினை தழீதி எநாக்குகலூழுஞ் திரங்கவும்
புதுவது வந்த மகளிர்க்கு
வதுவை குட்டிய வான்படர்க் தோரே.” (புறத்தினையியல், அம-10)

எனவும்,

* ‘கையிற் ரெட்டு’ எனவும் பாடம்.

† ‘பெயரை விட்டிழைப் போரும்’ எனவும் பாடம்.

“ செக்ர வயிர்போலத் தோன்று துடல்சிகைதங்தோ
னின்ற வடிபெயரா ஸின்றவை—மன்ற
லரமகளிர் மங்கலத்திற் காங்காங்கு வைத்த
மரவடியே போன்றன வந்து.”

எனவும் வரும்.

“ வெண்குடை மதிய மேனிலாத் திசழ்தரக்
கண்கூ * டிறுத்த கடன்மருள் பாசறைக்
குமரிப்படை † தழீஇுக் கூற்றுவினை யாடவர்
தமர்பிற் ‡ ரநியா வமர்மயம் கழுவத்
திறையும் பெயருக் தோற்றி னுமரு
ணைண்முறை தபுந்தீர் வும்மி னீங்கெனப்
போர்மலைங் ி தொருசிகை சிற்ப யாவுரு
மரவுயிழ் மணியிற் குறுகார்
ி சிரைதார் மார்பினின் கேள்வனைப் பிறரே.” (பும் 291.)

“ கைவேல் களிற்கிருடு தோக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா எதும்.” (குள்-படைக-4.)

“ கறுவிரை துறந்த நகரட எண் கூட்த
லீரங்கா முன்ன திரங்குகண் வறுமூலைச்
செம்முது பெண்டின் காதலஞ் சிறுஅண்
குடைப்பாற் சில்லுறை போலப்
படைக்கு தோயெல்லாங் தானு யின்னே.” (பும்-276)

“ தந்தெள் பெருவிறல் வேங்குவப்பத் தானவற்
கொற்கத் **துதவினு னுகுமாற் பிற்பிற்
பலர்புகழ் ††செல்வங் தருமாற் பலர் தொழி
‡‡ வாணக வாழ்க்கையு மீதுமா வண்ணதோர்

* ‘டியாத்த’ எனவும் பாடம்.

† ‘தழீஇுய’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘அறியாதமர்’ எனவும் பாடம்.

ி ‘ஒருதிற சிற்ப’ எனவும் பாடம்.

ி ‘சிரைகாழ் மாலையெங் கேள்வனை’ எனவும் பாடம்.

** ‘துலங்தானு மாகுமால்’ எனவும் பாடம்.

†† ‘செம்ம ஊடைத்தால்’ எனவும் பாடம்.

‡‡ ‘வாலுறை வாழ்க்கை’ எனவும் பாடம்.

மேண்மை யிழப்பப் பழிவருவ செய்பவோ
தானேயும் போகு முயிர்க்கு." (சட்டீஸ்திரை புாதிரட்டி படைக்கருக்கு—4.)

என வரும்.

“கோட்டங் கண்ணியுங் கொடுந்திரை யாடையும்
வேட்டது சொல்லி வேந்தனைத் தூடுதலு
மொத்தன்று மாதோ விவந்தே செற்றிய
திணிகிலை யலறக் கூழை போழ்ந்துதன்
வடிமா ஜெரிங்க கடிமுகத் தேங்கி
யோம்புமி ஞேம்புமி னிவணை வோம்பாது
தொடர்கொள் யானையிற் குடர்கா றப்பக்
கன்றமர் கறவை மான
முன்சமத் தொழிந்ததன் ரேழற்கு வருமே.” (புக-275.)

இஃபு உதவியது.

இனி யானைகிலைக்குங் குதிரைகிலைக்குங் துறைப்பகுதியாய் வருவனவுங்கொள்க. அஃபு அரசர்மேலும் படைத்தலைவர்மேலும் எனையோர் மேலும் யானைசேறலுங் களிற்றின்மேலுங் தேரின் மேலுங் குதிரைசேறலுங் தன்மேலிருந்து பட்டோருடலை மோந்து சிற்றலும்

உதாரணம்:—

“மாயத்தாற் றுக்கு மலையும்போற்
காயத்து றஞ்சாக் களிற்றெழும்போய்ச்—சாயுங்
தொலைவறியா வாடவருங் தோன்றினார் வான்மேன்
மலையறையுங் தெய்வம்போல் வந்து.”

(பெருக்கபோகுவிளக்கம். புறத்திரட்டி-யானைம்—14.)

“கையது கையோ டொருதணி * கோட்டது
மொய்யிலைவேன் மன்னர் முடித்தலை—ஐபய
வுயர்பொய்கை நீராட்டிச் செல்லுமே யெக்கோன்
வயவெம்போர் மாறன் களிறு.”

பிலை

“பல்லுருவக் காலின் பரியுருவத் தாக்கித்தன்
கிருல்லை யுருவிழங்த தோற்றம்போ—லெல்லா

* ‘கொண்டது’ எனவும் பாடும்.

மொருகணத்துத் தாக்கி யுருவிழந்த பாய்மாப்
பொருளனத்து வீழ்ந்து புரண்டு. ”

“மாவா ராதே மாவா ராதே
எவ்லா மாவும் வந்தன வெம்மிற்
புல்லுளைக் குடுமிப் புதல்வற் றக்த
செல்வ னூரு மாவா ராதே
யிருபேர் யாற்ற வொருபெருங் கூடல்
விலங்கிடு * பெரும் பாம்பு போல
வலங்கின்ற கொல்லவன் மலைந்த மாவே. ” (பும-273.)

“பருத்தி வேவிச் சிறுர் மன்ன
† னுழுத்தத ருண்ட வோய்ந்கைப் புரவி
கடன்மண்டு தோணியிற் படைமுகம் போழ
நெய்மிதி யருந்திய கொய்ச்சுவ வெருத்திற்
றன்னடை மன்னர் ‡ தாருடைக் கலியா
வணக்குடை முருகன் கோட்டத்துக்
நி கலங்கொடா மகளிரி னிகழ்த்துக்கண் றவ்வே. ” (பும-299.)

இவை குதிரைசிலை.

“ ஸிலம்பிறக்கிவிவதுபோல ” என்னும் (303) புறப்பாட்டேம் அது.

இவை தனித்துவாராது தொடர்சிலைச் செய்யுட்கண் வரும்; அவை தகளீர்யாத்திரையினும் பாரதத்தினுங் காண்க. புறானானாற்றுள் தனித்து வருவனவுங் ॥ கொள்க.

வேஞ்மிகு வேந்தனை மொய்த்தவழி ஒருவன் தான் மீண்டெற்றிந்த தார்சிலை—தன்படை போர்செய்கின்றமை கண்டு தானும் படையாளர்க்கு முன்னேசென்று வேலாற் போர்செய்து வென்றிமிகுகின்ற வேந்தனை மாற்றேர் சூழ்ந்துழி அதுகண்டு வேறேறிடத்தே பொருகின்ற தன் ரூஜைத்தலைவனுயினும் தனக்குத் துணைவந்த அரசனுயினும் போரைக் கைவிட்டவெந்து வேந்தனேனுடு பொருகின்றை எறிந்த தார்சிலைக்கண்ணும்;

* ‘பெருமரம்’ எனவும் பாடம்.

† ‘உழுத்தருண்ட’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘தாருடைப் புரவி’ எனவும் பாடம்.

நி ‘கலங்கொடா’ எனவும் பாடம்.

॥ ‘காண்க’ எனவும் பாடம்.

தாரென்பது முந்துற்றுப் பொரும்படையாதலின் இது தார்சிலை.

எ!

உதாரணம்:—

“வெய்யோ சென்டாருமூன்னம் வீங்கிருள் கையகலச்
செய்யோ தென்னிதிகழுஞ் செம்மற்றே—* கையகன்று
போர்தாங்கு மன்னன்மூன் புக்குப் புகழ்வெய்யோன்
ரூர்தாங்கி சின்ற தகை.” (பெருப்பொருள் விளக்கம்-புறத்திரடி-தார்சிலை—4.)

என வரும்.

“ஸிரப்பாது கொடுக்கும்” என்னும் (180) புறப்பாட்டினுள்
“இறையுறு விழுமங் தாங்கி” என்பதும் அது.

“இவர்க்கீத் துண்மதி கன்ளே சினப்போ
ரினக்களிற் றியானை யியநேர்க் குரிசி
நுங்கை நங்கைக் கிவன்றங்கை தங்கை
யெடுத்தெறி ஞாட்பி னிமையான் றச்ச
ஞீடுத்தெறி குறட்டி னின்றுமாய்க் கனனே
மறப்புகழ் சிறைந்த மைந்தினே னிவனு
முறைப்புழி யோலை போல
மறைக்குவன் பெருமசிற் குறித்துவரு வேலே.” (புறம்-290.)

இதுவும் அதன்பாற்படும்.

அன்றியும் இருவர் தலைவர் தபுதிப்பக்கமும்—இருபெருவெந்தர்
தானைத்தலைவருஞ் தத்தம் வேந்தர்க்காகித் தார்தாங்குதலே யன்றி
அத்தலைவரிருவருஞ் தம்மிற்பொருது வீழ்தற்கண் னும் ;

பக்கமென்றதனான் அவருளொருவரொருவர் வீழ்தலுங்கொள்க.

உதாரணம்:—

“ஆதி சான்ற மேதகு வேட்கையி
அனுங் கோனு மயங்கிய ஞாட்பின்
மதியமு ஞாயிறும் பொருவன் போல
வொருத்தி வேட்கையி † னுடன்வயிற் றிருவர்
செருக்கார் தண்டி சென்றுக்கிண ரெனவு

* ‘கையின்று’ எனவும் பாடம்.

† ‘உடல்வயிற்’ மெனவும் பாடம்.

மரவணி கொடியோற் கிளையோன் சிறுவனும்
 பெருவிதல் வீமற் கிளையோன் சிறுவனு
 முடன்றமர் தொடக்கிய காலையடங்கா
 *குடங்குவருஞ் சிற்றதுக் கைப்படைவழங்கி
 யிழந்தவை கொடாறுர் கிடந்தன வாங்கித்
 தேர்மிசைத் † நமியர் தோன்றூர் பார்மிசை
 கின்றசுடர் நோக்கியு மொன்றுபடத் திருக்கியுங்
 தும்பியடி பினங்கு மண்ணிற் ரேந்றுமொடு
 சொடிகொடி பின்கீ வீழ்வன போல
 வொருவயின் வீழ்ந்துகி காலை
 யிருபெரு வேந்தரும் பெரிதுவங் தனரே.”

இப் பாரதப்பாட்டி னால் அவ்வாருதல் கண்டுகொள்க.

இனித் தலைவரேயன்றிப் பிறகும் அவ்வாறு பொரினும் அதன் பாற் படுத்துக.

உடைபடை ஒருவன் புக்கு ஒருவனைக் கூழமுதாங்கிய எருமை யும்—தனது உடைந்த படைக்கண்ணே ஒரு படைத் தலைவன் சென்று சின்று அங்கனங் கெடுத்த மாற்றுவேந்தன் படைத் தலைவனை அவன் எதிர்கொண்டு சின்ற பின்னணியோடே தாங்கின கடாப்போலச் சிறக் களித்து சிற்குகிலைமைக்கண் னும் ;

ஒருவனேருவனைத் தாங்கின எருமையென முடிக்க.

உதாரணம்:—

“சிற்றங் கனற்றச் சிறக்கணித்துச் செல்லுங்கா
 வேற்றெருமை போன்ற னில்லவும்யோன்—மாற்றுஞ்
 படைவரவு ‡ காத்துத்தன் § பல்படையைப் பின்காத்
 காற் பின்வருவார் யார்.”

என வரும்.

* ‘குட்குறும்’ எனவும் பாடம்.

† ‘தழிடுயர்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘பார்த்து’ எனவும் பாடம்.

§ ‘பல்படையைக் காத்துய்த்’ தென்வும் பாடம்.

படையறத்துப் பாழிகொள்ளும் ஏமத்தானும்—கைப்படையப்போக்கி மெய்யாற் போர்செய்யும் மயக்கத்தின் கண்ணும்;

பாழி, வலி; இஃது ஆகுபெயர்.

உதாரணம்:—

“கொல்லேறு * பாய்ந்தழிந்த கோடுபோற் றண்டிருத்து
மல்லேறு தோள்வீமின் மாமஜைப்பு—புல்லிக்கொன்
டாருத போர்மலைங் தாங்கரசர் கண்டார்த்தா
ரேரூட லாய ரென.”

என்னும் பாரதப்பாட்டுக் கொள்க.

“நீலக் கச்சைப் பூங்துவ ராடைப்
பீலிக் கண்ணிப் பெருந்தகை மறான்
மேல்வருக் களிற்றெருட வேறுங் தினியே
தன்னுங் துரக்குவன் போலு மொன்னல
ரெஃகுடை வலத்த மாவொடு பாத்தரக்
கையின் வாங்கித் தழீஇ
மொய்ம்பி னீக்கி மெயக்கொண் டனனே.” (பும 274.)

என்பதும் அது.

களிரெற்றின் தெதிர்ந்தோர் பாடும்—மாற்றுவேந்தன் ஊர்ந்து
வந்த களிற்றைக் கையெறிந்தானுங் கடுக்கொண்டெதிர்ந்தானும்
விலக்கி யவனையும் அக்களிற்றையும் போர்செய்தோர் பெருமைக் கண்

உதாரணம்:—

“இடியா னிருண்முகிலு மேறண்ணு மென்னும்
படியாற் பக்டொன்று மீட்டு—வடிவே
வெறிந்தார்த்தார் மன்ன ரிமையாத கண்கொண்
டறிந்தார்த்தார் வானேரு மாங்கு.”

என வரும்.

“வானவர் போரிற் ருணவர்க் கடங்த
மான வேந்தன் யானையிற் றனுஅது

* ‘பாய்ந்திழிந்த’ எனவும் பாடும். - -

பல்படை கெரிவ தொல்லான் வீமன்
 பிறக்கிடங் கொடானதன் முகத்தெறிந் தார்த்துத்
 தாண்திர் மலைந்த காலை யாங்கதன்
 கோழிழுக் கிழிந்த மார்பொழி ஸிலஞ்சேர்க்கு
 போர்க்கோள் வளாகங் * தேர்த்துக் ளைனத்தினு
 மிடைகொள் விண்றிப் புடைபெயர்க்கு புரண்டு
 வருந்தா வள்ளமொடு பெயர்ந்தனன்
 பெருந்தகை யாண்மையொடு பெயர்த்தலே வரிதே.”

இப் பாரதப்பாட்டும் இதன் பாற்படும்.

இது களிறைநித்தான் பெருமைக்குதலின் யானைசிலையுள் அடங்காதாயிற்று.

களிற்றெழுடு பட்ட வேந்தனை அட்ட வேந்தன் வாளோர் ஆடும் அமலையும்—அங்கனம் சின்று களிற்றெழுடுபட்ட வேந்தனைக் கொன்ற வேந்தன் படையாளர் வியங்கு பட்டோளைச் சூழ்ந்துவின்று ஆடுங் திரட்சிக்கண்ணும் ;

அமலுதல் நெருங்குதலாதலின், அமலை யென்பதுடம் அப்பொருட்டாயிற்று ;

உதாரணம்:—

“ஆனங் குரிசி தூவகைக் களவென்னாக் கேளன்றிக் கொன்றுரே கேளாகி—வாள்வீசி யாடினு ரார்த்தா ராடி தோய்ந்த மன்வாங்கிச் சூடினார் வீழ்ந்தாளைச் சூழ்ந்து.”

என வரும்.

“நான்மருப் பில்லாக் கானவில் யானை வீமன் வீழ்த்திய தடன்றதிர் தாங்கு மாமுது மதுரை மனிசிறப் பாகனே டாடமர் தொலைத்த லாற்றான் கேரோடு மைத்துனன் பணியின் வலமுறை வாந்து கைத்தலங் கதிர்முடி யேற்றி சிற்றாங் திறைஞ்சின ஜைவர்க் கிடையோ னதுகண்டு மறந்திர் மன்னனு மிறைஞ்சித் தனது

* ‘தோய்ந்துகள் ளைனத்தினும்’ எனவும் பாடம்.

வேழம் விலக்கி வினைமடிந் திருப்பச்
குர்மருங் கறுத்த நெடுவேள் போல
மலைபுரை யானையுங் தலைவனுங் * கலிழிய
வாளுகு களத்து வாள்பல வீசி
யொன்னு மண்ணரு மாடினர் துவன்றி
யின்னு வின்ப மெய்தித்
தன்னமர் கேளிரு முன்னர்த் தனரே.”

இப் பாரதப்பாட்டும் அது.

வாள்வாய்த்து இருபெருவேந்தர் தாழுஞ் சுற்றமும் ஒருவரும் ஒழியாத் தொகை சிலைக்கண் னும்—இருபெருவேந்தர் தாழும் அவர்க் குத் துளையாகிய வேந்தருங் தாளைத்தலைவருங் தாளையும் வாட்டொ மின்முற்றி ஒருவரும் ஒழியாமற் களத்துவீழ்ந்த தொகைசிலைக் கண் னும்;

உதாரணம்:—

“வீருதார் தாங்கி யமர்மிகல் யாவது
பொருதாண் டொழிந்த மைந்தர்புண் டொட்டுக்
குருதிச் செங்கைக் கூந்த நீட்டி
சிறங்கள் குருவிற் பேன்ப்ப பெண்டி
ரெடுத்தெறி யனந்தர்ப் பறைச்சீர் தாங்கப்
பருந்தருங் துற்ற தாளையொடு செகருமுனிந்து
மறத்தின் மண்டிய † விற்றபோர் வேந்தர்
தாமாய்ந் தனரே குடைதுளங் கினவே
யுரைசால் சிறப்பின் முரசொழிந் தனவே
பன்னூ றுடுக்கிய வேறுபடு பஞில்
மிடங்கெட வீண்டிய வியன்கட் பாசறைக்
களங்கொள்ள் குரியோ ரின்றித் தெறவர
வுடன்வீழ்க் தன்று லமரே பெண்டிரும்
‡ பாகடகு மிசையார் பனிசீர் மூழ்கார்
மார்பகம் பொருங்கி யாங்கனமைந் தனரே
வாடாப் பூவி னிமையா நாட்டத்து
நாற்ற வுணவி னேரு மாற்ற

* ‘கழிய’ எனவும் பாடம்.

† ‘வயப்போர்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘பாசடகு’ எனவும் பாடம்.

வரும்பெற லுலக சிறைய
விருங்துபெற் றன்றாற் பொலிக்நும் புகழே.” (பும-62.)

என வரும்.

செருவகத்து இறைவன் விழுந்தெனச் சினை இருவன் மண்டிய நல்லிசை சிலையும்—போரிடத்தே கன்வேந்தன் வஞ்சத்தாற் பட்டா ஞகச் சினங்காண்ட மனத்தனுப்ப பொரும்பைடத்தலைவன் தலை மயங்கிப் பொருத நல்ல புகழைப் பெற்ற சிலைமைக்கண்ணும் ;

அது குருகுலவேந்தனைக் குறங்கறுத்தஞான்று இரவு ஊரெறி ந்து பாஞ்சாலறையும் பஞ்சவர்மக்களைவரையுங் கொன்று வென்றி கொண்ட அச்சுவத்தாமாவின் போர்த்தொழில் போல்வன. தன்னரசன் அறுப்போரிடத்துப் படாது வஞ்சனையாற் படிதலின் அவனுக்குச் சினஞ்சிறங்தது. இச்சிறப்பில்லாத தும்பையும் இக்கலியூழிக்கா மென்பது ‘சென்றுதலை யழிக்குஞ் சிறப்பிற்று’ (தொல்-பொ-புற-15.) என்புழிக் கூறிற்று.

உதாரணம்:—

“* மறங்கெழு வேந்தன் குறங்கறுத் திட்டபி
னருமறை யாசா மெருமகன் வெகுண்டு
பாண்டவர் வேர்முதல் கீண்டெறி சீற்றமோ
டிரலு ரயியாது துவரை வேந்தொடு
மாதுலன் நன்னை வாயிலி னிறீஇக்
காவல் பூட்டி டியூப்புறக் காவயி
ளைவகை வேந்தரோ டரும்பெறற் றம்பியைக்
கைவயிற் கொண்டு கரியோன் காத்தலிற்
கெட்குடம் பிரீஇத் துறக்க மெய்திய
தக்கையைத் தலையற வெறிந்தவ னிலவென்னத்
துஞ்சிடத் தெழீஇக் குஞ்சிடற்றி
வடாது பாஞ்சால னெடுமுதற் புதல்வளைக்
கழுத்தெழுத் திருகிப் பறித்த காலைக்
கோயிற் கம்பலை பூர்முழு தணர்த்தலிற்
றம்பியர் ஆவரு மைம்பான் மருகரு
முடன்சமர் தொடக்கி யொருங்கு களத்தவிய

‘திறங்கெழு’ எனவும் பாடம்.

‘ஊர்ப்புக் காவயின்’ எனவும் பாடம்,

வாள்வாய்த்துப் பெயர்க்க காலை யாள்வினைக் கிண்ணே ரினிப்பிற ரில்லென வொராங்குத் தன்முதற் ரூதெயாடு *கோண்முத லமர் வியந்தனர் நயக்க விசம்பி னியன்றதலை யுலகமு மறிந்தா வதுவே.”

,இப் பாரதப்பாட்டினுள் அவ்வாரூதல் காண்க.

ஒருவற்குப் பல் படை உடைதலின் மற்றவன் ஓள்வாள்விசிய நாழிலும்—அங்கனம் நல்லிசை எப்திய ஒருவற்கு வஞ்சத்தாற் கொன்ற வேங்க்கன் பல்படை †புறங்கொடுத்தலின் அவரைக் கோறல் ‡புரிதல் அறனன்றென்று கருதாது அவன் வாளாற் றடிந்து கொன்று . . . . .

வஞ்சத்தாற் கொன்றவேங்க்கனைக் கொன்றமைபற்றித் தனக்குக் கெட்டோரையும் அடங்கக் கோறற்கு உரியானை நல்லிசை முன்னர்ப் பெற்றீருன்றார். நாழிலாவது கொன்றுகுனித்தல்,

“ உள்ளொ நீக்கி வயமீன் முகங்கு
கொள்ளொ சாற்றிய கொடுமுடி வலைஞர்
வேழப் பழனத்து நாழி லாட்டு ” (பாது-மதை-255-257)

என்றாற்பால்.

உதாரணம்:—

“ அறத்திற் பிறழி வரசெறியுங் தானை
மறத்திற் புறங்கணடு மாருன்—குறைத்தடுக்கிச்
செல்லுங்காற் காட்டுத்திச் சென்றுக்குத் தோன்றுமே
பல்படையார் பட்ட படி.”

என வரும்.

புல்லித் தோன்றும் பண்ணிரு துறைத்தே—பொருந்தித்தோன் மும் பண்ணிரு துறையினையுடைத்துத் துமபெத்தன்னை என்றவாறு

* ‘கொண்முதல்’ எனவும் பாடம்.

† ‘புறக்கொடுத்தலின்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘புரிதல் நன்றன்று’ எனவும் பாடம்.

இன்னும் உள்படப் புல்லித் தோன்றும் பண்ணிரு தறைத்து என ஏங் கட்டிப் பண்ணிரண்டன் கண்ணும் முந்கூறிய வெட்சித்தினை முதலியவற்றான் சிகழுங் தும்பையும் வந்துகூடப் பின் அவற்றிற்கு முரியவாய்ப் பொருந்தித்தோன்றும் பண்ணிரு தறையினையுடைத் துத் தும்பைத்தினை என்றும் பொருள்கொள்க. பொருள் இடமாகத் தறை இடத்தியல் பொருளாங்கால் ஏனைத் தினைக்கட் கூறினாற் போல ஒன்று சிகழுந்தபின் ஒன்றுங்கூது இரண்டுபெடைக்கும் பொருந்த ஒரு காலத்து இத்தினை சிகழுமென்றாற்குப் புல்லித்தோன்றும் என்றார். பல்பெருங் காதமாகிய * நெடுநெறியிடைத் துணிந்த இடத் தையும் துறையெனப் பலதுறை யென்பதுபோல இச்சூத்திரத்துத் துறையைத் தொகுதியுடன் அறுதிகாட்டிற்றென்றுணர்க. இவ் விலக்கணம் மேல்வருகின்ற தினைக்கட்கும் ஒக்கும். (கா)

73. வாகை தானே பாலையது புறனே.

இது வாகைத்தினை பாலையெனப்பட்ட அகத்தினைக்குப் புறனு

இதன்பொருள்:—வாகை தானே—இனிக் கூறுதலின்ற புறத் தினையுள் வாகையெனப்பட்டது தானே; பாலையது புறனே—பாலை யென்னும் அகத்தினைக்குப் புறனும் என்றவாறு.

என்ன? பாலைக்குப் புணாச்சியன் நங்கு இல்லறச்கழுத்திப் புக மீதுதற்குப் பிரியுமாறுபோலச் சுற்றத்தொடர்ச்சியின் நீங்கி அறப் போர் செய்து துறக்கம்பெறுங் கருத்தினாற் சேறலானும் வாளினுங் தாளினும் சிறையினும் பொறையினும் வென்றியெய்துவோரும் மகின் யோரை நீங்கிச் சேறலானும் பிரிவுளதாயிற்று.

பாலை தனக்கென ஓர்சிலமின்றி நால்வகை நிலத்தும் சிகழுமாறு போல முந்கூறிய புறத்தினைநான்கும் இடமாக வாகைத்தினை சிகழுதலிற்றனக்கு சிலமின்றூயிற்று. † “நானு நானு மாள்வினை யழுங்க—வில்லிருந்து மகிழ்வோர்க்கில்லையாற் புகழ்” என ஆள்வினைச் சிறப்புக்

* ‘நெடுநெறியிடத்துள் சிகழுந்த இடத்தையும்’ எனவும் பாடம்.

† ‘கருதிசின்ற’ எனவும் பாடம்.

‡ இந்துஸ் 11-ம் பக்கத்திற்காண்ட.

கூறிப் பிரியுமாறு போல இதற்குத் துறக்கமே எஃதும் ஆள்ளினைச் சிறப்புக் கூறலுங்கொள்க. பாலீ பெருவரவிற்றுய்த் தொகைளான்^ஏ வருமாறுபோல வாகையும் பெருவரவிற்றுய் வருதலுங் கொள்க.

(கஅ)

74. தாவில் கொள்கைத் தத்தங் கூற்றைப் பாகுபட மிகுதிப் படுத்த வென்ப.

இஃங்டு அவ் வாகைத்தினைக்குப் பொதுவிலக்கணங் கூறுகின்

இதன்பொருள்:—தாவில் கொள்கைத் தத்தங் கூற்றை—வலியும் வருத்தமுமின்றி இயல்பாகிய ஒழுக்கத்தானே நான்கு வருணத்தோரும் அஹிவருங் தாபதர் முதலியோருங் தம்முடைய கூறுபாடுகளை; பாகுபட மிகுதிப் படுத்தல் என்ப—இருவகைப்பட மிகுதிப்படுத்த வென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

இருவகைபாவன, தன்னைத்தானே மிகுதிப்படுத்தலும் பிறர் மீக்கூறுபடுத்தலுமாம். இனி இருவகைக்குள் உறம்ச்சியாற் பெற்ற வென்றியை வாகையெனவும் இயல்பாகப் பெற்றவென்றியை மூல்கையெனவுங் கூறுவர், படுதலென்னது படுத்தலெனப் பிறவினையாற் கூறினார், அவர் தம்மினுறமாதவழியும் ஒருவன் அவரை உறம்ந்து உயர்க்கோன் இவனென்றுரைத்தலும் வாகையென்றாலும்; ஒன்று ஞேடு ஒப்பு ஓரீதிக் கானது மாணிக்கத்தினை நன்றென்றாற்போல உலகமுழுதும் அறியும் உயர்ச்சியுடைமையும் அது. தாவில்கொள்கையெனவே இரண்ணியனைப்போல வலியானும் வருத்தத்தாலுங் கூறுவித்துக்கோடல் வாகையன்றுயிற்று.

75. அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமு

மைவகை மரபி னரசர் பக்கமு

மிருமூன்று மரபி னேநேர் பக்கமு

மறுவில் செப்தி மூவகைக் காலமு

நெறியி னற்றிய வறிவன் ரேயமும்

நாலிரு வழக்கிற் ரூபதப் பக்கமும்

பாலறி மரபிற் பொருநர் கண்ணு

மனை நிலை வகையோ டாங்கெழு வகையிற்
கிருகை நிலை பெற்ற தென்மனூர் புலவர்.

இது வகைத்தினைக்குப் பொதுவிலக்கணங் கூறுனர், இன் அம் அதற்கேயாவதோர் சிறப்பிலக்கணம் பொதுவகையாற் கூறு கின்றது; மேற்கூறி வருகின்றாற்போலத் துறைப்படுத்திக் கூறுதற் கேலாத * பரப்புடைச் செய்கை பலவற்றையுங் தொகுத்து ஒரோ வொன்றுக்கி எழுவகைப்படுத்திக் கூறுதலின்.

பொருளா:—அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்—
ஆற் கூற்றினுட்பட்ட பார்ப்பியற் கூறும்;

ஆறுபார்ப்பியலென்னது வகையென்றதனுன் அவை தலை இடை கடையென ஒன்று மும்முன்றூய்ப் பதினெட்டாம் என்று கொள்க; அவை ஒதல் ஒதுவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல் கொடுத் தல் கோடல் என ஆரூம். இருக்கும் எச்சரும் சாமமும் இவை யாய ஒத்து; இவை வேள்வி முதலியவற்றை விதித்தலின் லக்கணமுமாய், † வியாகரணத்தான் ஆராயப்படுதலின் இலக்கியமுமாயின. அதர்வமும் ஆறங்கமுந் தருமநாலும் இடையாய ஒத்து; அதர்வம் வேள்விமுதலிய ஒழுக்கங்களுது பெரும்பான்மையும் உயிர்கட்கு ஆக்கமேயன்றிக் கேடுஞ்குமும் மந்திரங்களும் பயிற்சின் அவற்றேடு கூறப்படாதாயிற்று.

ஆறங்கமாவன, உலகியற்சொல்லை ஒழித்து வைதிகச்சொல்லை ஆராயும் நிருத்தமும், அவ்விரண்டையும் உடனராயும் ஐந்திரத் தொடக்கத்து வியாகரணமும், பேரதாயனீயம் பாரத்துவாசம் ஆபத்தமப்பம் ஆத்திரையம் முதலிய கற்பங்களும், நாராயணீயம் வாரா கம் முதலிய கணிதங்களும், எழுத்தாராய்ச்சியாகிய பிரமமும், செய்யுளிலக்கணமாகிய சந்தமுமாம்.

தருமநாலாவன, உலகியல்பற்றி வரும் மனுமுதலிய பதினெடும்; இவை வேதத்திற்கு அங்கமானமையின் வேறையினா.

* 'யாப்புடைச் செய்கை' எனவும் பாடம்.

† 'வியாகரணத்தாற் காரியப்படுதலின்' எனவும் பாடம்.

இனி இதிகாச புராணம் வேதத்திற்கு மாறுபடவாரை மறுக்கும் உறழ்ச்சிநாலும் அவரவர் அதற்கு மாறுபடக்கறும் நால்களும் கடையாய ஒத்து. எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்ந்து * இம்மைப்பயன் தருதலின் அகத்தியங் தோல்காப்பியம் முதலிய தமிழ்நால்களும் இடையாய ஒத்தாமென்றுணர்க; இவையெல்லாம் இலக்கணம். இராமாயணம் பாரதமும் போல்வன இலக்கியம்.

இனித் தமிழ்ச்செய்யுட்கண்ணும் தீறையனாரும் அகத்தியனாரும் மார்க்கண்டேயனாரும் வான்மீதனாருங் கவுதமனாரும் போல்வார் செய் தன தலையும், இடைச்சங்கத்தார் செய்தன இடையுங், கடைச்சங்கத் தார் செய்தன கடையுமாகக்கொள்க.

இங்வனம் ஒத்தினையும் மூன்றாகப் பகுத்தது, அவற்றின் சிறப்புஞ் சிறப்பின்மையும் அறிவித்தற்கு. இவற்றுள் தருக்கமுங் கணிதமும் வேளாளர்க்கும் உரித்தாம்.

இனி ஒதுவிப்பனவும் இவையேயாகவின் அவைக்கும் இப்பகுதி மூன்றும் ஒக்கும், ஒதுவித்தலாவது கொள்வோனார்வுகை அறி ந்து அவன் கொளவரக் கொடுக்கும் ஈவோன்றன்மையும் ஈதவியற் கையுமாம். வேட்டலாவது, ஐந்தீயாயினும் முத்தீயாயினும் உலகியற்றீயாயினும் ஒன்றுபற்றி மங்கல மரபினாற் கொடைச்சிறப்புத் தோன்ற அவிமுதலியவற்றை மந்திரவிதியாற் கொடுத்துச் செய்யுஞ் செய்தி. வேளாண்மைபற்றி வேள்வியாயிற்று. வேட்டித்தலாவது, வேள்வியாசிரியர்க்கோதிய இலக்கணமெல்லாம் உடையனும் தமாணுக்கற்கு அவன் செய்த வேள்விகளாற் பெறும்பயனைத் தலைப்படுவித் தலை வல்லனுதல்; இவை மூன்று பகுதியவாதல் போதாயனீயம் முதலியவற்றூணர்க. கொடுத்தலாவது, வேள்வியாசானும் அவற்குத் துணையாயினாரும் ஆண்வெந்தோரும் இன்புறமாற்றுங் வேளாண்மையைச் செய்தல். கோடலாவது, கொள்ளத்தகும் பொருள்களை அறி ந்துகொள்ளுதல். உலகுகொடுப்பினும் ஊன்கொடுப்பினும் ஒப்பாசிமும் உள்ளம் பற்றியுங், தாஞ் செப்பித்த வேள்விபற்றியுங், கொடுக்கின்றுன் உவகைபற்றியுங், கொள்பொருளின் ஏற்றிழிவு பற்றியுங், தலை இடை கடையென்பனவுங்கொள்க.

* 'இனிமை பயின்ற வருதலின்' எனவும் பாடம்.

† 'மாணுக்கணை' எனவும் பாடம்.

இனி வேட்பித்தன்றித் தனக்கு ஒத்தினுற்கோடலுங் கொடுப் பித்துக் கோடலுந் தான் வேட்டற்குக் கோடலுந் தாயின்றி இறங் தோர் பொருள்கோடலும் இழந்தோர் பொருள் கோடலும் அரசு கோடலுங் துரோணுசாரியனைப் பேரல்வார் படைக்கலங் காட்டிக் கோடலும் பிறவுங் கோடற்பகுதியாம்.

பார்ப்பியலென்னுது பக்கமென்றதனுனே பார்ப்பார் ஏனை வருணத்துக்கட்கொண்ட பெண்பால்கட்டோன்றின வருணத்தார்க்குஞ் சிகையும் நூலும் உளதேனும் அவர் இவற்றிற்கெல்லாம் உரியரன் றிச் சிலதொழிற்கு உரியரென்பது கொள்க.

உதாரணம்:—

“ஒதல் வேட்ட வலவபிறர்ச் செய்த
லீத வேற்றலென் ரூபுரிச் தொழுகு
மறம்புரி யந்தனைர் வழிமொழிக் தொழுகி” (பதித-24.)

இஃஂது அந்தனைக்குக் கூறிய பொது.

“* முறையோதி னன்றி மூளையோ னல்லன்
முறையோதி னுனிதுவே வாய்மை—யறியினே
வீன்றூள் வயிற்றிருங்தே யெம்மறையு மோதினுன்
சான்றூள் மக்களுருவன் ருன்.”

இஃஂது ஒதல்.

இனி ஒதற்சிறப்பும் ஒதினுற்கு உளதாஞ் சிறப்புங் கூறுதலுங் கொள்க.

“இம்மை பயக்குமா லீயக் குறைவின்றூற்
நம்மை விளக்குமாற் ரூமுளராக—கேடின்றூ
வெம்மை யுலகத்தும் யாங்காடைஞக் கல்விபோன்
மம்ம ரறுக்கு மருங்து.” (ஏலடி-14-2.)

‘ஆற்றவுக் கற்று ரறிவுடையா ரஃதுடையார்
நாற்றிசையுஞ் செல்லாத நாடில்லை யங்காடு
வேற்றுகா டாகா தமவேயா மாதலா
லாற்றுக்கு வேண்டுவ தில்.’

முறையோ தினன்றி’ எனவும் பாடம்.

“ஒத்த முயற்சியா வென்று வெளிப்படிலு
கித்திய மாக சீரம்பிற்றே—யெத்திசையுங்
தாவாத வந்தணர் தாம்பயிற்றிக் காவிரினாட
டோவாத வோத்தி வெவி.”

இஃகு ஒதுவித்தல்.

“ என்பொருள் வாகச் செல்சொல்லித் தாயின்றாவாய்
துண்பொருள் காண்ப தறிவு.” (அ. சு அறிவுமட்டம்-4)

இங்கு ஒதுக்கத்தற் சிறபடு.

"நன்றாய்த் தீணிமிர்சடை
முதுமுதல்வன் வாய்போகா
தொன்றுபுரிந்த வீரிரண்டி
ஞாறுணர்ந்த வொருமுதுநு
விகல்கண்டோர் மிகல்சாய்மார்
மெய்யன்ன பொய்யுணர்ந்து
பெயுய்யோராது மெய்கொள்ளிடு
முவேழ் துறையு முட்டின்ற போசிய
வரைசால் சிறப்பி நூரவோர் மருக

புலப்புலவாய்க் கலைப்பச்சைச்
 சுவற்பூண்டான் மினைப்பொலிய
 மறங்கடிந்த வருங்கற்பி
 னறம்புகழிந்த வலைகுடிச்
 சிறநுதற்பேரகலல்குற்
 சிலசொல்லிற் பலகூஞ்தனி
 னிலைக்கொத்தலின் ருணைத்துணைவியர்
 தமக்கமைந்த தொழில்கேட்பக்
 கா அடென்று நாடென்றுக்
 கிரேழி னிடமுட்டாஅது
 நீர்நானை செய்வழக்கியு
 மெண்ணுணப் பலவேட்டு
 மண்ணுணப் புழப்பரப்பியு
 மருங்கடிப் பெருங்காலை
 விருங்துந்தசின் றிருங்தேந்துக்லை
 யென்றுக் காண்களில் லம்ம யாமே குடாஅது
 பொன்படு கொடுவரைப் புயலேறு சிலைப்பிற்

பூவிரி புதுரீச்க் காவிரி புரக்குங்
 தண்புனந் படப்பை யெப்ளு ராங்க
 ஜூன்டிங் தின்று மூர்க்கு மாடுகள்*
 செல்வ வத்தை யானே செல்லாது
 மழையன் ஞைப்ப நீதிய நெடுவரைக்
 கழைவள் ரிமயம் போல
 ஸ்லீஇய ரத்தைந் சிலமிசை யானே.” (புற-160)

இதனுள் வேட்டவாறும் ஈந்தவாறும் காண்க.

“ஈன்ற விலகளிப்ப வேதிலரைக் காட்டாது
வாங்கியதா யொத்தானம் மாதவத்தோ ணிந்த
மழுவா ஜெடியோன் வயக்கஞ்சால் வென்றி
வழுவாமற் காட்டிய வாறு.”

இது பரசுராமனின் காசிபன் வேட்டித்த பாட்டு.

“நனிகட விருங்குட்டத்து” என்னும் (26) பறப்பாட்டினால், அந்தணன் வேட்டித்தலும் அரசன் வேட்டலும் வந்தது.

“இலண்ணு மெவ்வ முறையானம் யிதல் குலனுடையான் கண்ணே யுள்.” (குரு மக-3.)

இங்கு ஈதல்.

“ஈத்துவக்கு மின்ப மறியார்கொ ரூமுடைமை வைத்திழக்கும் வன்கண் ஜோவர்.” (ஆ.ஏ.ஏ.ஷா-8.)

இஃகு ஈதற் சிறப்பு.

“சிலம் பொறுத்த யாற்று சிதிபல கொண்டுக் குலம் பெறுதின் கந்தனர் கொள்ளார்—நல்கினர் தீவா யவிசொரியத் தீவிளங்கு மாறுபோற் றுவா தொளிசிறந்த தாம்.” (படகும்பெரும்பல்கை, புதுதிரட்டி-ஞாமரபு.)

இங்கு ஏற்றல்.

“தான்சிறி தாயிலுங் தக்கார்க்கைப் பட்டக்கால் வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்.” (ஏவது-48.)

இஃகு ஏற்றற் கிறப்பு.

பாடும்' எனவும் பாடும்,

ஒதுவித்தலும் வேட்பத்தலும் ஏற்றலும் அந்தணர்க்கே உரிய.

ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமுப்—ஒதல் வேட்டல் சுதல் காத் தல் தண்டஞ்செய்தல் என்னும் ஐவகையிலக்கணத்தையுடைய அரசியற்குறும்;

வகையென்றதனுன் முற்கூறிய மூன்றும், பொதுவும் பிற்கூறிய இரண்டுஞ் சிறப்புமாதல் கொள்க.

பார்ப்பார்க்குரியவாக விதந்த வேள்வியொழிந்த வேள்விகளுள் இராசக்குயமுந் தூரங்கவேள்வியும் போல்வன அரசர்க்குரிய வேள்வி யாம். கவிங்கங் கழுத்து யாத்துக்குளம்புங் கோடும் பொன்னணிந்த புனிற்றுங்கிரையுங், கனகமும் கமுகுமுதலியனவும் அன்னமும் செறிந்த படப்பைகுழ்ந்த மனையுங், தண்ணைடையுங், கண்ணியரும், பிறவுங் கொடுத்தலும் மழுவாணைடியோனுப்ப உலகுமுதலியன கொடுத்த லும் போல்வன அவர்க்குரிய ஈலாம். படைக்கலங்களாலும் நாற் படையாலும் கொடைத் தொழிலாலும் பிறவாற்றுலும் அறத்தின் வழாமற் காந்தல் அவர்க்குரிய காப்பாம். அங்கனங் காக்கப்படும் உயிர்க்கு ஏதஞ்செய்யும் மக்களையாயினும் விலங்கையாயினும் பகைத் திறத்தையாயினும் அறஞ்செய்யா அரசையாயினும் விதிவழியால் தண்டித்தல் அவர்க்குரிய தண்டமாம். இஃது அரசர்க்கு அறமும் பொருளும் இன்பமும் பயக்கும்.

வகையென்றதனுனே களவுசெய்தோர்கையிற் பொருள்கோடலும், ஆறிலொன்றுகோடலுஞ், சங்கங்கோடலும், அந்தணர்க்கு இறையிலி கொடுக்குங்கால் இத்துணைப்பொருள் நும்பிடத்து யான் கொள்வலெனக் கூறிக்கொண்டு அதுகோடலுப், மறம்பொருளாகப் பகைவர்நாடு கோடலுந், தமரும் அந்தணரும் இல்வழிப் பிறங்றுயங் கோடலும், பொருளில்வழி வாணிகஞ் செய்துகோடலும், அறத்திற் றிரிந்தாரைத் தண்டத்திற்றகுமாறு பொருள்கோடலும் போல்வன கொள்க. அரசியலென்னது பக்கமென்றதனுன் அரசர் ஏணைவருணத் தார்கட் கொண்ட பெண்பாற்கட் டோன்றிய வருணத்துப்பிகுதி யோருஞ் சில தொழிற்குரியர் என்றுகொள்க.

உதாரணம்:—

“சொற்பெயர் நாட்டங் கேள்வி நெஞ்சமென்
ஈறந்துடன் போற்றி யவுவதணை யாக

வெவ்வன்று குழாது விளக்கிய கொன்றைக்
காலை யண்ண சீர்சால் வாய்மொழி
யுருகெழு மரபிற் சடவுட் பேணியர்
கொண்ட தீயின் சடரெழு தோறும்
*விருப்புமெய் பரந்த பெரும்பெய ராவுதி.” (பதிம-21.)

எனவும்,

“கேள்வி கேட்டுப் படிவ மொடியாது
வேள்வி வேட்டனை யுயர்ந்தோ ருவப்பச்
சாயறல் கடுக்குங் தாழிருக் கூங்தல்
வேறுபடு திருவி னின்வழி வாழியர்
கொடுமணம் பட்ட விலைமா னருங்கலம்
பந்தர்ப் பயந்த பலர்புகழ் முத்தம்
வரையக கண்ணி குறும்பொறை நாடித்
தெரியுங் கொண்ட சிற்றுடைப் பைம்பொறிக்
கவைமரங் கடுக்குங் கவலைய மருப்பிற்
புன்னி யிரலைத் தோலு னுதிர்த்துத்
தீதுகளைங் தெஞ்சிய திகழ்விடு பாண்டிற்
பருதி போகிய புடைகளை கட்டி
யெஃகுடை யிரும்பி னுன்னமைத்து வல்லோன்
குடும்பை யுற்றுச் சுடர்விடு தோற்றம்
விசம்பாடு மரபிற் பருந்து நளப்ப
நலம்பெறு திருமணி கூட்டு † நோற்றே
ஞொடுங்கி ரோதி யொண் னுதல் கருவி
வெண்ணியன் முற்றி யீரறிவு புரிந்து
சால்புஞ் செம்மையு முளப்படப் பிறவுக்
காவற் கமைந்த வரசதுறை போகிய
வீறசால் புதல்வர்ப் பெற்றனை யிவணர்க்
கருக்கட னிறுத்த செருப்புகள் முன்ப
வண்ணவை மருண்டனை னல்லே னின்வயின்
முழுதணர்ந் தொழுக்கு நைரலு தாளைன
வண்மையு மாண்பும் வளஜும் மெச்சமுங்
தெய்வமூம் யாவுதுங் தவமுடை யோர்க்கென

‘விசம்புமெய்’ எனவும் பாடம்.

† ‘நற்றே’ வணவும் பாடம்.

வேறுபல கணக்களை பெயரக்
கூறினே பெருமளின் படிமை யோனே.” (பதிஃஷ-74.)

எனவும் வருவனவற்றுள் ஒதியவாறும் வேட்டவாறும் காண்க.

“ ஒருமூவாள் வேந்த தெனரும் வெழுகா
லரசடி வென்றி யளவோ—வுரைசான்ற
வீட்டமாம் பல்பெருக்கு ஜெங்கும் பசப்படுத்து
வேட்டாள் பெற்ற மிகை.”

இதுவும் வேட்டல்.

“*விசையங்தப்பிய” என்னும் பதிற்றப்பத்து ஈகை கூறிற்று.

“ஆயங் குன்ற மறுதொழி லோர் நூன்மறப்பர்
காவலன் காவா ஜெனின்.” (ஓன்-ஓர்டெட்-10.)

இது காவல்கூறிற்று.

“கடுங்கண்ண கொல்களிற்றுன்” என்னும் (14) புறப்பாட்டுட்
படைக்கலங் கூறியவதனுற் காத்தல்கூறியவாறும் காண்க.

“தொறுத்தவய வாரல்பிரத்தவு
மேறு பொருதசெறு வழாது வித்துங்கு
கரும்பின் பாத்திப் பூத்த கெய்த
விருங்க ஜெஞ்ருவையி னிறைதடுக் குங்கு
கவிகெழு துணங்கை யாடிய மருங்கின்
வளைதலை மூதா வாம்ப லார்க்கு
மொவிதெங்கி னியிழ்மருதிற்
புனல்வாயிற் பூம்பொய்க்கைப்
பாடல்சான்ற பயங்கெழு வைப்பி
ஞகூகவி னழிய நாமங் தோற்றிக்
கற்றடூ சின்ற யாக்கை போல
நீசிவங் திறுத்த சீரழி பாக்கம்
விரிபூங் கரும்பின் கழனி புல்வெனத்
திரிகாய் விடத்தரோடு காருடை போகிக்
கவைத்தலைப் பேய்மகள் கழுதார்க் தியங்க
ஆரிய கெருங்கி நீரூடு பறந்தலைத்
தாதெரு மறுத்த கலியழி மன்றத்

‘விசையம் பற்றிய’ என்றே ஏடுகளில் உள்ளது.

துன்ன மழிய ஆக்கார் மிடறபுத்
 துன்னார் பனிக்கும் பாழா யினவே
 காடே கடவுண் மேன புறவே
 யொன்னிழம் மகளிரொடு மன்னர் மேன
 வாறே யவ்வினாத் தன்றியு ஞாலத்துக்
 கூலம் பகர்க் குடிபுறங் தராதுக்
 குடிபுறங் தருங் பார மோம்பி
 யழல்சென்ற மருங்கிள் வெள்ளி யோடாது
 மழைவேன்டு புலத்து மாரி கீற்ப
 நோயொடு பசியிக்க தொரீஇப்
 பூத்தன்று பெருமாக் காத்த நாடே.” (பசிம-13.)

இதனுண் மறத்திற் சென்று நாட்டை அழித்தவாறும், அறத் திற் றிரிந்த வேங்தனையழித்து அவன் நாட்டைக் குடியோம்பிக் காத்தவாறுங் கூறிற்று.

“கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ் களைகட்டத்தெலுடு நேர்.” (ஞான-பசை-10.)

இது தண்டம்.

இருமுன்று மரபின் எனோர் பக்கமும்—ஒதலும் வேட்டலும் சுதலும் உழவும் சிரையோம்பலும் வாணிகமுமாகிய அறுவகை இலக்கணத்தையுடைய வாணிகர்பக்கமும், வேதம் ஒழிந்தனதலும் சுதலும் உழவும் சிரையோம்பலும் வாணிகமும் வழிபாடுமாகிய அறுவகை இலக்கணத்தையுடைய

வாணிகரையும் வேளாளரையும் வேறுக்குது இருமுன்று மரபி னேனேரெனக் கூடவோதினூர், வழிபாடும் வேள்வியும் ஒழிந்ததெதாழில் இருவர்க்குமொத்தவின்.

இனி வேளாளர்க்கு வழிபாடு கொள்ளாது பெண்கோடல்பற்றி வேட்டல் உள்தென்று வேட்டலைக்கூட்டி ஆறென்பாருமார். வழிபாடு இருவகை வேளாளர்க்கும் உரித்து. இனி வேட்டலைக் கூட்டுவார் அரசராற் சிறப்பெய்தாத வேளாளர்க்கே வழிபாடு உரித்தென்பார்.

பக்கமென்பதனான் *வாணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் அன்னிய ராகத் தோன்றினுரையும் அடக்குக் கண்டுப் பக்கத்தாராகிய குலத் தோர்க்குஞ் தொழில்வரையறை அவர்களைகளான் வேறுவேறுபடுதல் பற்றி அவர்தொழில் கூறுது இங்கணம் பக்கமென்பதனான் அடக்கி னார். இவை ஆண்பால்பற்றி உயர்ச்சிகொண்டன.

உதாரணம்:—

“ஈட்டிய தெல்லா மிதன்பொருட் தென்பதே
காட்டிய கைவண்மை காட்டினார்—வேட்டொறுங்
காமருதார்ச் சென்னி கடல்குழ் புகார்வணிகர்
தாமரையுஞ் சங்கும்போற் றந்து’ (பெரும்பொலை விஷங்குமிழிரட்டி குடியரபு.)

இது வாணிகரீகை.

“உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் சொல்தும்
பிற்றைச்சிலை முனியாது கற்ற னன்றே
பிறப்போ ரண்ண வுடன்வயிற் ருள்ளுஞ்
சிறப்பின் பாலாற் ருயுமனங் திரியு
மீருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
முத்தோன் வருக வென்னு தவரு
எறிவுடை யோனு றசனு செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த காற்பா ஊன்றுஞ்
கீழ்ப்பா ஹொருவன் கற்பின்
மேந்பா ஹொருவனு மவன்கட் படுமே.” (பும்-183.)

இது வேளாளர் ஒத்தின் சிறப்புக் கூறியது.

“ஈத்துவக்கு மின்ப மறியார்கொ ரூமுடைமை
கைவுத்திழக்கும் வன்கண் னவர்.” (நூ-சக-8.)

இஃது இருவர்க்கும் ஈதற்சிறப்புக் கூறிற்று.

“போர்வாகை வாய்த்த புரவலரின் மேதக்கா
பேர்வாழ்ந ரென்பதற் கேதுவாஞ்—சீர்சா
லுரைகாக்கு மன்னர்க் கொளிபெருகத் தாந்த
சிரைகாத்துத் தந்த சீதி.”

இது வேளாளர் சிரைகாத்தது.

வாணிகர்க்கு, வேளாளர் கண்ணியர்கட் டோன்றினுரையும்’ எனவும் பாடம்.

† ‘ஈதல் கூறிறை’ எனவும் பாடம்.

“ உழுதன்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாக் தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்.” (குறை-முடிய-3.)

இஃகு உழுவுத்தொழிற்சிறப்பு இருவர்க்குங் கூறியது.

“ வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப் பிறவுங் தமபோற் செயின்.” (குறை-முடிய-10.)

இது வாணிகச்சிறப்பு இருவர்க்குங் கூறியது.

“ இருக்கை யெழுது மெதிர்செலவு மேஜை விழிப்ப வொழிதலோ டின்னா—குடிப்பிறக்தார் குன்று வொழுக்கமாக் கொண்டார் கயவரோ டொன்று ருணர்ந்பாற் றென்று.”

இது வழிபாடுகூறியது; எனைய வங்குமிக் கான்க.

மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும் நெறியின் ஆற்றிய அறி வன் தேயமும்—காமம் வெகுளி மயக்கமில்லாத ஒழுகலாற்றினை இறப்பும் நிகழ்வும் எதிர்வுமென்னும் மூவகைக் காலத்தினும் வழங்கும் நெறியான் அமைத்த முழுதுணர்வுடையோன் பக்கமும்;

தேயத்தைக் ‘கிழவோ டேனத்து’ (இறையனார் அகப்ப-8.) என்றுந்போலக் கொள்க.

உதாரணம்:—

“ வாய்க்கை வாழ்ந்த மூதறி வாள நீயே யொருதனித் தொன்ற ஒழுறைப்பு யாருமில் வொருசிறை யானே தேரி எவ்வழி வங்களின் னுணர்வுமுதற் றங்குங் தொன்னெறி மரபினு மூவகை ஸ்னரன் காலமு ஸ்ன்னெஞுடு வேறென யாரோடு பெருமசிற் நேர்கு வோரே.”

^० என வரும்.

“ வாடாப் போதி மரகதப் பாசடை மரசிழ லம்பங்கோ ஜெஞ்சுசம் யார்க்கு மருளின் நீஷ்டே னிறைங்தானி குகிழ்து மலரினு மெல்லி தென்ப வதளைக்

காமர் செவ்வி மாரன் மகளிர்
நெடுமா மழைக்கண் *விலங்கிசீமிர்க் தெடுத்த
வானும் போழ்ந்தில் வாயின்
யாதோ மற்றது மெல்லிய வாதே.”

இதுவும் அது.

கலசயோனியாகிய அகத்தியன் முதலியோரும் அறிவரென் ருணர்க.

நாலிருவழக்கிற ரூபதப் பக்கமும்—அவ்வறிவர்க்கறிய ஆகமத் தின்வழிநின்று தீவிடுபெற முயல்வார்க்கு உரியவாகிய எண்வகை மார்க்கத்துத் தவம்புரியுங்க்கறும்;

வழக்கென்றதனுன் அந்நாலிரண்டின் தவம்புரிவார்க்கு உரியன வுங் தவஞ்செய்து யோகஞ்செய்வார்க்கு உரியனவுமென இருவகைய வென்றுகொள்க.

அவற்றுள் தவஞ்செய்வார்க்கு உரியன ஊணசையின்மை, நீர் நசையின்மை, வெப்பம்பொறுத்தல், தட்பம்பொறுத்தல், இடம்வரை பறுத்தல், ஆசனம்வரையறுத்தல், இடையிட்டுமொழிதல், வாய்வாளாமை என எட்டும்; இவற்றிற்கு உணவினும் நீரினுஞ்சென்ற மனத் தைத்தடுத்தலும், ஐங்கிளாப்பனும் நீர்சிலையினும் நிற்றலுங், கடலுங்காடும் மலையும் முதலியவற்றில் நிற்றலுங், தாமரையும் ஆம்பலும் யாமையும் முதலிய ஆசனத்திருத்தலும், உண்டற்காலை உரையாடாமையுங், துறந்தகாற்றூட்டும் வாய்வாளாமையும் பொருளென்றுணர்க.

இனி யோகஞ்செய்வார்க்குரியன, இயமம் நியமம் ஆசனம் வளி கிலை தொகைகிலை பொறைகிலை கினைதல் சமாதி என எட்டும்;

“பொய்கொலை களவே காமம் பொருணசை பிவ்வகை யைந்து மடக்கிய தியம்.”
“பெற்றதற் குவத்தல் பிழம்புள்ளி டியணர்தல் கற்பன கற்றல் கழிகடுக் தாய்மை

* ‘விலங்கு’ எனவும் பாடம்.

† ‘வீடு முயல்வார்க்கு’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘உலர்த்தல்’ எனவும் பாடம்.

பூசனைப் பெரும்பய *மாசாற் களித்தலே: ட
நயனுடை மரபி னியம் னமங்கீத.”

“சிற்ற விருத்தல் சிடத்தல் கடத்தலென்
கீருத்த நாண்கி னெல்கா சீலைமையோ
திண்பபம் பயக்குஞ் சமய முதலிய
வந்தயில் சிறப்பி னான மாகும்.”

“உங்கியொடு புணர்ந்த விருவகை வளியுக்
தங்க மியக்கங் தடிப்பது வளிக்கீலை.”

“பொறியுணர் வெல்லாம் புத்தின் வழாம
லொருவழிப் படுப்பது தொகைசீலைப் புறனே.”

“மனத்தினை யொருவழி சிறப்பது பொறையே.”
“சிறுத்திய வம்மன சீலைதிரி யாமற்

குறித்த பொருளொடு கொளுத்த னினைவே.”

“ஆங்கனம் குறித்த வாய்முதற் பொருளொடு
தான்பிற னுகாத் †தலையது சமாகி.”

என்னும் உரைச்சுக்குதிரங்களா னுணர்க.

பக்கமென்றதனுன், முட்டின்றி முடிப்போர் முயல்வோர் என்
பனவும்,

“நீர்ப்பலகான் மூழ்கி சிலத்தகைதுத் தோலுக்கையாச்
சோர்ச்சைட தாழுச் சுடரோம்பி—ழுரடையார்
கானகத்த கொள்ளு கடவுள் விருந்தோம்பல்
வானகத் துய்க்கும் வழி.” (பு-வெ-மாலை-வரல-14)

என்பனவுங் கொள்க.

“ஓவத் தன்ன விடனுடை வரைப்பிற்
பாவவ யன்ன குறுங்தொடி மகளி
ரிழைச்சிலை நெகிழுத்த மன்னர்க் கண்டிகு
கழைக்க ஜெடுவரை யருவி யாடிக்
கான யானை தந்த விறகிற்
‡கடுங்தெற்ற செங்கி மாட்டிப்
புறந்தாழ் புரிச்சைட புலர்த்து வோனே.” (பும்-251.)

எனவும்,

அரசற்’ கெனவும் பாடம்.

† ‘தகைப்பது’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘கடும்புகை’ எனவும் பாடம்.

“வைத்தனை யின்சொலாக் கொள்வானு கெய்பெய்த
சோறென்ற கூழை மதிப்பானு—† நூறிய
கைப்பதனைக் கட்டிமென் ரண்பானு மிம்லுவர்
கெய்ப்பொருள் கண்வோழ் வார்.” (சிரிசெம்-)

எனவும்,

“குருமையு ஓாஸமபோ ஸீங்தடக்க லாற்றி
ஞெழுமையு மேமாப் புடைத்து.” (ஞா-அடக்க-8.)

எனவும்,

“ஆரா வியற்கை யவாங்பி னங்கிலையே
பேரா வியற்கை தரும்.” (ஞா-அம-10.)

எனவும்,

“கீஇ ராட னிலக்கிடை கோட
கேரு ஒடுத்த கெல்லெரி யோம்ப
ஹராஸ்ட யாஸம யுறசஸ்ட புனைதல்
காட்டி ஒண்வு கடவுட் பூசை
யேற்ற தவத்தி னியல்பென மொழிப.”

எனவும் வரும்.

வனைய வந்துழிக் காண்க.

அறிமரபிற் பொருங்கட் பாலும்—தாந்தாம் அறியும் இலக்க ?
னங்களாலே போர்செய்வாரிடத்துக் கூறுபாடும்;

அவை சொல்லானும் பாட்டானுங் கூத்தானும் மல்லானுஞ்
குதானும் பிறவாற்றுனும் ‡வேறலாம்.

உதாரணம்:—

“விரைந்து தொழில்கேட்கு ஞால சிரங்தினிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்.” (ஞா-செங்கா-8.)

இது சொல்வென்றி.

* ‘கூழைத் துதிப்பானும்’ எனவும் பாடம்.

† ‘ஷாறிய’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘பொரலாம்’ எனவும் பாடம்.

“வண்டுறையுங் கூந்தல் வழிக்கண்ணான் பாடினான்
வெண்டுறையுஞ் செந்துறையும் *வேற்றுமையாக்—கண்டறியக்
கின்னரம் போலக் கிளையமைந்த தீங்தொடையா
முங்காரம்பு மீச்சுவையு மாய்ந்து.” (பு—வ—மாலை—பெரு—18.)

இது பாடல்வென்றி.

“கைகால் புருவுங்கண் பாணி நடைதாக்குக்
கொய்பூங்கொம் பன்னான் குறிக்கொண்டு—பெய்பூப்
படுகளிலன் டார்ப்பப் பயில்வளைசின் ரூடுங்
தொடுகழுன் மன்னன் தழி.” (பு—வ—மாலை—பெரு—17.)

இல்லை ஆடல்வென்றி.

“இன்குங் கள்ளி னழு ராங்கண்
மைந்துடை மல்லன் மதவலி முருக்கி
யொருகான் மார்பொதுங் கின்றே யொருகால்
அருதார் தாங்கிப் பின்னெலுதுக் கின்றே
நல்கிழுக் கல்காது னுயிழும் வெல்போர்ப்
போருக் தித்தன் காண்கதி லம்ம
பசித்துப் பக்னமுயலும் யாணை போல
த்விருதலை யொசிய வெற்றிக்
களம்புகு மன்னர்க் கடந்து ஸ்லையே.” (பு—வ—மாலை—பெரு—80.)

“கழுத் தியலுக் கவற்றி னிலையு
மளகத் திருதலா ஓய்ந்து—பழுகத்து
பாய வகையாற் பணிதம் பலவென்று
ளாய வகையு மறிந்து.” (பு—வ—மாலை—பெரு—16.)

இது சூதுவென்றி.

அணைசிலை வகையோடு ஆங்கு எழுவகையில் தொகைசிலை
பெற்றது என்மனூர் புலவர்—அக்கறுபட்ட ஆறுபகுதியும் ஸ்லைக்கள்
மாக அவற்றுக்கண் தோன்றிய வேறுபட்ட சுறுபாட்டோடு முன்

வேற்றுமையாற்—பண்டங்கு’ எனவும் பாடம்.

† ‘ஈர்ஞ்சுவையும்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘ஒருதலை யொசிய வொற்றி’ எனவும் பாடம்.

னைய ஆறங் கூட்டு அவ்வெழுகற்றால் துறையல் திரண்ட தொகை பெற்றது அவ்வாகைத்தினை என்று கூறுவாராசிரியர் என்றவாறு.

அனையென்றது சுட்டு. சிலை சிலைக்களாம், சிலையதுவகை. ஆக கென்றதைன் அனைசிலைவகையொடென்பதன்கண் வகைக்குமுன்னே கூட்டுக. ஒடு எண்ணிடைச்சொல்லாதவின் முன் எண்ணியவற்றெடு கூட்டு ஏழாயிற்று.

பீப் பார்ப்பனப்பக்கத்து வகையாவன பார்ப்பார்க்குப் பார்ப்பனக் கண்ணியிடத்துக் கற்புசிகம்வதற்குமுன்னே களவில் தோன்றி னாலும், அவள் பிறர்க்குரியளகிய காலத்துக் களவில் தோன்றினாலும், அவள் கணவனை இழந்திருந்துழித் *தோன்றினாலும், ஒழிந்த மூவகை வருணத்துப் பெண்பாற்கண்னாலும் இவ்வாறே தோன்றினாலும், அவரவர்மக்கட்கண் அவ்வாறே பிறழத் தோன்றினாலுமாகிய சாதிகளாம். இன்னேருந் தத்தாந் தொழில்வகையாற் பாகுப் பிருதிப்படுத்தல் வாகைத்தினையாம். ஒழிந்த பகுதி ஐந்தற்கும் இல்லைதொக்கும். இன்னும் பெண்பாலுயர்ந்து ஆண்பாலிழிந்தவழிப் பிறந்த சாதிகளும் அனைசிலைவகைப்பாற்படும். யோகிகளாய் உபாயங்களான் முக்காலமுமூனர்ந்த மாமூல் முதலியோர் அறிவன்றேயத்து அனைசிலைவகையோராவர்; அவர்க்கு மானுக்கராகித் தவஞ் செய்வோர் தாபதப்பக்கத்தாராவர், தகர்வென்றி பூழுவென்றி கோழிவென்றிமுதலியன பாலறிமரபிற் பொருநர்கண் அனைசிலைவகையாம்.

ஒரு வரையறைப்படாது பலதுறைப்படிவனவற்றையில்லாத தொகைசிலையெனத் தொகுத்து ஒரோவொன்றாக்கிக் கூறினார், தொகுத்துக் கூறலென்னும் உத்திவகையான். பார்ப்பனவாகை அரசவாகையென்றேதினால் அவற்றின்பகுதி அடங்காமையிற் குறிக்கூறலாமாதவின் இங்கனமோதினார். காட்டாதனவற்றிக்கு †தாரணங்கள் வந்துழிக் காண்க.

76. கூதிர் வேணி வென்றிரு பாசறைக் காதலி நெண்றிக் கண்ணிய மரபினு

* 'கௌவிற்கோண்றினாலும்' எனவும் பாடம்.

† 'தாரணம் வந்துழிக் காண்க' எனவும் பாடம்.

மேறோர் களவழி யன்றிக் களவழித்
 தேரோர் தோற்றிய வென்றியுந் தேரோர்
 வென்ற கோமான் முன்றேர்க் குரவையு
 மொன்றிய மரபிற் பின்றேர்க் குரவையும்
 பெரும்பகை தாங்கும் வேலி னனு
 மரும்பகை தாங்கு மாற்ற லானும்
 புல்லா வாழ்க்கை வல்லான் பக்கமு
 மொல்லார் நாணப் பெரியவர்க் கண்ணிச்
 சொல்லிய வகையி னென்றெருடு புணர்ந்து
 தொல்லுயிர் வழங்கிய வவிப்பலி யானு
 மொல்லா ரிடவயிற் புல்லிய பாங்கினும்
 பகட்டி னனு மாவி னனுந்
 துகட்டபு சிறப்பிற் சான்றேர் பக்கமுங்
 கட்டி னீத்த பாலி னனு
 மெட்டுவகை நுதலிய வவையத் தானுங்
 கட்டமை யொழுக்கத்துக் கண்ணுமை யானு
 மின்டையில் வண்புகழுக் கொடைமை யானு
 பிழைத்தோர் தாங்குங் காவ லானும்
 பொருளொடு புணர்ந்த பக்கத் தானு
 மருளொடு புணர்ந்த வகற்சி யானுங்
 காம நீத்த பாலி னனுமென்
 றிருபாற் பட்ட வொன்பதிற்றுத் துறைத்தே.

இது மேல் தொகுத்துக் கூறிய எழுவகைத்தினையுள் அடங்
 காதவற்றிற்கு முற்கூறிய துறைகளேபோலத் தொடர்ச்சிலைப்படுத்
 தாது மறத்திற்கு ஒன்பதும் அறத்திற்கு ஒன்பதுமாக இருவகைப்
 படுத்துத் துறைக்குகின்றது.

இதன்பொருள்:—கடிர் வேனில் என்று இரு பாசறைக் காத
 வின் ஒன்றிக் கண்ணிய மரபினும்—கடிரெனவும் வேனிலெனவும்
 பெயர்பெற்ற இருவகைப் பாசறைக்கண்ணுங் காதலால் திரிவில்லாத
 மனத்தனுகி ஆண்டு சிகழுத்தும் போர்த்தொழில் கருதிய மரபானும்;

கூதிர், வேணில் ஆதுபெயர். அக்காலங்களிற் சென்றிருக்கும் பாசறையாவது தண்மைக்கும் வெம்மைக்குஞ் தலைமைபெற்ற காலத் துப் போகத்திற் பற்றற்று வேற்றுப்புலத்துப் போந்திருத்தல். இக் காலங்களிற் பிரிதல் வன்ஷையின் இது வென்றியாயிற்று. தலைவி மேற் காதலின்றிப் போரின்மேற் காதல்சேறவின் ஒன்றியென்றார். இக்காலத்துச் சிறப்புப்பற்றி இரண்டையும் ஒதினுரேஞும் ஓர்யாடை எல்லை இருப்பினும் அவற்றுவழித்தோன்றிய ஏனைக் காலங்களும் இரண்டாகி அவற்றுள் அடங்குமென்பது ஆசிரியர் கருத்தாயிற்று.

“வினையிற் பெயர்க்குஞ் தானைப்
புனைதார் வேந்தன் பாசறை யேமே” (அம்-84.)

எனத் தலைவையை ஸ்னவன வாகைக்கு வழூவாம்.
வழூவன்றென்றாகு மரபென்றார். *வணையகாலங்களாற் பாசறைப் பெயர் இன்றென்றாகு இரண்டானும் பெயர்க்குறினார். இங்ஙனங்குறவே முந்கூறிய துறைபோலத் தொடர்ச்சிலைப்படுத்தலின்றுப் பீடு நெனே பலவாகி ஒருதுறைப்படுத்தலும் இன்றுயிற்று.

இனி இருத்தற்பொருண் மூல்லையென்பதேபற்றிப் பாசறைக் கண் இருத்தலாற் பாசறைமூல்லையெனப் பெயர்க்குறவாரும் உளர்.

உதாரணம்:—

“மூதில்வாய்த் தங்கிய மூல்லைசால் கற்புடைய
மாதர்பாற் பெற்ற வலியளவோ—கூதிரின்
வெங்கண் விறல்வேந்தன் பாசறையுள் வேணிலா
னைங்கணை தோற்ற வழியு.” (பெரும்பொருள்விஜக்கம், புத்திரட்டு-பாசறை-4.)

எனவும்,

“கவலை மறுகிற் கடுங்கண் மறவ
ருவலைசெல் கூரை யொடுங்கத்—துவலைசெய்
கூதிர் நலியவு முள்ளான் கொடித்தேரான்
மூதின் மடவாண் முயக்கு”

எனவும் வரும். .

— சனைய காலங்கள் பாசறைப்பெயராதலி னென்றாகு இரண்டானும் பெயர் கூறினார் எனவும் பாடம்.

வரோர் (களவழித் தேரோர் தோற்றிய வென்றி) யன்றிக் கள வழித் தேரோர் தோற்றிய வென்றியும்—வேளாண்மாக்கள் விளையுட்காலத்துக் களத்துச் செய்யுஞ் செய்கைகளைத் தேரேறி வந்த கிணப்பொருங் முதலியோர் போர்க்களத்தே தோற்றுவித்த வென்றியன்றிக் களவழிச் *செய்கைகளை மாற்று தேரேறி வந்த புலவர் தோற்றுவித்த வென்றியானும் ;

என்று நெற்கதிரைக்கொன்று களத்திற் குவித்துப் போர் அழித்து, அதரிதிரித்துச் சுற்றுத்தொடு நுகர்வதற்கு முன்னே கடாட்ட பளிகொடுத்துப் பின்னர்ப் பரிசிலாளர் முகங்கொள்ள வரிசையின் அளிக்குமாறுபோல அரசனும் நாற்படையையும் கொன்று களத்திற் குவித்து எருது களிருக் கீர்த்திரப் போல் ஒச்சி அதரிதிரித்துப் பின்குவையை கிணக்சேற்றிருடு உதிரப் பேருலைக்கண ஏற்றி ஈனு வேண்மான் இடந்துமுந்தட்ட கூழ்ப்பவியைப் பலியாகக்கொடுத்து எஞ்சிசின்ற யானைகுதிரைகளையும் ஆண்டுப் பெற்றன பலவற்றையும் பரிசிலர் முகங்குதொள்ளக் கொடுத்தலாம்.

உதாரணம்:—

“இருப்புமகுஞ் செறித்த வேங்கெழின் மருப்பிற்
கருங்கை யானை கொண்டு வாக
நீண்மொழி மறவ ரெறிவன ருயர்த்த
வாண்மின் ஞாக வயங்குகிடிப் பணடந்த
குருதிப் பல்லிய முரசமுழக் காக
வரசராப் பனிக்கு மனங்குறு பொழுதின்
வெவ்விசைப் புரவி வீசவளி யாக
விசைப்புற வல்வில் வீங்குநா ஜுகைத்த
கிணத்துளி பொழிந்த கண்ணகன் கிடக்கை
யீரச் செறுவிற் ரேரே ராக
விடியல் புக்கு செடிய டுக்டிடிசின்
செருப்படை மிளிந்த திருத்துறு செஞ்சாற்
பிடித்தெறி வென்வேல் கிணயமொடுவித்தி
விழுத்தலை சாய்த்த வெருவரு பைங்கூழ்
ஏற்மகள் பற்றிய பிணம்பிறங்கு பல்போர்

செய்யுளை’ எனவும் பாடம்.

† ‘வாண்மடல்’ என்ற முன் அச்சப்பிரதியிலுள்ளது.

‡ ‘கிடசின்’ எனவும் பாடம்.

நான் நரியோடு கழுதுகளம் படிப்பப்
 பூதங் காப்பப் பொலிகளங் தழீஇப்
 பாடுங்கக் கிருந்த பீடுடை யாள
 தேய்வை வெண்காழ் புரையும் விசிபினி
 வேய்வை கானை விருந்திற் போர்வை
 யரிக்குரற் றடாரி யுருப்ப வொற்றிப்
 பாடி வங்திசிற் பெரும பாடான்
 நெழிலி தோடு மிமிழிசை யருவிப்
 பொன்னுடை நெடுங்கோட் டிமயத் தன்ன
 வோடை நுதல வொல்குத லறியாத்
 துடியடிக் குழவிப் பிடியிடை மிடைந்த
 வேழ முகவை நல்குமதி
 தாழா வீ்கைத் தகைவெய் யோயே” (புற-369.)

என வரும்.

“நளிகட விருங்குட்டத்து” என்னும் (26)புறப்பாட்டே பலி
 கொடுத்தது

களவழிநாற்பது புலவர் களவழியைத் தோற்றுவித்தது.

“ஓஒ வுவமை யுறத்திலின்றி யொத்ததே
 காவிரி நாடன் கழுமலங் கொண்ட நான்
 மாவுதைப் பாற்றுர் குடையெல்லாக் கீழ்மேலா
 யாவுதை காளாம்பி போன்ற புனாடுன்
 மேஹாரை யட்ட என்தது.” (வைசி 40-36.)

என வரும்.

தோரோர்வென்ற கோமான் முன்தேர்க் குரவையும்—தேரின்
 கண்வந்த அரசர்பலரையும் வென்ற வேந்தன் வெற்றிக்களிப்பா
 லே தேர்த்தட்டிலேசின்று போர்த்தலைவரோடு கைபினைக்தாடுக்
 குரவையானும்;

உதாரணம்:—

“குடிய பொன்முடியும் பூஜை மொளிதுளங்க
 வாடிய கூத்தரின்வேந் தாடினென்—வீடிக்

* ‘கணாரி’ எனவும் ‘புகாரி’ எனவும் பாடம்.

குறையாடல் கண்டுவந்து கொற்றப்போர் வாய்த்த
விழையாட வாடாதார் யார்.”

“ விழவு வீற்றிருந்த வியலு ளாங்கட்
கோடியர் முழுவின் முன்ன ராடல்
வல்லா னல்லன் வாழ்கவவன் கண்ணி
வலம்படு முரசங் துவைப்ப வாளுயர்த்
இலக்கும் பூண் பொலங்கொடி யுழினையன்
* மடம்பெரு மையி னுடன்றுமேல் வந்த
வேந்து மெய்ம்மறந்த வாழ்ச்சி
வீந்துகு போர்க்கனத் தாடுகு கோவே.” (பதிரா-பி.)

என வரும்.

ஒன்றிய மரபிற் பின்தேர்க் குரவையும்—தேரோரைவென்ற
கோமாற்கே பொருந்திய இலக்கணத்தானே தேரின் பின்னே
குழுண்ட கொற்றவை களிச்சுற்றம் ஆடுகு குரவையானும் ;

உதாரணம்:—

“ வென்று களங்கொண்ட வேந்தன் ஹேர் சென்றதற்பின்
கொன்ற பின்கிணக்கும் கொற்றவை—சின்றளிப்ப
வுண்டாடும் பேய்கண் உவந்தனவே போர்ப்பரிசில்
† கொண்டா டினகுரவைக் கூத்து.”

(பெரும்பொருளதிகாரம்-புதிதிரட்டி-கீடு-12.)

என வரும்.

“ களிற்றுக் கோட்டன்ன வாலெயி ரழுத்தி
விழுக்கொடு விகரடிய வெண்ணினச் சுலையினள்
‡ குடர்த்தலை துயல்வரச் சூடு யுணர்த்தின
வானுப் பெருவளஞ் செய்தோன் வானத்து
வயங்குபன் மீனினும் வாழியர் பலவென
வருகெழு பேசும்க ளயரக்
குருதித்துக் ளாடிய களங்கிழு வோயே.” (புது-371.)

என்பதும் அது.

‘மடங்காப் பெருமையின்’ எனவும் பாட்டும்.

† ‘கொண்டாடினர்’ எனவும் பாடும்.

‡ ‘குடர்த்தலைமாலை துயல்வரச் சூடு யுணர்த்தின’ எனவும் பாடும்.

பெரும்பகை தாங்கும் வேலினைதும்—போர்க்கணன்றியும் பெரியோராகிய பகைவரை அத்தொழிற்சிறப்பான் அஞ்சவித்துத் தடுக்கும் வேற்றெழுதில் வன்மையானும்;

காத்தற்றெழுதிலன்றி அழித்தற்றெழுதில் பூண்ட முக்கட்கடவுட்குச் சூலவேல் படையாதலானும் முருகற்கு வேல் படையாதலானுஞ் சான்றேர் வேற்படையே சிறப்பப் பெரும்பான்மை கூறலானும் வேலீக்குறி ஏனைப்படைகளைல்லாம்,

“மொழிக்க பொருளோ டெஞ்ற வவ்வயின்
மொழியா ததையு முட்டின்ற முடித்தல்.” (தெல்-ஷ பா-ஷெ-110.)

என்னும் உத்தியாற் பெறவைத்தார்.

உதாரணம்:—

“ குன்று துகளாக்குங் கூர்க்கிணையான் வேவெறிங்
தன்று திருக்குமா லாடினு—பென்றும்
பனிச்சென்று மூளாத பல்க்கிரோன் சேயோ
துனிச்சென் நமர்பொரா யென்று.”

இது பாரதம்.

“ இரும்புமுகஞ் சிதைய நூறி யொன்னு
ராருஞ்சமங் கடத்த வேலேனூர்க்கு மெனிதே
நல்லரா வுறையும் புந்றம் போலவுக்
கொல்லேறு திரிதரு மன்றம் போலவு
மாற்றருங் துப்பின் மாற்றேர் பாசறை
யுள்ளென வருங் மோரோளி
வலனுயர் கெடுவே வென்னைகண் னாதுவே.” (பும-309.)

என்பதும் அது.

“ இவ்வே, திலியணிந்து ” என்னும் (66) புறப்பாட்டே அது.

அரும்பணக் தாங்கும் ஆற்றலானும்—வெலற்கரும் பகைவர் மிகையை நன்குமதியாது எதிரேற்றுக்கொள்ளும் அமைதியானும்;

உதாரணம்:—

“ ஏருது காலுரு தினாஞ் கொன்ற
*சில்லினை வரகின் புங்கிலன் குப்பை

சில்லினை’ எனவும் பாடம்,

தொடுத்த கடவர்க்குக் கொடுத்த யிச்சில்
பசித்த பாண் ருண்டுக்கடை தப்பலி
னூக்க வொற்கன் சொலியத் தன்னூர்க்
சிறபுல் லாளர் முகத்தலை கூறி
வரகுட *நீர்க்கு ரொடுந்தகை
யரசுவரிற் ரூங்கும் வல்லா என்னே.' (முங்-327.)

என வரும்.

“களம்பு லோம்புமின்” என்னும் (87) புறப்பாட்டும் அது.

வாழ்க்கை புல்லா வல்லாண் பக்கழும்—உயிர்வாழ்க்கையைப் பொருந்தாத வலிய ஆண்பாளின் கூறுபாட்டானும் ;

பக்கமென்றதனுற் தாபதப்பக்கமல்லாத போர்த்தொழிலாகிய † வல்லாண்மையே கொள்க.

உதாரணம்:—

“கவிவர ஹழியின் வாழ்க்கை கடிக்கு
மலிபுகழ் வேண்டு மனத்த—ரொலிகடல்குழ்
மண்ணகலம் வேண்டாது வான்வேண்டி யீண்டினார்
‡ புண்ணகலாப் போர்க்கன்றுப் போந்து.” (முந்திரடி-அம்-3.)

இப் பாரதத்துள் அது காண்க.

ஒல்லார்நாணப் பெரியவர்க் கண்ணிச் சொல்லிய வகையின் ஒன்றெல்லூர்ந்து தொல்லுயிர் வழங்கிய அவிப்பலியானும் — பகை வர் நானும்படியாக உயர்ந்தோரான் நன்குமதித்தலைக் கருதி இன் னது செய்யேனுயின் இன்னது செய்வலெனத் தான்கூறிய பகுதி யிரண்டனுள் ஒன்றஞேடே பொருந்திப் பலமிறப்பினும் பழகிவருகின்ற உயிரை ६ அங்கியங்கடவுட்குக் கொடுத்த அவிப்பலியானும்;

நானுதலாவது நம்மை அவன் செய்யாதே நாம் அவனை அறப் போர் செய்யாது வஞ்சனையால் வென்றமையில் அவன் தன்னுயிரை அவிப்பலிகொடுத்தானென நானுதல்.

இரக்கு' மெனவும் பாடம்.

† ‘வல்லானே’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘புண்ணியமா’ எனவும் பாடம்.

§ ‘அங்கிக் கடவுள்’ எனவும் பாடம்.

உதாரணம்:—

“ எம்பியை வீட்டிற வெம்மைனைக்கா யாண்படுதல்
வெம்பகன்முன் யான்விளைப்ப னெண்நெழுங்தான்—நம்பி
புறவோரிற் பாணிப்பப் பொங்களிவாய் வீஞ்தா
ஏறவேன் மறவிருந்த வாறு.”

இப் பாரதத்துள் ஒருவன் இன்னது செய்வலென்று அது செய்ய
முடியாமையின் அவிப்பவி கொடுத்தவாறுகான்க.

“ இழைத்த திகவாமற் சாவாரை யாரே
பிழைத்த தொறுக்கிற் பவர்.” (உரா-பஸ்டா-9.)

இதுவும் அது.

ஓல்லாரிடவயிற் புல்லியபாங்கினும்—பகைவராயினும் அவர்
சுற்றமாயினும் வந்து உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும்போல்வன வேண்
தியக்கால் அவர்க்கவை மனமகிழ்ந்து கொடுத்து நட்புச்செய்தலா
னும்;

உதாரணம்:—

“ இங்கிரன் மைந்த னுயிர்வேட் டிரங்கிரவி
மைந்தை வெல்வான் வரங்கொண்டான்—நந்தா
ஒன்திலைவேன் மன்னனே யன்றி யிதற்குவந்த
வேந்தனும் பெற்றுன் மிகை”

இப் பாரதத்துப் பகைவனுற் படுதலமிந்துங் தன் கவசகுண்டலங்
கொடுத்தமை கூறினமையிற் புல்லியபாங்காயிற்று. அது வீரம்பற்
றிய கருணையாகவின் வாகையாயிற்று.

இத்துணையுமறத்திற்குக் கூறியன.

பகட்டினனும் மாவினனும் துகட்டபு சிறப்பிற் சான்றோர் பக்க
மும்—எருதும் எருமையுமாகிய பகட்டினனும் யானையுங் குதிரையு
மாகிய மாவினனுக்கு குற்றத்தினீங்குஞ் சிறப்பினால் அமைந்தீரது
குறுபாட்டானும்;

இவற்றுன் உழவுஞ்சாமையும் பகையஞ்சாமையுமாகிய வெற்றி
கூறினார். பக்கமென்றதனுற் புனிற்றுவங் காலானுங் தேருங்
கொள்க.

உதாரணம்:—

“யானை விரைவுடைய தேரோ ரினுஞ்சிறந்தோ
கேனோ விரைவுடைய வேர்வாழ்நர்—யானைப்
படையோர்க்கும் * வென்றி பயக்கும் பகட்டீடு
ருடையோர்க் கரச்ரோ வொப்பு.”

(பெரும்பொருள் விளக்கம். முற்பிரட்டி-அடிமரபு-9.)

“எனைப்பெரும் படையனே சினப்போர்ப் பொறைய
னென்றனி ராயி ஞாறுசெல் வம்பவிர்
மன்பதை † மருள வரச்களத் தலியக்
கொன்றுதோ கோச்சிப் வென்றாடு துணங்கை
மீபினந் துருண்ட ‡ தேயா வாழியிற்
பண்ணமை தேரு மாவு மாக்களு
மெண்ணற் கருமையி னெண்ணின்ரோ விலனே
கந்துகோ ஸீயாது காழ்பல முருக்கி
யுக்கும் பருந்தி னிலத்துங்கிழல் சாடிச்
சேண்பரன் முரம்பி னீர்ம்படைக் கொங்க
ராபரங் தண்ண செலவிற்பல்
யானை காண்பலவன் ரூனோ யானே.” (பதிற-77.)

என்பதும் அது.

கட்டில் நீத்த பாலினுனும்—அரசன் அரசவுரிமையைக் கைவிட்ட பகுதியானும்;

அது பரதனும் பார்த்தனும் போல்வார் அரசு துறந்த வென்றி.

உதாரணம்:—

“கடலு மலையுங் தேர்ப்படக் கிடந்த
நி மண்ணக வளாக நுண்வெயிற் ருகளினு
நொய்தா லம்ம தானே யிங்கெதவன்
குறித்தன னெடியான் கொல்லோ மொய்தவ
வாங்குசிலை யிராமன் றம்பி யாங்கல

நன்றி’ எனவும் பாடம்.

† ‘பெயர்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘தெய்வுயாழின்’ எனவும் பாடம்.

நி ‘மண்ணக வளாக விறைய நுண்வெயிற்-ருகளினு நொய்தா லம்ம தானே - யிங்கெதவன் குறித்தனன் கொல்லோ மொய்தவ’ எனவும் பாடம்.

நடிபொறை யாற்றி னல்லது
முடிபொறை யாற்றலன் படிபொறை குறித்தே”

இஃங்டு அரசு கட்டினீத்தபால்.

“பரிதி சூழ்ந்தலிப் பயக்கெழு மாசில
மொருபக வெழுவ ரெய்தி யற்றே
வையமுஞ் தலமுஞ் தாக்கிற் ரவத்துக்
கையவி யளைத்து மாற்று தாதவிற்
கைவிட் டன்றே காதல ரதஞால்
விட்டோரை * விடாஅ டிருவே
விடாஅ தோரிவன் விடப்பட் டோரே.” (புஷ-358.)

என்பதும் அது.

எட்டுவகை நுதியிய அவையத்தானும்—எண்வகைக் குணத்
ரக் கருதிய அவையத்தாரது ஸிலைமையானும் ;

அவை குடிப்பிறப்புக் கல்வி ஒழுக்கம் வாய்மை தூய்மை நடவு
ஸிலைமை அழுக்காறின்மை அவாவின்மை எனவிவை † யுடையராய்
அவைக்கண் முந்தியிருப்போர் வெற்றியைக் கூறுதல்.

உதாரணம்:—

“குடிப்பிறப் புடுத்துப் பனுவல் குடி
விழுப்பே ரொருக்கம் பூண்டு காமுற
வாய்மை வாய்மெடுத்து மாங்கித் தூய்மையிற்
காத வின்பத்துத் தாங்கித் தீதறு
நடவுசிலை நெடுங்கர் வைக்க வைக்கலு
மழுக்கா ரின்மை யவாஅ வின்மையென
விருப்பரு சிதியமு மொருதா மீட்டுங்
தோலா காவின் மேலோர் பேரவை
நீ யுடன்மீறு யிருக்கை யொருஙாட் பெறுமெனிற்
பெறுகதில் லம்ம யாமே வரன்முறைத்
தோன்றுவழித் தோன்றுவழிப் புலவுப் பொதித்து
கின்றுழி கின்றுழி ஞாங்கர் கில்லாது

* ‘விடாஅது திருவே’ எனவும் பாடம்.

† ‘உடையாரவைக்கண் முந்தியிருப்பதோர் வெற்றி’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘நாளினும்’ எனவுடி பாடம்.

§ ‘உடனாய விருக்கை யொருஙா ஞாமெனின்’ எனவும் பாடம்.

சிலையழி யாக்கை வாய்ப்பவிம்
மலர்தலை யுலகத்துக் கொட்டும் பிறப்பே.”

(ஆசிரியர்ஸ்-புறநிரட்டி-அஸையர்ஸ்.)

என இதனுள் எட்டும் வந்தன.

கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமையானும்—வேத முதலிய வற்றுற் கட்டுதலமைந்த ஒழுக்கத்தோடு பொருந்திய காட்சியானும்;

கண்ணதுதன்மை கண்ணமையெனப்படுதலின் அதனைக் கண்ணமையென உகரங்கொடுத்தார், என்மை வன்மை வல்லோர் |என்பது என்னமை வலுமை வல்லுவோர் என்றுபோல.

இவை மனத்தான் இவ்வொழுக்கங்களைக் குறிக்கொண்டு ஐம் பொறியினை வென்று தடுத்தலாம். அவை இல்லறத்திற்கு உரியவாக நான்கு வருணத்தார்க்குங் கூறிய அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, நடுவுசிலமை, பிறர்மனை நயவாமை, வெஃகாமை, புறங்கூரமை, தீவினையச்சம், அழுக்காறுமை, பொறையுடைமை முதலியனவாம்.

உதாரணம்:—

“ஒருமையு ஓாமைபோ லைந்தடக்க லாற்றி

பென்றுமையு மேமாப் புடைத்து.” (ஞா-அடக்க-18.)

“ஒழுக்கம் விழுப்பாந் தரலா னெழுக்க
மூயிரினு மோம்பப் படும்.” (ஞா-ஒழுக்கம்-1.)

“சமங்செய்து சீர்தாக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சாங்றேருக் கணி.” (ஞா-சடிக-8.)

“பிறந்மனை நோக்காத பேராண்மை சாங்றேருக்
கறனென்றே வான்ற வொழுக்கு.” (ஞா-பிறந்ம-8.)

“படுபயன் வெஃகிப் பழிப்பவே செய்யார்
நடுவன்மை நானு பவர்.” (ஞா-வகிக்கம-2.)

“அறங்க்கூர னல்ல செயினு மொருவன்
புறங்கூர னென்ற வினிது.” (ஞா-புறங்-145.)

“தீவினையா ரஞ்சார் விழுமியா ரஞ்சவர்
தீவினை யென்னுஞ் செருக்கு.” (ஞா-தீவின-1.)

“ஒழுக்காறுக் கொங்க வொருவன்றன் னெஞ்சத்
தழுக்கா நிலாத வியல்பு.” (ஞா-அஞ்ச-1.)

“மிருதியான் மிக்கவை செய்தாறரத் தாந்தந்,
தகுதியான் வென்ற விடல்.” (ஞா-பெரந-8.)

பிறவும் இங்கிரணவெல்லாங் கொள்க.

“விழையா வள்ளம் விழையு மாயினுக்
கேட்டவை கோட்டி யாக மீட்டாக்
கறனும் பொருளும் வழாமை நாடித்
தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்
பின்னு கும்மே முன்னிய முடித்த
வினைய பெரியோ ரொழுக்க மதலை
வரிய பெரியோர்த் தெரியுங் காலை.” (அங்—286.)

என இது தொகுத்துக் கூறியது.

இடையில் வண்புகழ்க் கொடைமையானும்—இடையீடில்லாத
வண்புகழைப் பயக்குங் கொடைமையானும் ;

உலகமுழுதும் பிறபுகழ்வாராமைத் தண்புகழ்ப்பரத்தவின் இடை
யிலென்றார்.

வண்புகழ் வள்ளிதாகிய புகழ் ; அது வளனுடையதென விரியும். இக்கொடைப் புகழுடையான் மூப்புப் பினி சாக்காட்டுக்கு
அது வாகையாம்.

உதாரணம்:—

“மன்னு வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் ஸீரீஇத் தாமாய்க் தனரே
துன்னருஞ் சிறப்பி னுயாந்த செல்வ
ரின்மையி னிரப்போர்க் கீழு யாமையிற்
ரெஞ்மை மாக்களிற் ரெட்டப்பி யலரே
தாடாழ் படுபணி யிரட்டும் சூநத
லாடியல் யானை பாடுஙர்க் கருகாக்
கேடி னவ்விசை வயமான் ரேஞ்றலைப்
பாடி ஸின்றனை னுக்க கொன்னே
பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தலென்
ஞடிமாந் ததனினு னனியின் னுதென
வாடாந் தனனே தலையெமக் கீயத்
தன்னிற் சிறந்து பிறிதொன் றின்மையி
ஞடிமலி யுவகையொடு வருவ
லோடாப் பூட்டகைசின் *கிழமையோற் கண்டே.” (அங்—166.)

என வரும். இது புறம்.

திளைமையேங்க் எனவும் பாடம்.

| பிழைத்தோர்த் தாங்குங் தாவலானும்—தம்மைப் பிழைத்தோ
ரைப் பொறுக்கும் பாதுகாப்பானும் ;

காவலாவது இம்மையும் மறுமையும் அவர்க்கு ஏதம் வாராமற்
காத்தலாதலால் இஃநு எனியோரின் வெற்றியாயிற்று.

உதாரணம்:—

“ தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்
நெம்மை யிகழ்ந்த வினாப்பயத்தா—இும்மை
யெரிவாய் *சிரயத்துள் வீழ்வர்கொ லென்று
பரிவுதாங்கு சான்றேர் கடன்.” (ஈவட—6-8.)

“ அகழ்வாரைத் தாங்கு சிலம்போலத் தம்மை
யிகழ்வார்ப் பொறுத்த நலை.” (ஒந்-பொரை-1.)

என வரும்.

பொருளொடு புணர்ந்த பக்கத்தானும்—அரசர்க்குரியவாகைய
படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பு முதலியனவும் புதல்வரைப் பெறு
வனவுமாகிய பொருட்டிறத்துப்பட்ட வாகைப்பகுதியானும் ;

| பக்கமென்றதனுண் மெய்ப்பொருளுணர்த்துதலுங் கொள்க.

உதாரணம்:—

“ படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரா ஞறு
முடையா னரசரு ளேறு.” (ஒந்-கிழை-1.)

நாடு அரண்முதலாகக் கூறுவனவெல்லாங் தீருவள்ளுவப்பய
னிற் காண்க.

“ படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோ இன்னு
முடைப்பெருஞ் செவ்வ ராயினு மிடைப்படக்
குறுகுற நடந்து சிறுகை நீட்டி
யிட்டுங் தொட்டுங் கவ்வியுங் துழந்து
நெய்யுடை யதிசின் டுமெய்ப்பட விதிர்த்து
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைத் தாம்வாழு காளே.” (முந்-188.)

‘சிரயத்துளைய்துக்கொல்’ எனவும் பாடம்.

† ‘நடந்துஞ் சிறுகை நீட்டியும்’ ‘எனவும் பாடம்,
‡ ‘மெய்பெற’ எனவும் பாடம்,

“கேள்வி கேட்டுப் படிவ மொடியாது” என்னும் (74) பதிற்றுப் பத்தும் அது.

“ஜெயுணர் வெய்திபக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு” (ஞ. மெய்-4.)

வரும்.

அருளொடு புணர்ந்த அகற்சியானும்—அருளுடைமையோடு பொருந்திய துறவுறத்தானும்;

அருளொடு புணர்தலாவது ஒருயிர்க்கு இடர்வந்துழித் தன் னுயிரைக் கொடுத்துக் காத்தலும் அதன் வருத்தந் தனதாக வருந்து தலும் பொய்யாமை கள்ளாமை முதலியனவுமாம். இக்கருத்து நிகழ்ந்தபின்னர்த் துறவுள்ளாம் பிறத்தலின் இதுவும் அறவெற்றியா

உதாரணம் :—

“புனிற்றுப் பசியுழந்த புலிப்பினவு தனது
மூலைமருக் குழலி வாங்கி வாய்மடுத்
திரையெனக் கவர்வுற நோக்கி யாங்க
வளரினங் குழலியின் முன்சென்று *காணக்
க்கருகிர் வயமான் புலவுவேட்டுத் தொடங்கிய
வாளையிற்றுக் கொள்ளோயிற் நங்கினன் கதுவப்
பாசிலைப் போதி மாதவன் பெருந்தகை
தீயாருயிர் காவல் பூண்ட
பேரருட் புணர்ச்சியினாலு மாதே.”

“தன்னுயிர்க் கிண்ணுமை தானறிவா னென்கொலோ
மன்னுயிர்க் கிண்ணு செயல்.” (ஞ. இண்-8.)

“வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுங்
தீமை யிலாத சொலல்.” (ஞ. ஏரயண-1.)

“களவுன்னுங் காரறி வாண்மை யளவுன்னு
மாற்றல் புரிந்தார்க் கணில்.” (ஞ. சுனாணம்-7.)

“யாதனின் யாதனி னீங்கியா ஒனுத
வதனி னதனி னில்ன்.” (ஞ. தமிழ்-1.)

ஏனையவும் இதன்கண் அடக்குக.

‘தானக் க்கருகிர்’ எனவும் பாடம்.

‘ஆருயிர்க்காவல்’ எனவும் பாடம்.

காமம் நீத்த பாலினுறும் — அங்ஙனம் * பிறந்தபின்னர் எப் பொருள்களினும் பற்றற்ற பகுதியானும் ;

உதாரணம் :—

“காமம் வெளுளி மயக்க மிலவ மூன்றி
ஞமக் கெடக்கெடு நோய்” (ஞ. மெய்-10.)

என வரும்.

உலகியலுணின்றே காமத்தினைக் கைவிட்ட
காளக.

“இளையர் முதிய ரெனவிருபால் பற்றி
விளையு மறிவென்ன வேண்டா—விளையலுத்
தன்றுதை காம நுகர்தற்குத் தான்காம
மொன்றுது நீத்தா னுளன்.”

(பெரும்பொருள் விளக்க. புதிர்டடி—அறிவுகடமை-15.)

என வரும்.

என்று இருபாற்பட்ட ஒண்பதிற்றுத் துறைத்தே—முன்னர் ஒன்பானும் பின்னர் ஒன்பானுமாக இரண்டு கூறுபட்ட ஒண்பதா கிய பதினெட்டுத் துறையினையுடைத்து வாகை என்றவாறு.

இதனுள் ஏதுவிரியாதனவற்றிற்கும் ஏதுவிரித்தவாற்றுன் இரு பாற்பட்ட பதினெட்டாத மூடைத்தென முடிக்க. (உக)

77. காஞ்சி தானே பெருந்தினைப் புறனே.

இத்துணையும் உரிப்பொருள்பெற்ற அகத்தினைக்குப் புறங் கூறி இஃது உரிப்பொருளில்லாத பெருந்தினைக்குப் புறனிதுவென்கின்றது. இது வாகைக்குப் பின்வைத்தார், வீரக்குறிப்பு யாமைக் குறிப்போடு உறவுடைத்து என்றாக்கு.

இதன்பொருள் :—காஞ்சிதானே பெருந்தினைப்புறடி தினையுட் காஞ்சிதானேயெனப் பிரிக்கப்பட்ட புறத்தினை பெருந்தினைக்குப் புறமை என்றவாறு.

துறவள்ளம் பிறந்த பின்னர் என்றவாறு.

ஏதாகு இது புறனுயவாறு என்னையெனின், என்வகைமனத்தினும் நான்குமணம்பெற்ற பெருந்தினைபோல இக்காஞ்சியும் அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருளும் அவற்றது சிலையின்மையுமாகிய ஆற்றுள்ளும் சிலையின்மை மூன்றற்கும் உரித்தாம் எல்லாத்தினைக்கும் ஒத்த மரபிற்றுக்கலானும், 'பின்னர்நான்கும் பெருந்தினைபெறும்' (தொல். களவியல்-14.) என்ற நான்குஞ் சான்றேர் இகழ்ந்தாம் போல அறம் முதலியவற்றது சிலையின்மையுணர்த்து அவற்றை அவர் இகழ்தலானும், 'ஏறிய மடற்றிற' (தொல். அகத்-51) முதலிய நான்குஞ் தீயகாமமாயினவாறுபோல உலகியனுக்கி சிலையாமையும் நற்பொருளான்றுக்கலானும், உரிப்பொருள் இடையைங்கி வருதலன் றித் தனக்கு சிலமில்லாத பெருந்தினைபோல அறம்பொரு ஸின்பம் பற்றியன்றி வேறுவேறு சிலையாமையென்பதோர் ஒப்புமையானும், பெருந்தினைக்குக் காடு முதலாப் பெருந்தினையிறவாய்' (தொல். அகத்-1.) ஏழையும் அக மென்றவின் அவ்வகத்திற்கு இது புறனுவதன்றிப் புறப்புறமென்றல் ஆகாமையுணர்க. இது மேலதற்கும் ஒக்கும். (22)

78. பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் ரூனு நில்லா வுலகம் புல்விய நெறித்தே.

இது முற்கூறிய காஞ்சிக்குப் பொது † இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இதன் பொருள்:—பாங்கருஞ் சிறப்பின்—தனக்குத் துணையில் லாத்தீட்டின்பம் ஏதுவாக; பல்லாற்றுனும்—அறம் பொருள் இனப்மாகிய பொருட்பகுதியானும் அவற்றுப் பகுதியாகிய உயிரும் யாக்கையுஞ் செல்வமும் இளமையும் முதலியவற்றுனும்; சில்லா உலகம் புல்விய நெறித்து—சிலைபேறில்லாத உலகியற்கையைப் பொருந்திய நன்னெறியினை யுடைத்துக் காஞ்சி என்றவாறு.

எனவே, விடுபேறு சிமித்தமாகப் பல்வேறு சிலையாழையைச் சான்றேர் சாற்றுங் ஸ்குறிப்பினது காஞ்சியாயிற்று. பாங்கு, துணை.

* 'அஃது அகத்துக்குப் புறனுயவாறு' எனவும் பாடம்.

† 'இலக்கணம் 'உணர்த்துகின்றது' எனவும் பாடம்.

‡ 'பேரின்பம்' எனவும் பாடம்.

§ 'குறிப்பாயினது' எனவும் பாடம்.

உலகிற்கு சிலையாமை கூறுவங்கால் அழமுதலாகிய பொருட்பகுதி ஏதுவாகக் கூறினன்றி உலகென்பதற்கு வடிவு வேறின்மையிற் பல்லாற்றுவுமென்று ஆன் உருபு கொடுத்தார். கெடுங்காற் கணக்தோ ரங்கெடுவெனவுங் கறபங்தோ ரங்கெடுவெனவுமா மென்றற்கு ஆறெந்றார். சிலைபெற்ற வீட்டினான் இவற்றின் சிலையாமையுணர்தலின் வீடு எதுவாயிற்று. பல்லாற்றுவுமென்றதனாற் சில்லாற்றுவும் வீடேது வாகலின்றி சிலையாமைக்குறிப்பு ஏதுவாகலுங் கொள்க. இஃது அஹவன் தேயமுந் தாபதப்பக்கமும்பற்றி சிலையின்மைக் குறிப்புப் பெற்றும்.

உதாரணம் :—

“ மயங்கிருங் தருவிய விசம்பு * முகனக
வியங்கிய விருச்சடர் கண்ணெனப் பெயரிய
† வழியிடை வழுங்கா வழக்கரு நீத்தம்
வயிரக் குறட்டின் ‡ வயங்குமணி யாத்துப்
பொன்னங் திகிரி முன்சமத் துருட்டிப்
பொருஙர்க் கானூச் செருமிகு ஃ மொய்ம்பின்
முங்கோர் செல்லவுஞ் செல்லா தின்னும்
விலைஙலப் பெண்டிரித் பலர்மீத் கூற
|| வள்ளே வாழியர் யாரெனப் பண்மா
ணிலமக எழுத காஞ்சிய
| முண்டென வரைப்பரா லுணர்ந்தினி ஞேரே.” (யும்-865.)

இதனுள் உண்டென உரைப்பரால் உணர்ந்தோ ரென்றவின் வீடுபேறு ஏதுவாகத் தாபதர் போல்வார் சில்லா உலகம் புல்லியதா யிற்று. வீடுபேறு சிமித்தமாகச் சான்கோர் பல்வேறு சிலையாமையை ஏ அறைந்த மதுரைக்காஞ்சி இதற்கு உதாரணமாம். (உங)

79. மாற்றருங் கூற்றஞ் சாற்றிய பெருமையுங்
கழிந்தோ ரொழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும்

- * ‘முகனக’ எனவும், ‘முதலாக’ எனவும் பாடம்.
- † ‘வளியிடை’ எனவும் பாடம்.
- ‡ ‘வயங்கு மணியாரத்து’ எனவும் பாடம்.
- ঃ ‘முங்பின்’ எனவும் பாடம்.
- || ‘உள்ளேன்’ எனவும் பாடம்.
- ¶ ‘அறிந்த’ எனவும் பாடம்.

பண்புற வருஙம் பகுதி நோக்கிப்

* புண்கிழித்து முடியு மறத்தி

மேமச் சுற்ற மின்றிப் பு

பேன யோம்பிய பேனய்ப் பக்கழு

மின்னனென் றிரங்கிய மன்னை யானு

மின்னது பிழைப்பி னிதுவா கியரெனத்

துன்னருஞ் சிறப்பின் வஞ்சினத் தானு

மின்னகை மனைவி பேனய்ப் புண்ணேற்

றுன்னுதல் கடிந்த தொடா அக் காஞ்சியு

நீத்த கணவற் றீர்த்த வேலிற்

பேனத்த மனைவி யாஞ்சி யானு

நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனைடு முதுகுடி

மகட்பா டஞ்சிய மகட்பா லானு

மூலையு முகனுஞ் சேர்த்திக் கொண்டோன்

றலையெயாடு முடிந்த நிலையெயாடு தொகைஇ

யீரைந் தாகு மென்ப பேரிசை

மாய்ந்த மகனைச் சுற்றிய சுற்ற

மாய்ந்த பூசன் மயக்கத் தானுந்

தாமே யேங்கிய தாங்கரும் பையுளுங்

கணவனைடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச்

செல்வோர் செப்பிய முதா னந்தமு

நனிமிகு சுரத்திடைக் கணவனை யிழுந்து

† தனிமகள் புலம்பிய முதுபா லையுங்

கழிந்தோர் தேனத் தழிபட ருறீஇ

யொழித்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையுங்

காதலி யிழுந்த தபுதார நிலையும்

காதல னிமுந்த தாபத நிலையு

நல்லோள் கணவனைடு நனியழற் புகீஇச்

புண்கழித்து' என்வும் பாடம்.

† 'தலைமகன் புலம்பிய முதுபாலை ஸ்லையும்' என்வும் பாட

சொல்லிடை யிட்ட பாலை நிலையு
 மாய்பெருஞ் சிறப்பிற் * புதல்வன் பெயரத்
 தாய்தப வருங்கந் தலைப்பெய னிலையு
 மலர்தலை யுலகத்து மரபுநன் கறியப்
 பலர்செலச் செல்லாக் காடு வாழ்த்தொடு
 நிறையருஞ் சிறப்பிற் ருறையிரண் டெட்டத்தே.

முற்கறிய காஞ்சித்தினை வீடேதுவாகவன்றி வாளாது
 குறும்பகுதி குறுகின்றது. இதுவும் வாகை
 யைத் தொகுத்தோதிய பொதுச்சுத்திரம்போலத் தழையொடும்
 படாது சிலையின்மைப்பொருளை வகுத்தோதிய சூத்திரமென்றுணர்க.

இதன்பொருள்:—மாற்றரும் குற்றம் சாற்றிய பெருமையும்—
 பிறராற் றுத்தற்கரிய குற்றம் வருமெனச் சான்றேர் சாற்றிய
 பெருங்காஞ்சியானும்;

குற்றுவது, வாழ்நாள் இடையருது செல்லுங் காலத்தினைப்
 பொருள்வகையாற் குறுபடுத்துங் கடவுள்; அதனைத்தான் பேரூர்க்
 குற்றம்போலக் கொள்க. குற்றத்திற்குக் காலமென்பது வேறன்
 மையிற் ‘காலம் உலகம்’ என (தொல்-சொல்-கிளவி-58.) முன்னே
 கூறினார்.

உதாரணம்:—

“பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே
 தயன்முள் என்ன நரையுதிர் திரைகவுட்
 பயனின் மூப்பிற் பல்சான் நீரே
கணிச்சிக் கர்ம்படைக் கடுங்திற லொருவன்
 பினிக்குங் காலை யிரங்குவிர் மாடோ
 கல்லது செய்த லாற்றி ராயினு
 மல்லது செய்த லோம்புமி னதுதா
 † ஜெல்லாரு முவப்ப தன்றியு
 கல்லாற்றுப் படுக நெறியுமாறதுவே.” (பும-195.)

இது வீடேதுவாகவன்றி வீடுபேற்று நெறிக்கட் செல்லும்
தெறியேதுவாகக் குறியது.

* ‘சிறவன்’ எனவும் பாடம்.

† ‘எல்லாரும் புகழ்வ தன்றியும்’ எனவும் பாடம்.

“இருங்கடலுடித்த” என்னும் (363) பறப்பாட்டும் அது.

கழிந்தோர் ஒழிந்தோர்க்குக் காட்டிய முதுமையும்—இளமைத் தன்மை கழிந்து அறிவுமிக்கோர் இளமைகழியாத அறிவின் மாக்கட்குக் காட்டிய முதுகாஞ்சியானும்;

முதுமை முப்பாதலான் அது காட்சிப்பொருளாக இளமை சிலையாமை கூறிற்றும்.

உதாரணம் :—

“இனிசினை திரக்க மாகின்ற தினிமணற்
செய்யிறு பாவைக்குக் கொய்பூத் தைஇத்
 தண்கய மாடு மகளிரொடு கைபீணைந்து
 தழுவவழித் தழிஇத் † தங்குவழித் தங்கி
 ‡ மறையென வறியா மாயமிலாயமொ
 § உயர்சினை மருதத் துறையுறத் தாழ்ந்த
 || சீர்க்கணிப் படுகோ டேறிச் சீர்மிகக்
 கரையவர் மருளத் திரையகம் பிதிர
 ¶ நெடுகீர்க் குட்டத்துத் துடுமெனப் பாய்ந்து
 குளித்து மணற்கொண்ட கல்லா விளமை
 யளிதோ தானேயாண்டுண்டு கொல்லோ
 தொடித்தலை விழித்தன் டேன்றி நடுக்குற்
 றிருமிடை மிடைத்த சில்சொற்
 பெருமு தாளரே மாகிய வெமக்கே.” (பு. 243.)

இது வீடுபெறுதற்கு வழிகூறியது.

பண்புறவரூபம் பகுதி நோக்கிப் புண்கிழித்து முடியும் மறத் தினைங்களும்—நன்றாகிய குணம் ஏ உறவிலையாகப் பெறுகின்ற பகுதியா ராய்ந்து பெறுதற்குப் பட்ட விழுப்புண் தீர்த்து வாழும் வாழ்க்கை

* ‘இளமைசிலை கூறிற்றும்’ எனவும் பாடம்.

† ‘தங்குவழித் தங்கி’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘மறையென வறியா’ எனவும் பாடம்.

§ ‘உயர்சினை’ எனவும் பாடம்.

|| ‘சீர்க்கணிப்படிந்த’ எனவும் பாடம்.

¶ ‘நெடுமெண்குட்டத்து’ எனவும் பாடம்.

¶ ‘உறவிலையாக’ எனவும் பாடம்.

நிலையின்மையின் அதனை வேண்டாது புண்ணைக் கிழித்து இறக்கும் மறக்காஞ்சியாலும் ;

இஃது யாக்ககநிலையின்மையை நோக்கிப் புகழ்பெறுதல் குறித் தது. இதனை வாகைத்தினைப்பின்னர் வைத்தார்; இக்காஞ்சியும் வாகையொடு மயங்கியுங் காஞ்சியாதல்பற்றி.

உதாரணம் :—

“ பொருது வடுப்பட்ட யாக்கக காணிக்
கொன்று முகங்தேயங்த வெஃக் தாங்கிச்
சென்று களம்புக்க தனை தன்னெலு
முன்மலைந்து மடிந்த வோடாவிடலை
நடுக னெடுசிலை நோக்கி யாக்குத்தன்
புண்வாய் கிழித்தனன் புகழோ னங்கிலைச்
சென்றழிச் செல்க மாதோ வென்குடை
யரசுமலைந்து தாங்கிய களிறுமடி பறந்தலை
முரண்கெழு தெவ்வர் காண
விவண்போ விங்கிலை பெறுகயா னெனவே.”

இஃது போர் முடிந்தபின் களம்புக்கு நடுகல் ஆயினைக் கண்டு டடம்பினது நிலையின்மையினையும் பண்புறவருதலையும் நோக்கி இறங்கமை கூறவிற் காஞ்சியாயிற்று.

எமச் சுற்றம் இன்றிப் புண்ணேற் பேவய் ஓம்பிய பேவய்ப் பக்கமும்—கங்குல் யாமத்துக் காத்தற்குரிய சுற்றக்குழாமின்மையின் அருகுவங்து புண்பட்டோனைப் பேயானே காத்த பேய்க்காஞ்சியா

| பேய் காத்ததென்றலின் ஏமம் இரவில் யாமமாயிற்று. ஏமம் காப்புமாம். ஓம்புதலாவது அவனுயிர் போந்துனையும் ஓரியும் நரியுங் கிடந்தவன் தசையைக் கோடலஞ்சிப் பாதுகாத்தலாம்.

| இது சுற்றத்தாரின்மை கூறவிற் செல்வசிலையாமையாயிற்று. பக்கமென்றதனுற் பெண்டிர் போல்வார் காத்தலும் பேயோம்பாத பக்கமுங் கொள்க.

உதாரணம் :—

“ புண்ணனாந்த ரூற்றுனைப் போற்றுந ரின்மையிற்
கண்ணனாந்த ரில்லாப்பேய் காத்தனவே—யுண்ணு

முளையோரி யுட்க வணர்வொடுசா யாத
விளையோன சிடங்த விடத்து.

வரும்.

எனைய வந்துழிக் காண்க.

இன்னன் என்று இரக்கிய மன்னையானும்—ஒருவன் இறந்துழி அவன் இத்தன்மையோனன்று ஏனையோர் இரக்கிய கழிவு பொருட் கண்வந்த மன்னைக்காஞ்சியானும்;

இது பலவற்றின் நிலையாமைக்கு இரங்குதலின் மன்னைக்காஞ்சியென வேறுபெயர் கொடுத்தார். இது பெரும்பான்மை மன் என்னும் இடைச்சொற் பற்றியே வருமென்றற்கு † மன்குறினார். இது மன்னையெனத் திரிந்து காஞ்சியென்பதே எடுத்து டின்றது. இஃது உடம்பொடு புணர்த்தல்.

“சிறியகட்ட பெறினே யெமக்கீழு மன்னே
பெரியகட்ட பெறினே
யாம்பாடத் தாண்மகிழ்ச் துண்ணு மன்னே
சிறுசோற்றுனு கனிபல கலத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் றுஜு கனிபல கலத்தன் மன்னே
யென்பொடு தடிபடு வழியெல்லா மெமக் கீழு மன்னே
(யம்பொடு வேலுழை வழியெல்லாங் தானிற்கு மன்னே.)” (பு.க-235.)

என இப் புறப்பாட்டு மன் அடுத்து அப்பொருடந்தது.

“பாடுஙர்க் கீத் பல்புக ழிழன்னே
யாடுஙர்க் கீத் பேரன் பின்னே
யறவோர் புகழ்ந்த நி வாய்கோலன்னே
திறவோர் புகழ்ந்த தின்னன் பின்னே
மகளிர் சாயன் மைந்தர்க்கு மைந்து
துகளறு கேள்வி யுயர்ந்தோர் புக்கி

* ‘உணர்வொடுஞ் சாயா’ எனவும் பாடம்.

† ‘மன்னே கூறினார்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘சின்றதென்னும்’ எனவும் பாடம்.

§ ‘பல்புக ழினனே’ எனவும் பாடம்.

₹ ‘ஆய்சொல் வினனே’ எனவும் பாடம்.

வனைய வென்ன தத்தக் கோளை
 வினையாக் கூற்ற மின்னுயிரி ருய்தன்று
பைத லொக்கற் றழீஇ யதனை
 வைகம் வும்மோ வாய்மொழிப் புலவர்
 நனங்தலை யுலக மரங்கை தங்கக்
கெடுவி னல்விசை குடி
 குடிக லாயினன் புரவல வெனவே.” (புஷ-221.)

இது மன் அடாது அப்பொருட்டத்து.

“செற்றன் ரூயினும்” என்னும் (226) புறப்பாட்டு முதலியன
வும் அன்ன.

இதனை ஆண்பாற் கையறாகிலை பெண்ணும் அமையும்.

இன்னது பிழைப்பின் இதுவாகியரெனத் துன்னருஞ் சிறப்பின்
வஞ்சினத்தானும்—இத்தன்மைய தொன்றினைச் செய்தலாற்றேன
யின் இன்னவாருகக் கடவேணனக் கூறிய வஞ்சினக் காஞ்சியானும்;

அது தான்செய்யக் கருதியது பொய்த்துத் தனக்குவருங் குற்
நத்தால் உயிர்முதலியன துறப்பனன்றல். சிறப்பு வீடுபேறன்றி
உடுகியலிற் பெருஞ்சிறப்பு.

உதாரணம்:—

“ மெல்ல வந்தெ னல்லடி பொருஞ்சி
 வீமென விரக்குவ ராயிற் சிருடை
 முரக்கெழு தாயத் தரசோ தஞ்ச
 மின்னுயிரி ராயினுக் கொடுக்குவெ னிக்சிலத்
 தாற்ற லுடையோ ராற்றல் போற்றுதென
 லுள்ள மெள்ளிய மடவோன் நெள்ளிதிற்
 தஞ்சபுவி யிடறிய சிதடன் போல
 வயங்தனன் பெயர்த்தோ வரிதே மைந்துடைக்
குழுகின் யானைக் காலகப் பட்ட
 வன்றினி நீண்மூளை போலச் சென்றவுன்
 |வருங்கப் பொரோ னுயிற் பொருஞ்சிய
 |தீதி னெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளாப்
 புல்விருக் கூதன் மகளி
 |பொல்லா முயக்கிடைக் குழுக்கவென் ரூரோ.” (புஷ-73.)

“நகுதக் கனரே நாடுமீக் கூறுநர்” “மடங்கலிற் சினைஇயு” என்னும் (72, 71) புறப்பாட்டுக்கள் உயிருஞ் செல்வமும் போல்வன சிலையும் பொருளென சினையாது வஞ்சினஞ் செய்தன.

இன்னைக மனைவி பேளப்ப புண்ணேற் றன்னுதல் கடித்த தொடாஅக் காஞ்சியும்—இனிதாகிய நகையினையுடைய மனைவி தன் கணவன் புண்ணுற்றேரோனைப் பேய்தீண்டுதலை நீக்கித் தானுங் தீண்டாத காஞ்சியானும்;

என்றது, நகையாடுங் காதலுடையாள் அவனைக் காத்து விடி வளவுஞ் சுற்றுதலன்றி முயங்குதற்கு உள்ளம் பிறவாதபடி அவன் சிலையாமையை எய்தினுளென்றவாறு.

இதுவும் ஆண்பாற்காஞ்சியாம். இக் காஞ்சியென்பதை முன் னும்பின்னுங் கூட்டுக.

“*தீங்கனி யாதுமொடு வெம்பு †மனைச்சௌஇ
‡யாங்குமருபு பியாழூடு பல்லியங் கறங்கப்
நீபையப் பெயர்த்து தீமைவிழு திழுகி
யையவி சிதறி யாம்ப ஹாதி
யிசைமணி யெறிந்து காஞ்சி பாடி
கெடுகர் வரைப்பிற் கடிசைற புகைஇக்
ஓக்க வம்மோ காதலங் ||தோழி
வேந்துறு விழுமங் தாங்கிய
மும்பொறி யுடைய கெடுந்தகை புண்ணே.” (புக—281.)

என வரும்.

சீத்த கணவற் றீர்த்த வேலிற் பேரத்த மனைவி ஆஞ்சியானும்— உயிர்சித்த கணவன் தன்னுறவை நீக்கின வேல்வடிவாலே மனைவி அஞ்சின ஆஞ்சிக்காஞ்சியானும் ;

* ‘தீங்கனி யிரமொடு’ எனவும் ‘தீங்கனி யிரவுமொடு’ எனவும் ‘தீங்கனி யரவுமொடு’ எனவும் பாடம்.

† ‘மனைச்சௌஇயு’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘யாங்கு மருப்பு’ எனவும் பாடம்.

நீ ‘பையைப் பெயர்த்து’ எனவும் பாடம்.

நீ ‘மைவிழு திழுகி’ எனவும் பாடம்.

ஏ ‘ஶாக்கம் வம்மோ’ எனவும் பாடம்.

|| ‘தோழில்’ எனவும் பாடம்.

எஞ்சான்றும் இன்பஞ்செய்த கணவனுடம்பு அறிகுறி தெரி யாமற் புண்பட்டு அச்சுகிகழ்தலின் யாக்கை நிலையாமை கூறியதாம். பேன்த்த என்பது உரிச்சொன் முதனிலையாகப் பிறந்த பெயரெச்சம். அஞ்சின ஆஞ்சி யென நின்றது.

“*இன்ப முடப்புகொண் டெய்துவிர் காண்மினே
வன்பி தூயிர்பூர்க்கு மாரணங்கு—தன்கணவ
ஞல்லாமை யூட்டொள்ளு மச்சம் பயந்ததே
புல்லார்வேன் மெய்சிலைத்த புண்.”

(தாலோயாத்திரை-புராத்திரட்டி-மூலிக்ஷம்-8.)

என வரும்.

இனி ‘வேலிறபெயர்த்த மனைவி’ யென்று பாடமோதி, அவ்வேலான் உயிரைப்போக்கின மனைவியென்று கூறி, அதற்குக்

“கெளவூரீர் வேலிக் கடிதேகான் கற்புடைமை
வெங்வேல்வாய் வீழ்ந்தான் விற்வெய்யோ—னங்யேலே
யம்பிற் பிறழுங் தடங்க ணவன்காதற்
கொம்பிற்கு மாயிற்றே கூற்று.” (பு-தொ-யை-கஞ்சி-23.)

என்பது காட்டுப.

சிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனைடு முதுகுடி மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பாலானும்—பெண்கோளொழுக்கத்தி ஞெத்து மறுத்தல் பற் றிப் பகைவனுய் வளிந்து கோடற்கு எடுத்துவந்த அரசனைடு முது குடித்தல்வராகிய வாணிகரும் வேளாளருங் தத்தம் மகளிரைப் படுத்தற்கு அஞ்சிய மகட்பாற் காஞ்சியானும்;

வேந்தியலாவது உயிர்போற்றுது வாழ்தலின் அவரது யின்மை கோக்கி அவரோடொத்து மகளிரைப் படுத்தற்கஞ்சி மறுப்பாராதலின் அஞ்சியென்றும் மேல்வந்த வென்றுங் கூறினார். (அம்மூது குடிகள் தாம் பொருதுபடக்கருதுதலின் உயிரது நிலையாமை உணர்ந்த காஞ்சி யாயிற்று. பாலென்றதனுண் முதுகுடிகளேயன்றி ‘அணைசிலைவகை’ (தொல்-புறத்தினை-20.) யெனப்பட்டார் கண்ணும் இத்துறை சிகழ்தல் கொள்க.

* ‘இன்னு முடம்பு’ எனவும் பாடம்.

உதாரணம்:-

“ நுதிவேல் கொண்டு நுதல்வியர் துடையாக
கடிய * கூறும் வேங்தே தங்கையு
நெடிய வல்லது பணிந்துமொழி யலனே
மிதிவர் படிவ மாயின் வைபெயிற்
நரிமதர் மழைச்சு ஞம்மா வரிவை
(மரம்படு சிறுதீப் போல
வணக்கா யினாடான் பிறக்க ஓர்க்கே.” (பும்-344.)

என வரும்.

பப்பக் கலங்கின காஅ
தேரோட்டத் துள்கெழுமின தெருவ
† மாமறுகவின் மயக்குற்றனவழி
கலங்கழாஅவ்ற்றறை, கலக்குற்றன
தெறன்மறவ ரிறைக்கர்தவிற்
பொறைமலிங்கு ஸிலனெளிய
வங்தோர்பலரே வம்பவேந்தர்
பிடியுயிர்ப் பண்ண கைவு ரிரும்பி
ஞேவுற ழிரும்புறங் காவல் கண்ணிக்
(கருங்கண் கொண்ட கெருங்கல் வெம்முலை
மைய ஞேக்கிற் ரையலை நயங்தோ
ரளியர் தாமேயிவ டன்னை மாரே
செல்வும் வேண்டார் செருப்புகல் வேண்டி
சீரவல் லோர்க்குத் தரலோ வில்லனாக்
கழிப்பினிப் பலகையர் டக்குவாய் வாளர்
குழாதுக் கொண்ட குருதியம் புலவொடு
கழாதுத் தலைய கருங்கடை கொடுவே
§ விண்ண மறவர்த் தாயினு மன்னே
வென்னு வதுகொ ருனே
₹ பண்ணல் வேலியிப் பணைநல் லூரே.” (பும்-345.)

* ‘கடவும்’ எனவும் பாடம்.

† ‘மாவழங்கவின்’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘ததுவாய்’ ஏனவும் பாடம்.

₹ ‘இன்னம் பிறவர்த் தாயினும்’ எனவும் பாடம்.

₹ ‘பண்ணைல்வேலி’ எனவும் பாடம்.

இதனுள் “நிரல்ல லோர்க்குத் தரலோ வில்லென” என்றவின் அரசர்க்கு மகட்கொடைக்குரியரல்லாத அனைசிலைவகையோர்பாற்பட்டது.

முலையும் முகனுஞ் சேர்த்திக் கொண்டோன் தலையொடு முடிந்த சிலையொடு தொகைஇ ஈரைந்தாருமென்ப—தன்கணவன் றலையைத் தன்முகத்தினும் முலையினுஞ் சேர்த்திக்கொண்டு அத்தலையான் மனைவியிறந்த சிலைமையானுங் தொகைபெற்றுக் காஞ்சி பத்துவகைப் படுமென்று கூறுவாராசியர் என்றவாறு.

தலை அவள் இறத்தற்கேதுவாகவின் அது வினைமுதலாயிற்று. மேல் துறைஇரண்டென்பாராகவின் இவை பத்தும் ஒருதுறையா மென்றற்கும் இறை ஆண்பாற்குரிய வென்றற்கும் ஈரைந்தென வே ஞேர் தொகை கொடுத்தார். அவன் தலையல்லது உடம்பினை அவள் பெறுமையின் அவன் யாக்கைக்கு சிலையின்மை யெய்தவின் இதுவும் ஆண்பாற்கே சிறந்ததாம். மனைவி *இறந்துபடுதலும் அதனுலெப் துதவின் மேல்வருகின்ற பெண்பாற்கும் இயைபுபடப் பின்வைத்தார். இதற்கியைபுபடத் தொடாக்காஞ்சியும் ஆஞ்சிக்காஞ்சியும் பெண்பா லொடுபட்ட ஆண்பாற் காஞ்சியாதவின் முன் வைத்தார். இவை ஒருவகையாற் பெண்பாற்கண்ணு சிலையின்மையுடைய வாயினும் இரண்டிடத்தும் ஒதிச் சூத்திரம் பல்காமற் சிறப்புடைய ஆண் மகற்கே ஒதிப் பெண்பாற் பகுதியுஞ் தழீஇயினுரென்றுவணர்க. இனி வருகின்ற பத்தும் பெண்பாற்கேயுரிமையின் அவற்றிற்கும் ஈரைந் தென்பதனைக் கூட்டிமுடிக்க.

உதாரணம்:—

“சிலையி இயிரிழுத்தற் கஞ்சிக் கணவன்
நலையொழிய மெய்பெறுள் சாய்ந்தா—டலையினுல்
வண்ணம் படைத்தான் முழுமெய்யு மற்றத
ஞுண்ணின்ற தன்றே வயிர்.”

என வரும்.

பேரிசை மாய்ந்த மகனைச் சுற்றிய சுற்றம் ஆய்ந்த பூசன்மயக் கத்தானும்—பெரும்புகழுடையனுகி மாய்ந்தாகொருவனைச் சுற்றிய பெண்களைச் சுற்றங்குரல்குறைவுபடி ‘தூப்பிட்டு’ மயக்கத்தானும்;

* ‘இறந்துபாடும்’ என்றும் பாடம்.

† ‘கூப்பிட்ட மெய்மயக்கத்தானும்’ என்றும் பாடம்.

என்று, சுற்றத்தார் அழுகைக்குரல் விரவியெழுங்க ஒசையை. ஆய்ந்தவென்பது உள்ளதனுணுக்கம். ‘மாய்ந்த பூசன் மயக்க’ மென்று பாடமாயிற் சுற்றம் ஒருங்கு மாய்ந்தவழிப் பிறரழுத பூசன் மயக்கமென்று கொள்ளினும் அமையும். ஈண்டு மாய்ந்த மகனென்ற தாங்கு சுற்றப்பவொனை அறிவித்தற்கே; ஆண்பாலும் உடன்கூறிய தன்று. மேலனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

உதாரணம்:—

“இரவலர் வம்மி னெனவிசைத்த லின்றிப்
புரவலன் மாய்ந்துயியும் பொங்கு—*முரைமயங்க
வேற்கண் ணியரழுத வெம்பூசல் கேட்டாங்கா
தோற்கண்ண போதுங் துடி.” (காலீ யாத்திரை. முத்திரட்டி-இரங்கல—2.)

வரும்.

†“மீனுண் கொக்கின் றாவியன்ன” என்னும் (277) புறப்பாட்டும்

தாமே ஏங்கிய தாங்கரும் பையுஞம்—அச்சுற்றதாருமின்றி மீன வியர் தாமே தத்தங் கொழுநரைத் தழீஇயிருந்து அழுதது கண் டோர் பொறுத்தற்கரிய நோயானும்;

தாமேயெனப் பன்மை கூறினார், ஒருவர்க்குத் தலையியர் பல ரென்றற்கு. ஏகாரங்கு சுற்றத்திற் பிரித்தவிற் பிரிசிலை.

இது செல்வமும் இன்பமும் ஒருங்கு ஸிலையாஸம் கூறியது.

“மழைக்கர் பானூட் கழைபினங் கடுக்கத்துப்
ட்புலிவழுங் கதரிடைப் பாம்புதாங் கிறவரை

* ‘உரையழுங்க’ எனவும் பாடம்.

† “மீனுண் கொக்கின் றாவி யன்ன வானரைக் கூந்தன் முதியோள் சிறவன் களிரெறிது பட்டன னென்று முவகை யீன்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர் நோன்கணீழ துயல்வரும் வெதிரத்து வான்பெழுத் தாங்கிய சிதரினும் பலவே”

என்பது.

‡ ‘புலிவழுங் காரின்டு’ எனவும் பாடம்.

பிருள்புக்குத் * தணிச்தவண்ணுவரத் கல்லீ
 யொருதனி வைகிய தனைத்தே பெருவளத்து
 வேளின் மூதார்ப் பூநு நறும்பக
 வெழுதுசுவர் மாட்டதுக் கிளையுடை யொருசிறை
 யவரின்று சீகழ்த்து மூறவே யதனை
 வழுதுபனி கழுழ்த்தவெங் கண்ணே யவ்வழி
 நீர்நீந்து பாவை யணசவது னோக்கிச்
 சேணிடை யகன்ற துயிலே யதுவினி
 யவருடைக் கணவோ டிவ்வழி யொருஙாள்
 வாரா தாயிழும் யாதாங் கொல்லோ
 மெலிந்து மெலியுமென் யாக்கையிற்
 கழிந்த கழியுமென் ஞருயிர் சீலையே.”

என வரும்.

“கதிர்முக் காரல் கீழ்ச்சேற் ரூளிப்ப” என்னும் (249) புறப் பாட்டும் அது.

தாமே யேங்கிய என்பதற்குச் சிறைப்பட்டார் தாமே தனித் திருந்ததென்றுகூறிக்,

“குழவி யிறப்பினு மூன்றடி பிறப்பினு
 மாளன் ரென்று வாளிற் ரப்பார்
 தொடர்ப்படி குமலியி னிடர்ப்படுத் தீரிய
 கேள்வ கேளிர் வேளான் சிறுபத
 மதுகை யின்றி வயிற்றுத் தீத்தணியத்
 தாயிரா் துண்ணு மனவை
 மீன்ம ரோவிவ் வுலகத் தானே.” (பும-74.)

என்னும் புறப்பாட்டுக் காட்டுவாரும் உளர்.

கணவுளுடு முடிந்த படர்ச்சினோக்கிச் செல்வோர் செப்பிய மூதானந்தமும்-மனைவி தன்கணவன் முடிந்தபொழுதே உடன் முடிந் துபோகிய செலவுசினைந்து கண்டோர் பிறர்க்குணர்த்திய மூதானந் தத்தாஜும்:

ஆனந்தஞ்சு சாக்காடு. முதுகைமகூறினூர், உமுவலன்புபற்றி. இப்படியிறத்தலின் இஃது யாக்கை

* ‘துறந்த’ எனவும் பாடம்.

உதாரணம்:—

“இருயிராக வனார்க வடன்கலங்தார்க
கீருயிர ரெங்ப ரிடைதெரியார்—போரில்
விடனேந்தும் வேலோற்கும் வெள்வளையி ஞட்கு
முடனே பூங்த துயிர்.” (பு-வ-ம-ஸ-சிறப்ப-ப-ர-த-8.)

என வரும்.

நனிமிகு சுரத்திடைக் கணவனை இழந்து தனிமகள் புலம்பிய முதுபாலையும்—*மிகுதிமிக்க அருஷிலத்தே தன்கணவனை இழந்து தனித்த தலைமகள் தன் தனிமையை வெளிப்படுத்தின முதுபாலையானும்;

புலம்பியவனவே அழுதல் †வெளிப்படுத்தல் கூறிற்று. பாலை யென்பது பிரிவாகவின் இது பெரும்பிற்தாகிய பிரிவாதல் கோக்கி முதுபாலை யென்றார். நனிமிகு சுரமென்று ‡இருகால் அதனருமை கூறவே பின்பனிப் பிரிவு அதற்குச் சிறந்ததன்றுயிற்று.‡

இதுவும் இன்பமுஞ் செல்வமும் ஒருங்கு சிலையின்மை கூறிற்று.

“இளையரு முதியரும் வேறுபுலம் படர
வெடுப்ப வெழாஅய் மார்பமண் புல்ல
விடைச்சரத் திறுத்த மன் விளர்த்த
வளையில் வறுங்கை யோச்சிக் கிளையு
ளின்ன ஞுயின னிளையோ னென்று
கின்ஞுரை நீசொல்லு மாயின் மற்று
முன்னார்ப் பழுனிய கோளியா வத்துப்
புள்ளார் யானார்த் தற்றே யென்மகன்
வளஜுஞ் செம்மலு மெமக்கென காஞு
மானுது புகழு மன்னை
யாங்கா குவள்கொ வளிய டானே.” (பு-க-254.)

* ‘மிகுதி தக்க’ எனவும் பாடம்.

† ‘புலப்படுத்தல்’ கீனவும் பாடம்.

‡ ‘இருக்கால்’ என்வும் பாடம்.

‡ ‘பின்பனிதானு முரித்தென மொழிப’ என்ற அகத்தினையியலுள் ஒதியது கொண்டு இது கூறினார்.

§ ‘செல்லுமாயின்’ எனவும் பாடம்.

என வரும்

கழிந்தோர் தேன்து அழிபடர் உறீஇ ஒழிந்தோர் புலம்பிய கையறு சிலையும்—கணவனேடு மனைவியர் *கழிந்துமி அவர்கட்டபட்ட அழிவுபொருளெல்லாம் பிறர்க்கு அறிவுறுத்தித் தாம் இறங்குபடா தொழிந்த ஆயத்தாரும் பரிசில்பெறும் விரலியருங் தனிப்பட்டருமான் செயலறு சிலைமையானும்;

ஒழிந்தோரென வரையாதுக்கினமையிற் கழிந்தோராற் புரக் கப்படும் அவ்விருதிறத்தாரையும் உடன்கொள்க. கழிந்தோரென்ற பன்மையால் ஆண்பாலுங் தழிலியினர், கையறானிலை அவரையின்றி அமையாமையின், ஆண்பாற் கையறானிலை மன்னைக்காஞ்சியுள் அடங்கும். அழிவாவன புனல்விளையாட்டும் பொழில் விளையாட்டுந் தலை வனவென்றியும் போல்வன.

—தாரணம்:—

“தேரோன் மகன்பட்ட செங்களத்து விவ்வுடம்பிற்
நீராத பண்பிற் ரிருமடங்கை—வாரா
வலகத் துடம்பிற் கொழிந்தனன் கொல்லோ
வலகற்ற கற்பினவன்.”

என வரும்.

காதலி இழந்த தபுதார சிலையும் — தன்மனையைக் கணவ அிழந்த தபுதார சிலையானும்;

என்றது தாரமிழுந்தச்சலை. தன்காதலையை இழந்தபனவடு தாரம் வேண்டின் அது காஞ்சிக் குறிப்பன்று என்றங்கும், என் னான்றும் மனைவியில்லாதாலுங் தபுதாரானிலைக்கு உரியனுயினும் அது காஞ்சியாகாதென்றங்குங், தபுதார சிலையென்றே பெயர்பெறுதன் மரபென்றங்குங், காதலியிழந்த சிலையுமென்றே ஒழியாது பின்னுங் தபுதாரானிலையுமென்றார். தலைவர் வழிமுறைத்தாரமும் எய்துவாராக வின் அவர்க்கு சிலையாமை சிறப்பின்மையின் ஆண்பாற் காஞ்சியன்று பிற்று.

இஃது யாக்கையும் இன்பமும் ஒருங்குசிலையின்மையாம்.

கழிந்துழி’ எனவும் பாடம்,

உதாரணம்:—

“யாங்குப் பெரிதாயினு நோயள வெளைத்தே
யுயிர்செகுக் கல்லா மதுகைத் தன்மையிற்
கள்ளி போகிய கனரியம் பறந்தலை
வெள்ளிடைப் பொத்திய விளைவிற் கீழத்
தொள்ளழற் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி
ஞாங்கர் மாய்ந்தனண் மடங்கை
யின்னும் வாழ்வ வென்னிதன் பண்டே.” (புஷ-245.)

என வரும்.

காதலன் இழந்த தாபதசிலையும்—காதலையிழந்த மனையி தவம்
புரிந்தொழுகிய சிலைமையானும்;

இருவரும் ஒருயிராய் சிகம்ந்தமையின் உயிரும் உடம்பும் இன்ப
முஞ் செல்வமும் ஒருங்கிழுந்தாள் தலைகியேயாம்.

இதை ஜூஸஸ்ரம் இழுத்தவின் அறாசிலையின் அமையுமென்ப.

உதாரணம்:—

“அளிய தாமே சிறுவள் ஓம்ப
விளைய மாகத் தழையா யினவே
யினியே,
பெருவளக் கொழுஙன் மாய்ந்தெனப் பொழுதுமறுத்
தின்னு வைக வூண்ணும்
மல்லிப் படுஞ் புல்லா யினவே.” (புஷ-248.)

என வரும்.

நல்லோள் கணவடைஞுடி நனியழற் புக்கீசுச் சொல்லிடையிட்ட
பாலைசிலையும்—கற்புடைமனையி தன்கணவன் இறந்துழி அவனேஞுடி
ஏரிபுகுதல் வேண்டி ஏரியை விலக்கின்றோடு உறம்ந்துக்கறிய் புறங்
காட்டு சிலையானும்;

எல்லாமிலத்தும் உள்தாகி வேறுதனக்குநிலனின்றி வருதலானும்
நண்பகல்போல் வெங்கனளீங் வெதுப்புதலானும் புறங்காட்டைப்
பாலையென்றார்; பாலைத்தன்மை எப்திற்கு என்றற்கு சிலையென்றார்.

—தாரணம்:—

“பல்சான் நீரே பல்சான் நீரே
 செல்லைச் சொல்லா தொழிலைகன விலக்கும்
 பொல்லாச் சூழ்சிப் பால்சான் நீரே
 யணில்வரிக் கொடுக்காய் வான்போழிச் தட்ட
 காழ்போ னல்விளர் நறுநெய் தீண்டா
 தடகிணைக் கிடக்க கைபிழி பிண்டம்
 வெள்ளெட்ட் சாங்தொடு புளிப்பெய் தட்ட
 வேளை வெங்கை வல்லி யாகப்
 பற்றெப்ப் பள்ளிப் பாயின்று வதியு
 முயவற் பெண்டிரே மல்லே மாதோ
 பெருங்கோட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் மை
 நுமக்கிரி தாகுக் கில்ல வெமக்கெம்
 பெருங்தோட் கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற
உன்னித் தூவிழ்ச்சுத் தாய்வர
 நன்னிரும் பொய்க்கயுங் தீயுமோ ரந்தே.” (முங்—246)

என வரும்.

மாய்ப்பெருஞ் சிறப்பிற் சிறுவற் பெயரத் தாய் தப வரூஉங் தலைப் பெயல் சிலையும்—பொருளளத்துப் பொருதுமாயும் பெருஞ்சிறப்பிற் நீர்க்கு தன்மகன் புறங்கொடுத்துப் போந்தானுக, அதுகேட்டுத் தாய் சாக்கடு துணிந்து சென்று மகனைக்கூடுங் கூட்டடமொன்றும்; இனி அவன் பிறசிறப்பு மாய்தற்குக் காரணமாகிய பெருஞ்சிறப் பொடு களப்பட்டுத் துறக்கத்துப் போயவழி அவனேடு இறங்குபட வரும் தாயது தலைப்பெயனிலைமையொன்றும்;

·ஒன்று இவ்விருக்குறம் உய்த்துக்கொண்டுனர்தலென்னும் உத்தி. சிலையென்றதனால் அவள் இறங்குபடாது மீடலுஞ் சிறுபான்மையாம் காஞ்சியென்றுகொள்க. அஃது அங்பிற்கு சிலையின்மையாம்.

—தாரணம்:—

“வாதவல் வயிரே வாதவல் வயிரே
ஓவே னக்கை சின்னீன் நனவே
பொருந்தா மன்ன ராகுஞ்சம முருக்கி

‘ஆடையிடை மிடைத்த’ எனவும் பாடம்.

யக்கனத் தொழிலில் செல்லாய் மிக்க
புக்குமுகக் குஞ்சர மெறிந்த வெஃக
மதன்முகத் தொழிய நீபோங் தனியே
(யதனு, வெள்மில் செய்யாய் பெரும்பழி செய்த
கல்லாக் காளையை மீண்ற வயிரே”

(சௌரீஸ் யாத்திரை. புறத்திரட்டு-முதிர்வூஷ—9.)

இத் தகரீயாத்திரை கரியிடை வேலெ஗ழியப் போந்ததற்குத் தாய்தபவந்த தலைப்பெயனிலே.

“எற்கண் டறிகோ வெற்கண் டறிகோ
வென்மக ஞாத வெற்கண் டறிகோ
கண்ணே கணைழுழி கிணவே தலையின்
வண்ண மாலையும் வாளிவிடக் குறைந்தன
ஊயே, பொங்குநெனப் பகழி மூழ்கவிற் *புலர்வழித்
தாவ நாழிகை யம்புசெறித் தற்றே
கெஞ்சே வெஞ்சரங் கடங்தன குறக்கே
சீறக்கரந்து பலசர சீரைத்தன வதனு
வலிழ்ச்சு வப்பபைனக் கிடங்தோன்
மைழ்ச்சுங் கழற்றீங் காய்போன் நன்னே.”

இத் தகரீயாத்திரை துறக்கத்துப்பெயர்ந்த ட்னேங்கோளன் தாய் இறங்குபட்ட தலைப்பெயனிலே.

“ஏரம்பெழுங் தலையிய சீரம்பா மென்றேண்
முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
பண்டயழித்து மாறின னென்றுபலர் கூற
மன்டமாக் ட்குடைந்தன னுயி னுண்டவென்
முலையறுத் திடுவன் யானெனக் சினைஇக்
கொண்ட வாளொடு படுபினம் பெயராக்
செங்களங் தழவுவோள் சிதைந்து வேருகிய
படுமகன் கிடக்கை காணுா—
வீண்ற ஞான்றினும் பெரிதுவங் தன்னே.” (புஷ—278)

இப் புறப்பாட்டு மீண்டது.

“சன்றுபுறந்தருதல்” என்னும் (312) புறப்பாட்டுமே அது.

* ‘புலாவழித் தாவா’ எனவும் பாடம்.

† ‘கெடுங்கேரளன்’ எனவும் கொள்ளலாம்.

‡ ‘உலைந்தனன்’ எனவும் பாடம்.

மலர்தலை உலகத்து மரபு நன்கறியப் பலர்செலச் செல்லாக் காடு வாழ்த்தொடு—அகன்ற இடத்தினையுடைய உலகங்களிடத்து வரலாற்று முறைமையினைப் பலரும் பெரிதுணரும்படியாகப் பிறந்தோ ரெல்லாரும் இறந்துபோகவும் எஞ்ஞான்றும் இறப்பின்றி சிலைபெற்ற புறங்காட்டினை வாழ்த்துதலானும்;

உதாரணம்:—

“உலகு பொதியிருவங் தன்னுருவ மாகப்
பலர்பரவத் தக்க பறந்தலை கண்காடு
புலவுங்கொ வென்போல் புலவுக் களத்தோ
திகளைடுவே லானை யிழுந்து.”

(பெரும்பொருள்விளக்கம் முத்திரட்டி-இரங்கல—19.)

என வரும்.

“கனரி பரந்து கள்ளி பொக்கிப்
பகலுங் கூடங் கூகையொடு பிறழ்வர
வீம் விளக்கிற் பேள்ய மகளிரோ
* டஞ்சுவங் தன்றி மஞ்சபடு முதகாடு
கெஞ்சுமர் காதல் ரழுத கண்ணீ
ரென்புபடு சுடலை வெண்ணீ நவிப்ப
வெல்லாப் புறஞுங் தாங்கண் உலகத்து
மன்பதைக் கெல்லாங் தானுய்த்
தன்புறங் காண்போர்க் † காண்பறி யாதே.” (புஷ—356.)

இதுவும் அது.

தொகைஇ ஈரைந்து ஆகுமென்ப—தொகைபெற்றுக் காஞ்சி பத்துவகைப்படுமென்று கூறவர் ஆசிரியர் ; சிறையருஞ் சிறப்பிற் ருறை இரண்டு உடைத்தே—தீழுதலான் அக்காஞ்சி சிறுத்தற்கு எதிர் பொருளில்லாத பெரிய சிறப்பினையுடைய ஆண்பாற்றுறையும் பெண் பாற்றுறையுமாகிய இரண்டு துறையினையுடைத்து என்றவாறு.

அஞ்சுவங் தமிய மென்ன துஞ்சுவங்—தன்றி மஞ்ச படுமுது காடு’ எனவும் பாடம்.

† ‘கண்பொல் லாதே’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘எண்பதாகலான்’ எனவும் பாடம்.

எனவே முற்கூறிய பத்தும் இப்பத்துமாக இருபதெண்பதுங் கூறினாராயிற்று. சிறையருஞ் சிறப்பென்றதனுனே மக்கட்குங் தே வர்க்கும் உள்ள நிலையாமையே காஞ்சிச் சிறப்புடைத்தாகக் கூறப்படுவது; ஏனே அஃஂற்தினைப்பகுதிக் கண்ணுங்ள நிலையாமை காஞ்சிச்சிறப்பங்கு என்றுணர்க. (2.3)

80. பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே நாடுங் காலை நாலிரண் டுடைத்தே.

இது மேற் ‘புறத்தினை யிலக்கணங் திறப்படக் கிளப்பின்’ (தொல்-புறத்தினை-1.) என்புழிக் கிடக்கைமுறை கூறிய முறையான் இறுதிசின்ற பாடாண்டினைக்குப் பொதுவிலக்கணம் உணர்த்துவான் அதற்குப் பெயர் இன்னதெனவும் அது கைக்கிளைப்புறனுமெனவும் அஃஂது இத்துணைப் பொருளுடைத் தெனவுங் கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—பாடாண்பகுதி கைக்கிளைப்புறனே—பாடாணைப்பட்ட புறத்தினையது கூறு கைக்கிளையென்று கூறப்பட்ட அகத்தினைக்குப் புறனும்; நாடுங்காலை நாலிரண் டுடைத்து—தன்னை நாடிச் சொல்லுவார் செய்யுளுண் முடிந்தபொருள் பாடாணுகவே சிறப்ப நாடுங்காலத்து என்வகைப் பொருளுடைத்து என்றவாறு.

பாடாணைப்பது பாடுதல் விளையையும் பாடப்படும் ஆண்மக ஜையும் நோக்காது அவனதொழுகலாருகிய தினையுணர்த்தினமையின் விளைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. ஒரு தலை வன் *பரவலும் புகழ்ச்சியும் வேண்ட ஒரு புலவன் வீடுபேறு முதலிய பரிசில் வேண்டவின் அவைதம்மின் வேரூகிய ஒரு தலைக்காம மாகிய கைக்கிளையோடொத்தலிற் பாடாண்டினை கைக்கிளைப் புறனுயிற்று. வெட்சி முதலிய தினைகளுஞ் சுட்டியொருவர்ப் பெயர் கொடுத்துங் கொடாதும் பாடப்படுதலிற் பாடாண்டினையாயினும் ஒருவளை ஒன்று ஈச்சிக் கூறுமையின் அவர் பெறுகழ் பிறரைவேண்டிப் பெறுவதன் மித் தாமே தலைவராகப் பெறுதலின் அவை கைக்கிளைப்புறன் ஆகா மை உணர்க. இவ்விருக்கறங் தோன்றப் பகுதியென்றார். புகழை விரும்பிச் சென்றோர் வெட்சி முதலியவற்றைப் பாடின் அவை கைக்கிளைப்புறன் ஆகாதென உணர்க.

‘பாடுதலும்’ எனவும் பாடம்,

இதனுடே புறத்தினை ஏழங்கும் பெயரும் முறையும் ஒருவாற் ரூற் கூறினாயிற்று. நாலிரண்டாவன இப்பாடாண்டினைக்கு ஒது கின்ற *பொருட்பகுதி பலவுங் கூட்டி ஒன்றும், இருவகை வெட்சியும் பொதுவியலும் வஞ்சியும் உழினையுங் தும்பையும் வாகையுங் கான் சியுமாகிய பொருள்கள் ஏழுமாகிய எட்டுமாம்.

இனி இக்கூறிய ஏழுதினையும் பாடாண்டினைப் பொருளாமாறு காட்டுக்கால் எல்லாத்தினையும் ஒத்ததாயினும் அவை பெரும்பான் மையங்கு சிறுபான்மையுமாகி வருதலும் அவை இரண்டும் பலவும் ஒருங்குவருதலும் பாடாண்டினைக்கு மேற்கூறும் பொருளும் சிராப் வருதலுமா மென்று உணர்க.

உதாரணம்:—

“முளைப்புலத்துக் கஃதுடை முன்னரைப்போல் வேந்தூர்
முளைப்புலம்பு முன்னிரையும் வீசி—யெளைப்புலத்துச்
சென்றது கின்சிர்த்தி தேர்வளவு தெவ்வர்போ
னன்றமுன் டாக கமக்கு.”

இது கூற்றுவகையானன்றிக் குறிப்புவகையான் ஒன்று பயப் பானுக்கி பினைத்துரைத்தலின் வெட்சியும் வாகையும் வந்த பாடாண்டினையாம்.

“அவலெறிக்க வுலக்கை வாழூச் சேர்த்து
வளைக்கை மகளிர் வள்ளோ கொய்யு
முடங்கை கெல்லின் விளைவயற் பரங்த
தடந்தா ஞாகர யிரிய வயிரைக்
கொழுமீ ஞாகைய மரங்தொறுங் த்துழாஅவின்
வெண்கை மகளிர் வெண்குரு கோப்பு
மழியா விழவி ஸிழியாத் திவவின்
வயிரிய மாக்கள் பண்ணமைத் தெழீஇ
மன்ற நண்ணி மறுகு சிறைபாடு
மகன்கண் வைப்பி ஞுமிம னனிய
விரவுவேற கலமொடு குருதி நிவட்ட

* ‘பொருளும் பகுதியும்’ எனவும் பாடம்.

† ‘அவலெறி யுலக்கை’ எனவும் பாடம்.

‡ ‘குழறவின்’ எனவும் ‘குழறவன்’ எனவும் பாடம்.

§ ‘வெட்ட’ எனவும் பாடம்.

மயிர்புதை மாக்கண் சடிய கழற
வமர்ஜோ ஜேரிக் நாரெயில் கடக்கும்
* பெரும்பல் பாளைக் குட்டுவன்
வரம்பி சூஜை பரவா ஓங்கே." (பசிம-21.)

இதில் இமையவரம்பன் றம்பி பல்யாளைக் கேல்கேழு குட்டு
வளைப் பாலைக்கேளதமனுர் துறக்கம் வேண்டினுரென்பது குறிப்பு
வகையாற் கொள்ள வைத்தனின் இது வஞ்சிப்பொருள் வந்த பாடா

"இலங்கு தொடிமருப்பின்" என்னும் பதிற்றுப்பத்து உள்ளியது
முடிக்கும் வேந்தனது சிறப்பாகிய உழிஞ்சையாயினும் பதின்றலாம்
பொன் பரிசில் பெற்றமையிற் பாடானுயிற்று.

'பார்ப்பார்க் கல்லது பணிபறி யலையே
பணியா வள்ளுமொ டணிவரக் கெழீஇ
கட்டோர்க் கல்லது கண்ணஞ் சௌகையே
வணங்குசிலை பொருத்தனின் மணங்கம மூல
மகளிர்க் கல்லது தமீலப்பறி யலையே
சிலங்கிறம் பெயருக் காலை யாயினுங்
கிளங்க சொன்னீ பொய்ப்பறி யலையே
சிறியிலை யுழிஞ்சுத் தெரியல் குடிக்
‡ கொண்டி யிலைபதைத் தண்டமிழ் செறித்துக்
நி குன்ற சிலைதளர்க்கு முருமிற் தீறி
யொருமூற் றிருவ ரோட்டிய வொன்வாட்
செருமிகு நாளை வெல்போ ரோயே
யாடுபெற் றழிந்த மன்னர் மாறி
நீகண் டனையே மென்றனர் நீயு
ஃ நாந்துகக் கொண்டினும் வென்றே யதனுற்
செல்வக் கோவே சேரலர் மருக
காறிரை யெழுத்த முழக்குரல் வேவி
நனங்தலை யுலகஞ் செய்தஙன் றுண்டெனி
ஏடையடுப் பறியா வருவி யாம்ப

'பெருமலை' எனவும் பாடம்.

† 'மலர்ப்பறி' எனவும் பாடம்.

‡ 'கொண்டுமை' எனவும் பாடம்.

§ 'குன்றினிலை' எனவும் பாடம்.

¶ 'நாந்துக் கொண்டினும் வென்றேயே' எனவும் பாடம்.

வாழிர வெள்ள :

வாழி யாத வாழிய பலவே! ” (பதிர—63.)

இது வகைத்துறைப் பாடாண்பாட்டு.

இப் பதிற்றப்பத்து நாறும் இவ்வாழே வருதலிற் பாடாண்டினை
பேயாயிற்று. புத்துள்ளும் இவ்வாறு வருவனவும் உணர்க. (ட்டு)

81. அமர்கண் முடியு மறுவகை யானும்
புரைதீர் காமம் புல்லிய வகையினு
மொன்றன் பகுதி யொன்று மென்ப.

இது முன்னர் எட்டெனப் பகுத்த பாடாண்டினையுள் ஏழூ
மித்துத் தன் பொருட்பகுதிகள் எல்லாங் கூடி ஒன்றுமென்ற பா
டாண்டினை தேவரும் மக்களுமென இருதிறத்தார்க்கே உரிய என்
பார் அவ்விரண்டினுள் தேவர்பகுதி இவைபென்ப துணர்த்துகின்
நது.

இதன்பொருள் :—அமர்கண்முடியும் அறுவகையானும்
பிறப்பு வகையானன்றிச் சிறப்புவகையால் தேவர்கண்ணே வந்து முடி
தலுடையவாகிய அறமுறை வாழ்த்தின்கண்ணும்; புரைதீர் காமம்
புல்லிய வகையினும்—அத்தேவரிடத்தே உயர்ச்சி நீங்கிய பொருள்
களை வேண்டும் குறிப்புப் பொருந்தின பகுதிக்கண்ணும்; ஒன்றன்
பகுதி ஒன்றும் என்ப—மேற் பாடாண்பகுதியெனப்பகுத்து வாங்கிக்
கொண்ட ஒன்றனுள் தேவரும் மக்களுமெனப் பகுத்த இரண்டு
னுள் தேவர்க்கு உரித்தாம் பகுதியெல்லாங் தொக்கு ஒருங்குவரு
மென்று கூறுவார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

அமர்கண்ணே வந்து முடியுமெனவே அமர் வேறென்
பதூம் அவர்கண்ணே வந்து முடிவன வேறென்பதூம் பெற்றும்.
அவை முனிவரும் பார்ப்பாரும் ஆணிரையும் மழையும் முடியுடை
வேந்தரும் உலகுமாம். இவை தத்தஞ் சிறப்புவகையான் அமர்சா
திப் பால வென்றல் வேதமுடிவு. இதனுடே பிறப்புமுறையாற்
சிறந்த அமரரை வாழ்த்தலுஞ் சொல்லாமையே முடிந்தது தங்கிர
வுத்தி வகையான். வகையென்றதனுடே அமரரை வேறுவேறு பெ
யர்கொடுத்து வாழ்த்தலும் ஏனைப் பொதுவகையாற் கூறி வாழ்த்தி
ஊன்றிப் பகுத்துக் கூறப்படாமையுங் கொள்க. புரை உயர்ச்சியாத

வின் உயர்ச்சியில்லாத காமமாவது மறுமைப்பயன் பெறுவ கடவுள் வாழ்த்துப்போல் உயர்ச்சியின்றி இம்மையிற் பெறும்பயனுதலின் இழிந்த பொருள்களிற் செல்லும் வேட்கைக் குறிப்பு. புல்லிய வகையாவது அம்மனக்குறிப்புத் தேவர்கண்ணே பொருந்திய கூருது தன்பொருட்டானும் பிறன்பொருட்டானும் ஆக்கத்துமேல் ஒருவன் காழுற்றவழி அவை அவற்குப் பயன்கொடுத்தலாம். இது ஒன்ற துடைய பகுதியென்க. இத்துணைப் பகுதியென்று இரண்டிறந்தன எனக்கூருது வாளாதே பகுதியென்றமையில் தேவரும் மக்களுமென இரண்டோயாயிற்று. அத்தேவருட் பெண்டெய்வங் 'கொடிசிலை கங்கூழி' என்புழி அடங்கும். மக்களுட் பெண்பால் பாடுதல் சிறப்பின் மையிற் "செயிர்தீர் கற்பிற் சேயிழை கணவ" (புறம்-3.) என்றுத்தோல்ச் சிறபான்மை ஆண்மக்களோடுபடுத்துப் பாடுப. வகையென்றதனுண் வாழ்த்தின்கண் மக்கட்பொருளும் உடன்றழுவினும் அவை கடவுள் வாழ்த்தாமென்று கொள்க.

உதாரணம்:—

“எரியென் ஞாவன சிறத்தன் விரியினர்க்
கொன்றையம் பைந்தா ரகலத்தன் பொன்று
ரெயிலெரி யூட்டிய வில்லன் பயிலிருட்
காடமர்க் தாடிய வாட ஞீடிப்
புறம்புதை தாழ்ந்த சடையன் குறங்கறைக்கு
வெண்மனி யார்க்கும் விழவின னுண்ணூற்
சிரங்கை யிரட்டும் விரலளிரண் இருவா
மீரணி பெற்றவெழிற் நகைய னேரு
மின்பிறை சேர்ந்த நதலன் களங்கனி
மாதேர்க்கும் பண்பின்மறு மிடற்றன் நேரிச்
குலம் பிடித்த சுடர்ப்படைக்
காலக் கடவுட் குயர்க்மா வலனே.”

இது கடவுள் வாழ்த்து.

தொகைகளிலுங் கீழ்க்கணக்கிலும் உள்ள கடவுள் வாழ்த்தெல்லாம் இதன்கண் அடுக்குக்.

இளி அறமுறை வாழ்த்தும் வருமாறு:—

“சிறைமொழி மாந்து பெருமை சிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்.” (முர-க-3-8.)

“ தெடுப்பதூக் தெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றுங்கே
யெடுப்பதூக் மெல்லா மணி.” (ஆச-ஏஷ-க.)

“ நானின நங்கி யினாம்பொலியும் போத்தென
வாய்வா ஞழவர் வளஞ்சிறப்ப வாய
ரகன்ஞர் சுரைய கறந்தபால் சீர்சிறந்த
ான்பொருள் வட்டத் தயிகாரு மத்தயிர்
மெல்லக் கடைவிடத்து நெய்தோன்று நெய்பயர்து
நல்லமு தன்ன வளையாகு நல்ல
புனிதமு மெச்சிறு நீக்கித் துணியின்றி
யன்ன பெருர்ப்பயத் த வாகலாற் ரூன்மரபிற்
காரார் புறலித் தவித்த புதர்மாங்கி
யாவா ழியரோ நெடிது.”

ஏனைய வந்துழிக் காண்க.

“ புயல்குடி ஸ்வந்த பொற்கோட் டிமயத்து
வியலறைத் தவிசின் வேங்கை வீற்றிருந்தாக
கரிமான் டீடந் தரக்கொழி விருந்து
பெருச்சில் செல்வியொடு திருக்கீழ் மார்பம்
புதல்வருக் தாழு மிகவின்று பெறாங்
துகளில் கற்பின் மகளிரொடு விளக்கி
முழுமதிக் குடையி ஈழதுபொதி கீழ்
வெறுபொழில் வளர்க்கும் புகழ்சால் அவவுன்
பிறந்து பார்த்துப் பிறந்வாய் பரவுகின்
ஏற்கெழு சேவடி காப்ப வுறங்கையோ
ழே ழுழி வாழி
யாழி மானில் மாழியிற் புரங்கே.”

| இது கடவுள்வாழ்த்தி ஒழியாது தனக்குப் பயன்படுவோன்
ஒருவளையுங் கூட்டி வாழ்த்தலின் புரைதீர்காமம் புல்ளிய வகையா
யிற்று. (25)

‘82. வழங்கியன் மருங்கின் வகைபட நிலைஇப்
பரவலும் புகழ்ச்சியுங் கருதிய பாங்கினு
முன்னேர் கூறிய குறிப்பினுஞ் செந்துறை
வண்ணப் பகுதி வரைவின் றுங்கே.

இதுமேல் ‘ஒன்றன்பகுதி’ (தொல்-புறத்தினை-26.) என்புழித்
தோற்றுவாயாகச் செய்த இருபகுதியுண் மக்கட்பகுதி கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பாங்கினும்— ஒருதலைவன் தன்னைப் பிறர் வாழ்த்துதலும் புகழ்ந்துரைத்தலும் கருதிய பக்கத்தின் கண்ணும்; வகைபட முன்னேர் கூறிய குறிப்பி அம்—அறம்பொருளின்பங்களின் கூறுபாடு தோன்ற முன்னுள்ளோர் கூறிய *குறிப்புப்பொருளின் கண்ணும்; செந்துறை சிலைஇ—செவ்வன கூறுந்துறை சிலைபெற்று; வழங்குகியல் மருங்கின்—வழங்குகல் இயலு மிடத்து; ஆங்கு வண்ணப்பகுதி வரைவின்று—அச்செந்துறைக்கண் வருணங்களின் கூறுபாடு சிகழ்ந்தன நீக்கு சிலைமையின்று என்ற வாறு.

பரவல் முன்னிலைக்கட்ட பெரும்பான்மை வரும். பரவலும் புகழ்ச்சியுங் தலைவன்கண்ணவாய்ப் பரிசில் பெறுதல் பாடுவான் கண்ணதாகவின் ஒருதலைக் காமமாகிய கைக்கிளைக்குப் புறஞையிற்று. முன்னேர் கூறிய குறிப்பும் பாடப்படுவோன்கண் வெட்டையின் மையிற் கைக்கிளையாம். குறிப்பிவர்கள், அறம் பொருள் இன்பம் பயப்பச்செய்த செய்யுளைக் கேட்டோர்க்கும் அஃது உறுதிப்பயத்த கீலக் குறித்துச் செய்தவின். செந்துறையாவது விகாரவகையான் அமரராக்கிச் செய்யும் அறமுறை வாழ்த்தினைப் போலாது உலகி ஆள் இயற்கைவகையான் இயன்ற மக்களைப் பாடுதல். இது செந்துறைப் பாடாண்பாட் டெனப்படும்.

“வண்ணமுந் தொடையும் பொரீஇ யென்னு” (பத்து-குறி-31.) என்பவாகலானும் ஜூவகை நிறத்தினையும் வண்ணமென்பவாக லானும் வண்ணமென்பது இபற்சொல், வருணமென்பது வடமொழித்திரிபு.

ஆங்கு வண்ணப்பகுதி வரைவின்றெனவே வருகின்ற காமப்பகுதியிடத்து வண்ணப்பகுதி வரையப் படிமாயிற்று; கைக்கிளைக் கிழத்தியை உயர்தோன் வருணத்துப்படித்துக் கூறுதது, ‘அனைதிலை’ (தொல்-புறத்தினை-20.) வருணத்துப்படித்துத் தோன்றக்கூறவின்.

உதாரணம்:—

“ ஸிலீர் வளிவிகம் பென்ற நாங்கி

ஊப்ப ரியையே

நாங்கோ டுக்கள் ஞாயிறு கனையழ

* ‘குறிப்பான்து பொருள்’ எனவும் பாடம்.

லெங்டொருங்கு புணர்த விளக்கத் தனையை
 போர்தலை மிகுத்த வீரம் பதின்மெராடு
 நுப்புத்துறை போகிய துணிவுடை யான்மை
 யக்குர னைனய கைவண் மையையே
 யமர்கடஞ்த மலைங்த நுக்கைப் பகைகுர
 போர்பீ டழித்த செருப்புகன் முஸ்ப
 கற்று வெகுண்டி வரினு மாற்று மாற்றலையே
 யெழுமுடி கெழிலை திருக்குஞ் சுரகலத்து
 நோன்புரி தடக்கைச் சான்றேர் மெய்ம்மறை
 வாஜுதை மகனிர் கலனிகல் கொள்ளும்
 வயங்கிழை கரக்த வண்டுபடி கதுப்பி
 னேடுக்கி ரோதிக் கொகிங்குழை கணவ
 பல்களிற்றுத் தொகுதியொடு வெல்கொடி நுடங்கும்
 படையே ருதுவ பாடினி வேங்கே
 யிலங்குமணி யிலைத்த பொலங்கலத் திகிரிக்
 கடலக வரைப்பினிப் பொழின்மூழு தாண்டசீன்
 முன்றினை முதல்வர்போல சின்று ஸி
 கெடாது ஈல்லிசை ஸ்லைதுத்
 தவாது வியரோவிவ் வுலகமோ டிடனே.” (பதிம-14.)

பரவற்கண் வந்த செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு; இதனை வரம்புத் தியலென்பர்.

“வரைபுரையு மழகளிற்றின்மிலை
 *வான்றுடைக்குக் தலையபோல
 விரவுருவின கொடிதுடங்கும்
 வியன்ரூனை விறல்வேங்கே
 ஸி, யுடன்று நோக்கும் வாயெரி தவழ
 ஸி, கயந்து நோக்கும் வாய்பொன் பூப்பச்
 செஞ்ஞாயிற்று ஸீலவு வேண்டினும்
 வெண்டிக்கஞ்ச வெயில்வேண்டினும்
 வேண்டியது விளைக்கு மாற்றலை யாகலி
 னின்னிழற் பிறங்கு ஸ்ன்னிழல் வளர்ந்த
 வெம்மள வெவலே மற்றே யின்னிலைப்
 பொலம்பூக் காவி னன்னாட் டோருஞ்
 செய்வினை மருங்கி னெய்த லல்லதை
 புடையோ ரீதலு மில்லோ ரிரத்தலும்
 கடவ தன்மையிற் கையற வுடைத்தென

* ‘வான்றைக்கும்’ எனவும் பாடும்.

வாண்டுசெய் நகர்ச்சி மீண்டும் கடல்
னின்னு இள்ளாவர் பரிசில
ரொன்றூர் தேஎத்து சீன்ஜூடைத் தெனவே.” (புஷ-38.)

இது புகழ்ச்சிக்கண்வந்த செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு. இதையே பியன்மொழி யென்பதும் அது.

“உண்டா வம்மலில் வலக மிக்கிர
ரமிழ்த மியைவ தாயிலு மினிவதெனத்
தமிய ருண்டலு மிலரை முனிவிலர்
துஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சவ தஞ்சிப்
புகழினி னுயிருக் கொடுக்குவர் பழியெனி,
ஹலகுடன் பெறினுக் கொள்ளல ரயர்வில
ரண்ன மாட்சி யனைய ராகித்
தமக்கென முயலா னோன்றூட்
பிறர்க்கென முயலுங் ருண்மை யானே.” (புஷ-182.)

இது வகைபட முன்னோர்க்குறிய குறிப்பின்கண்வந்த செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு.

இது முனிவர் கூறுமாறுபோலக் கூறிப் பரவலும் புகழ்ச்சியும் கூறாது மறுமைப்பயன் பிறர்க்குறுதி பயப்பக் கூறலிற் கைக்கிளைப் புறஞுப்ப் பாடாணுயிற்று.

இவை செந்துறை மார்க்கத்து வண்ணப்பகுதியாகிய பாடால் பற்றி வருமென்பதாலும் வெண்டுறை மார்க்கமாகிய நாடகத் துள் அனியத்துக்குரியவாகி வருமென்பதாலான் கூறின், அவை *கண்டுக்கூறல் மயங்கக் கூறலாம். அன்றியும் ஏனை அறவகைத் தினைக்கும் இங்னனங் கூறாது இத்தினைக்கே உரித்தாகக் கூறுதற் கோர் காரணமின்மையானும் அங்ஙனங் கூறுரெனப், பரவலும் புகழ்ச்சியும் அவ்வப் பொருஞ்மை கருதினுரைத் தலைவராக விடை மையானும், ஏனையது அக்குறிப்பிற் ரண்றுகலானும், அதற்குப் பாட இடைத்தலைவர் பலராயினும் ஒருவராயினும் பெயர்கொடுத்துக் கொடாதுங் கூறலானும் வேறு வைத்தாரென்க. இத்தினை வேறு பாடுடையதையைப் பரவல் புகழ்ச்சியோடு கூடவைத்தார், அவைமுன் னோர் கூறிய குறிப்பினுள்ளும் விராய்வரும் என்றங்கு. இன்னும்

* ‘இரண்டுக்கூறல்’ எனவும் பாடம்.

அதனாலே பாடாண்டினைப்பொருள்கை மயங்கிவரினும் முடிந்த பொருளாற் பெயர்பெறு மென்று கொள்க.

“நிலமிசை வாழ்நார்” என்னும் (43) புறப்பாட்டேப் புலவன் அரசனைவதுஆறி அது நன்குரைத்தல். அது இயற்கைவாகையான்றிச் செயற்கைவாகையாற் பரவலும் புகழ்ச்சியுங் தொடர்ந்த முன்னோர் கூறிய குறிப்பு.

இன்னும் மயங்கி வருவனவெல்லாம் இதனால் அமைக்க. (உள)

83. காமப் பகுதி கடவுளும் வரையா

ரீனார் பாங்கினு மென்மனூர் புலவர்.

இது முற்கூறிய கடவுட்கும் மக்கட்கும் எய்தியதன்மேற் சிறப்புனிதி கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—காமப்பகுதி—முன்னர்ப் ‘புரைதீர் காம’ (தொல்-புறத்தினை-26.) மென்றதனுட் பக்குளின்ற புனர்ச்சிவேட்கை; கடவுள் பாங்கினும் வரையார்—கட்புலனுகிய கடவுளிடத்தும் நீக்கார்; ஏனோர் பாங்கினும் வரையார் என்மனூர் புலவர்—மக்களிடத்தும் நீக்காரென்று கூறுவர் புலவர் என்றவாறு.

பகுதி ஆகுபெயர், அது கடவுண்மாட்டுக் கடவுட்பெண்டிர் நயப்பனவும், அவர்மாட்டு மாணிடப்பெண்டிர் நயப்பனவுக், கடவுண் மாணிடப்பெண்டிரை நயப்பனவும் பிறவுமாம்.

இன்னும் பகுதியென்றதனாலே எழுதினைக்குரிய காமமுங் ‘காமஞ்சாலா இளமையோன்வயிற்’ (தொல்-அகத்தினை-50.) காமமு மன்றி இது வேறேர் காமமென்றுகொள்க.

உதாரணம்:—

“நல்கெனி னுமிசையா னேமென்னுஞ் சேவடி மே
லொல்கெனி னுச்சியா னேமென்னு-மல்கிரு
ளாட ஸமர்ந்தாற் கரிதா ஹமையாளோ
ழு- ஹணர்ந்துவதோ ராறு.” (பு-வே-ஏவு-பாடாள்-48.)

“பல்லேற்ற பரிகலத்துப் பலியேற்றந் மேவிட்டு
ல்லேற்ற முலையகளிர் மனமேற்ப வருதிரால்

வல்லேந்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப ஸிரேஷ்
கொல்லேற்றுக் கறுகிடினுங் கொள்ளுமோ கொள்ளாதோ.”

“குடுமிப் பருவத்தே கோதை புனைங்கே
யிடுமுத்தம் சூத னிருப்பப்—படுமுத்தம்
புனை யரும்பும் புகாஅர்ப் புறமயீண்யார்க்
கென்ன முறைய விவர்.”

என வரும்.

“ களியானைத் தென்னன் கனவின்வங் தென்னை
யளியா னளிப்பானே போன் றுன்—தெளியாதே
செங்காங்கண் மெல்விரலாற் சேக்கை தடவங்கே
னென்காண்பே னென்னலால் யான்.” (அதொழாயா)

“அணியாய செம்பழுக்காய் வெள்ளிலையோ டேங்கிப்
பணியா யெய்பெருமா னென்று—கணியார்வாய்க்
கோணலங் கேட்பதாஉங் கொண்கர் பெருமானுர்
தோணலஞ் சேர்தற் பொருட்டு.”

என வரும்.

“அடிபுளை தொடுகழன் கையணற் காளைக்கென்
கிருடிகழித் திடுதல்யான் யாயன்று சுவலே
* யடுதொண் முயங்க லவைநா ஹுவலே
யென்போற் பெருவிதுப் புறக வென்று
மொருபாற் படாஅ தாகி
யிருபாற் பட்டவிம் மைய ஹுரே.” (பும் 33.)

இது பெருங்கோழி நாய்கள் மகள் ஒருத்தி ஒத்த அன்றினுற் காம
முருதவழியிங் குணச்சிறப்பின்றித் தானே காமமுற்றுக் கூறியது,
இதனுடைக்குக.

இன்னும் ஏனோர்பாங்கினும் என்பதனுனே கிளவித்தலைவனங்கள்
லாத பாட்டுடைடத்தலைவனைக் கிளவித்தலைவனுக்க் கூறுவனவுங்
கொள்க.

‘ஒடுதொறு முயங்கல்’ எனவும் பாடம்.

† இவள் பெயர் நங்கண்ணையார். புறானுற்று 96-ஆம் பக்கத்துப்
பிரதி பேத்தாஜுணர்க.

உதாரணம்:—

“கார்முந்தி யினாலும்த்த கமழ்தோட்டமலர்வேய்ந்து
சீர்முந்திப் புலவர்வாய்ச் சிறப்பெய்தி யிருசீலங்
தார்முந்தி யதுபோலத் தகைபூத்த *வையைத
ஞீர்முந்தி மதில்பொருஷம் பகையல்லா னேராதார்
போர்முந்தெனுன் நறியாத புரிசைகுழ் புன்லூர்.” (ஸ-67.)

இது குறிப்பினாற் பாட்டுடைத்தலைவனைக் கிளவித்தலைவனுக்க் கூறியது.

“மீளிவேற் றுனையர் புகுதந்தார்
நீஞ்யர் கூட னெடுங்கொடி யெழுவே.” (ஸ-39.)

என்பதும் அது.

இவ்வாறு வருவதெல்லாம் இதனுன் அமைக்க. (2-அ)

84. குழவி மருங்கினுங் கிழவ தாகும்.

இது முன்னிற்குத்திரத்திற் பக்குசின்ற காமத்திற்கன்றிப் ‘புரை தீர் காம’த் (தொல்புறத்தினை-26.) திற்குப் புறனடை கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—குழவிமருங்கினும் கிழவதாகும்—குழவிப்பரு வத்துங் காமப்பகுதி உரியதாகும் என்றவாறு.

மருங்கென்றதனைன் மக்கட்குழவியாகிய ஒருமருங்கே கொள்க; தெய்வக்குழவி யின்மையின். இதனை மேலவற்றேருடொன்றுது வேறுக்கினார், தந்தையரிடத்தன்றி ஒரு திங்களிற் குழவியைப்பற்றி கூடவுள் காக்க என்று கூறுதலானும், பாராட்டுமிடத்துச் செங் கீரையுங் தாலுஞ் சப்பாணியும் முத்தமும் வரவுரைத்தலும், அம்புலி யுஞ் சிற்றிலுஞ் சிறுதேருஞ் சிறுபறையுமெனப் பெயரிட்டு வழங் குதலானு மென்பது.

இப்பகுதிகளெல்லாம் ‘வழக்கொடி சிவணிய’ (தொல்புறத்தினை-31.) என்னுஞ் சுத்திரத்தாற் பெறுதும். இப்பருவத்துக்கு உயர்ந்தவெல்லை மூவகை வருணத்தாரும் இருபிறப்பாளராகின்ற பருவமாம். வேளாளர்க்குழ் மூவகையோர்க்குரிய பருவமேகொள்க.

‘ணுயையின்’ எனவும் பாடம்,

குழவிப்பருவங் கழிந்தோர் அது வேண்டியக்காலும் அக்குழவிப் பருவமே கருதிப் பாடுக வென்றஞ்சுக் கிழவதாகுமென்றார். இதற்குப் பரிசில்வேட்கை அக்குழவிக்கணன்றி அவன் தமர்க்கண் ஜூமா

உதாரணம்:—

“அன்னு யிவ்வென்றாலும் என்றாலும் அன்னு மூன்றான் மொழியினான்—யின்னுங் கவிகெழு கூடலிற் *கண்ணுடி வந்து புலியாய்ப் பொருவான் புகும்.”

அந்தரத்தானுள்ளன் அம்புவிவேறுயும் ஒருகாலத்தே விளையாட்டு சிகித்துமென மதுரையிற் பிட்டுவாணிச்சி மகற்கு மங்கலக் குறிப்பாற் சான்டேர் கூறியது.

(உக)

85. ஊரோடு தோற்றமு முரித்தென மொழிப்.

புரைதீர் காமத்திற்கன்றிப் பக்குசின்ற காமத்திற்குப் பும் எடை.

இதன் பொருள்:—பக்குசின்ற காமம் ஊரிற் பொதுமகளிரோடு கூடிவந்த விளக்கமும் பாடாண்டினைக்கு உரித்தென்று கூறவர் ரியர் என்றவாறு.

தோற்றமுமென்றது அக்காமங் தேவரிடத்தும் மக்களிடத்தும் விளங்கும் விளக்கத்தை. அது பின்னுள்ளோர் ஏழு பருவமாகப் பகுத்துக் கவிவெண்பாட்டாகச் செய்கின்ற உலாச்செய்யுளாம்.

இச்சுத்திரத்திற்குத் தலைவர் பிறந்த ஊரும் அவர்பிறப்பு மென்று பொருள்கூறின் மரபியற்கண்ணே ‘ஊரும் பெயரும்’ (தொல்மரபியல்-74.) என்னுஞ் சுத்திரத்து ஹார்பெறுதலாலும், முன்னர் ‘வண்ணப்பகுதி’ (தொல்-புறத்தினை-27.) என்பதனாற் மிறப்புப் பெறுதலாலும் இது கூறியதுகூறலாமென்றனர்க். (உக)

* ‘கண்ணுடி’ எனவும் பாடம்.

† ‘ஊரெய்துதலானும்’ எனவும் பாடம்.

86. வழக்கொடு சிவணிய வகையை யான்.

இது ‘அமர்கண் முடியும்’ (தொல்-புறத்தினை-26) என்னுஞ் சூத் திர முதலியவற்றுக்கெல்லாம் புறனடை.

இதன்பொருள்:—கடவுள் வாழ்த்தும் அறுமுறை வாழ்த்தும் முதலாக ஊரோடு தோற்ற மீறுகக் கிடந்தனவெல்லாஞ் சான்றேர் செய்த புலசெறிவழக்கோடே பொருந்திவந்த பகுதிக்கண்ணே யான பொருள்களாம் என்றவாறு.

எனவே, புலசெறிவழக்கின் வேறுபடச் செய்யற்க என்பது கருத்து.

கடவுள்வாழ்த்துப் பாடுங்கான் முன்னுள்ளோர் பாடியவாறன்றி முப்பத்துமூவருட் சிலரை விதந்துவாங்கிப் பாடப்பெறாது.

இனி அறுமுறைவாழ்த்துப் பாடுங்கான் முன்னுள்ளோர் கூறிய வாறன்றி ஆவிற்கினமாகிய ஏருமை முதலியனவும் வாழ்த்தப்படா.

இனிப் புரைதீர்க்காமம் புல்லியவகையும் ஒருவன்றெழுஷுங் * குல தெய்வக்கை நோக்கியன்றி வரைவின்றிக் கூறப்படாது.

ஆனால் சுந்துறைப்பாடாண்பாட்டு முன்னுள்ளோர் கூறியவாறு இறப்ப இழித்தும் இறப்ப உயர்த்தும் கூறப்படாது.

இனிக் காமப்பகுதிக் கடவுளரைக் கூறுங்காலும் பெண்டெய் வத்தோடு இயல்புடையாரைக் கூறினன்றி எண்வகை வசக்கள் போல்வாரையும் புத்தர் சமணர் முதலியோரையுங் கூறப்படாது.

இனி மக்களுள் ஒருவனைத் தெய்வப்பெண்பால் காதலித்தனம் கூறுங்காலும் மக்கட்டபெண்பாற்குக் காதல்கூறுங்காலும் முன்னோர் கூறியவாறன்றிக் கூறப்படாது.

இனிக் குழலிப்பருவத்துக் காமங் கூறுங்காலும் முன்னர்க் காப் பும் பின்னர் ஏனையவுமாக முன்னுள்ளோர் கூறியவாறன்றிக் கூறப்படாது.

*‘குலத்தெய்வ’ மென்பதும் பாடம்.

† ‘அமணர்’ எனவும் பாடம்.

இனி ஊரோடு தோற்றமும் பரததையர்க்கன்றிக் குலமகளிரக் குக் கூறப்படாது.

இன்னுஞ் ‘சிவணியவகைமை’ என்றதனுடே முற்கூறியவற்றேடே நாடும் ஊரும் மலையும் யாறும் படையுங் கொடியுங் குடையும் முரசும் நடைநவில் புரவியுங் களிறுங் தேருங் தாரும் பிறவும் வருவன வெல்லாங்கொள்க.

உதாரணம்:—

“முற்பற்றி னரை முறைசெய்யிற் ரூணன்னைக் கைப்பற்றக் கண்டேன் கனவினு—எப்பெற்றித் தண்ணைத் தனக்கே முறைப்படி வென்செய்யும் பொன்னம் புனனுட்டார் கோ.”

“எரியு மேற்றத்தி அலும் பிறர்நாட்டு வாரி சுரக்கும் வளைவாங்—தோரி னரிதாளின் கீழுக்கு மங்கல்லே சாலூங் காரிகாலன் காவிரிகுழ் * நாடு.”

இவை நாடும் யாறும் அடித்துவந்தன.

“மலிதேரான் கச்சியு மாகடலுங் தம்மு னொலியும் பெருமையு மொக்கு—மலிதேரான் கச்சி படுவ கடல்படா கச்சி கடல்படுவ தெல்லாம் படும்.”

‘து.

“மிதியற செருப்பிற் பூதியர் கோவே னுவியற் கண்ணி மழவர் மெய்ம்மறை பல்பயங் தழியை பயங்கெழு நெலிந்தோட்டு நீரறன் மருங்குவழிப் படாப் பாருடிப் பார்வற் கொக்கின் பரிவேட் பஞ்சாச் சிருடைத் தேஏத்த முனைகெட விலங்கிய ரேருயர் கொடுவூர யயிரைப் பொருங்.” (பந்த-21.)

* ‘நாட்டு’ எனவும் பாடம்.

“ ஆவஞ்சேர்ந்த புறத்தை தேர்மிசைச்
சாப கோன்னாண்வடிக்கொள வழக்கும்.”

இது படையடித்தது.

“ சூங்க ணெழுமுடிப் சூலைப்பூ மேனியான்
பாம்புண் பறவைக் * கொடிபோல—வோங்குக
பல்யானை மன்னர் பணியப் பனிமலர்த்தார்க்
கொல்யானை மன்னன் கொடி.” (புது-வெ-மரலை-படை-39.)

இது கொடியடித்தது.

“ வெயின்மறைக் கொண்ட வுருகெழு சிறப்பின்
மாலை வெண்ணுடை யொக்குமா லெனவே.” (புது-60.)

இது குடையடித்தது.

“ முரசு முழங்குதானை மூவருக் கூடி
யரசவை யிருந்த தோற்றும் போல்.”

•து•

“ சாலியரி குட்டான் மடையடைக்கு ஸிர்நாடன்
மாலு மழைத்தடக்கை மாவளவன்—காலியன்மா
மன்னர் முடியுதைத்து மார்பகத்துப் பூணுழக்கிப்
பொன்னுரைகற் போன்ற குளம்பு.”

“ அயிற்கதவும் பாய்ந்துழக்கி யாற்றல்சால் மன்ன
ரெயிற்கதவுக் கோத்தெடுத்த கோட்டாற்—பனிக்கடலுட்
பாய்தோய்ந்த நாவாய்போற் ரேண்றுமே யெக்கோமான்
காய்சினவேற் † கிள்ளி களிறு.” (புதுதெரை-ஏவிரம்-புறநிரட்டி-யானமா)

இது களிறுத்தது.

“ நீயே, யலங்குளைப் பரீழியிலிப்
போலங்தேர்மிசைப் ‡ பொலிவு தோன்றி

‘கொடிப்போல’ எனவும் பாடம்.

† ‘கோதை’ யென ஏடுகளிலுள்ளது.

‡ ‘பொலிவொடுதோன்றி’ எனவும் பாடம்.

மாக்கடவிலங் தெழுசருஞ்
செஞ்ஞா யிற்றுக் கலினோ மாதோ.” (பும் 4.)

“மன்னர் மலைத்தல் போகிய சிலுத்தார் மார்ப்.” (பும் 10.)

இது தாரடித்தது.

இவற்றுட் சிலவற்றை வரைந்துகொண்டு சின்னப்பூவென்று
பெயரிட்டு இக்காலத்தார் குறுமா ருணர்க. (ஈக)

87. மெய்ப்பெயர் மருங்கின் வைத்தனர் வழியே.

இது சட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொள்ளும் பாடாண்டினைக்குரிய
மெய்ப்பெயர்களிடமாகவும் அகத்தினை சிகழுமென்கின்றது.

இதன் பொருள்:—மெய்ப்பெயர் மருங்கின்—புறத்தினைக்குரிய
மெய்ப்பெயர்களின் மருங்கே; வழி வைத்தனர்—புறத்தினை தோன்று
தற்கு வழியாகிய அகத்தினையை வைத்தார் முதனுலாசிரியர்

என்றது எனக்கும் அதுவே கருத்தென்பதாம். வழியென்பது
ஆகுபெயர். மெய்ப்பெயராவன புறத்தினைக்குரிய பாட்டுடைட்தலை
வர் பெயரும் நாடும் ஊரும் முதலியனவாம்.

இதன் கருத்துச் ‘சட்டியொருவர்ப் பெயர்கொளப் பெருஷ்’
(தொல்-அகத்தினை-54.) என அகத்தினையியலுட் குறினைமையிற்
கிளாவித்தலைவன் பெயரை மெய்ப்பெயராகக்கொள்ளாது ஏனைப் புறத்
தினையாற்கொண்ட மெய்ப்பெயரிடம்பற்றி அகத்தினைப் பொருளி
கழவும் பெறுமென்பதாம்.

உதாரணம் :—“*அரிபெய் சிலம்பின்” என்னும் (6) அகப்பாட்டி
ஆள் தீத்தனைப் பாட்டுடைட்தலைவன் பெயரும், பிண்டங்கேல்லி
னென நாடும், உறந்தையென ஊருங், காவிரியாடினையென யாறுங்
குறிப் பின்னர் அகப்பொருள் சிகழுந்தவாறுங் கொள்க.

மருங்கென்றதனுற் பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர்க்குறிப் பின்னர் நாடுமுதலியன கூறன் மரபென்றுகொள்க. அதுவும் அச்செய்யுளாற் பெற்றும்.

“சீலம்பூத்த மரமிசை விமிர்பாலுக் குயிலெள்ள
ஈலம்பூத்த சிறஞ்சாய நம்மையோ மறங்கைச்சக
கலம்பூத்த வணியவர் காரிகை மகிழ்செய்யப்
புலம்பூத்துப் புகழ்பானாக் கூடலு மூள்ளார்கொல்.” (எ-27.)

இதனுட் கூடலிடத்துத் தலைவியென்பது கூறினார்.

“கன்மிசை மயிலாலக் கறங்கியு ரலர்தாற்றத்
தொன்னல நனிசாய நம்மையோ மறங்கைக்க
வொன்னுதார்க் கடந்தடுல முரவுகீர் மாகொன்ற
வென்வேலான் குன்றின்மேல் விளையாட்டும் விரும்பார்கொல்.” (எ-27.)

இதனுள் வென்வேலான் குன்றென மலைக்குறினார்.

“திசைத்தை தேனுர்க்குங் திருமருத முன்றுறை
வசைதீர்க்க வென்னலம் வாடுவ தருஞ்சுவார்
நகைகொண்டு தங்கிழல் சேர்ந்தாரைத் தாங்கித்த
யிகைபராக் துலகேத்த வேதிலூட் உறைபவர்.” (எ-26.)

இதனுள் ஆறுக்குறினார்.

“புனவளர் பூங்கொடி” என்னும் (?:7) மருதக்கலியும் அது.

“கரியமலர் நெடுங்கட் காரிகையுன் கடற்றெய்வுக் காட்டிக் காட்டி
யரியகுள் பொய்த்தா ரறனிலரென் நேழையம்யாங் கறிகோ மைய
விரிதிர் வெண்மதியு மீன்கணமு மாமென்றே விளக்கும் வெள்ளைப்
புரிவிளையு முத்துங்கண் டாம்பல் பொதியலிழ்க்கும் புகாரே யெம்மூர்.”
(சிலப்-கால-7.)

இதமுதலிய மூன்றும் புகாரிற் தலைவியெனக் கூறியவாறு காண்க.

இன்னுஞ் சான்றேர் செய்யுட்கள் இங்னனம் வருவனவெல்லாம் இதனுல் அமைக்க. இக்கருத்தினுற் செய்யுள்செய்த சான்றேர் தமக்கும் பாடாண்டலைவர்கண் சிகழ்ந்த ஒருதலைக் காமமேபற்றி அகத்தினைச்செய்யுள் செய்தாரேனும் ‘தம்மிசைபராந்துலகேத்த வேதி னட்டுறைபவரென்று இவை பாடாண்டினைபெனப் பெயர்பெறு என் றற்கு இது கூறினார். (ந-2)

88. கொடிசிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலன் மூன்றுங்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே.

இது தேவரும் மக்களுமெனப் பகுத்த முறையையானே அப் பகுதி யிரண்டுவிட கூறி இன்னும் அத்தேவரைப்போல் ஒருவழிப் பிறக்கும் பிறப்பில்லாத தெய்வங்களும் பாடாண்டினைக்கு உரியரென் கின்றது.

இதன்பொருள்:—*கொடிசிலை—கீழ்த்திசைக்கண்ணே நிலைபெற்றத் தோன்றும் வெஞ்சுடர்மண்டிலம்; கந்தழி—ஒருபற்றுக்கே டின்றி அருவாகித் தானேசிற்குஞ் தத்துவங்கடந்த பொருள்; வள்ளி—தண்கதிர்மண்டிலம்; என்ற வடு நீங்கு சிறப்பின் முதலன் மூன்றும்—என்று சொல்லப்பட்ட குற்றங்கிர்ந்த சிறப்பினையுடைய முற்கூறப் பட்ட மூன்று தெய்வமும்; கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே—முற்கூறியும் அமரரோடே கருதுமாற்றால் தோன்றும் என்றவாறு.

“ பொய்தி ருலக மெடுத்த கொடியிசை
ஷையறு மண்டிலம் வேட்டனள் வையம்
புரவுக்கு முன்னத்தே வெண்ணை யிரவுக்கு
யின்னு விடும்பைசெய் தாள்.” (ஐ-141.)

என்றவழிக் கீழ்த்திசைக்கண்ணே தோன்றும் மண்டிலமென் ரூற்போலக் கொடிசிலை யென்பதாலும் அப்பொருடங்களோர் ஆகுபெயர்..

* “ மூவர் கொடியுன்னு மொன்றெடு பொரிடு
மேவரு மண்ணவன் கொடிபுழுங் தன்ற.”

எனவும்,

“ குழுவேமியான் உசாவெறிக்க
வீஞாக்கிர் வீறன் மிகுந்தன்ற.”

எனவும்,

“ பூண்முலையார் மதுமுருக
வேன்முருகங்கு வெறியாடின்ற.” (புஸ்-கஷ-ஏரி-பாடாந்-39,40,41.)

எனவுங் கறிஞர் ஜெயஞரிதஞ்சுர்.

இனி எப்புறமும் சிடுசென்று ஏறித்தலின் *அங்கீடனிலைமையற் றிக் கொடிநிலையென்பாருமளர்.

“ குவவுமென் முலையள் கொடிக்காக் தலனே.” (கா-132.)

என்றால் வள்ளியென்பதுவாக் கொடியை ; என்னை ? பன் மீண் தொடுத்த உடுத்தொடையைக் கொடியெனப்படுதலின் அத் தொடையினை இடைவிடா துடைத்தாதலின் அதனை அப்பெயராற் கூறினார் ; முத்துக்கொடியெனவும் மேகவள்ளியெனவுங் கூறுமது போல. கந்தழி அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாய் சிற்றலின் இடையே வைத்தார்.

இனி அமரரென்னும் ஆண்பாற்சொல்லுள் அடங்காத பெண் பாற்றெற்றமும் வள்ளியென்னுங் கடவுள்வாழ்த்தினுட் படுவனவாயின பாடா ஜெனப்படாவாயிது மென்பது ; என்னை ? ஞாயிறு நெருப்பின்றன்மையும் ஆண்டன்மையும் உடைமையாலுங், திங்கள் நீரின்றன்மையும் பெண்டன்மையும் உடைமையாலுமென்பது. அல்லது உம், வெண்கதிர் அமிர்தந் தேவர்க்கு வழங்கலாலும் வள்ளியென்பதாலும் என்பது.

உதாரணம்:—

“ மேகத்தான் வெற்பா னிமையான் விழுப்பனியா
ஞகத்தா னீமறைய நாட்கதிரே—யோசத்தாற்
கானுதார் ஸ்னை ட்யலையாமை கட்டுரைப்பர்
நானுத கண்ணனக்கு எல்கு.”

இது கொடிநிலை வாழ்த்து.

“ ஃ சார்பினந் ரேன்னுது தான்றுவா யெப்பொருட்குஞ்
சார்பெனசின் ரெஞ்சுஞ்சு மின்பங் தகைத்தரோ
வாய்மொழியான் மெய்யான் மனத்தா னறிவிறங்த
துய்மையதா மைதீர் சடர்.”

இது கந்தழி வாழ்த்து.

* ‘அங்கீண்டங்லைமை’ எனவும் பாடம். † ‘சோத்த’ எனவும் பாடம்.
‡ ‘சிலையாமை’ எனவும் பாடம்.

¶ “கந்தழியாவது ஒருபற்றுமற்ற அருவாய்த் தானே சிற்குஞ் தத்துவங்கடந்தபொருள்: அது, ‘கார்பினுப் ரேன்றுது.....மைதீர் கூடர்’ என்பதாம்.” என்பது பத்து—திருமூருங்கறுப்படை—க்சினாக்கினியர் உரை,

“ பிறைகாலைக் காலைத்தன் பேருருவ மெல்லாக் குறைகானு தியாங்கண்டு கொண்டு—மறைகானு தேய்ந்து வளர்ந்து பிறந்திறந்து செல்லுமென்றுயான்தது நன்மாயை யாம்.”

இது வள்ளிவாழ்த்து.

“ தனிக்கணிற் பாகமுங் *தானான் மாமை பனிக்கண்ணி சாவு படுத்துப்—பனிக்கணங் தாமுறையா ச்ற்குமத் தண்மதிச்குத் தாயில்ளென் நியாமுறையா சிற்கு மிடத்து.”

இது வள்ளிப்பாற்பட்ட பெண்பாற் கடவுள்வாழ்த்து. (நட)

89. கொற்ற வள்ளை யோரிடத் தான்.

இஃஂது எய்தாதது எய்துவித்தது ; தேவர்க்கும் உரியவாம் ஒரு சார் அப்பாடாண்டினைக் கொற்றவள்ளை யென்றலின்.

னை—அத்காரததாற கைக்கு
குப் புறனுய் வெட்சிமுதல் வஞ்சி யீரூகிய பாடான் கொற்றவள்ளை ;
ஸ்ரிதத்தான—மேற்குறி சின்ற தேவர் பகுதிக்கண்ணதன்றி அவரின்
வேறுகிய மக்கட் பகுதிக்கண்ணது என்றவாறு.

எனவே, உழினானு முதலிய பாடான்கொற்றவள்ளை நற்றலோனு ருங் கூளிச்சுற்றமும் ஒன்றனை நச்சிப்புகழிந்து வாளாதே கூறுதலும், ஈண்டுக் கூறுகின்ற கொற்றவள்ளை புலவன் ஒன்றனை நச்சி வெட்சி முதலிய ஏழனுனும் புகழிந்துரைத்தலுமாயிற்றுதலிற் ‘படையியங்கரவம்’ (தொல்-புறத்தினை-பி.) முதலாக வஞ்சியிற் ‘குஞ்றுச்சிறப்பிற் கொற்றவள்ளை’ யீரூகக் கிடந்த பொருட்பகுதியெல்லாம் பாடான் டினையாகப் பாடுக்கான் மக்கட்கே யுரிய என்பதூலம், உழினானு முதலியவற்றைப் பாடான்டினையாகப் பாடுக்கால் அவை மக்கட்குங் தேவர்க்கும் ஒப்ப உரியவென்பதூலங் கூறுதலாயிற்று. என்னை ? அரசியலாற் போர்க்குறித்து சிரைகோடலும் மீட்டலும் மேற்செல்லும் வஞ்சியுங் தேவர்க் கேலாமையாயினும், அவுனரான் முற்றப்பட்

தறக்கத்தினை அகத் துழினை பரணைக்கி மனுவழித் தோன்றிப் பூசை துந்தனேடு இந்தியன் காத்தாற் போல்வனவும் பிறவுங் தேவர்க்குக் கூறுதலான் அவரும் மதின்முற்றியவழிப் போர்தோன்றுதலும் ஆண்டு வென்றியெப்பதுதலும் உடைபராதனிற் பாடாண்பொருட் கும் உரியாரென சேர்ப்பட்டது.

இச்சூத்திரம் மக்கட்கெய்திய பொருண்மையை மீட்டுங் கூறி நியமித்ததாம்; ஆகவே, வெட்சிமுதல் வஞ்சியிற் கொற்றவள்ளோ ஈருப பொருண்மை உழினைக்குமுதற் பாடாண்டினைக்குரியராகி இடைபுகுந்த தேவர்க் காகாவென விதிவகையான் விலக்கியதாம். எனவே, தேவர்க்கு உழினைக்குமுதலை கொற்றவள்ளோ ஆமென்பதுஒன்ற் கூறி

கொடிசிலை முதலிய முன்றற்கு மன்றிக் கடவுளெனப்பட்டாரை அதிகாரங்கொண்ட அளவேயாமென் றனர்க.

உதாரணம்:—

“மாவாடியபுல ஞாஞ்சிலாடா
கடாஅஞ்சென்னிய கடிங்கண்யானை
யினம்பரந்தபுலம் வனம்பரப்பறியா
கின்படைனூர், சேர்த மன்றங் கழுதை போல
நீ, யுடன்றூர் மன்னையி ரேஷ்டி வையா
கெங்கா லொற்றலிற் சடர்சிற் தருத்துப்
பகம்பிசி ரொள்ளழ வாடிய மருங்கி
ஞூண்டலை வழங்குக் காலுணைக்கு கடுகெறி
முனையகன் பெருங்கா மூக மன்னிய
வகுமூற்றி பிரக்கு முரசிற் பெருமலை
வகரயிழி யகுவியில் ஜெளிறதெடி தடங்கக்
கடும்பரிக் கந்திர கைப்பால்
காடுக்கே ரோட்டியிற் ரகண்றலை காடே.” (பதினாற்-44.)

இது புலவன் பெர்ருணச்சிக் கூறலிற் பாடாண்கொற்றவள்ளோ, ‘வல்லா’ ராயினும் வல்லுந் ராயினும்’ ‘காலனுங் காலம்’ என்னும் (57, 41) புறப்பாட்டுக்களும் அது. (உச)

ஏனெனிற் ‘கூறு’ என்பதன்பின் சிறிதும் எழுதாது விட்டுத் ‘நன் வரும் மதின்முற்றிய வழி’ யென எழுதப்பட்டுள்ளது.

90. கொடுப்போ ரேத்திக் கொடா அர்ப் பழித்தலு
மடுத்தூர்ந் தேத்திய வியன்மொழி வாழ்த்துஞ்
சேய்வரல் வருத்தம் வீட வாயில்
காவலர்க் குரைத்த கடைநிலை யானுங்
கண்படை கண்ணிய கண்படை நிலையுங்
கபிலை கண்ணிய வேள்வி நிலையும்
வேலி னேக்கிய விளக்கு நிலையும்
வாயுறை வாழ்த்துஞ் செவியறி வுறூஉ
மாவயின் வருஞம் புறநிலை வாழ்த்துஞ்
கைக்கிளை வகையோ ஓளப்படத் தொகைஇத்
தொக்க நான்கு முளவென மொழிப.

இது முன்னிற் சூத்திரத்து அதிகாரப்பட்டு ஸ்ரீ மக்கட்
பாடாண்டினைக் குரிய துறை கூறுகின்றது.

இதன்பொருள்:—கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடா அர்ப் பழித்த
லும்—பிறர்க்கு ஈவோரைப் பிறரி னுயர்த்துக்கூறிப் பிறர்க் கீயா
தாரை இழித்துக் கூறலும்;

சான்றேர்க்குப் பிறரையிழித்துக் கூற்கண் னது தக்கதன்டே
லும் கண்மக்கள் பயன்பட வாழ்தலுங் *தீயோர் பயன்படாமல் வாழ்த
லுங் கூறக்கேட்டு ஏனையோரும் பயன்பட வாழ்தலை விரும்புவரென்
பது பயப்பக்கூறவின் இவர்க்கு இங்கனங் கூறுதல் தக்கதாயிற்று.
இதனை ஏத்தலும் பழித்தலும் ஏத்திப் பழித்தலுமென மூவகைபாகக்
கொள்க.

உதாரணம்:—

“தடவுசீஸப் பலவீ னஞ்சிற் பொருளன்
மடவன் மன்ற செங்காப் புலவீர்
வளைக்கை விறவீயர் படப்பைக் கொய்த
வடகின் கண்ணுறை யாக யாஞ்சில
வரிசி வேண்டினே மாகத் நான்பிற
வரிசை யறிதவிற் நன்னுக் காக்கி

யிருக்கடற வளைஇய குன்றத் தன்னதோர்
 *பெருக்களிறு நல்கி யோனே யண்ணதோர்
 தேற்று வீகையு முளதுகொல்
 போற்று ரம்ம பெரியோர்தங் கடனே. (பும-140.)

இது கொடுப்போர் ஏத்தியது.

“ பாரி பாரி யென்றுபல வேத்தி
 யொருவற் புகழ்வர் செங்ஙாப் புலவர்
 பாரி யொருவனு மல்லன்
 மாரியு முண்ணன் டிலகுபுரப் பதுவே.” (பும-107.)

என்பதும் அது.

“ ஒல்லுவ தொல்லு மென்றலு மியாவர்க்கு
 மொல்லா தில்லென மறுத்தலு மிரண்டு
 மாள்வினை மருங்கிற் கேண்மைப் பாலே
 யொல்லா தொல்லு மென்றலு மொல்லுவ
 தில்லென மறுத்தலு மிரண்டும் வல்லே
 மிரப்போர் வாட்ட வன்றியும் புரப்போர்
 புகழ்குறை படுஞ்சும் வாயிலத்தை
 யனைத்தா கியரினி யிதுவே யெனைத்துஞ்
 சேய்த்துக் கானுது கண்டன மதலு
 னேயில ராகசின் புதல்வர் யானும்
 வெயிலென முனியேன் பனியென மடியேன்
 கல்குயின் றன்னவென் னல்கூர் வளிமறை
 நாணல தில்லாக் கற்பின் வானுதன்
 மெல்லியற் குறுமக ஞானிச்
 செல்வ வத்தை சிறக்கசின் ஞோனே.” (பும-196.)

“ புகழ்பட வாழாதார் தங்கோவார் தம்மை
 யிகழ்வாரை நோவ தெவன்.” (மாம-பும-7.)

இவை கொடாஅர்ப் பழித்தல்.

“ களங்களி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியரழப்
 பாதின் பனுவற் பாண ருய்த்தெனக்
 களிறில வாகிய புல்லரை கொடுவெளிற்
 கான மஞ்ஞஞு கண்ணெஞ் சேப்ப

---

* ‘கருங்களிறு’ எனவும் பாடம்.

வீக்க யரிய விழையணி மகளிரோடு
சாயின் ரெண்ப வாழ்ய கோயிற்
சவைக்கினி தாகிய குய்யடை யடிசில்
பிறர்க்கி விண்றித் தம்வயி நருந்தி
யுரைசா லோங்குபுக ஞாரீஇய
முரசுகெழு செல்வர் கர்போ லாதே.” (முத-127.)

இங்கு ஆயைப்புகழ்ந்து ஏனைச்செல்வரைப் பழித்தது.

“மின்னுங் தமனியமும் வெற்றிரும்பு மொன்றுகிப்
பொன்னின் பெயர்ப்படைத்தாற் போலாதே-கொன்னே
யோளிப்பாரு மக்களா யொல்லுவ தாங்கே
யளிப்பாரு மக்களா மாறு.” (புருங்பொருள் விளக்கம்-புறத்திரட்டி.)

அடுத்து ஊர்ந்து ஏத்திப் பூயன்மொழி வாழ்த்தும்—தலைவ
னெதிர்சென்று ஏறி அவன் செய்திபையும் அவன்குலத்தோர் செய்தி
யையும் அவன்மேலே ஏற்றிப் புகழ்ந்த இயன்மொழிவாழ்த்தும் ;

என்றது, இக்குடிப்பிறந்தோர்க்கெல்லாம் இக்குணங்கள் இயல்
பென்றும், அவற்றை நீடியும் இயல்பாக உடையை யென்றும்,
அன்னேர்போல எமக்கு நீடியும் இயல்பாக ஈயென்றும் உயர்ந்தோர்
கூறி அவனை வாழ்த்துதலின் இயன்மொழி வாழ்த்தாயிற்று. இதனை
உம்மைத்தொகைபாக்கி இயன்மொழியும் வாழ்த்துமென இரண்டாக்
கிக்கொள்க.

இது ஒருவர் செய்திபாகிய இயல்பு கூறலானும் வண்ணப்பகுதி
யின்மையானும் பரவலின் வேறுபிற்று.

உதாரணம்:—

“ மாசற விசித்த வார்புறு வள்பின்
மைபடு மருங்குல் பொலிய மஞ்ஞை
யொலிநெமும் பீவி யொன்பொறி மணித்தார்
பொலங்குழை யுழிஞ்ஞொடு பொலியச் சூடிக்
குருதி வேட்கை யுருகெழு முரசம்
மண்ணி வாரா வள்ளவு யென்னெய்
நுரை முகந்தன் இமன்பூஞ் சேக்கை

யறியா தேறிய வென்னைத் தெறுவர
விருபாற் படுக்குசின் வான்வா யொழித்ததை
யதூஞ் சாலுநற் றமிழ்முழு தறித
வதனோடு மமையா தனுக வந்துங்கின்
மதனுடை முழுவுத்தோ ஓாச்சித் தண்ணேன
வீசி யோடே வியலிடங் கமழு
விவணிசை யுடையோர்க் கல்ல தவண
துயர்க்கிலை யுலகத் துறையு ஸின்னமை
விளங்கக் கேட்ட மாறுகொல்
வலம்படு குரிசினீ யீங்கிது செயலே.” (புத-50.)

இவை போல்வன வெல்லாம் இயன்மொழி.

“ மலையுறழ் யானை வான்ரேய் வெல்கொடி
வரரமிசை யருவியின் வயின்வயி னுடங்கக்
கடல்போ ரூனைக் கடுங்குரன் முரசங்
காலுறு கடல்ற் கடியவுறற
வெற்று சிதைந்த வா
ஸிலைதெரிந்த வேல்
பாய்ந்தாய்ந்த மா
வாய்க்குதெரிந்த புகண்மறவரோடு
படுபினம் பிறங்க நூறிப் பகைவர்
கெடுகுடி பயிற்றிய கொற்ற வேங்கே
ங்கோ, லகைவில் கொள்கைய ராகலி னசையா
தாண்டோர் மன்றவிம் மண்கெழு ஞால
சிலம்பயம் பொழியச் சுடர்சினாங் தணியப்
பயங்கெழு வென்னி யாசிய சிற்ப
விசம்புமெய் யகலப் பெயல்புர வெதிர
நால்வேறு நனந்தலை யோராங்கு நந்த
விலங்குகளிற் தினிரி முந்திசி ஞேரே.” (புத-69.)

இது முன்னுள்ளோர்க்கும் இயல்பெண்பதுபடக் கறிய இயன் மொழிவாழ்த்து.

“ முரசகடிப் பிகுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவு
மரசடன் பொருத வண்ண னெடுவரைக்
கறங்குவென் ஏருவி கல்லைத் தொழுகும்.
பறம்பிற் கோமான் பாரியும் பிறங்குமிசைக்
தொல்லி யாண்ட வல்வி லோரியுக்

ஶாரி பூர்த்து பேரமர்க் கடந்த
 மாரி யீகை மறப்போர் மலையனு
 ஸுரா தேந்திய குதிரைக் கூர்வேற்
 கடவிளங் கண்ணிக் கொடும்பூ ஜெழினிய
 *மீர்த்தண் சிலம்பி னிருடேங்கு னளிமுழை
 யருந்திற்க் கடவுள் காக்கு முயர்சிமையப்
 பெருக்க ஞான் பேகனுங் திருந்துமொழி
 மோசி பாடிய வாடு மார்வழுற்
 றள்ளி வருந ருலைவானி தீரத்
 தள்ளா தீயுங் தகைசால் வண்மைக்
 கொள்ளா ஓராட்டிய நள்ளியு மெனவாக்
 கெழுவர் மாய்த் பின்றை யழிவரப்
 பாடி வருகரும் பிறருங் கூடி
 யிரங்தோ ரற்றங் தீர்க்கென விரைந்திவ
 ஹுள்ளி வந்தனென் யானே விசம்புறக்
 கழைவளர் சிலம்பின் வழையொடு கீடி
 யாசினிக் கவினிய பலவி ஞாவற்று
 குட்புற முதுகனி பெற்ற கடுவன்
 ருய்த்தலை மங்தியைக் கையிடுவப் பயிரு
 மதிரா யானர் முதிரத்துக் கிழவ
 விவண்விளங்கு சிறப்பி னியதேர்க் குமண
 விசைமேங் தொன்றிய வண்மையொடு
 பகைமேம் படுகால் யேந்திய வேலே.” (புக-158.)

இஃபு இன்னோர்போல எமக்கு ஈயென்ற இயண்மொழி
 வாழ்த்து.

“ இன்று செவிலுங் தருமே சிறுவரை
 சின்று செவிலுங் தருமே பின்னு
 முன்னே தங்தனை னென்னுது துன்னி
 வைகலூஞ் செவிலும் பொய்யல் ஞகி
 யாம்வேண்டி யாங்கெம் வறுங்கல சிறைப்போன்
 ரூன்வேண்டி யாங்குத் தன்னிறை யுவப்ப
 வருங்தொழின் முடியரோ திருந்துவேற் கொற்ற
 னினாமலி தத்சீசேக் களதெழுடு வேண்டினுங்
 களமலி கெல்வின் குப்பை வேண்டினு
 மருங்கலங் களீற்றெழுடு வேண்டினும் பெருந்தகை
 பிறர்க்கு மன்ன வழந்தகை யன் னே

‘சிலம்பின்’ என்பதும் பாடம்.

யன்ன ஞகலி னெங்கை யுள்ளடி
முன்னு சோவ வருற்க தில்ல
வீவோ ரரியவிவ் வலகத்து
வாழ்வோர் வாழுவவன் றுள்வா முயவே.” (புக-171.)

இது படர்க்கையாகிய இயன்மொழி வாழ்த்து.

“ இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனு
மறவிலை வாணிக னுஅ யல்லன்
பிறருஞ் சான்றேர் சென்ற நெறியென
வாங்குப்பட்ட டன்றவன் கைவண் மையே.” (புக-134.)

இது பிறருஞ் சான்றேர் சென்ற நெறி யென்றமையின் அய லோரையும் அடுத்தார்க்கேதத்தியது. இன்னும் வேறுபட வருவன வெல்லாம் இதன்கண் அடக்குக.

சேய்வரல் வருத்தம் வீட வாயில் காவலற்கு உரைத்த கடை நிலையானும்—சான்றேர் சேணிடை வருதலாற் பிறக்க வருத்தங்கிர வாயில் காக்கின்றவனுக்கு என்வரவினை இசையெனக்கூறிக் கடைக் கணின்ற கடைநிலையும் ;

இது வாயிலோனுக்குக் கூறிற்றேனும் அவ்வருத்தக் தீர்க்கும் பாடாண்டலைவனதே துறையென்பது பெற்றும்.

இழிந்தோரெல்லாங் தத்தம் இயங்கனை இயக்கிக் கடைக்கணிற் றல் ‘பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலையும்’(தொல்-பொரு-பும-36.) என்புழிக் கூறுதலின் இஃது உயர்க்கோர்க்கே கூறியதாம்.

உதாரணம்:—

“ வேற்றுச் சுரத்தொடு வேந்தர்கண் வெம்மையு
மாற்றற்கு வங்கேனம் வாயிலோப்—வேற்றூர்
திறைமயக்கு முற்றற்துச் சேனேங்கு கோய
விறைமகற்கெம் மாற்ற மிசை.”

என வரும்.

“ வாயி லோயே வாயி லோயே
வள்ளியோர் கெவிழுதல் யமங்குமொழி வித்தித்
தாம், *முன்னியது முடிக்கு முரணுடையுள்ளத்து

* ‘உள்ளியது முடிக்கும் உரனுடையுள்ளத்து’ என்பதும் பாடம்.

வரிசைக்கு வருங்குமிப் பரிசில் வாழ்க்கைப்
பரிசிலர்க் கடையா வாயி லோயே
கடுமான் ரேன்ற னெடுமா னஞ்சி
தன்னறி யலன்கொ லென்னறி யலன்கொ
லறிவும் புகழு முடையோர் மாய்ந்தென
வறுந்தலை யுலகழு மன்றே யதனுற்
காவினெங் கலனே சுருக்கினெங் கலப்பை
மரங்கொ ரச்சன் கைவல் சிருஅர்
மழுவுடைக் காட்டகத் தற்றே
யெத்திசைச் செவினு மத்திசைச் சோரே.” (முக-206.)

து தலைவனை எதிர்ப்பட்டுக் கூறுது வாயிலோனை நோக்கிக்
பரிசில் கடாயதின்றும்.

ஆன் அசை; ஏழுனுருபாக்கி எல்லாவற்றிற்கும் விரித்தலு
மொன்று.

கண்படை கண்ணிய கண்படைநிலையும்—அரசரும் அரசரைப்
போல்வாரும் அவைக்கண் நெடிது வைகியவழி மருத்துவரும்
அமைச்சரும் முதலியோர் அவர்க்குக் கண்டியில்கோட்டைக் கருதிக்
கூறிய கண்படை நிலையும்;

கண்படை கண்ணிய என்றார், கண்படை முடிபொருளாக
உண்டிமுதலியனவும் அடக்குதற்கு.

உதாரணம்:—

“வாய்வாட் டானை வயங்குபுகழுச் சென்னிசின்
நேவா வீகையி னுயிர்ப்பிடம் பெருஅர்
களிறுகவர் முயற்சியிற் பெரிது வருந்தினரே
யுலகங் காவுலர் பலர்விழித் திருப்ப
வற்று துயில்கோடல் வேண்டுசின்
பரிசின் மாக்களுந் துயில்கமா சிறிதே.”

என வரும்.

கடிலை கண்ணியு வேள்வி நிலையும்—சேதாவினைக் கொடுக்கக்
கருதிய கொடைநிலை கூறுதலும்;

இது வரையா சுகையன்றி இன்னலுற்றுற் கொடுக்கவென உயர்க்
தோர் கூறுநாட் காலையிலே கொடுப்பதாமாதனின் வேறு கூறினார்.

கண்ணிய என்றதனும் கண்ணியர் முதலோரைக் கொடுத்தலுக் கொள்க.

“பொன்னிறைந்த பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பிற் கற்றுத் தின்மசிழா ஏங்கணரையின்புறப்பச—சென்னிதன் மாலிலமே யானுவகம் போன்றது வான்றுக்கோர்த் தானுவக மன்னுவலகா மன்று.”

வேலின் ஒக்கிய விளக்கு சிலையும்—வேலும் வேற்றலையும் விலங் காதோக்கியவாறு போலக் கோலோடு விளக்கும் ஒன்றுபட்டோங்கு மாறு ஒங்குவித்த விளக்குசிலையும் ;

இன், உவமப்பொருள்: இது கார்த்திகைத் திங்களிற் கார்த்திகை நாளின் ஏற்றிய விளக்குக் கீழுமேலும் வலமுமிடமுங் திரிபரங்கு சுடர்சூங்கிக் கொழுங்குவிட்டெடுங்குதென்று அறிவோராக்கங் கூறப்படுவதாம்.

உதாரணம்:—

“மையிசை யின்றி மணிவிளக்குப் போவோக்கிச் செம்மையி னின்றிலக்குங் தீபிகை—தெம்முஜையுன் வேலினுங்கோடாது வேந்தன் மனைவிளக்கக் கோவினுங் கோடா கொழுங்கு.”

என வரும்.

வேலின் வெற்றியை நோக்கின்ற விளக்குசிலையெனப் பொருள் கூறி,

“வளிதுரங்கக் கண்ணும் வலங்கிரியாப் பொங்கி யொளிசிற் தோக்கி வரலா—லளிசிறந்து கண்ணறியே காட்டு ரலக்குதெரி கோலாற்கு குவண்ணறியே காட்டும் விளக்கு.” (பு-பெ-யூ-பாடக-12.)

| ‘என்பது காட்டுவாரும் உளர். அவர் இதனை சிச்சம் இடுகின்ற விளக்கெண்பர்.

வாயுறை வாழ்த்தும்—வாயுறை வாழ்த்த * * * வேம்புங் கடுவும்’ என்னும் (112) செய்யுளியற் ஞுத்திரப்பொருளை உரைக்க.

இதற்கு ஒருகலைவன் வேண்டானுயினும் அவற்கு உறுதிப்பத் தலைச் சான்றேர் வேண்டி வாய்மொழி மருங்கினான் அவளை வாழ்ச் சிப்படுத்தலின் இதுவுக் கைக்களைப்புறானுகிய பாடானுயிற்று. செலி யுறைக்கும் இஃதெக்கும்.

உதாரணம்:—

“எருமையன்ன கருங்கல் லிடைதோ
ஆனிற் பரக்கும் யானைய *முண்பிற்
கானக காட்ஜை நீயோ பெரும
நீயோ ராகவி னின்னென்று மொழிவ
லருளு மன்பு நீக்கி நீக்கா
சிரயங் கொள்பவரோ பொன்றுது காவல்
குழவி கொள்பவரி ஞேம்புமதி
யனிதோ தானேயது பெறலருக் குரைத்தே.” (புங்-5.)

இதனுள் சிரயங் கொள்வாரோ பொன்றுது காவலையோம்பென வேம்புங் கடுவும் போல வெய்தாகக்கூறி அவற்கு உறுதி பயத்தனின் வாயுறை வாழ்த்தாயிற்று.

“காய்கொல் லறுத்துக் கவனக் கொளினே
மாங்கிற வில்லதும் †பண்ணட் காகு
நூறுசெறு வாயினுங் தமித்துப்புக் குணினே
வாய்புகு வதனினுங் கால்பெரிது கெடுக்கு
மறிவுடை வேந்த னெறியறிந்து கொளினே
கோடி யாத்து நாடுபெரிது நாது
மெல்லியன் கிழவு ஞாகி வைக்கும்
வரிசை யறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு
பரிவுதப வெடுக்கும் பிண்ட கசின்
யானை புக்க புலம்போலத்
தானு முண்ணு னுவகழுக் கெடுமே.” (புங்-184.)

என்னும் புறப்பாட்டும் அது.

தத்தம் புதுநால் வழிகளாற் புறானாற்றிற்குத் தழைக்கறினு
அகத்தியமுந் தோல்காப்பியமுமே தொகைகளுக்கு நாலா
களின் அவர் சூத்திரப்பொருளாகத் தழைக்கறவேண்டுமென் தணர்க,

* 'மொய்ம்பின்' என்பதும் பாடம்.

† 'பண்மூர்க்காக்கும்' என்பதும் பாடம்.

'செவியுறைதானே' (தொல்-பொ செ-114) என்னும் சூத்திரப் பொருண்மை இவ்வுதாரணங்கட்டு இன்மை உணர்க.

செவியறிவுறைம்—இதற்குச் 'செவியுறைதானே' என்னும் செய்யுளியற் (114) சூத்திரப்பொருளை உரைக்க,

ஓவுதலீலை ஒருட்டலெனவும் ஒருட்வெனவுங்கூறுமாறுபோல உறுவும் உறுதலெனவும் உறாடவெனவுங்கூறப்படும்.

உதாரணம்:—

"அந்தணர் சான்றே ராந்தவத்தோர் தம்முண்ணேர்
நஞ்சைதா யென்றிவர்க்குத் தார்வேந்தே—முங்கை
வழிகின்ற பின்னை வயங்குநீர் வேலி
மொழிசின்ற கேட்டன் முறை" (பு-வ-ஏஸ்-பாடாஷ—38.)

"வடாது பனிபடு கெடுவரை வடக்குங்
தெனாசு தாருகெழு குமரியின் நெற்குங்
குனுசுது கரைபொரு தொடுகடற் குனக்குங்
குடாது தொன்றமுதிர் பெனவத்தின் குடக்குங்
கீழது, முப்புண ரடுக்கிய முறைமுதற் கட்டி
னீர்சிலை சீவுப்பின் கீழு மேல
தானிலை யுலகத் தானு மானு
தாருவும் புகழு மாசி விரிசிர்த்
* தெரிகோன் ஞமன்ன் போல வொருகிறம்
† பற்ற விலியரோ ஸ்ற்றிறஞ் சிறக்க
செய்வினைக் கெதிர்ந்த தெவ்வர் தேங்ததுக்
கடற்படை குளிப்ப மண்டி யடர்புகர்ச்
சிறகண் யானை செவ்விதி ட்னேவிப்
பாசவற் படப்பை யாரெயில் பலதங்
தவ்வெயிற் கொண்ட செய்வறு நன்கலம்
பரிசின் மாக்கட்கு வரிசையினல்கிப்
நிபணியிய ரத்தைசின் குடடயே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே

'தெரிகோற்சமன்' எனவும் பாடம்.

† 'பற்றியியரோ' எனவும் பாடம்;

‡ 'என்' யெனவும் பாடம்;

§ 'பணீஇய ரத்தை' எனவும் பாடம்.

யிரைஞ்சுக பெருமளின் சென்னி சிறந்த
நான்மனை *முனிவ ரேந்து கையெதிரே
வாடுக †விரைவுளின் கண்ணி யொன்னூர்
நாடுசுடு கமழ்புகை யெறித்த லானே
தீசெலிய ரத்தைளின் வெகுளி வாலியை
மங்கையர் துளித் தவண்முகத் தெதிரே
யாங்க, வென்றி யெல்லாம் வென்றகத் தடக்கிய
தண்டா வீகைத் தகைமாண் குடுமி
தண்கதிர் மதியம் போலவுங் தெறுசுட
ரொண்கதிர் ஞாயிறு போலவு
மன்னிய பெருமான் விலமிசை யானே.” (புக-6.)

இதனுள் இயல்பாகிய குணங்க்குறி அவற்றேடு செவியுறையுங் கூறினான், செவியுறைப்பொருள் சிறப்புடைத்தென்று அவன்கருதி வாழ்தல்வேண்டி.

ஆவயின் வருஷம் புறகிலை வாழ்த்தும்—தெய்வவழிபாடு உடைத் தாயினும் மூக்கள்கண்ணதேயாகித் தோன்றும் பாட்டுடைத்தலீவா முன்னிலையாகத் தெய்வம் படர்க்கையாக வாழ்த்தும் வாழ்த்தும் ;

தெய்வஞ் சிறந்ததேனும் மக்கள் அதிகாரப்படுதலின் அவர் கண்ணதேயாதற்கு ‘ஆவயின் வருஷம்’ என்றார். இதற்கு ‘வழிபடுதெய்வம்’ என்னும் செய்யுளியற் (110) சூத்திரப்பொருளீ யுரைக்க.

இதுவுங் தலைவன்குறிப்பின்றித் தெய்வத்தால் அவனை வாழ்விக் கும் ஆற்றலுடையார் கண்ணதாகலிற் கைக்கிளோப்புறனுயிற்று.

உதாரணம்:—

வீலான் காப்பக் கடன் மேனி மால்காப்ப
கா ஓந்திழையா டான்காப்பப்—
சென்னியாக் களிக்குஞ் தெய்வலீ
மன்னுக நாளுமிம் மண்மிசை யானே.”

என வரும்.

முதல்வர்’ எனவும் பாடம்,
† ‘இயவணின்’ எனவும் பாடம்.

கைக்கிளை வகையோடு உளப்படத் தொகை—மேற் காமப் பகுதியென்ற கைக்கிளையல்லாத கைக்கிளையின் பகுதியோடே வாயுறை வாழ்த்துஞ் செவியறிவுறைம் புறசிலைவாழ்த்துங்கூட நான் காகிய தொகைபெற்ற நான்கும் ;

வாயுறை வாழ்த்து முதலிய மூன்றுங் தத்தம் இலக்கணாக் ரீரிவுபடா, இக்கைக்கிளை திரிவு படுமென்றற்கு எண்ணும்மையான் டடானேதாது உளப்படவென வேறுபடுத்தோதினார். அகத்தினை யியலுள் இருபாற்குங் கறிய கைக்கிளையுங், ‘காமஞ்சாலா இளமை யோள்வயிற்’ (தொல்-பொ-அகத்-50.) கைக்கிளையும், ‘முன்னைய நான் கும்’ (தொ-பொ-அகத்-52.) என்ற கைக்கிளையுங், ‘காமப்பகுதி’ (தொல்-பொ-புறம்-28.) என்ற கைக்கிளையுங், களவியலுண் ‘முன் கீனயமுன்றும்’ (தொல்-பொ-கள்-14.) என்ற கைக்கிளையும் போலாது எஞ்ஞான்றும் பெண்பாலார் கூறுதலின்றி இடைஞின்ற சான்றே ராயினும் பிறராயினும் கூறுதற்கு உரித்தாய் முற்காலத்து ஒத்த அன்பினராகிக் கடைசிலைக்காலத்து ஒருவன் ஒருத்தியைச் சூறந்தத னல் தறந்த பெண்பாற் கைக்கிளையாதலில் திரிபுடைத்தாயிற்று. இது முதனிலைக்காலத்துத் தாஞ்குறித்து முடித்துப் பின்னர் அவளை வருத்தஞ்செய்து இன்பமின்றி பொழுதலான் ஒருதலைக் காம மாயிற்று.

உதாரணம்:—

“அருளா யாதலோ கொடிதே யிருள்வரச்
சிறியாற் செவ்வழி பண்ணி யாழில்லை
காரெதிர் கானம் பாடினே மாக
நீஞாது கெய்தலிற் பொலிங்த வுண்கண்
கலும்ந்துவா ரரிப்பனி பூணக கனிப்ப
வினாத லா னு ளாக விளையோய்
கிளையை மன்னெங் கேள்வெய் யோற்கென
யாங்தற் ரெருமுதனம் வினவக் காங்தன்
‘ முகைபுரை விரலிற் கண்ணீர் துடையா
யாமவன் கிளைஞுரே மல்லேங் கேளினி
யெம்போ வொலாருத்தி நலனயங் தென்றும்
வருட மென்ப வயங்குபுகழ்ப் பேத
கெஞ்வென வொலிஞ்ஞுக் தேரோடு
மூல்லை வேவி ஸ்லா ரானே.” (பும-14.)

இது கண்ணகி காரணமாக வையாவிக்கோப் பெரும்பேக்கீனப் பரணர் பாடிய கைக்கிளைவகைப் பாடாண்பாட்டு.

'கிளையை மன்னெங் கேள்வெய் போற்றகன' வினவ, யாகு கிளையல்லேம் முல்லை வேவலி நல் ஶார்கண்ணே வருமென்று சொல்வா எளங்க கூறுதலின் அஃது ஏனைக் கைக்கிளைகளின் வேரூயிற்று.

'கன்முழை யருஷி' யென் தும் (1+7) புறப்பாட்டுமே அது.

தொக்க நான்கும் உள எனமொழிப—அந்நான்கும் முற்கூறிய தொக்குப் பத்தாய்ப் பாடாண்பதுதிக்கண்ணே உள வாய் வருமென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்றவாறு.

'தொக்க நான்' கென்றதனை இந்நான்கும் வெண்பாவும் ஆசிரி யமுங் தொக்குசின்ற மருட்பாவானும் வருபென்பதூடக் கொள்க, இவற்றை மேல்வருகின்றவற்றேருடு உடன்கூறுராயினர், அவை இழிந்தோர் கூறுங் கூற்றுகளின். (நடு)

91. தாவி னல்லிசை கருதிய கிடந்தோர்க்குச்
குத ரேத்திய துயிலெடை நிலையுங்
கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலிய
மாற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெருஅங்க் கறிவுறீஇச்
சென்றுபாய னெதிரச் சொன்ன பக்கமுஞ்
சிறந்த நாளனி செற்ற நீக்கிப்
பிறந்த நாள்வயிற் பெருமங் கலமுஞ்
சிறந்த சீர்த்தி மண்ணு மங்கலமு
நடைமிகுத் தேத்திய குடைநிழுன் மரபு
மானௌர்ச் சுட்டிய வாண்மங் கலமு
மன்னையி வழித்த மண்ணுமங் கலமும்
பரிசில் கடூஇய கடைக்கூட்டு நிலையும்
பெற்ற பின்னரும் பெருவள னேத்தி
நடைவயிற் ரேன்று மிருவகை விடையு
மச்சமு முவகையு மெச்ச மின்றி

நானும் புள்ளும் பிறவற்றி னிமித்தமுங்
காலங் கண்ணிய வோம்படை யுள்ப்பட
ஞாலத்து வருஷ நடக்கையது குறிப்பிற்
கால மூன்றெடு கண்ணிய வருமே.

இதுவும் அது.

இதன்பொருள்:—தாவில் கிடங்தோர்க்கு நல்லிசை கருதிய
சூதர் ஏத்திய துயிலெல்லை சிலையும்—தமது வலியாலே பாசறைக்கண்
ஒரு மனக்கவற்சியின்றித் துயின்ற அரசர்க்கு நல்லபுகழைக் கொடுத்
தலைக் கருதிய சூதர் அத்துயிலெலுப்பின் ஏத்தின துயிலெல்லை சிலை
யும்;

‘கிடங்தோர்க்கெனப் பன்மைகூறலே, அவர் துயிலெலுப்புத்
தொன்றுதொட்டு வருமிமன்பதூஉஞ், சூதர் மாகதர் வேதாளிகர்
வந்திகர் முதலாயினேஞ்ருட் சூதீரே இங்ஙனம் விரத்தால் துயின்றா
ரைத் துயிலெலுப்புவரென்பதூஉம், யான்டும் முன்னுள்ளோரையும்
பிறகரையுங் கூறப்படுமென்பதூஉங் கொள்க. அவர் அங்ஙனங்
துயின்றமை பிறர்க்கும் புலப்படப் புகழுல் அவர் கருத்தாகலின் ஒரு
தலைக் காமம் உள்தாயிற்று.

உதாரணம்:—

“ கானம் பொருந்திய கயவாய் மகளிரின்
யானுறங் துயர நந்திய பான
விழையாக் கண்ணே டறையாக் காத்தசீன்
ஆதின் முதல்வன் றயில்கொண் டாங்குப்
போற்று மன்னரை யென்ஸிச சிறிதுசீ
சேக்கை வளர்ந்தனை பிரும தாக்கிய
வண்ணக யவுண னுயிர்செல வாங்கவ
னன்றுணர்ந் தாங்கு வென்றி மேய
வாடா வஞ்சி மலைந்த சென்னிப்
‘ போரு தாளைப் பொலங்தேர் வளவ
நின்றுயி லெழுமதி கீழு
மொன்று வேந்தர் பொன்றுதுயில் பெறவே,”

என வரும்,

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும் பெற்ற பெருவளம் பெறு அர்க்கு அறிவுறீஇசு சென்று பயனிடுதிரச்சொன்னபக்கமும்—
ஆடன்மாந்தரும் பாடற்பாணரும் கருவிப்பொருநரும் இவருட் பெண்பாலாகிய விறலியுமென்னும் நாற்பாலாருஞ் தாம்பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தை எதிர்வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் ஆண்டுச்சென்று தாம்பெற்றவையெல்லாம் பெறுமாறு கூறிய கூறு பாடும்;

கூத்தராயிற் * பாரசவரும் வேளாளரும் பிறரும் அவ்வாடற் கெழுமிற்கு உரியோர்களும் † பாரதினிருக்தியும் விலக்கியற்குத்துங் கானகக்கூத்துங் கழாய்க்கூத்தும் ஆடுபவராகச் சாதிவரையறையில் ராகவிள் அவரை முன்வைத்தார்; பாணரும் பொருநருஞ் தத்தஞ் சாதியில் திரியாது வருதலிற் சேரவைத்தார்; முற்கூறிய முப்பாலோ ருட்கூத்தராயினார் எண்வகைச்சுவையும் மனத்தின்கட்டப்பட்டகுறிப்பு களும் புறத்துப் போந்து புலப்பட ஆடுவார்; அது விறலாகவிள் அவ் விறல்பட ஆலோகீ விறலியென்றார். இவருக்குஞ் சாதிவரையறை பின்மையிற் பின்வைத்தார். பாணரும் இசைப்பாணரும் யாழிப் பாணரும் மண்டைப்பாணருமெனப் பலராம். பொருநரும் ஏர்க்களம்பாடுகளும் போர்க்களம்பாடுகளும் பரணிபாடுகளுமெனப் பலராம். விறலிக்கு அன்னதோர் தொழில்வேறுபாடின்றித் தொழி லொன்றுகளின் விறலியென ஒருமையாற் கூறினார்.

ஆற்றிடைக் காட்சி உறழுத் தோன்றிப் பெற்ற பெருவளம் பெறு அர்க்கு அறிவுறீஇசு சென்றுபயனிடுதிரச் சொன்ன பக்கமும்— இல்லறத்தைகிட்டுத் தறவறமாகிய கெறியிடத்து சிற்றல் நன்றென்றுங் கண்டகாட்சி தீடுதன்றும் மாறுபடத் தோன்றுகையினுலே தான் இறைவனிடத்துப்பெற்ற கந்தழியாகிப் பெற்றத்தை மாண்டுச் சிரிக்கு பெறுதார்க்கு இன்னவிடத்தே சென்றும் பெறலாமென்று அறிவுறுத்தி அவரும் ஆண்டுச் சென்று அக்கந்தழியினைப் பெறும் படி சொன்ன கூறுபாடும்;

பக்கமென்றதனுனே அச்செப்யுட்களைக் கூத்தராறுபபடை பானுற்றுப்படை பெர்குநராற்றுப்படை விறலியாற்றுப்படை முரு

* 'பாரசைவர்' என்பதுமுன் அச்செப்பிரதியிற் கண்ட பாடம். ஆனால் அது திருத்தமானதன்று.

† 'பாராத விருத்தி' என்பது திருத்தமான பாடம் அன்று.

காற்றுப்படையென வழங்குதலும் ஆற்றினருமையும் அவனார்ப் பண்பு முதலியனவுங் கூறுதலுங் கொள்க.

உதாரணம்:—

“ வாண்டிரேய் வெண்குடை வயமா வளவ
என்ன்ரேர் தமிழ்துங் தோன்ற நல்கினன்
சரஞ்செல் வருந்தமோ டிரங்கி யென்ற
மிரங்தோ ரறியாப் பெருங்கலஞ் சரக்குவன்
சென்மதி வாழிய நீயே சீன்வயி
ஞடலூ யகிழான் பாடலூங் கேளான்
வல்லே வருகென விடுப்பி எல்லது
சீல்லென சீறுக்குவ னல்ல னல்லிசைப்
பெருந்தகை வேந்தர் கோலமொடு
திருந்தா வாழ்க்கையின் வருந்து வோயே.”

“திருமழை தலைஇய விருணிறவி சம்பின்” (பத்த-மலைப்படைம் -1.)

இவை கூத்தராற்றுப்படை.

“பாணன் சூடிய பசம்பொற் றுமரை
மாண்மை விறலி மாலைமொடு விளங்கக்
கடும்பரி நெடுங்தேர் பூட்டுவிட் டசைஇ
ழூரிர் போலச் சுரத்தினை யிருந்தனரிர
யார் ரோவென வினாவ லானுக்
காரெ நெஞ்கற் கடும்பசி யிரவல
வென்வே லண்ணற் கானு ஐங்கே
சின்னினும் புல்வியே மன்னே யினியே
இன்னே மாயினே மன்னே யென்று
மூடாஅ போரா வாகுத வறந்தும்
படாஅ மஞ்ஜனுக் கீத் த வெங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக
வெந்த தீண யாயினு மீத் த னன்றென
மறுமைகோக் கிண்ணே வண்டே
பிறர், வறுமைகோக் கிண்றவன் கைவண் யையீய.” (மும்-141.)
“மண்மலைப் பண்டத்தோண் மாங்கில மடங்கை” (பத்த-சிறப்பும்-1.)

இவை பாணுற்றுப்படை.

“சிலையுலா நிமிர்ந்த சாந்துபடு மார்பி
*கலைவிபுனர் கழனி வெண்குடைக் கிழவோன்
‘ஒவிக்குதிர்க் கழனி’ ஏன் பதும் பாடம்..”

வலிதுஞ்ச தடக்கை வாய்வாட் து' வென்
வள்ளிய ஞதல் வையகம் புசழினு
மூள்ள மோம்புமி னுயர்மொழிப் புலவீர்
யானும், இருணிலாக் கழிந்த பகல்செய் வைக்கறை
மொருகண் மாக்கினை தெளிர்ப்ப வொற்றிப்
பாடியிழ் மூரசி னியறேர்த் தக்கை
வாடா வஞ்சி பாடினே ஞக
வகமலி யுவகையொட்டனுகல் வேண்டிக்
கொன் றுசினாங் தணியாப் புலவுநாற் மருப்பின்
வெஞ்சின வேழி நல்லின ஞஞ்சி
யானது பெயர்த்தனை ஞகத் தானது
சிறிதென வணர்ந்தமை நாணிப் பிறிதமோா
பெருங்களிறு கல்கி டோனே யதற்கொண்
ஷிரும்பே ரொக்கல் பெரும்புலம் புறினுங்
துன்னரும் பரிசி றருமென
வென்றஞ் செல்லேனவன் குன்றுகெழு னாட்டே.” (புக-394.)

“அர்து யாண ரகண்றலைப் பேரூர்ச்
சாறுகழி வழிநாட்” (பத்த-பௌரா-1-2.)

இவை பொருநராற்றுப்படை.

“சேயிழை பெறுகுவை வானுதல் விறவி
தடவுவாய்க் கலித்த மாயிதழ்க் குவளை
வண்டுபடு புதுமலர்த் தண்சிதர் கலாவப்
பெய்யினும் பெய்யா தாயினு மருவி
கொன்னஞு வியன்புலத் துழழகாலாக
மால்புடை கொடுவரைக் கோடுதோ றிழிதரு
ஸிரினு மினிய சாயற்
பாரி வேங்பாற் பாடினை செவினே.” (புக-105.)

“மெல்லியல் விறவிக் கல்லிசை செவியில்” (புக-133)

இவை விறவியாற்றுப்படை.

குத்தராற்றுப்படை தமிமாறுதொழிலாகாமற் குத்தரை ஆற்
றுப்படுத்ததென ஸிரிக்கு ஏனையவும் அன்ன.

முருகாற்றுப்படையுட் புலமபுரா துறையுஞ் சேவடி’ யெனக்
கந்தழிக்குறி, ‘சின்னெஞ்சுச் தின்னசை வாய்ப்பப் பெறுதி’ யெனவுங்

கறி, அவனுறையும் இடங்களும் கூறி, ஆண்டுச்சென்றால் அவன் 'விழுமிய பெறலரும் பரிசு னல்கும்' எனவுங்கறி, ஆண்டுத் தான் பெற்ற பெருவளம் அவனும்பெறக் கூறியவாறு காண்க. இதனைப் புலவராற்றுப்படை என்று உப்த்தனர்ந்து பெயர்க்கறுவர்க்கு முரு காற்றுப்படையென்னும் பெயரன்றி அப்பெயர் வழக்காமையான் மறுக்க. இனி முருகாற்றுப்படை யென்பதற்கு முருகன்பால் வீடு பெறுதற்குச் சமைந்தான் ஓரிரவுணை ஆற்றுப்படுத்ததென்பது பொருளாகக்கொள்க. இனிக் கூத்தர்முதலியோர் கூற்றாகச் செய்யுட் செய்யுங்கால் அவர்கீல் வைத்துரைப்பினன்றிப் புலதுடை மாந்தர் தாமே புலனெறி வழக்கஞ் செய்யாயையுணர்க.

இனி இசைப்புலவர்க்கும் நாடகப்புலவர்க்கும் இங்னனங் கூற வலமையாது; அவருள் உயர்ந்தோரல்லாதாரும் அத்தொழிற்குப் பெரும்பான்மையும் உரியராய் நடத்தலின்.

நாளனி செற்ற நீக்கிச் சிறந்த பிறந்த நாள்வயிற் பெருமங்கலமும்—நாடோறுந் தான் மேற்கொள்ளுகின்ற * செற்றங்களைக் கை விட்டுச் சிறந்ததொழில்கள் பிறத்தற்குக் காரணமான நாளிடத்து நிகழும் விவரங்களியும்;

அரசன் நாடோறும் தான் மேற்கொள்கின்ற செற்றமாவன சிறைசெய்தலுஞ் செருங்செய்தலுங் கொலைபுரிதலும் முதலியன. சிறந்ததொழில்களாவன சிறைவிடுதலாஞ் செருவொழிதலுங் கொலை யொழிதலும் இறைத்தவிர்தலுங் தானஞ்செய்தலும் வேண்டின தீத்தலும் பிறவுமாம்.

மங்கலவண்ணமாகிய வெள்ளனியும் அணிந்து எவ்வுயிர்க்கண் அருளே விகழ்தலின் அதனை வெள்ளனியென்ப. ஆகுபெய மூப்பொருள் கூறிய செய்யுஞ்சும் வெள்ளனியாயிற்று.

தாரணம்:—

"அந்தண ராவோடு பொன்பெற்றூர் நாவலர்
மந்தரம்போன் மாண்ட களிறாந்தா—ரெங்கை
யிலங்கிலைவேற் கிளி யிரேவத்நா ளென்னே
ஸிலம்பிதன் கடிமுந்த வாறு." (அந்தங்காரிம்)

'செற்றங்களைக் கையிட்டு' என்பதுமூன் அச்சுப்பிரதி பாடம். இது பொருங்தலில்லை.

இது சிலம்பி கூடிமுக்குந்துனை அடங்கலும் வெளியாயிற்றென் றவின் வெள்ளணியாயிற்று.

“செய்கை யரிய களவழிப்பா முன்செய்த
போய்கை யொருவனுற் போந்தாமோ—கைய
மலைச்சிறைதீர் வாட்கண்டன் வெள்ளணிகாள் வாழ்த்திக்
கொலைச்சிறைதீர் வேந்துக் குழாம்.”

இது சிறைவிடுதல் கூறிற்று.

“கண்ணூர் கதவாங் திறமின் களிரூடுதேர்
பண்ணூர் நடைப்புவி பண்விடுமி—நண்ணூதீர்
தேர்வேந்தன் றென்னன் றிருவுத் திராடநாட்
போர்வேந்தன் பூச விலன்.” (முத்தொன்றுமிகு)

இது செருவொழுந்தது.

“ஏமாரு மக்ஞீ ரெயிறிறவி னெங்கோமான்
வாமான்றேர்க் கோதை சதயநா—ளாமாறு
காம நுகருமின் கண்படுமி னென்னுமே
யேம மூரசின் குரல்.”

இதனுள் இழிகுலத்தோன் பறைசாற்றினமை கூறுதலின் இழிக்கோர் கூறுதல் ஒழிந்த மங்கலங்கட்கும் ஒக்கும். பெருமங்கல மென்றதனுனே பக்கநாளுந் திங்கடோறும்வரும் பிறந்தநாளும் பாடலுட் பயிலாமையுணர்க.

சிறந்த சீர்த்தி மண்ணும் மங்கலமும்—அரசர்க்குச் சிறப்பெய் திய மிக்கபுகழை எய்துவிக்கும் முடிபுணைந்து ஆடும் நீராட்டுமெங்கலமும்;

இதனைப் பிறந்தநாளின் பின்வைத்தார் பொன்முடி புனைந்த ஞான்று தொடங்கி யாண்டுதோறும் இது வருமென்றற்கு. குறங்கில மண்ணர்க்காயின் அவர்க்குரிய பட்டத்தோடு கூடிய மண்ணுமங்கலமுங் கொள்க;

உதாரணம்—

“அளிமுடியாக் கண்குமையா னகுதினாள் வேப்ந்த
ஓவாளிமுடி பொன்றிலையே யொக்கு—மொளிமுடி மேன்

மந்திரத்தாலாந்தனர் வாத்தியீர் ரம்மலைமே
லங்தரத்துக்கங்கையினெந்து.”

எனவரும்.

இதனுடேயாண்டு இத்துணைச் சென்றதென்று எழுதம் எண்
மங்கலமூம் பெறுதும்.

நடை மிகுத்து ஏத்திய குடைசிழுன் மரபும்—உலகவொழுக்கத்
தை இறப்ப உயர்த்துப் புகழ்ந்து கூறப்பட்ட குடைசிழுல் திலக்கண
மும்;

இங்கனம் புனைந்துரைத்தற்கு ஏதுவாபது சிழுலாம் ; என்னை?
அந்திழல் உலகுடனிழற்றியதாகக் கூறுதலும்பட்டுக் குடிபுறங்காத்
தற்குக் குறியாகக் குடைகொண்டேன்று அக்கொற்றவன் குறிக்
கவும் படிதலின்.

மரபென்றதனும் செங்கோலுங் திகிரியும் போல்வனவற்றைப்
புனைந்துரையாக்கலுங் கொள்க.

உதாரணம்:—

“மந்தரங்காம்பா மணிவிசும் போலையாத்
திங்க எதற்கோர் திலதமா—வெங்கனு
முற்றீர் வைய முழுது சீழ்றமே
கொற்றப்போர்க் கிளி குடை.” (மதுராஸாயிரம்)

எனவரும்.

“அறீக்கை தாங்கி யளப்பரிதாம் வானப்
புறீர்போன் முற்றும் பொதியும்—பிறரொவ்வா
மூவேந்தருள்ளு முதல்வேந்தன் முத்தமிழ்க்குக்
கோ?வந்தன் கண்டன் குடை.”

இதுவும்,

ஞாயிறு சுமந்த கோடுதிரள் கொண்டு
மாக விசும்பி னடுவுகின் ரூட்குக்
கண்பொர விளக்குச்சன் விண்பொரு வியன்குடை
வெயின்மறைக் கொண்டன்றே வன்றேவருந்திய
குடிமறைப் பதுவே கூர்வேல் வளவு (பும-35)

“திங்களைப் போற்றுதான் திங்களைப் போற்றுதாக
கொங்கலர்தார்ச் சென்னி குளிர்வெண் குடைபொன்றீவ்
உங்க இலுகவித்த லான்.” (ஸப்-மங்க.)

எனவும்,

“திங்கன் மாலை வெண்குடையான் சென்னி செங்கோ வதுவோச்சிக்
கங்கை தண்ணைப் புணர்ந்தாலும் புலவாய் வாழி காவேரி.”

(ஸப்-ஏஞ்சல்.)

“ஞாயிறு போற்றுது ஞாயிறு போற்றுதுக்
காலிரி காடன் நிகிரிபோற் பொற்கோட்டு
மேரு வலங்திரித லான்.” (ஸப்-மங்க.)

இவை செங்கோலையுந் திகிரியையும் புஜைந்தன.

மானுர்ச் சுட்டிய வாண்மங்கலமும்—பகைவரைக் குழித்த வாள்
வெந்றியாற் பசிப்பினி தீர்ந்த பேய்ச்சுற்றமும் பிறரும் வாளிஸை
வாழ்த்தும் வாண்மங்கலமும்;

இது பிறர்வாழ்த்தப்படுதலிற் கொற்றுவையைப் பரவும் ‘வெந்ற
வாளின் மன்’(புறத்தினை-13.) ஜென்பதனில் வேறுயிற்று. புகழ்ச்சிக்
கட்பகைவரை இகழ்ந்து புகழ்தலின் ‘மானுர்ச் சுட்டிய’ என்றார்.

உதாரணம்:-

“ஆளி மதுகை யடல்வெப்போன் வாள்பாடிக்
காலிகள் வம்பினே காத்தாடக்—காலிக்குத்
தீராத வெம்பசி தீர்த்துநாஞ் செங்குருதி
நீராட்டி யுண்ட சினாம்.

என வரும்.

“அரும்பவிழ்தார்க் கோதை யரசெறிந்த வொக்வாட்
பெரும்புலவுஞ் செஞ்சாந்து நாறிச்—சரும்பொடு
வண்டாடும் பக்கழு முண்டு குறைநி
யுண்டாடும் பக்கழு முண்டு.” (உதாரணமாக.)

இது பிறர் கூறியது.

இது பாணியிற் பயின்றுவரும்.

மன்னெனயில் அழித்த மன்னு மங்கலமும்-மாற்றாசன் வாழ்த்த
மதிலையித்துக் கழுதையேரான் உழுது வெள்ளொருகுக் கொள்ளும்
இத்தி மங்கலமல்லாதன செய்தவன் மங்கலமாக நீராடுதங்கலமும்;

அழித்தனுண் மண்ணுமங்கலம்.

உதாரணம்:—

“கடுங்தேர் குறித்த ஞான வாங்கன்
வெங்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டிப்
பாழ்செய் தனியவர் நன்தலை எல்லையில்” (முத-15.)

என எயிலழித்தவாறு கூறி,

“வீயாச் சிறப்பின் வேங்வி முற்றி
பூப்பட்ட” (முத-15.)

எனவே ஒருவாற்றுன் மண்ணியவாறுங் கூறியவாறு காண்க.

குடியிருக்காண்ட மண்ணுமங்கலம் எயிலழித்தல் கூறுமையின் இதனின் வேறுயிற்று.

பரிசில் கடைஇய சிலையும்—பரிசிலரை கீங்குதலமையாது செடிது கொண்டு ஒழுகிய தலைவற்குப் பரிசில்வெட்டோன் தன் கடும்பினது இடும்பை முதலியன கூறித் தான் குறித்த பொருண் மையினைச் செலுத்திக் கடாவினசிலையும்;

கடைக்கூட்டு சிலையும்—வாயிலிடத்தே சின்ற தான் தொடங்கிய கருமத்தினை முடிக்கும் சிலையும்;

இதுவும் இழிந்தோர் கூற்றுயிற்று, இருத்தலே அன்றிக் கடா வுதனின். சிலையென்றதனுனே பரிசில்பெறப் போகல்வேண்டுமென் அங் குறிப்பும் பரிசினிலையும் பல்வகையாற் கூறுதல்கொள்க.

உதாரணம்:—

“ஆகினி மறந் தோழை ரடுப்பி
ஞப்பி பூப்பத் தேம்புபசி யுழவாப்
பாது வின்மையிற் கேருலொடு திரங்கி
பில்லி நூர்ந்த பொல்லா வறமுலை
சுவைத்தொ நழுஷந்தன் மக்குதமுக நோக்கி
நீரொடு சிறந்த வீரிதழ் மழைக்கணை
மனையோ ஜெவு கோக்கி சினைடு
சிற்படர்க் தினே ஏற்போர்க் குப்பன
வெங்னிலை யறிந்தனையாயி னிங்கிலைத்

தொடுத்துங் கொள்ளா தமையலே னடுக்கிய
பண்ணமை ரம்பின் பச்சை நல்யாழி
மன்னார் முழவின் வழிரிய
ரின்னமை தீர்க்குங் குடிப்பிறக் தோயே.” (புக-164.)

)து பரிசில் கடாங்கிலோ,

“ மதியேர் வென்குடை யதியர் கோமான்
கொடும்பு ஜெழினி கெடுங்கடை சின்றியான்
பசலை ஸ்லவின் பனிபடு விடியற்
பொருகளிற் ரதிவழி யன்ன வென்கை
மொருகண் மாக்கினை மொற்றபு கொடாஅ
வுருகெழு மன்ன ராரெயில் கடங்த
சினம்படு குருதிப் பெரும்பாட்ட ஹரத்
தணங்குடை மரபி விரிருங்களாங் தோறும்
வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டி
வெள்ளோ வரகுங் கொள்ளும் வித்தும்
வைக ஹழவ வாழிய பெரிதெனச்
கென்றியா வின்றலென ஞக வன்றே
பூருண் கேணிப் பகட்டிலைப் பாஜி
வேர்புரை சிதாஅர் ஸீக்கி னேர்க்கரை
துன் ஜூற் கலிங்க மூடுஇ யுன்மெனாத்
தேட்கடுப் பன்ன நாட்படு தேறல்
கோண்மீ னண்ண பொலங்கலத் தளைஇ
* பூண்முறை யீத்த லன்றியுங் கோண்முறை
விருங்திறை நல்கி யோனே யந்தரத்
தரும்பெற லமிழ்த மன்ன
கரும்பிலுட் டங்தோன் † பெரும்புறக் கண்டயே.” (புக-892.)

கண்ட

“ நல்யா மூருளி பதலைமொடு சுருக்கிச்
செல்லா மோதில் சில்வளை விறவி
களிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை
‡ விசம்பா டெருவைப் பசந்ததி தடுப்பப்

* ‘ஊண்முறை விடுத்த வின்றியும்’ என்பதும் பாடம்.
† ‘பெரும் பிறங்கடையே’ எனபது முன் அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்,
ஒன்றுல் அது சிறந்ததன்ட.
‡ ‘விசம்போ டெருவை’ என்பதும் பாடம்.

பணக்புல மீடிய தகைப்பெருஞ் சிறப்பிற்
குடியிக் கோமாற் கண்ட
கெடுகீர்ப் புற்கை தீதனம் வரற்கே” (புக—64.)

இது போகல்வேண்டும் குறிப்பு.

“ஊனு மூனூ முஜையி னினிதெனப்
பாலிற் பெய்தவும் பாகிற் கொண்டவு
மனவுபு கலந்து மெல்லியது பருகி
விருங்துறுத் தாற்றி யிருங்தனை மாகச்
சென்மோ பெருமவைம் விழுவடை நாட்டென
யாங்தன் னறியுன மாகத் தான்பெரி
தன்புடை மையி னெம்பிரி வஞ்சித்
துணரியது கொளாஅ வாகிப் பழுழுத்துப்
பயம்பகர் வறியா மயங்கரின் முதுபாழிப்
பெயல்பெய் தன்ன செல்வத் தாங்க
ஸீயா மன்னர் புறங்கடைத் தோன்றிச்
சிதாஅர் வள்பிற் சிதர்ப்புறத் தடாரி
பூனுகிர் வலந்த தெண்க கென்றி
விரல்விசை தவிர்க்கு மரலைப் பாணியி
னிலம்பா டகற்றல் யாவது புலம்பொடு
தெருமர லுயக்குமுங் *தீர்க்குவோ மதனு
↑ னிருஷ்ளக் கூலம் பாறக் ட்கோடை
வருமழை நீருமுக்கிசைக் கோடிய பின்றைச்
சேயை யாயினு மிவணை யாயினு
மிதற்கொண் டறிணங் வாழியோ கிணைவ
சிறங்கி, யொருவழிப் படர்கென் றுனே யெங்கை
யொவிவென் எருவி வேங்கட நாட
ஓஹுவருஞ் சிறவரு முத்தா றுய்க்கு
மநத்துறை யம்பியின் மானப் பிறப்பிறன்
நிருங்கோ ஸீராப் பூட்டகை
குஞ்ப ஜூரான் காதன் மகனே.” (புக—381.)

இது மேறும் இக்காலத்தும் இங்குனான் தருவலென்றானாக
உறினமையின் அவன் பரிசினிலை கூறிற்று.

- * ‘தீர்க்குவோ னதஞ்வு’ என்பதும் பாடம்.
- † ‘இருஷலம் கூலமாறி’ என்பதும் பாடம்.
- ‡ ‘கொண்ட வருமழை’ என்பதும் பாடம்.
- § ‘முழுக்கிடை’ என்பதும் பாடம்.

“ குன்று மலையும் பலபின் ஞாழிய
வந்தனென் பரிசில் கொண்டனென் செலற்கென்
சின்ற வென்னயங் தருளி மீதுகொண்
மங்கனஞ் செல்க தானென் வென்னை
யாக்கறிந் தனஞே தாங்கருக் காவலன்
கானை தீத் விப்பொருட் கியானேர்
வாணிகப் பரிசில் ஸல்லேன் பேணித்
திணையனைத் தாயினு மினிதவர்
துணையள வறிந்து நல்கினர் விட்டனே.” (புற—208.)

என் மூம் புறப்பாட்டே அப்பரிசினிலையைக் கூறியது காண்க.

பெற்ற பின்னரும் பெருவளன் ஏத்தி நடைவயின் தோன்றும்
விடையும்—அங்ஙனம் பரிசில் பெற்றபின் அவனும் அவன்
கொடுத்த பெருவளை உயர்த்துக்கூறி உலகவழக்கியலால் தோன்
ரும் இரண்டு வகைப்பட்ட விடையும் ;

இருவகையாவன, தலைவன் தானே விடுத்தலும் பரிசிலன் தானே
போகல் வேண்டுமெனக் கூறிவிடுத்தலுமாம்.

உதாரணம்:—

“ தென்பறதவர் மிடல்சாய
வடவடிகர் வாணோட்டிய
தொடையமை கண்ணித் திருந்துவேற் றடக்கைக்
கடுமா கடைஇய விடுபரி வடிய்பி
னற்றாக் கள்ளின் சோழன் கோயித்
புதுப்பிறை யன்ன சுதைசெய் மாடத்துப்
பனிக்கயத் தன்ன நீணகர் சின்றே
னாரிக்கூடு மாக்கிணை யிரிய வொற்றி
யெஞ்சா மரபின் வஞ்சி பாட
வெமக்கென வகுத்த வல்ல மிகப்பல
மேம்படு ஜிறப்பி எருங்கல வெறுக்கை
தாங்காது பொழிதந் தோனே யதுகண்
ஷலம்பா முழந்தவென் னிரும்பே ரொக்கல்
விரற்செறி மற்பின செவித்தொடக் குஙருஞ்
செவித்தொகர் மரபின விரற்செறிக் குஙரு
மரைக்கைமை மரபின் மிடற்றியாக் குஙரு
மிடற்றமை மரபின வரைக்கியாக் குஙருக்

கடுந்தே ரிராம ஜூடன்புணர் சிறையை
வலித்தகை யரக்கன் வெளவிய ஞான்றை
சிலஞ்சேர் மதாணி கண்ட குருக்கின்
செம்முகப் பெருங்கிளை யிழைப்பொலின் தாழுக்
கருஅ வருகைக யினிதுபெற் றிகுமே
யிருங்கிளைத் தலைமை யெங்கி
யரும்பட ரெவ்வ முழுந்ததன் றலையே.” (புஷ-378.)

இது தானே போவென விடுத்தபின் அவன் கொடுத்த வளைன
உயர்த்துக் கூறியது.

“ உயிர்ப்பிடம் பெருஅ அண்முனின் தொருநாட்
செயிர்த்தெழு தெவ்வர் திறைதுறை போகிய
செல்வ சேசுறுமென் தொல்பதிப் பெயர்க்கென
மெல்லெணக் கிளங்கன மாக வல்லே
யகறி ரோவெம் மாயம் விட்டெனச்
சிரநிய வன்போற் செயிர்த்த நோக்கமொடு
துடியடி யன்ன அங்குங்கடைக் குழவியொடு
பிடிபுணர் வேழும் பெட்டவை கொள்கெனத்
தன்னரி யனவையிற் ராத்தர யானு
மென்னாறி யனவையின் வேண்டுவ முகந்தகொண்
திண்மைதீர வந்தனன்” (பத-பொகூ-119-29.)

இது யான் போகல்வேண்டுமெனக் கூறி விடுத்தபின், அவன்
தந்த வளைன உயர்த்துக்கூறியது. ‘நடைவயின் தோன்று’மென்றத
ஞுற் சான்றேர் புலனெறிவுமுக்கஞ்சிசய்துவரும் விடைகள் பலவுக்
கொள்க. அவை பரிசில் சிறிதென்று போகலும், பிறர்பாற் சென்று
பரிசில்பெற்றுவங்கு காட்டிப் போகலும், இடைஞிலத்துப் பெற்ற
பரிசிலை இடைஞிலத்துக் கண்டார்க்குக் கூறுவனவும், மஜீனிக்கு
மகிழ்ந்து கூறுவனவும், பிறவும் வேறுபட வருவனவெல்லாங் கொள்க.

உதாரணம்:—

“ ஒருதிசை யொருவனை யுள்ளி நாற்றிகை”
பலரும் வருவர் பரிசின் மாக்கள்
வரிசை யறித்தோ வரிதே பெரிது
மீத வெளிதே மாவண் டோன்ற

வதுநற் கறிந்தனை யாயிற்
பொதுநோக் கொழியதி புலவர் மாட்டே.” (புக்-121.)

இது சிறிதென்ற விடை.

“ இரவுவர் புரவலை சீரு மல்லை
புரவல ரிரவுவர்க் கிள்லையு மல்ல
ரிரவல ருண்மையுங் காணினி யிரவுவர்க்
கீவோ ருண்மையுங் காணினி சின்னூர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்தியாம் பிணித்த
கடுகல் யாளையெம் பரிசில்
கடுமான் ரேண்றல் செல்வல் யானே.” (புக்-162.)

இது பிறங்பாற் பெரிதுபெற்றுச் சிறிது தந்தவற்குக் காட்டிய விடை.

“ வேழும் வீழ்த்த விழுக்தொடைப் பகழி” என்னும் (152) புறப்பாட்டு இடைஞிலக்திற் பரிசுபெற்றுமை கண்டார்க்குக் கூறியது.

“ சின்னாயங் துறைந்க்கு நீபங் துறைந்க்கும்
பண்மாண் கந்பினின் கிளோமுத லோர்க்குவ
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழிசின்
நெடுங்குறி யெதிர்ப்பை நல்கி மோர்க்கு
மின்னோர்க் கென்னு தென்னெனுகுங் சூராது
வல்லாங்கு வாழ்து மென்னாது சீரு
மெல்லோர்க்குங் கொடுமதி மனைகிழு வோயே
பழங்நாங்கு முதிரத்துக் கிழுவன்
நிருந்துவெற் துமண னல்கிய வனனே.” (புக்-163.)

இது மனைக்குக் கூறியது.

நாளும் புள்ளும் பிறவற்று சிமித்தமும் அச்சமும் உவகையும் எச்சமின்றிக் காலங் கண்ணிய ஓம்படை உளப்பட—நாணிமித்தத்தா னும் புண்ணிமித்தத்தா னும் பிறவற்றினிமித்தத்தா னும் பாடான் டலைவர்க்குத் தோண்றிய தீங்குகண்டு அஞ்சிய அச்சமும் அது பிறத் தற்குக் காரணமாகிய அண்பும் ஒழிவின்றிப் பரிசிலர்க்கு சிகழ்தலின் அவர் தலைவர் உயிர்வாழுங் க்ளாத்தைக் கருதிய பாதுகாவன் முற் கூறியவற்றேடுகூட ;

ஒருவன் பிறந்தாள்வயின் எனினாள்பற்றிப் பொருங்தாமை பிறத்தலும், அவன் பிறந்த நாண்மீனிடைக் கோண்மீன் கூடியவழி அவன் நாண்மீனிடைத் தீதுபிறத்தலும், வீழ்மீன் தீண்டியவழி அதன்கண் ஒரு வேறுபாடு பிறத்தலும் போல்வன நாளின்கண் தோன்றிய சிமித்தம்; * “புதுப்புள் வருதலும் பழங்புட் போதலும்” பொழுதன்றிக் கைக் குழற்றும் போல்வன புள்ளின்கண் தோன்றிய சிமித்தம்; ஓர்த்து சின்றுமிக் கேட்ட வாய்ப்புள்ளும் ஓரிக்குரு ஹுள்ளிட்டனவுங் கழுதுடன் குழிலை குரல்பற்றலும் வெஞ்சுடர் மண்டிலத்துக் கவுக்கும் வீழ்தலும் அதன்கண் தூளோதோன்றுதலுங் தன்சுடர் மண்டிலம் பகல் சிலவெறித்தலும் போல்வன பிறவற்றுக் கண் தோன்றிய சிமித்தம்.

உவகை, அங்பு. இங்கிமித்தங்கள் பிறந்துமித் தான் அங்பு சிகம்பத்தினுண் ஒருபாடாண்டலைவனது வாழ்க்கை நாளிற்கு ஏதம் வருங்கொலென்று அஞ்சி அவற்குக் தீங்கின்றகவென்று ஒம்படை கூறுதலின் அது காலங்கண்ணிய ஒம்படையாயிற்று. எஞ்சுஞ்சுங் தன் சற்றத்து இடும்பை தீர்த்தாக்கென்றுவற்கு இன்னங்கு வந்துழிக் கூறுதலின் இற்றைஞான்று பரிசிலின்றேஷும் முன்னர்ப்பெற்ற பரிசிலை சிலைங்கு கூறினுமைகவே கைக்கிளைக்குப் புறனுயிற்று. இவன் இறத்தலான் உலகுபுந்துயரமும் உளதாகக் கூறலிற் சிறந்தபுகழுங் கூறிற்று.

“கெல்லரியு மிருங்தொழுவர்” என்னும் (24) புறப்பாட்டினுள் “சின்று சிலைஇயர்சின் ஞாண்மீன்” என அவனுளிற்கு முற்கூறியாவாற் ரூன் ஓரிடையூறு கண்டு அவன்கண் அன்பால் அஞ்சி ஒம்படை கூறியது.

ஒத்தாரணம்:—

“ஆடிய வழங்குட்டத்
தாரிரு எரையிரவின்
முடப்பனையத்து வேர்முதலாக்
கடைக்குளத்துக் கயங்காயப்
பங்குனி யுயரமுவத்துத்
தலைநாண்மீ னிலைநிரிய

· வீலான்மீ னதனெதிரேர்தரத்
 தொன்னுண்மீன் றறைபடியப்
 பாசிச் செல்லா தூசி முன்னு
 தனக்க்குத்தினை வினச்காகக்
 களையெரி பரப்பக் * காலெதிர்பு பொங்கி
 யொருமீன் வீழ்ந்தன்றுவ் விசம்பி ஞே
 யதுகன், டியாரும் பிறரும் பல்வே நிரவள்
 பறையிசை யருவி னன்னுட்டுப் பொருங
 ஞேயில் ஞுயி னன்றுமற் றில்லென
 வழிந்த கெஞ்ச மதியுளம் பரப்ப
 வஞ்சின மெழுஙாள் வந்தன் றின்றே
 வைங்துடை யானை கைவைத் துறக்கவுங்
 தின்பினி முரசங் கண்கிழிங் துருளவுங்
 காவல் வெண்குடை காஸ்பரிங் துலறவுங்
 காலியற் கவிமாக் கதியின்றி வைகவு
 மேலோ ருலக மெய்தின ஞுகவி
 தனுண்டொடி † மகளிர்க் குறுதுனை யாகித்
 தன்றுனை யாய மறந்தனன் கொல்லோ
 பகவர்ப் பினிக்கு மாற்ற னசைவர்க்
 களந்து கொடையறியா வீகை
 மணிவரை யன்ன மாது. யோனே.” (புக-229.)

இதனுட் பாடாண்டலைவனது நாண்மீனை வீழ்மீன் களிந்தமை
பற்றிக் கூறியது.

“இருமுக்கீர்க் குட்டமும்
 வியன்ஞாலத் தகலமும்
 வளிவழங்கு திசையும்
 வறிதுசிலையு காயமு, மென்றுக
 கவையாங் தறியினு மனத்தற் கரியை
 யறிவு மீரமும் பெருங்கண் ஞேட்டமுஞ்
 சோறுபடுக்குங் தியோடு

‘கால்பிதிர்வுப்பொங்கி’ என்பதும் பாடம்.
 ‘மகளிர்க் கமர்த்துனை யாகி’ என்பதும் பாடம்.

செஞ்சாயிற்றுத் தெறல்லது
 பிற்துதெற வறியார்சின் னிழல்வாழ் வோரே
 திருவி லல்லது கொலைவில் வறியார்
 நாஞ்சி லல்லது படையு மறியார்
 திறனறி வயவரோடு தெவ்வர் தேயவப்
 பிறர்மன் னுண்னுஞ் செம்மனின் ஞட்டு
 வயவுறு மகளிர் வேட்டுணி னல்லது
 பகைவு ருண்ணு வருமன் னீனையே
 யம்புதுஞ்சுக் கடியரலு
 வறந்துஞ்சுஞ் செக்கோலையே
 புதுப்புள் வரினும் பழம்புட் போகினும்
 விதுப்புற வறியா வேமக் காப்பினே
 யளையை யாகன் மாறே
 மன்னுயி ரெல்லா ஸ்னனஞ் சம்மே.” (புக-20.)

இப் புறப்பாட்டும் அது.

புதுப்புள் வந்ததும் பழம்புட் போயதுங் கண்ட தீங்கின் பயன் சின்மேல் வாராமல் விதுப்புறவறியா ஏமக் காப்பினையாக என்று ஓம்படை கூறியது. அது மேல் சின்னஞ்சுமென்று அச்சங்கூறி வெளிப்படுத்தத்தனான் உணர்க.

“ மண்டினாநத் ஸ்லஹும
 ஸ்லனேங்கிய விசம்பும்
 விசம்புதைவரு வளியும்
 வளித்தலைஇய தீயுங்
 தீமுரணிய நிரும், என்றாங்
 கைம்பெரும் பூதத் தியற்கை போலப்
 போற்றார்ப் பொறுத்தலுஞ் சூழ்சிய தகலமும்
 வலியுங் தெறலு மனிய முடையோய்
 சின்கடற் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்த்துகின்
 வெண்டலைப் புணரிக் குடகடற் குளிக்கும்
 யாணர் வவப்பி னன்னுட்டுப் பொருங
 வான் வரம்பனை நியோ பெரும
 வலங்குளைப் புரவி யைவரோடு சினைஇ.
 ஸ்லங்தலைக் கொண்ட பொலம்பூங் தும்பை
 யீரைம் பதின்மநும் பொருதுகனத் டொழியப்
 பெருஞ்சோற்று மிகுபுதம் வரையாது கொடுத்தோய்

பாஅல்புளிப்பினும் பகவிருளினு
 நாதுல்வேற நெறிதிரியினுங்
 திரியாச் சுற்றமொடு முழுதுசேண் விளக்கி
 நடுக்கின்றி ஸிலியரோ வத்தை யடுக்கத்துச்
 சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பினை
 யங்கி யந்தனை ராக்கட னிறுக்கு
 முத்தி விளக்கிற் துஞ்சும்
 பொற்கோட் டிமயமும் பொதியமும் போன்றே.” (முக.2.)

என்னும் புறப்பாட்டுப் பகைவிலத்தரசற்குப் பயந்தவாறு கூறிப் பின்னர்த் திரியாச் சுற்றமொடு விளக்கி நடுக்கின்றி சிற்பாயென அச் சங்தோன்றக் கூறி ஒம்பதித்தலின் ஒம்படை வாழ்த்தாயிற்று. “கால னுங் காலம்” என்னும் (41) புறப்பாட்டும் அது.

ஞாலத்து வருஉம் நடக்கையது குறிப்பிற் கால மூன்றேடு கண் னிய வருமீ—லகத்துத் தோன்றும் வழக்கின்று கருத்தினுனே மூன்று காலத்தோடும் பொருந்தக் கருதுமாற்றுன் வரும் மேற்கூறி வருகின்ற பாடாண்டினை என்றவாறு.

என்றது, இவ்வழக்கியல் காலவேற்றுமைபற்றி வேறுபடுமாயின் அவையும் இப்பொருள்களின் வேறுபடா என்பதுனர்த்தியவாறு.

அவை, பகைவர்காட்டுப் பார்ப்பார் முதலியோரை ஆண்டுகின் றும் அகற்றிப் பொருதல் தலையாய அறம் ; அதுவன்றிப் பொருள் கருதாது பாதுகாவாதான் நிரையைத் தான்கொண்டு பாதுகாத்தல் அதனினிமிந்த இடையாய அறம்; அதுவன்றிப் பிறர்க்கு அளித் தற்கு நிரைகோடல் நிகழினும் அது அதனினுமிமிந்த கடையாய அறமெனப்படும். இனிப் பகைவன் போற்றுத் தாட்டைக் கைக் கொண்டு தான் போற்றச் சேறலும் பொருள் வருவாய்பற்றிச் சேற லும் வஞ்சித்துச் சேறலும் போல்வன ஒன்றனின் ஒன்றிழிந்த ஞாலத்து நடக்கைக்குறிப்பு; மாற்றரசன் முற்றியவழி ஆற்றுதோன் அடைத்திருத்தலும் அரசியலாயினும் அவன் வென்றியுள்ளமொடு விற்றிருத்தலுங் தன்க்கு உதவிவரவேண்டியிருத்தலும் ஆற்றலன்றி ஆக்கங்கருதாது காத்தேயிருத்தலும் ஒன்றனினுள்ளிழிந்த கடக்கைக்குறிப்பு.

இனி வாணக்குப் பார்ப்பன ஆழிலிழுதியன் கூன்கற்கும் வெறுபட வருதலும்கொள்க. காந்தியும் அவர்கள் அறிவிற் கேற்ற சிலையாகச் சொல்க, உயிரும் உடன்மூல் பொருளுமென்ற முன்றும்பற்றி. இது பாடாண்டினையுட் கூறினார், என்றாத்தினைக் கும் புறன்டையாதல் வேண்டு. இனிக் கடவுள் வாழ்த்திற்குத் தலை இடை கடை கோடலும் அறமுறை வாழ்த்திற்கும் அவற்றின் ஏற் றிழிவு பற்றிக் கோடலும் பிறவுஞ் சான்றேர் தெய்விட்கள் வேறு பட வருவனவெல்லாம் இதனுன் அமைக்க. முற்கூறியினவெல்லாம் ஒம்படையுளப்படக் கண்ணிய வருமென்பது. (ஈசு)

இரண்டாவது புறத்தினையியற்கு ஆசிரியன்—

பாரத்துவாசி நக்சினார்க்கினியார் செய்த காண்டகை

முடிந்தது

துறிப்பு : தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆசிரியர்க்கிக் குழிப் புக்கள் முதலியவற்றைப் பொருளதிகார முடிவிற் காண்க.

